www.romanyzdarma.cz
Tento pokus o sdílenou literaturu posílejte, prosím, dál.

Pokud usoudíte, že napsaný román byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta
2490425173/0800 dvacet korun. (mob.792228304**)**

Jde o nový směr v příjímání literatury bez mezičlánků a nutných nákladů. Autorům i čtenářům by se tento způsob mohl stát časem přijatelný.

P E T R S K Y B S K Ý

K A R V A, P R O K L E T Á

K A R V A

1. KAPITOLA... ZPRÁVA

Zarostlou krajinou na koni cválal jeden pacholek, v ruce svíral svitek a dával na něho pozor, aby mu z ruky nevypadl. Když dorazil ke Karvskému zámku, seskočil z koně a zběsile zabouchal na zámecká vrata a ozval se: „Otevřete mi bránu, mám tady důležitou zprávu pro pána z Lotyhausu!“ Vrata se otevřela, v nich stál velmi silný muž a ptal se: „Kdo jsi?“ „Jsem posel a nesu zprávu od Jeho Milosti pána z Landeku!“ Silný muž se mu uklonil a představil se: „Jsem Hynek, správce zámku. Pán teď není doma, ale vrátí se až k večeru. Je na honu. Pojď dál a jdi do návštěvní haly. Pokud máš hlad, služebné ti něco dají.“ „Chtěl bych tady přespat. V noci se bojím jít ven. Vlci řádí.“ Hynek jen přikývl, uvedl ho dál a poručil služkám: „Připravte pro posla pokoj a dejte mu najíst a napít!“ Služka Cornelie nechala úklidu, ihned se začala starat o posla. Z pivnice vyšla stará žena, pohled na ní nebyl zrovna valný. Byla celá bezzubá a na čele měla velikou bradavici. Jmenovala se Jola, neměla nic za úkol, než dohlížet na služebné. V zámku byla nejstarší služebnou, už nemohla uklízet, tak na ostatní služebné jen dohlížela. Hynek byl správcem zámku, staral se o chod zámku Lotyhaus a uváděl hosty. Byl hrozně silný, nebyl to dobrý člověk, více ho zajímaly peníze a zisk. Dovedl se dobře rvát a ostatní služebnictvo mělo z něho pořádný respekt. Posel se posadil za stůl, svitek odložil na stůl a čekal na pána, až se uráčí přijít z honu. Služka mu donesla na táci srnčí pečeni, chléb a číši dobrého vína a popřála mu dobrou chuť. Posel se usmál a pustil se do jídla. Hynek se na něho podíval a ptal se: „Odkud jsi?“ „Z Landeku. Pán z Landeku mne poslal s tím svitkem.“ „Co v něm píše, nevíš?“ „Ne, svitky nečtu. U toho jsem nebyl. Jen mne můj pán zavolal a poslal mne sem. Jinak nic nevím.“ „Dobrá, přikývl Hynek zklamaně, : jak se najíš, tak si můžeš jít odpočinout a přespat tady. Máš připravenou komnatu.“ Posel jen kývl hlavou a věnoval se jídlu. Když pojedl, odešel do komnaty se vyspat. Hynek pohlédl na Cornelii a oznámil: „Dávej tady na všechno pozor! Já musím jít někam pryč! Pokud se něco ztratí, čeká tě bič!“ „Neboj se, Hynku, nic se tady neztratí. Dám na všechno pozor.“ Hynek se usmál, hodil na sebe

kožich a vyšel ze zámku pryč. Začínalo se stmívat, v rukou držel pochodeň a kráčel pěšky ke katovně. Nikdo se tam neodvážil jít, říkávalo se, že v těch místech straší, ale Hynek měl pro strach uděláno. Se sebevědomým krokem kráčel k jedné chatrči, podíval se okolo sebe a řekl si: „To je ale tma! Ještě štěstí, že mám pochodeň! Zabil bych se tady!“ Vešel do chatrče a ohříval se u jednoho krbu. K němu přišel kat Matyáš a ptal se: „Co tady děláš, Hynku?“ „Přišel jsem se na tebe podívat. Máš víno?“ „Jistě, posaď se tady a já ti přinesu víno.“ Přinesl mu číši vína a znovu se jej otázal: „Co je nového v Lotyhausu?“ „Představ si, že před chvíli k nám dorazil posel z Landeku. Donesl nějaký svitek. Asi má pro našeho pána nějakou zprávu, nebo co.“ Matyáš se usmál a pověděl: „Nepřemýšlej nad tím, stejně se to tebe netýká. Ty jsi jen správce a ne pán.“ „To je pravda, ale mám takové tušení, že ten svitek něco znamená. Nikdo mému pánovi nepíše a najednou svitek. To bude něco důležitého. Proč si myslíš, že posel spěchal? Asi je to něco důležitého. Něco se začíná dít.“ “Nezabývej se tím, tebe se to stejně netýká, Hynku. Jsi jen obyčejný správce, nic víc.“ Hynek se napil vína a promluvil: “To máš pravdu, ale mám takové tušení, že se něco začíná dít. Nedávno pán z Lotyhausu si mluvil sám pro sebe, že má dluhy a že potřebuje něco získat. Sice nám platí, to ano, ale jak dlouho?“ “A co havíři. Kopou ještě uhlí, Hynku?“ „Jak stará Gražena byla na tržišti, tak je jasné, že něco zaslechla. Prý se bude kopat dál. Pán nedávno prohrál celý les a tak ho potřebuje získat. Ty také nic nevíš, Matyáši!“ „Promiň, Hynku, ale o tyto věci se nezajímám. Katem jsem tady asi zbytečně, protože jsem léta nikoho nepopravil a neztrestal. Jen každý den brousím sekyry, meče a šibenici jsem několikrát opravil. Když není co dělat, tak alespoň se starám o kovařinu a vyrábím pro koně podkovy. Mám své věci a nehodlám to měnit, Hynku.“ Hynek se usmál, položil prázdnou číši na stůl a usmál se: „No dobrá, tak se nečerti. Díky za víno. Už musím jít do zámku. Pán za chvíli dorazí z honu a bude mne hledat. Naviděnou, Matyáši.“ Zamával mu na rozloučenou, opustil jeho chatrči a s pomalým krokem mířil k Lotyhausu. Když dorazil k zámku, už před bránou stál pán s koněm a ptal se: „Kde jsi byl? Hledal jsem tě.“ „Byl jsem si něco zařídit, Vaše milosti.“ „Dobře. Dej koně štolbovi a přijď za mnou do

jídelny.“ „Ulovil jsi něco, Vaše milosti?“ „Ano, tři bažanty a dva zajíce. Dám je do kuchyně. Něco nového?“ „Ano, Vaše milosti. Dorazil k nám posel z Landeku a má pro tebe svitek. Teď spí, je z cesty unavený, Vaše milosti. Svitek leží na stole v návštěvní hale, Vaše milosti.“ “Dobrá, odveď koně štolbovi a pak ke mne přijď.“ Hynek se jen uklonil a odváděl koně štolbovi. Pán z Lotyhausu zanesl úlovky do kuchyně a rozkázal kuchařkám, aby ihned začaly vařit. Přišel do návštěvní haly, vzal svitek, rozevřel jej a četl: “Já, pán z Landeku tě žádám o navrácení půjčených peněz. Třista zlatých. Pokud ne, přijedu za tebou osobně a projednáme to u večeře. S uctivým pozdravem. Pán z Landeku.“ Odložil svitek, posadil se za stůl a přemýšlel. Hynek za ním přišel, uklonil se, podíval se na něho a ptal se: „Co potřebuješ, Vaše milosti?“ „Oznam všem služkám, aby poklidily v celém zámku. Budu čekat návštěvu. Napíši dopis a k nám přijede Jeho milost pán z Landeku. Takže dohlédni na to, aby služky poklidily v celém zámku.“ „Dobře, Vaše milosti. A ještě něco potřebujete?“ „Ne, už můžeš odejít, Hynku.“ Hynek se uklonil, opustil návštěvní místnost a už začínal komandovat služky: „Každý den utírat prach, zametat, vytírat a každý den umývat nádobí a pořádně poklidit!“ Služka Cornelie se uklonila a už začínala uklízet. Všechny služky uklízely až do noci, pak odešly spát. Mezitím na území Českého Těšína se procházel kapitán, jmenoval se Ondřej a zrovna byl na obhlídce zámku, který patřil pánovi z Cieszyna. Zkontroloval celé panství, pak se vracel do zámku a oznámil všem vojákům: „Máme tady vlky, tak budete dávat pozor na ovce a jiný dobytek!“ Vojáci jen přikývli a připravovali si zbraně. Ondřej vešel do zámku, pak si lehl na postel ve svém příbytku a usnul. Ráno bylo chladné, pán z Czieszyna byl už vzhůru a vyrazil s ostatními hončí na hon. Ondřej měl v plánu, že opustí jeho služby, protože mu pán z Cieszyna špatně platil. Posnídal a řekl si pro sebe: „Sloužit pánu z Cieszyna, to je za trest. Jídlo mám, to je pravda, ale peněz je málo. Hlavně, že utrácí za různé své hry a neustále se vsází. Několikrát vyhrál, ale mne nedá ani ten děravý groš. Je třeba jít o dům dál.“ Začínal si balit všechny své věci, opustil svůj příbytek, naposledy se podíval na zámek a pomyslil si: “Už mne tady nikdo neuvidí. Raději budu sloužit nějakému pánovi, který doopravdy zaplatí.“ Vešel do

stáje, naskočil na svého koně a uháněl neznámo kam. Ostatní vojáci jej hledali, ale nemohli ho nikde najít a proto vybírali dalšího nového kapitána. Měli naději, že se Ondřej vrátí. Ondřej cválal zalesněnými krajemi, rozhlížel se okolo sebe a ptal se sám sebe: „Kam mám jít? Zkusím jít do Karvy, třeba tam najdu nějakou dobrou službu za slušný peníz.“ Ani netušil, co ho čeká. S pomalým cvalem mířil do Karvy. Ráno v karvském zámku byl veliký zmatek, služky běhaly sem a tam, uklízely a utíraly prach. Stará bába Jola se jen usmívala a dívala se na ně. „Také by jsi mohla něco dělat a ne tady jen stát a dívat se na nás!“ Ohradila se mladá služka Cornelie, držela v ruce prachovku a utírala různé sošky. „Já nemusím, já jen na vás dohlížím. Utři to pořádně, ať na těch soškách není ani zrnko prachu!“ Cornelie už nic neřekla a věnovala se oprašováním sošek. Hynek vyšel ze zámku, kráčel do pivnice a dlouho se nevracel. Jen bába Jola věděla, proč se tak dlouho zdržel. Zahleděl se tam do panského vína a s velikou chutí jej ochutnával. Seděl na stoličce a řekl si pro sebe: „Hostů není, tak víno alespoň pro mne zůstává!“ Pil jej jako vodu a usmíval se. Za ním do pivnice přišla bába Jola, usmála se a požádala: „Nalij mi také víno, alespoň se poměji.“ Hynek na ní pohlédl a podotkl: „No, že jsi to ty, tak ti naleji, ale řekni mi bábo, kde je ten menší sud, co ležel na lavičce? He?“ „Už není. Včera jsem ho dopila a to víno v něm bylo znamenité.“ “To bylo naposledy, co jsi vypila ten malý sud! Pokud to uděláš znovu, tak to řeknu pánovi!“ „Nežaluj, ohradila se bába, : ty také chodíš na víno a nežaluji.“ „Nezapomínej, že jsem správce zámku a ty jen dohlížečka služebných. Já můžu. Vypij poslední číši a mazej nahoru!“ Bába se ušklíbila, dopila víno a opustila pivnici. „Bába jedna.“ Řekl si pro sebe Hynek a napil se vína. Stará Jola se vrátila do zámku a kráčela do kuchyně, tam začínala ochutnávat polévky a další pokrmy. Kuchařky ji vždy vyháněly pryč a nadávaly na ní. Pán z Lotyhausu vyslal posla, který k němu dorazil a poručil: „Zanes tento svitek svému pánovi a řekni mu, že ho čekám. Mám pro něho návrh. Jdi!“ Posel jen přikývl, naskočil na svého koně a uháněl do Landeku. Pán z Lotyhausu se vrátil do zámku, vytáhl ze své truhly měšec peněz a řekl si pro sebe: „Veškeré bohatství, co mám. Ještě štěstí, že mám peníze z dolů, jinak bych musel prodat své celé panství. Zítra výběrčí

přinese další peníze.“ Probral se ze zamyšlení a ozval se: „Cornelie, ke mne!“ Služka k němu rychle přišla, uklonila se a ptala se: „Potřebujete něco, Vaše milosti?“ „Ano. Za chvíli odjedu k dolům, tak chci, aby jsi mi tady poklidila, ale jenom ty, nikdo jiný! Můžeš odejít!“ Služka se opět uklonila a opustila jej. Pán z Lotyhausu vešel do jídelny, poručil si oběd a usmíval se. Když poobědval, napil se vína, vyšel ze zámku, naskočil na koně a uháněl směrem k dolům, ve kterých se těžilo uhlí. Cornelie vešla do jeho komnaty a začala se věnovat úklidu. Na karvské tržnici bylo velice živo, trhovci nabízeli různé zboží. Mezi nimi byla i stará žena dlouhých černých vlasů, jmenovala se Gražena a ta byla zámeckou švadlenou. Měla už špatný zrak, tak se už věnovala jen nakupováním různých látek. Člověk si musel dávat na ní pozor, o ní se totiž říkalo, že je horší, než slepice, byla hroznou drbnou, co nevěděla, to nepověděla. Procházela se tržištěm a každého se vyptávala, co je nového. Nikdo jí ale nic neřekl, tak raději se otočila a kráčela ke zdejšímu kostelu, který stál poblíž zámku Lotyhaus. Vešla dovnitř, pokřižovala se a posadila se na lavici. K ní přišel farář a ptal se: „Něco tě trápí, dcero?“ „Ne, otče, jen jsem se nic nedozvěděla. Nikdo nic neví. Vím jen to, že pán Lotyhausu má samé dluhy a teď vyrazil k dolům. Třeba se něco bude dít. Kdo ví.“ „Ale dcero, to se tě přece netýká. Ale řekni mi, co je nového v zámku?“ „Švadleny teď nemají co na práci, jen lenoší a pořád uklízejí. Budeme mít návštěvu. Pána z Landeku. To bude zase v zámku veselo.“ Farář se usmál a pověděl: „Třeba se ti páni dohodnou a bude lepší, co ty víš, Graženo.“ „Tomu nevěřím. Sám pán má samé dluhy a pochybuji, že se budeme mít dobře. Ale třeba se pletu. Pán teď odjel k dolům, tak třeba donese dobrou zprávu a podaruje nás.“ „Ty myslíš jen na peníze, Graženo. Raději se třikrát pomodli a bude ti lépe.“ „Phe, to nemám za potřebí. Jsem jen ženská.“ „No právě.“ Usmál se farář, rozloučil se s ní a odešel. Gražena také opustila kostel a kráčela do svého příbytku. K farářovi přišel ministrant Mario a oznámil: „Byl jsem na tržišti a lidé říkají, že pán Lotyhausu dostal svitek. Mnoho lidí říká, že prý dluží pánovi z Landeku. Gráža mi to řekla.“ „Já vím, Mario. Byla tady. Raději jdi připravit všechno na večerní mši.“ „Už běžím, otče.“ Farář se posadil na židli a pomyslil si: „Ten svitek, to není dobrá zpráva. Něco to

musí znamenat. Mám pocit, že se opravdu něco bude dít. Nikdy pán svitek nedostal a najednou svitek. Nelíbí se mi to. Doufám, že nebudou hrát, tak jako kdysi před lety. Tenkrát pán prohrál několik vzácných koní z Anglicka a les. No uvidíme, co se bude dít.“

2. KAPITOLA... NÁVŠTĚVA

Uplynulo několik dní, kapitán Ondřej se blížil ke karvskému zámku, myslel si, že tam najde nějakou dobře placenou službu. Seskočil z koně a zabouchal na dřevěná vrata. Otevřel mu Hynek, uvědomil si, že je to kapitán a ptal se: „Co chceš, kapitáne? Odkud jsi? Ty nejsi zdejší, že?“ „Ne, hledám službu za slušný peníz. Jsem kapitán Ondřej.“ „Nejsi náhodou zběh?“ „No, jak se to vezme. Jsem kapitánem už dlouho a nezběhl jsem. Můj pán mne přestal platit, tak jsem odešel.“ Hynek se na něho podíval a podotkl: „Služebníka v zámku nepotřebujeme, máme dost sluhů a také tady moc dobře neplatí, takže být tebou, tak se vrátím anebo jdu o dům dál. S pánem bohem!“ Zavřel za ním dveře. Kapitán Ondřej jen dal hlavu dolů a pomyslil si: „Tak asi to vypadá, že musím jít o několik krajů dále. Třeba se mi poštěstí někde v dáli.“ Otočil se, naskočil na svého koně a uháněl neznámo kam. Hynek se tomu podivil a ptal se sám sebe: „Proč právě kapitán žádal službu u nás? Zajímavé.“ Přestal tomu věnovat pozornost a odkráčel do kuchyně. Ke karvskému zámku uháněl na koni pán z Landeku, za ním cválali čtyři vojáci a uvolňovali mu cestu. „Pán z Landeku přijíždí!“ Ozvala se Cornelie a začínala se upravovat. Pán z Landeku dorazil ke karvskému zámku, seskočil z koně a zabouchal pěstí do dřevěných vrat. Hynek je otevřel, uklonil se a pozdravil jej: „S uctivým poklonem vás vítám, Vaše milosti.“ „Uveď mne dál a zavolej mi tvého pána!“ „Jistě, Vaše milosti.“ Pán z Landeku vešel dovnitř, posadil se na lavici a nevrhle poručil: „Sundejte mi boty a nachystejte mi něco na jídlo! A zavolejte mi vašeho pána! Ještě dnes musím odjet! Nemám čas!“ Služka Cornelie mu vyzula boty, uvedla jej rychle do jídelny a rozkázala kuchařkám, aby nosily na stůl. „Takové služebnictvo bych chtěl mít doma. Rychle kmitá a bez odmlouvání!“ Ušklíbil se, posadil se za stůl a začínal si pochutnávat na menším jídle. Za ním přišel pán Lotyhausu a přivítal jej: „Zdravím tě, příteli. Jakou jsi měl cestu? Všechno v pořádku?“ „Máš dobré služebnictvo. Ani neodmlouvá a rychle tě obslouží. Ale k věci.“ Cornelie jen obsluhovala a poslouchala, ale pán z Landeku jí okřikl: „Tohle není pro tebe.

Můžeš odejít a řekni ostatním kuchařkám, aby připravily velkou večeři a džbán vína! Upaluj!“ „Ano, Vaše milosti.“ Ozvala se Cornelie a ihned utíkala do kuchyně. Pán Lotyhausu se usmál a pravil: „Já vím, pane z Landeku, že ti dlužím třista zlatých, ale pochop mne, teď nemám moc peněz.“ „Tak jak to uděláme, pane z Lotyhausu? Já mám sice peníze, ale potřebuji více na opravu mlýnu, abych mohl ve svém kraji rozšířit pekařství. Úroda je veliká, ale mlýn je zastaralý. Potřebuji zaplatit řemeslníky, aby mohli opravit mlýn. Těch tři sta zlatých už mi dlužíš pěkně dlouho, páne z Lotyhausu.“ „Já vím, ale co by jsi řekl tomu, kdyby jsme začali opět hrát, tak jako kdysi. Minule jsem prohrál koně a les, ale teď je všechno jinak.“ „Zase chceš prohrát, pane z Lotyhausu? Nezapomínej, že když chceš hrát, tak musíš něco do toho vsadit. Co chceš vsadit do hry?“ „Mám toho hodně. Park, zámeček, stáje a ještě mám louky a lesy. Také mám i jezero.“ „A co doly, pane z Lotyhausu?“ „Ne, doly do toho nebudu plést. Jsou obživou celého mého panství, pane z Landeku. Doly z toho vynechávám.“ „Nemáš ani sto zlatých, pane z Lotyhausu?“ „Mám jen padesát zlatých, ale ty je musím podělit se služebnictvem. Vidíš, že nemám.“ „No, jak vidím, pane z Lotyhausu, tak jsi na mizině. Moc hýříš. Povečeřím a pak odjedu. O těch hrách si ještě promyslím.“ „Kam by jsi jel, pane z Landeku. Je pozdě a vlci určitě budou lovit. Přespi u mne, přece se nějak dohodneme.“ Pán z Landeku se zamračil a podotkl: „No, jak vidím, tak na pohoštění máš. Zůstanu tady přes noc a zítra vyrazím. Poruč kuchařkám, aby donesly ještě víno. Je dobré.“ Pán z Lotyhausu se usmál a zakřičel: „Cornelie, dones ještě džbán vína a mrskni s sebou!“ „Už jdu vaše Vaše milosti!“ Rychle upalovala do kuchyně, co jí nohy stačily. Služka Cornelie donesla pánům džbán vína, položila jej na stůl a rychle se vytratila. Páni začali mluvit o svých panstvích a o různých věcech. Kuchařky si vytáhly z pece bažantí pečeni a jedna vykřikla: „Holky, máme pré! Páni se baví a pijí, tak my se také pomějeme!“ Začaly si mezi sebou rozdělovat pečeni a pustily se do jídla. Hynek také přišel do kuchyně, posadil se na židli a pověděl: „Páni se bavili o dluhách a o hrách. Vypadá to, že budou opět hrát, tak jako tenkrát před léty.“ „Myslíš, že náš pán tentokrát vyhraje?“ Ptala se ho Cornelie. „To nevím, ale myslím si, že se něco chystá.“

Podíval se ke krbu a ptal se: „Chybí dřevo na zatop. Kde je dřevorubec Andrej?“ „Nevím.“ Pokrčila rameny Cornelie. Hynek se naštval, vešel do čeledníku a zařval: „Andreji, ke mne!“ Silný muž jménem Andrej přišel za Hynkem a otázal se: „Co se děje?“ „Ty nevíš? Kde je dřevo! Mazej pro něho a naštípej ho, nebo ti dám kopanec!“ „Už jdu.“ Pověděl tiše Andrej a utíkal pro dříví. Hynek přišel do kuchyně a poručil: „Pořádně to tady ukliďte a běžte spát!“ „To určitě, ohradila se kuchařka, : poklidíme tady, to ano, ale spát ještě nejdeme. Máme tady pečeni, tak se také pomějeme.“ Mezi kuchařkou a Hynkem se strhla veliká hádka. „Babo jedna, křičel, : pokliď to tady a běž spát, nebo tě čeká bič!“ „Zkus a uvidíš, co s tebou udělám. Vařechou ti naplácám! Tady jsi správcem zámku, ale teď jsi v kuchyni a tady jsem paní já! Vypadni, nebo tě zbouchám vařechou tak, že tě ani pán z Lotyhausu nepozná!“ Hynek se ušklíbil a s uraženým hlasem promluvil: „Ráno si promluvíme a donesu to i pánovi pod nos.“ Opustil kuchyni a za sebou bouchnul dřevenými neforemnými dveřmi. Kuchařky se začaly smát a dělaly si z něho legraci. Hynek byl uražený, vešel do svého příbytku a pomyslil si: „No počkej, ty drzá kuchařko, zítra budeš mít osud.“ Otočil se a usnul. Páni spolu pili a bavili se o hrách a honech. Jeden se chlubil druhému, co ulovil a jak lovil. „To nic není, pověděl opile pán z Landeku, : to já jsem loni ulovil velikého kance. Ten měl velikou hlavu, tak jsem se rozhodl ho vycpat. Je chloubou mého zámku na Landeku. Škyt!“ „Jsi dobrý lovec, pane z Landeku, ale já jsem ulovil dvanácteráka! Samostřílem jsem ho skolil ve svých lesích! I hončí mi závidějí!“ „A kde ho máš, pane Lotyhausu? Škyt!“ „Je v lovecké komnatě. Hlavu jeho nemám, ale mám paroží. To mám jako památku na své lovecké úspěchy!“ „Tak si připijeme na hon a zítra vyrážíme na hony! Pokusíme se něco ulovit, ale něco hodně velkého. Pokud ulovíš jelena a dáš mi ho, tak náš dluh je smazán. Škyt!“ „Souhlasím, pane z Landeku. Tak si připijeme na zítřejší hon a naše dohoda platí. Říkal jsem, že my se spolu dohodneme.“ Oba si ještě připili a pak s opileckými kroky mířili do svých komnat. Když bylo ráno, strará Gražena se objevila na náměstí jako první a čekala, až příjdou ostatní trhovci. Každé ráno chodívala na trh, prohlížela si látky a když nic nekoupila, tak koupila něco do kuchyně a celé

hodiny jen klábosila s trhovci a trhovkyněmi. Na trh už všichni přicházeli, pokládali zboží do stánků a začali se připravovat k prodeji. Gražena přišla za jednou trhovkyní a začala vyprávět, že zámek Lotyhaus navštívil pán z Landeku a že mají dneska hony. „Nepovídej, ozvala se trhovkyně, : a co jdou lovit, nevíš, Graženo?“ „To nevím, ale slyšela jsem, že chtějí ulovit něco velikého. Asi jelena, nebo kance. Prostě tak to asi bude. Před několika dny u nás byl nějaký kapitán a žádal u nás službu, ale Hynek mu řekl, že nic pro něho nemá, tak odjel někam daleko. Jo, a včera se Hynek pohádal s kuchařkou. Holka, to byl kravál! Kuchařka mu zahrozila, že ho zmlátí vařeškou, tak se naštval, opustil kuchyň a bouchnul dveřmi a šel spát.“ Trhovkyně se usmála a ještě se jí otázala: „A co bylo pak dál, Graženo?“ „No, už nic. Pak jsem šla spát. Mám ale tušení, že Hynek se požaluje pánovi ohledně té kuchařky. Ona je sice paní v kuchyni, ale Hynek je správcem zámku, takže ta kuchařka by ho měla poslouchat. No nic, já už musím jít. Příjdu zase zítra.“ Rozloučila se a upalovala do zámku. Páni už byli na nohou, seděli na koních, pak se rozcválali směrem k lesu. Hynek ještě spal, ale kuchařky už byly vzhůru a začínaly vařit. Když Hynek vstal, prvně co udělal, tak zamířil do kuchyně a očima hledal kuchařku, se kterou měl včera večer spor. Když jí spatřil, pověděl: „Jak se pán vrátí, vše mu požaluji.“ Kuchařka chytila do rukou vařechu a zahrozila: „Tak to klidně řekni, a já mu také požaluji! Tady jsem v kuchyni paní já a ty nemáš právo mne omezovat! Vypadni!“ „To určitě, babo jedna pelešivá! Jdu si pro jídlo a ty mi v tom nezabráníš!“ „Táhni, Hynku, služky ti ho donesou!“ „Já se obsloužím sám, ty babo jedna prašivá!“ Vzal si z pece pecen chleba, džbán mléka a trochu pečeně a odkráčel do jídelny. „Příjdeš tady ještě jednou, tak tě vymlátím vařechou!“ „To bych chtěl vidět, babo!“ Volal ještě za ní a zasmál se. Kuchařka vzteky rozbila hliněný talíř a křičela: „Já to řeknu pánovi!“ „Jen si řekni, ty můro jedna prašivá! Tebe je zapotřebí zamáčknout, ty flundro jedna kuchařská!“ Ozval se z jídelny jeho hlas a pak utichl. Ostatní kuchařky jí uklidňovaly a daly jí napít mléka. Mezitím páni byli na honu a pátrali po velikém jelenovi nebo kanci. Najednou pán z Landeku zahlédl za křovím pěkného daňka a zašeptal: „Jelen to sice není, ale je velký. Nabiju si samostříl a vystřelím po něm.“ „Ne,

já ho skolím a dám ti ho a náš dluh je smazán.“ Nabídl se pán Lotyhausu, nabil samostříl, namířil na velikého daňka a vystřelil. Šíp jej ihned skolil, daněk ležel na zemi bez pohybu. Pán Lotyhausu podaroval pána z Landeku a usmál se: „Tak, náš dluh by měl být smazán, příteli. Včera jsme se tak domluvili.“ „Já vím, příteli, zasmál se pán z Landeku, : i když jsem byl opilý, tak si na vše pamatuji. Vyražíme k zámku, u tebe poobědvám a pak půjdu do svého kraje. Povinnosti mne volají.“ Oba páni naskočili na své koně a uháněli k zámku Lotyhaus. Když dorazili, poručili si oběd, poobědvali a po obědě pán z Landeku vyrazil do svého kraje. Nikdo netušil, že v zámku bude pořádně dusno, o které se postará kuchařka, která se pohádala s Hynkem. Pán Lotyhausu se posadil na své oblíbené křeslo a přemýšlel. Za ním přišla kuchařka a oznámila: „Vaše milosti, chtěla bych si postěžovat na Hynka. Včera byl ke mne hnusný a dneska mne urážel.“ V tom také do jeho komnaty vešel Hynek a ozval se: „Vůbec jí nevěř, Vaše milosti. Ona lže a lže.“ „To není pravda, bránila se, : dneska mi řekl, že jsem flundra jedna kuchařská a že je zapotřebí mne zamáčknout.“ „Měla jsi jít spát a ne být na mne drzá, kuchařko!“ Na chvíli nastalo ticho, pak se ti dva opět do sebe pustili, v pánové komnatě vznikla veliká hádka mezi Hynkem a kuchařkou. Pán Lotyhausu tu hádku ani nevnímal, pak se probral ze zamyšlení, zjistil, co se děje a vykřikl: „A dost vy dva! Co je to tady! Co se děje?“ Odpovědi se ale nedočkal, jen se díval na Hynka a kuchařku, jak se hádají a žduchají do sebe. Pán Lotyhausu třískl pěstí do stolu a okřikl je. Vypadalo to, že svého pána vůbec neslyšeli, jen se hádali a hádali. Pán se usmál a pověděl si: „Já tady jsem zcela zbytečný a vůbec, vyřešte si to sami!“ Po jeho větě se hádka ještě více vyostřila, v pánové komnatě se ozvývaly nadávky, hrozby a urážky. Pán se postavil k oknu, díval se na ně a usmíval se, asi mu bylo jedno, jestli se ti dva hádají nebo ne. Později už mu došla trpělivost, a z plných plic zakřičel: „A dost! Co je to tady! Kuchařko, vypadni do kuchyně a ty Hynku, ty jdi do své komnaty! Až se oba uklidníte a vychladnou vám hlavy, tak přijďte za mnou a řeknete mi, proč se vlastně hádáte a o co! Zmizte nebo vás nechám ztrestat bičem! Vypadněte!“ Najednou nastalo ticho, kuchařka se podívala na Hynka a zvolala: „Kvůli tobě!“ Opustila pánovou komnatu a rychlým krokem

kráčela do kuchyně. Hynek se podíval na pána a zeptal se: „Jaký byl hon, Vaše milosti?“ „Dobrý. Ulovil jsem daňka a věnoval ho pánovi z Landeku. A ty Hynku, ty se sebereš a půjdeš ke katovi! Koně potřebují podkovy, tak se starej! Pokud nebudou podkovy, budeš bez odměny!“ „Zajisté, Vaše milosti. Ihned to napravím. Omluv mně.“ Uklonil se a opustil jej. Pán se opět posadil do svého křesla a řekl si pro sebe: „Konečně klid a mám po dluhu. S pánem z Landeku jsem vyrovnaný. Jsem rád, že jsme se dohodli.“

3.KAPITOLA...KAPITÁN ONDŘEJ A JEHO HRDINSKÝ ČIN

Ondřej se pohyboval na území dnešního Havířova, seděl na koni a rozhlížel se okolo sebe. Rozhodoval se, kudy jít dál. Podíval se na hluboký les a pomyslil si: „Kudy mám jít dál. Za chvíli bude tma a nikde nic. Budu muset obrátit koně a jít někam, kde je alespoň nějaká vesnice.“ Obrátil svého koně a s pomalým cvalem mířil okolo lesa a pak si to vzal z kopce dolů. Najednou zaslechl mužský křik a hlas medvěda. Rychle se šel podívat, co se to tam děje, když dorazil k tomu místu a spatřil jednoho muže, který se snaží ubránit před velikým medvědem, který ho zřejmě napadl. Ondřej si vytasil meč a snažil se zahnat velikého medvěda do lesů, ale medvěd asi měl svou hlavu, nechtěl se toho muže vzdát. Ondřej se přestal bát, křičel na medvěda a oháněl se svým ostrým mečem. Medvěd už pochopil, že muž s mečem v ruce je pro něho nebezpečný, proto ustoupil a utíkal někam do lesů. Muž se podíval na Ondřeje, oddychl si a poděkoval mu: „Děkuji ti, vojáku. Zachránil jsi mi život. Jak se ti mohu jen odvděčit? Podle tvého oblečení soudím, že jsi kapitán, že?“ „Ano, pane a já podle vašeho oblečení soudím, že nejste chudák, ale nějaký šlechtic.“ Cizí muž se usmál, vstal, očistil se a představil se: „Jsem Bartoloměj a jsem hrabě, zrovna jsem byl na lovu. Uhodl jsi, kapitáne. Jak se ti jen mohu odvděčit?“ „Hledám službu za slušný peníz, hrabě Bartoloměji.“ „No dobrá, máš jí u mne mít, kapitáne. Řekni mi, nezběhl jsi?“ „No, sloužil jsem pánovi z Ciezsyna, ale ten mi špatně platil, jinak kapitánem jsem dlouho a jmenuji se Ondřej, pane.“ „Dobrá, tak jdeme k mému sídlu, tam se u mne najíš a pořádně se napiješ. A jak budeš u mne, ty věci, co máš na sobě, tak je vyhoď. Udělám z tebe pána. Tak jdeme, Ondřeji.“ Oba naskočli na své koně a cválali směrem na sever, cesta ani nebyla vůbec dlouhá, asi tak za půl hodiny už byli na místě. Ondřej se podíval na menší zámeček a ptal se: „To je tvoje, pane?“ „Jistě. Bydlím na osamoceném místě, mám své panství a vládnu zde několika lidem, takže mám celkem poklidný život. Můj lid je spokojený, má mne rád a tak to má být. Tedy já si myslím.“ Ondřej se usmál, byl rád, že

zachránil život pánovi a ještě u něho najde dobře placenou službu. Oba vešli do zámečku, služky obsloužily Ondřeje, umyl se a pak se posadil ve veliké jídelně ke stolu. Hrabě také přišel do jídelny a pověděl: „Najíme se a pak budeme společně mluvit. Přeji dobrou chuť Ondřeji.“ „Děkuji ti, pane.“ Oba se pustili do jídla, během jídla ani nepromluvili. Když pojedli, hrabě Bartoloměj se podíval na Ondřeje a promluvil: „Vzadu za tebou je komnata, tam budeš bydlet. Máš tam připravené věci. Jestli chceš u mne službu, dostaneš jí. Budeš dohlížet na můj zámek, Ondřeji. Budeš správcem zámku. Každý den budeš dostávat ode mne zlatku, myslím, že je to šlechetná nabídka, já vím, moc to sice není, se záchranou mého života se to nedá srvovnávat, ale u mne se budeš mít velice dobře.“ „Děkuji, pane. Vážím si toho.“ „Neděkuj, to já ti mám děkovat, Ondřeji. Jdi do komnaty a tam se zabydli.“ Ondřej jen přikývl, kráčel do své komnaty a zavřel za sebou dveře. Obdivoval nádheru komnaty, řekl si pro sebe: „To je ale nádhera. Nevěděl jsem, že pán je tak bohatý.“ Převlékl se do svých věcí, podíval se do zrcadla a pochválil se: „Jsem hotový pán.“ Pak vyšel ze své komnaty, přišel za hrabětem, a ptal se: „Pane, znáš pána z Lotyhasu?“ „Proč se ptáš, Ondřeji?“ „Jen tak. Před několika dny jsem tam byl žádat o službu, ale tamější správce zámku mne odmítl. Byl velmi silný a mohutný. Možná bych ho zdolal, ale znáš pána z Lotyhausu?“ „Ano, znám. Je to dost hýřivý pán, je o mnohem bohatší, než já, živí ho karvské doly.“ „Proč hýřivý, pane?“ „Protože je u něho známo, že hraje s ostatními pány o majetky. Dlouho ale nehrál. Pán z Landeku, pán z Cieszyna a cikánský baron. Tři páni obvykle hrají o své majetky, jeden kdysi dlužil druhému a třetí oběma. Já si s nimi nehraji. Mám svůj klid a starám se o své panství. Říká se, že ti tři páni se asi upsali ďáblu, ale je jasné, že je to jen pověst, Ondřeji. Buď v klidu, tady ti nic nehrozí. Jsi pod mou ochranou.“ Ondřej jen dal hlavu dolů a zeptal se: „Jsou ti páni dobří nebo zlí, pane?“ „No, pán z Landeku je takový povrchní a namyšlený. Dává to dost najevo. Cikánský baron je dobrý, ale pro určité lidi, kteří mu jdou na ruku. Pán z Lotyhausu je dobrák, ale je dost hýřivý a o něm se říká, že dluží skoro všem pánům, ale nevím, jestli je to pravda. Nezajímal jsem se o to.“ Ondřej se s ním rozloučil a odkráčel do své komnaty se vyspat.

Hrabě Bartoloměj mu popřál také dobrou noc a sám šel do své knihovny, tam obvykle trávil mnoho času čtením svých oblíbených knih. Ráno bylo chladné, Ondřej ještě spal ve své pohodlné posteli, za to hrabě Bartoloměj vyrazil na objížďku kolem svého panství. Všude jej vítalo v usilovné práci a mávali mu. U něho bývávalo zvykem, že když se se svým koněm projížděl okolo polí, tak vždy podaroval svůj lid několika groši. Ve své zemi byl velice oblíbený a lid na něho nedal dopustit. Ondřej už vstával, vyšel z komnaty a usedl ke stolu v jídelně, ve které se pohybovaly služky a už mu nosily snídani. Jen se usmíval a ptal se sám sebe: „Jak mám dohlížet na zámek?“ Pustil se do jídla a usmál se: „Budu kontrolovat celý zámek, třeba je něco opravit a tak dále.“ Pochutnával si na srnčí pečeni. Když konečně dojedl, procházel se celým zámkem a zjišťoval, co se má opravit a co ne. Když skončil s prohlídkou zámku, vyšel na zahradu a posadil se na lavičku a přemýšlel o svém životě. Mezitím v Lotyhausu byl veliký poprask. Hynek se opět pohádal s kuchařkou a byl na ní pořádně nevrhlý. Došlo to tak daleko, že ta hádka se donesla k pánovi a pán to musel opět řešit. Pán Lotyhausu si nechal předvolat kuchařku a Hynka a ptal se: „Co se to mezi vámi zase děje?“ „To on, Vaše milosti, ozvala se kuchařka jako první, : chodí mi bez dovolení do kuchyně a bere jídlo. O čeho máme služebnictvo? O parádu? Jen mi pořád opakuje, že je správcem zámku. Ale on je v kuchyni, takže paní jsem tam já.“ Hynek se na ní podíval a podotkl: „Já jsem správcem zámku a já můžu jít kdekoliv a kdykoliv. Kontroluji, co mám opravit a tak dále, Vaše milosti a tahleta kuchařka mi v tom brání!“ Pán se podíval na kuchařku a napomenul jí: „Hynek má právo chodit po celém zámku, je správcem zámku, kuchařko. Naposledy řeším váš spor. Tak a teď oba můžete odejít.“ Kuchařka beze slova opustila pánovu komnatu, zamířila do kuchyně a věnovala se vaření. Hynek se usmál a pomyslil si: „Tento spor jsem vyhrál já. Jdu se napít dobrého vína. Zamířil do pivnice, posadil se na lavici a ochutnával panské víno. Za ním přišla stará bába Jola a ptala se: „Slyšela jsem, jak jsi zametl s tou kuchařkou. Nesnáším jí!“ „Ty mlč, napomenul jí, : dej sem číši, naleju ti.“ Jola se usmála a ptala se: „Něco jsem zaslechla, že páni budou opět hrát. Slyšel jsi to také?“ „A co, Jolo?“ „No, že páni budou opět hrát. Něco jsem

zaslechla.“ Hynek se na ní podíval a podotkl: „Dopiji tři číše vína a musím ke katovi. Bábo, ty se podívej po celém zámku a zkus najít testament.“ „Na co? A co je to testament?“ „To je takový svitek, a na něm je napsáno, no neřeš to. Prostě ho najdi.“ Bába Jola už nic neřekla, přikývla a opustila pivnici. Hynek dopil víno, vstal a kráčel ke katovi. Když k němu dorazil, posadil se na dřevěný sud a promluvil: „Za chvíli by měl dorazit pán z Cziezsyna. Přímo k tobě.“ „Ke mne, ptal se kat Matyáš, : a proč ke mne?“ „Neptej se, to se dozvíš.“ Sotva to dořekl, už k nim přijížděl pán z Ciezsyna na svém černém koni. Seskočil a kráčel přímo k chýši, ve které bydlel kat Matyáš. Hynek otevřel vrata, spatřil pána z Ciezsyna a uklonil se mu. „Jak jsi věděl, že příjedu, Hynku?“ „Nedávno byl za mnou tvůj posel a sdělil mi zprávu, že mi přijedeš, Vaše milosti. Pojď dál, pane a posaď se.“ Pán vešel dovnitř, posadil se na lavici a ušklíbil se: „Tady je ale špína! Kate, uklízíš tady vůbec?“ „Každý den, Vaše milosti.“ „No, to vidím. Nejde to vůbec poznat. Kate, vypadni a běž něco dělat. S Hynkem mám jednání.“ Kat se jen uklonil, opustil svou chýši a odešel neznámo kam. Hynek se podíval na pána a ptal se: „O čem jsi chtěl se mnou mluvit, Vaše milosti?“ Pán si nechal nalít víno do číše, napil se a pak spustil: „Takže Hynku, našel jsi už ten testament?“ „Ne, Vaše milosti, ale jak pán nebude doma, pustím se do hledání.“ „Dobře, Hynku. Mluvil jsem s ostatními pány a jde vidět, že nám pán Lotyhausu překáží. Ehm, víš, co myslím?“ „Jistě, Vaše milosti. Jak to ale chceš provést, Vaše milosti?“ „Ty se rozhodni, Hynku. Pokud budeš pode mnou, nic se ti nemůže stát. Zatím budeš sloužit dvěma pánům, takže ti nic nebude hrozit. Ty se ale hlavně snaž najít ten testament. To je vše, co po tobě chci.“ „Zajisté, Vaše milosti. Zítra Jeho milost jde na ranní hon, tak ho pohledám, Vaše milosti.“ „Dobře Hynku, už musít jít. Jak najdeš testament, schovej ho tady v katovně nebo ho nos u sebe. Pošli pak za mnou posla, abych věděl, na čem jsem.“ Hynek jen přikývl, usmál se a napil se vína. Pán z Cziezsyna se s ním rozloučil a opustil jej. Kat se za chvíli vrátil a ptal se: „O čem jste to mluvili?“ „O ničem, Matyáši. To je jen mezi námi. Zítra k tobě příjdu, tak buď doma.“ Pak se s ním rozloučil a opustil jej. Kat za ním zavřel dveře a ptal se sám sebe: „O čem se to bavili? To se stejně dozvím od staré

Graženy.“ Přestal nad tím přemýšlet a začal se věnovat svým věcem. Hynek dorazil k Lotyhausu, vešel do kuchyně a připravil si něco na jídlo. Kuchařka byla uražená, ale nic na něho neřekla, jen si pomyslila: „Na tebe něco najdu.“ Služka Cornelie se věnovala oprašováním sošek, když už měla vše hotové, ulehla ke spánku. V zámku byl klid, všechno v něm spalo. Na druhý den pán Lotyhausu vstával se sluncem, navštívil stáj a uháněl na hon. Hynek vstával ihned po něm, přišel k sobě a začínal prohledávat celý zámek, hledal testament. Služka Cornelie jej spatřila, jak šmejdí po celém zámku a ptala se: „Co to hledáš?“ „Nic, co by tě mohlo zajímat, odbyl jí, : jdi raději uklízet!“ „Já už mám všechno udělané, Hynku.“ „Tak jdi na trh a kup vajíčka, nebo něco. Zmiz!“ Cornelie se jej polekala a rychle jej opustila. Hynek vešel do pánové komnaty, hrabal se všude, ve skříních, v šuplíkách, ale nic nenašel. Posadil se na židli a zaklel: „K sakru! Kde ten testament může jen být?!“ Podíval se na jednu truhlici a usmál se: „Že by tady?“ Otevřel jí, v ní spatřil svitek, rozevřel ho a četl: „Testament! Karvské doly, lesy, louky, rybníky a další.“ Usmál se, zamotal svitek, zavřel truhlici a svitek si schoval pod koženou bundu a usmíval se. Opustil zámek a s rychlým krokem mířil ke katovi. Kat Matyáš mu otevřel a ptal se: „Co tak brzy ráno?“ „Na nic se neptej a najdi nějakou dobrou skrýš a dělej!“ Kat jej poslechl, podíval se nahoru na poličku, na které stával hliněný džbán a podotkl: „Tady to můžeš schovat. Ke mne nikdo nechodí, jen ty a Gražena.“ „To je dobře, Matyáši. Schovej to. Pokud se to ztratí, končíš na tomto světě.“ „Neboj se, Hynku. U mne se nic neztratí.“
Hynek jen přikývnul, rozloučil se s ním a opět mířil do zámku Lotyhaus. Kat Matyáš se ujistil, jestli je pryč, podíval se na testament a četl. Za ním přišla Gražena, polekal se, rychle jej schoval do džbánu, co byl na poličce a s ulekaným hlasem se jí zeptal: „Co tady děláš, Graženo?“ „Nic, jen jsem se přišla podívat. Co máš v tom džbánu, že jsi to tak rychle přede mnou schoval?“ „Nic, Graženo. To tě nemusí zajímat. Něco nového na trhu?“ „Ani ne, jen báby klábosí a klábosí.“ „No a ty patříš mezi ně.“ Zasmál se kat Matyáš a nalil jí do číše víno. Gražena se zasmála a pravila: „Něco se chystá, Matyáši, ale nejsem si jistá. Něco jsem zaslechla.“ „A co, Graženo?“ „Lidé si mezi sebou říkají, že páni asi budou hrát, ale

nevím, jestli je to pravda. Jak to zjistím, dám ti vědět, Matyáši.“ „Dobře, ale už jdi. Mám něco na práci.“ Gražena vypila víno, rozloučila se s ním a opustila jej. Kat Matyáš zavřel za ním dveře a řekl si pro sebe: „Fuj, už jsem se lekl, že mne prokoukne. Před ní si musím dávat veliký pozor.“ Podíval se na podkovy a ulehl ke spánku. Uplynulo několik dní, hrabě Bartoloměj se vracel do zámku, přišel za Ondřejem a oznámil: „Ondřeji, zítra ráno vyrážíme do Lotyhausu. Mám s pánem Lotyhausu jednání. Musím se s ním na něčem domluvit. Půjdeš se mnou.“ „To jako do Karvy?“ „Ano, do Karvy, příteli. Připrav si věci na zítřejší cestu. Odpoledne tam jsme a přespíme v Karvském zámku. Nebudeš spát v čeledníku, o to se já postarám. Jsi můj přítel a beru tě jako soběrovného.“ „Děkuji ti, hrabě Bartoloměji.“ Usmál se Ondřej a odkráčel si sbalit své věci. Hrabě vešel do stáje, prohlížel si koně, později přišel ta Ondřejem a požádal ho: „Než vyrazíme na cestu do Karvy, tak vykoupej a vyčisti všechny naše koně.“ „Zajisté. Udělám to rád. Také si potřebuji zaplavat. Já vím, voda je studená, ale jsem zvyklý.“ Hrabě Bartoloměj se usmál a popřál mu dobrou koupel. Ondřej vešel do stáje, naskočil na koně a s ostatními koňmi uháněl k řece. Později je začínal koupat a pak plaval v chladné řece. Hrabě Bartoloměj se na něho podíval a usmál se: „Jsem rád, že je spokojený. Nebýt jeho, tak už jsem dávno v pánu. Jsem mu vděčný za život. Mám ho rád.“ Pak jej opustil, vrátil se do zámku a poručil služkám: „Ukliďte to tady a ať kuchařky uvaří něco na oběd a ať nám připraví něco na zítřejší cestu!“ „Mají kuchařky uvařit srnčí pečeni?“ „Třeba.“ Přikývl a odešel do své komnaty. Ondřej se koupal v řece, najednou se podíval na hory a nemohl z nich spustit oči. Zamotala se mu hlava a pomyslil si: „Jako by mne volaly. Hory mne asi volají. Že by tam někdo byl?“ Přišel k sobě a začínal se věnovat koním. Z hor ale neměl moc dobrý pocit, měl tušení, že tam někdo přebývá. Když plaval, nebo se koupal, oči se vždy upřely na hory. Koně cválali vedle něho a ržhali.

4. KAPITOLA...ČARODĚJNICE BERTA

Když koně konečně vykoupal, naskočil na jednoho z nich a cválal s ostatními koňmi k zámku. Odvedl je do stáje, pořádně je vyčesal a vrátil se do své komnaty, tam na něho čekal hrabě Bartoloměj a oznámil: „Půjdeme se najíst a pak jdi spát. Brzy ráno vyrážíme.“ Ondřej jen přikývl a vešel do jídelny, usedl ke stolu a pochutnával si na kančí pečeni. Schylovalo se k večeru, hrabě Bartoloměj ulehl ke spánku, jen Ondřej byl ještě vzhůru, lákaly ho hory. „Že bych se tam šel podívat?“ Ptal se sám sebe. Hodil na sebe kabát, vyšel ze zámku, v ruce držel pochodeň a s pomalým krokem mířil do hor. Z vlků strach neměl, věděl, že se před nimi ubrání, dokázal se dobře ohánět se svou šavlí. Blížil se do velikého kopce, najednou zahlédl hořící pochodeň, která byla připevněna k dřevěné chatrči. „Nevěděl jsem, že tady někdo bydlí. Na osamoceném místě? Tomu se divím.“ Přišel k chatrči blíže, zaklepal na dřevěná vrata a ozval se: „Je tady někdo?“ „Pojď dál a neboj se.“ Zvolal starý ženský hlas. Ondřej poslechl, otevřel vrata a vešel dovnitř. Podíval se ke krbu, u kterého seděla stará žena, jak se na něho usmívá. „Bůh s tebou. Jsem jen na procházce, byl jsem zvědavý, co je v horách.“ „Ty jsi Ondřej, viď? A jsi kapitánem, že?“ „Jak tohle víš?“ „Jsem Berta, čarodějnice Berta. Posaď se, pohostím tě.“ Ondřej se posadil na lavici, rozhlížel se okolo sebe a pomyslil si: „Je divná ta stará žena. Neměl jsem sem chodit. Nemám z ní dobrý pocit.“ Čarodějnice Berta mu dala chléb se syrovátkou, do hlíněné číše mu nalila mléko a popřála mu dobrou chuť. Ondřej si pochutnával, začínal u ní získávat jistotu. Když se najedl, napil se mléka a ptal se: „Když jsi ta čarodějnice, vyvěštíš mi něco? Zaplatím ti. Moc sice nemám, ale jak budu mít, tak ti zaplatím.“ „Jsi velice dobrý člověk, promluvila Berta, : vyvěštím ti zadarmo. Podej mi ruku, vyčtu ti něco z dlaně.“ Byl zvědavý, co mu řekne. „Co tam vidíš, čarodějnice Berto?“ „Vidím, že jsi velmi silný muž a ničeho se nebojíš. Jsi odvážný a nedávno jsi zachránil život jednomu pánovi. Bydlíš u něho.“ „Ano.“ Přikývl Ondřej a usmál se. Čarodějnice Berta pokračovala: „Je před tebou cesta, pojedeš s tím pánem do nedalekého města a tam potkáš pravou lásku. Setkáš se s

ní. Ale pozor! Před tebou je těžká životní zkouška, to bude záležet na tobě, jak se proti tomu postavíš. Čeká tě i boj s mužem, který je velmi silný a chytrý. Je úlisný a falešný. Buď opatrný, Ondřeji. Do ničeho se bezhlavě nevrhej. Radím ti dobře, Ondřeji.“ „A co dál vidíš, mluv prosím tě.“ „Už ne, je to pouze na tobě, chlapče kapitánský.“ Ondřej jí poděkoval a zeptal se: „A nevíš, kdy to nastane?“ „To nevím, Ondřeji, ale být tebou, tak se mám být na pozoru. Setkáš se i různými pány a s pány si zahrávat nelze. Buď opatrný.“ Ondřej se už na nic neptal, ještě jednou poděkoval za věštění a pohoštění. „Už musím jít, čarodějnice Berto. Zítra razím do Karvy s pánem.“ „Buď opatrný, Ondřeji. Něco ti dám. Dám ti tenhle amulet. Ochrání tě před nebezpečím. Je to soví dráp. Ochrání tě před zlem, Ondřeji. Bůh tě opatruj.“ Ondřej si vzal amulet, ještě jednou jí poděkoval a opustil jí. Vrátil se zpátky do zámku a ulehl ke spánku. Ráno bylo chladné, hrabě Bartoloměj probudil Ondřeje a pravil: „Vstávej, jedeme do Karvy. Tvůj kůň je už připravený. Najíš se po cestě.“ Ondřej si přetřel oči a ptal se: „Už je ráno? Ani jsem se moc nevyspal. Nemůžeme vyrazit později?“ Pán si na něm všiml, že má na krku amulet, podotkl: „Ne, musíme vyrazit teď. Ale řekni mi, odkud máš ten amulet?“ „Byl jsem večer v horách a tam je jedna chýše, ve které žije nějaká čarodějnice Berta. Vyvěštila mi osud a dala mi ten amulet.“ Bartoloměj se usmál a pravil: „Dobře, na to se tě ptát nebudu, ale s čarodějnicemi si nezahrávej. Říká se o nich, že jsou prokleté a lidem nosí smůlu, ale budiž. To je tvá věc. Tak jdeme.“ Ondřej jen přikývl, převlékl se a za chvíli postával u svého koně a čekal na pána, až se připraví na cestu. Ze zámku vyšla jedna služka a poslouchala pánovy příkazy: „Udržuj tady pořádek a nic se tady nesmí ztratit. Pokud se něco bude dít, zavolej vojáky. Pokud příjde návštěva, tak jí oznam, že jsem na cestách. Naviděnou.“ Naskočil na svého koně a s Ondřejem cválal směrem přímo do Karvy. Služka se usmála, vešla do zámku a křičela: „Pán odešel! Máme pré!“ Ostatní služebnictvo se zaradovalo a začalo se bavit. Mezitím v Lotyhausu vládl klid, Hynek kontroloval celý zámek, pak přišel za pánem a promluvil: „Zámek je v pořádku, ale plot okolo zámku je třeba opravit, Vaše milosti.“ „Dobře, tak povolej řemeslníky a řekni jim, ať to opraví. O čeho tě mám, Hynku?“ „Já vím, Vaše

milosti, o řemeslníky není nouze, ale čím je mám asi zaplatit?“ Pán Lotyhausu se na něho podíval, otevřel truhlici, z ní vytáhl měšec zlatých a podotkl: „To je vše, co máme. Musím opět vyrazit do dolů a vybrat od nich peníze. Stejně mi dluží, minule mi dali polovinu daní. Třeba budu muset zvednout daně.“ Hynek jen dal hlavu dolů a usmál se: „Zvednout daně, Vaše milosti? To nebude možné. Lidé už stejně platí víc na daně, než dříve a vznikla by proti tobě vzpoura, Vaše milosti. Nemáte být tak hýřivý.“ To se pána dotklo, ošklivým pohledem se podíval na Hynka a ohradil se: „Jak to se mnou mluvíš, Hynku?! To bylo naposled! Pozvi řemeslníky a poruč jim, ať ten plot opraví!“ Hynek se omluvil, uklonil se a opustil jej. Pán se posadil na křeslo a řekl si pro sebe: „Asi opět budu hrát o svůj majetek. Budu muset napsat dopis všem pánům a uvidím, jestli přistoupí na tu nabídku.“ Vzal si papír, brk namočil do inkoustu a začínal psát. Mezitím Hynek sehnal pár řemeslníků a přikázal jim, aby opravili plot. Sám potom se stavil v pivnici a popíjel víno. Blížilo se k odpoledni, dřevorubec Andrej zanechal práce, neboť spatřil hraběte Bartoloměje s nějakým kapitánem, rychle utíkal za Hynkem, rozrazil dveře a zvolal: „Jde k nám nějaký pán s nějakým kapitánem!“ Hynek se ho polekal a okřikl ho: „Příště zaklepej, když vcházíš dovnitř! Co jsi to říkal?“ „Jde k nám nějaký pán s kapitánem!“ Hynek položil číši na lavici, upravil se a vyšel z pivnice. Podíval se na cestu a skutečně, zahlédl hraběte Bartoloměje s nějakým kapitánem. Podíval se na toho kapitána a pravil si pro sebe: „Ten už tady přece byl. Žádal tenkrát o službu. Asi jí našel.“ „Jdi zatopit v zámku a pohni s sebou!“ Andrej jen přikývl a rychle utíkal pro dříví. Hrabě se s kapitánem přibližoval k Lotyhausu, spatřil Hynka, uklonil se a pozdravil jej: „Zdravím, správče zámku Lotyhausu! Je pán doma?“ „Ano, Vaše milosti. Je doma. Co mu potřebujete?“ Neodvážil se tykat, z cizích pánů měl Hynek respekt. „Myslím si, že tebe se to netýká, správče. Uveď mne do zámku a ohlaš mne. Ohlaš i mého služebníka. Je to můj správce.“ Hynek se podíval na kapitána, nic neřekl a mlčky kráčel za pánem Lotyhausu. Přišel za ním a oznámil: „Vaše milosti, přišla k vám návštěva. Pán, ale neznám ho. Vypadá to, že je to hrabě. Je s ním ještě jeden, ten před několika dny žádal službu u nás.“ „Dobře, Hynku, uveď ho dál a pozvi ho do návštěvní

místnosti.“ Hynek jen přikývl, utíkal pro něho, o něco později jej uvedl do návštěvní místnosti. Hrabě Bartoloměj se posadil, podíval se na kapitána Ondřeje a promluvil: „Ničeho se neboj, Ondřeji. Něco s pánem projednám, pak se najíme a přespíme tady jednu noc a zítra se vracíme.“ „Dobře, pane.“ Přikývl a rozhlížel se okolo sebe. Za nemalou chvíli k nim přišel pán Lotyhausu, přivítal se s hrabětem a ptal se: „Čemu vděčím za tvou návštěvu, hrabě Bartoloměji?“ „K věci, pane. Chtěl bych od tebe koupit nějaký les a nějaké ovce a kus dobytka. Dále bych se chtěl podílet na tvých dolech a je jasné, že by jsi ztrátný nebyl, ale má to podmínku.“ „Jakou, hrabě Bartoloměji?“ „Že když opět budeš mít chuť hrát, tak doly vynecháš, pane Lotyhusu, bude v tom můj podíl. Ovšem jsem ti teď schopen vyplatit tisíc zlatých za les a dobytek, ano je to moc, ale zbytek půjde do dolů. Myslím si, že je to ode mne šlechetná nabídka, pane Lotyhausu.“ Pán Lotyhausu se nad tím zamyslel a pomyslil si: „Myslím si, že je to dobrá nabídka a dokonce nebudu na mizině. Myslím si, že budu za vodou a konečně si vyrovnám ty své dluhy, které mám u ostatních pánů.“ Probral se ze zamyšlení a podotkl: „Dobrá, tak se píšeme společnou listinu a ty jí jen podepíšeš, hrabě Bartoloměji.“ „Dobře, pojďme tedy do pracovny.“ Oba vešli do pracovny, pán Lotyhausu sepisoval listinu, když jí napsal, požadoval podpis. Hrabě Bartoloměj si jí v poklidu přečetl a dodal: „Dobrá, listina je v pořádku. Doufám, že doly jsou v tvém testamentu?“ „Buď bez obav, hrabě Bartoloměji. Buď bez obav. Testament mám schovaný.“ „Mohl bych ho vidět?“ „Zajisté. Hned, co jej najdu, hrabě Bartoloměji.“ Hynek je zaslechl a jen polkl. Pomyslil si: „Nic neřeknu, že ho mám já. Pán z Czieszyna o tom ví.“ Rychle přišel za jedním vojákem a poručil mu: „Vem si svého koně a zajeď do Cieszyna. Oznam pánovi z Cieszyna, je u mého pána je návštěva. Hrabě Bartoloměj. Jdi! Večer tě tady chci vidět i s jeho odpovědí! Mazej!“ Voják jen přikývl, zazmatkoval, naskočil na svého koně a uháněl do Cieszyna za tamějším pánem. Hynek se vrátil do zámku a posadil se vedle kapitána Ondřeje. Ondřej na něho pohlédl, zapamatoval si ho a ptal se: „Ty jsi správcem zámku, že?“ „Jo a co má být?“ „Jen tak. Žádal jsem tenkrát v tomto zámku službu a ty jsi mne odbyl. Tak jsem šel jinak a našel jsem službu u hraběte

Bartoloměje. Mám se u něho dobře. Jsem také správcem zámku.“ Hynek se jen usmál, vypadalo to, že se s ním vůbec nechce bavit. Ondřej to pochopil, jen se rozhlížel okolo sebe. Kolem nich prošla mladá služka Cornelie a začala oprašovat různé vázy a sošky. Ondřej se na ní podíval, ihned se mu zalíbila. Podíval se jí do očí, ona mu pohled vrátila. Hynek to spozoroval a okřikl jí: „Ty nemáš, co na práci?! Mazej utírat prach v komnatách!“ Cornelie se jej polekala, rychle utíkala po schodech nahoru. Ondřej se podíval na Hynka a pravil: „Takhle s ní nejednej. Líbí se mi.“ Hynek se na něho podíval a ohradil se: „Přišel jsi na návštěvu a ne tady oblbovat obyčejné kravky, co jen utírají prach. Jsi na návštěvě, tak se podle toho chovej!“ „Nemluv takhle se mnou, pokud se chceš bít, tak pojď ven a vyřídíme si to venku!“ „Nemám náladu se s tebou prát! Raději si nesahej na svůj meč, nebo se ještě pořežeš a felčar tady není.“ Ondřej si jej přestal všímat, jen seděl a čekal na svého pána, až vše vyřídí. Pán Lotyhausu hledat svůj testament, ale nikde jej nemohl najít, jen si říkal pro sebe: „Kam jsem ho mohl jen dát? Musím ho najít.“ Hrabě Bartoloměj se na něho usmál a podotkl: „No, vidím, že máš tady pěkně uklizeno. Ale budiž, pane Lotyhausu. Budu ti věřit. Za týden se za tebou stavím a ukážeš mi ten testament, až ho najdeš.“ „Děkuji hrabě Bartoloměji. Najdu ho, jen co jej pohledám. I kdybych obrátil celý svůj zámek naruby, tak ho najdu.“ Hrabě Bartoloměj se usmál, rozloučil se s ním a kráčel za Ondřejem. „Tak jdeme, Ondřeji. Vše už mám vyřízené. Jdeme.“ Ondřej se nerozloučil ani s Hynkem, jen se na něho podíval a poznamenal: „Buď na tu služku hodný. Já si to zjistím.“ Hynek se jen ušklíbil, ale nic neřekl, jen se hraběti uklonil a popřál mu šťastný návrat. Hrabě Bartoloměj se podíval na Ondřeje a ptal se: „Co jsi měl s Hynkem?“ „To je Hynek? On je správcem zámku, podle jeho pohledu soudím, že to není dobrý člověk. Jedna služka se mi zalíbila, byla pěkná, ale Hynek jí okřikl a mne se to nelíbilo, pane, tak jsem se ohradil.“ „No pokud se ti líbí, tak můžeme sem jezdit častěji. Za týden jedeme do Karvy zase. Pán Lotyhausu nemohl najít majestát, tak jsem zvědavý, jestli ho najde. Dal jsem tam podíl do dolů.“ Ondřej se usmál a zapleasalo mu srdce. Měl v plánu, že navštíví Čarodějnici Bertu a vše jí řekne, koho viděl. Hrabě Bartoloměj práskl bičem do koně a ozval se:

„Jedeme domů!“ Za ním se pustil i Ondřej. Mezitím v Lotyhausu byl veliký poprask. Pán Lotyhausu hledal testament, klel, křičel a nadával. „Kde je ten Testament? Kdo mi tady dělal pořádek a kdo se mi hrabal v mých věcech?!“ Vyšel ze své komnaty a zakřičel: „Cornelie, ke mne!“ Služka ihned k němu přišla, uklonila se a ptala se: „Co se děje, Vaše milosti?“ „Ano, ty tady uklízíš. Minule jsem tě požádal, aby jsi tady uklízela jenom ty. Můžeš mi říci, kde je ten testament?“ „Já o žádném nevím, pane. Ve vaších věcech se nehrabu, Vaše milosti. To bych si nedovolila, pane.“ „Opravdu? Otevřel jsem truhlu a v ní měl být testament, ale on tam není. Kde je?“ „Já nevím, Vaše milosti. Opravdu to nevím.“ „No, tak to je dobré. To znamená, že v zámku máme zloděje! Takže, předvolám všechno služebnictvo, co tady v zámku je a prohledáte své komnaty, čeledník, kuchyň a ten testament se najde! Dnes už ne, bude už večer. Zítra brzy ráno! Odejdi!“ Cornelie dala hlavu dolů, roztřásla se po celém těle, už tušila, že zítra bude peklo na zámku. Rychle utíkala do kuchyně, posadila se na židli a dala se do pláče. Kuchařka k ní přišla a ptala se: „Co se ti stalo, Cornelie?“ „Pán hledá testament a nikde ho nemůže najít. Prý byl v truhle, ale já do jeho věcí nehrabu. Mám strach ze zítřka. Zítra se bude hledat testament.“ „No co, jak se bude hledat, tak se najde. Kdo ví, jestli pán nemá náhodou nepořádek ve svých věcech.“ „To já nevím, kuchařko, ale mám strach. Já ani nevím, co je to testament. Mám z toho strach.“ „Neboj se, mám takové tušení, že se najde. Ta bouřka se přežene, neboj se, Cornelie.“ Cornelie si utírala slzy a podívala se na přicházejícího Hynka. Ten jen přešlapoval a pomyslil si: „Kde ten voják může být? Bude už večer a on nikde. No, pánův hněv nějak překonám. Myslím si, že to nebude tak zlé. A i kdyby, tak se po velkém kráválu opiju. Myslím si, že se to přežene.“ Podíval se na Cornelii a poručil jí: „Jdi utírat prach!“ Schylovalo se k večeru, k Hynkovi se vracel voják, seskočil z koně a oznámil: „Byl jsem u toho pána z Cieszyna.“ „No a?“ „Říkal, že nemáš divočit. Že stačí jen přežít tuhle bouřku a bude to dobré. Pozítří máš jít ke katovi, prý tam přijede až odpoledne.“ „Dobře, můžeš se vrátit ke svým vojákům. Upaluj!“ Voják jen přikývl a utíkal ke svým do čeledníku. Hynek se podíval na zámek a pomyslil si: „Doufám, že to dopadne dobře. Nesmím zmatkovat.

Nevím, co má plánu pán z Cieszyna. Jdu se napít vína.“ Mezitím Ondřej už byl v zámku, měl v plánu, že navštíví čarodějnici Bertu. Hodil si na sebe kabát z medvědí kůže, vyšel ze zámku, naskočil na koně a uháněl k horám. Hrabě Bartoloměj si jej všiml a řekl si pro sebe: „Doufám, že ví, co dělá, když se kamarádí s tou čarodějkou. Nic proti ní nemám, ale je jasné, že může nosit smůlu. Třeba se pletu.“ Pak si šel do knihovny, posadil se na své oblíbené křeslo a četl si svou knihu. Ondřej dorazil k chatrči, zaklepal a vešel dovnitř. Čarodějnice Berta se na něho usmála a přivítala jej: „Vítám tě, Ondřeji. Jak bylo na cestách s pánem?“ „Dobře, Berto. V Karvském zámku to vypadá velice dobře. Líbí se mi tam jedna služebná, ale nevím, jak se jmenuje. V příštím týdnu tam jedu zase. Zjistím její jméno a třeba se i s ní seznámím. Kdo ví. Třeba o mne bude mít zájem. A co ty? Jak jsi se měla?“ „Ale jo, dobře jsem se měla. Nasbírala jsem nějaké bylinky a teď vařím z nich nějaký odvar. Je to zdravé na rány a hlavně pomáhají na rýmu.“ „Myslíš, že by mne ta služka měla ráda?“ „To já nevím, ale vím jen jedno. Buď opatrný, Ondřeji. Mám takové tušení, že v zámku Lotyhausu se bude něco dít.“ „Jak to myslíš? Něco se tam přihodí, Berto?“ „To nevím, ale buď raději opatrný. Říkat ti nic nebudu, Ondřeji, to musíš poznat sám.“ „Máš pravdu. Už musím jít. Musím je jít. Zítra budu dělat v zámku pořádek, tak se musím na to připravit. Měj se hezky, Berto.“ „Ty také Ondřeji a buď na sebe opatrný.“ Ondřej se s ní rozloučil a kráčel směrem k zámku. Hrabě Bartoloměj už byl dávno v posteli a spal. Ondřej se ještě procházel po celém zámku a zamyslel se: „Tu služku bych rád ještě viděl, líbí se mi a je přitažlivá. Třeba se s ní ještě setkám.“ Později ulehl ke spánku i on. Hynek seděl v pivnici, popíjel víno a nechal si k sobě zavolat starou Jolu. Podíval se na ní a pověděl: „Vem si číši a já ti naleju víno.“ Jola se posadila na židli a pravila: „Na trhu byla zase ta stará Gražena. Ta si nedá pokoj, pořád musí klevetit.“ „A ty také.“ Zasmál se Hynek a napil se velmi dobrého vína. „Já také, ale já mám zprávy pravdivé, ona moc přehání. Znám jí moc dobře.“ „Ty polmlč, Jolo, ty jsi to samé. Umíš mlčet?“ „To jako proč?“ „Ptám se tě, jestli umíš mlčet?“ „Jo, něco nového? Zase nějaký drb?“ „Ne, ptám se tě ještě jednou. Umíš

mlčet?“ „Ano, to znamená nechat si to pro sebe a nikomu nic neříct.“

5.KAPITOLA...PEKLO NA ZÁMKU ANEB DĚSIVÝ PLÁN

Hynek jen přikývl a usmál se. „Ano, umím mlčet, ale co za to dostanu, Hynku?“ „Dostaneš ode mne deset zlatých a ještě soudek vína, ale to ti říkám, nikomu nesmíš říci, nebo se ti může stát, že budeš zakopaná v panské zahradě.“ „Ne, nikomu nic neřeknu, Hynku. Na to se spolehni.“ Hynek se napil vína a poručil jí: „Zamkni nás, rychle!“ Jola přiskočila ke dveřím, zamkla vrata, rychle se vrátila a posadila se na lavici. Hynek se napil vína a mluvil: „Pán Lotyhausu hledá testament, ani neví, že ho mám já. Ale nikomu ani muk!“ „Testament? To je závěť ne? Na co ti je?“ „Pán z Czieszyna má zájem o zámek Lotyhaus. Požádal mně o to a já mu vyhovím. Má veliké plány. Pozítří přijede ke katovně a já tam budu. Nikomu nesmíš říci, co se chystá, jinak končíš.“ Jola polkla, už jí došlo, že se dala do spolku s ďáblem. Hynek jí dal deset zlatých a soudek dobrého panského vína. Jola viděla jen zlaté a soudek vína a usmívala se. „Co mám říct pánovi, až se bude ptát na ten testament?“ „Řekneš, že nevíš. Ten testament je v pořádku a leží v katovně. Kat ho hlídá, ale nikomu ani muk. Jinak jsi zakopaná v panské zahradě!“ Jola jen přikývla a usmívala se. Hynek se s ní pak rozloučil a opustil jí, s klidným krokem odkráčel do své komnaty. Jola v klidu popíjela víno a usmívala se. Když nastalo ráno, pán Lotyhausu byl už na nohou, svolal celé služebnictvo a v klidu oznámil: „Včera jsem měl návštěvu. Hraběte Bartoloměje. Podařilo se mi s ním uzavřít dohodu, ale to teď není důležité. Ztratil se mi jeden důležitý svitek a ten, kdo ho najde, dostane ode mne padesát zlatých! Všechno prohledejte, prostě celý zámek! Testament se musí najít!“ Služebnictvo jen přikývlo a začalo prohledávat celý zámek. Pán Lotyhausu navštívil svou komnatu, posadil se na křeslo a v klidu si pročítal knihu. Zatím co služebnictvo hledalo testament, stará Gražena se to dozvěděla a utíkala na trh. Hynek seděl ve své komnatě a řekl si pro sebe: „To znám, první je ticho a pak pán bude dělat kravál. Musím být v klidu a dělat, že o ničem nevím. Doufám, že Jola nepromluví.“ Zůstal sedět v komnatě, aby se vyhnul hledání, tak si

něco vymyslí. Přišel za pánem a oznámil: „Musím jít ke katovi. Byl jsem ve stáji a koně potřebují nové podkovy, Vaše milosti.“ „Co, už zase?! Tak jdi, pak pomůžeš služebnictvu hledat ten testament. Jdi.“ Hynek jen přikývnul, uklonil se a opustil jej. Rychle naskočil na svého koně a uháněl ke katovi Matyášovi. Služebnictvo stále hledalo testament, ale nikde nebyl k nalezení. Cornelie už začínala být nervózní, tušila, že v zámku nastane peklo a pořádný rámus. Bála se toho. Blížilo se k odpoledni, některé kuchařky navařily oběd a donesly jej pánovi na stůl. Pán jí ani nepoděkoval, věnoval se četbě své knihy. Služebnictvo prohledalo celý zámek, ale nic nenašlo. Gražena byla na tržišti a stále všem trhovkyním vyprávěla, co se v zámku děje. „Co je to testament?“ Ptala se jí jedna trhovkyně. „Hynek říkal, že je to závěť. Mne napadá jedna věc. Že závěť někdo mohl ukrást a chce někdo získat zámek a celé panství. Do zámku ani nejdu, celé služebnictvo hledá ten zatracený svitek a určitě pán dělá v zámku dusno. Vratím se, až se to přežene. Počkám tady.“ „Jistě, usmála se trhovkyně, : klidně se i najez.“ Mezitím pán pojedl, napil se vína, vstal a protáhl se. Služka Cornelie se na něho podívala a s bojácným hlasem mu oznámila: „Vaše milosti, ten svitek se nenašel. Prohledali jsme všechno a nic nikde není.“ Pán se na ní podíval, nadechl se a už začínal křičet, klít a nadávat. „Já vám všem ukážu! Ten svitek najdete! Nebo bude zle! Hybaj ho hledat!“ Cornelie se rozplakala, opět prohledávala místa, které už dávno prošmejdila. Pán vešel do návštěvní haly, vzal si bič a křičel: „Pokud zjistím, že ho někdo ukradl a najde se, tak ho nechám zbičovat! Jak jsem řekl! Kdo ho najde, dostane ode mne padesát zlatých! Pokud ne, tak to znamená, že tady mám zloděje! Okamžitě ho najděte!“ Služebnictvo mělo z jeho hněvu strach, zmateně a zbrkle prohledávalo všechny komnaty, ale nic nenašli. Když se schylovalo k večeru, pán se rozhodl takto: „Dobrá, nic nehledejte! Ale to vám povídám, pokud ho nenajdu já, nechám každého z vás zbičovat! Kliďte se mi z očí!“ Služebnictvo nic neřeklo a vrátilo se zpátky do čeledníku. Pán se posadil na židli v návštěvní hale a ptal se: „Kde ten testament může být? Možná jsem ho někam schoval já a nepamatuji si. Třeba ho najdu. Není možné, třeba jsem ho někam založil. Ale služebnictvo je někdy potřeba prohnat.“ Cornelie už zjistila, že se pán uklidnil, přišla

k němu a ptala se: „Budeš večeřet, Vaše milosti?“ „Ano. Co je na večeři?“ „Zůstalo to, co jsi měl na oběd, Vaše milosti.“ „Dobře. Beru. Řekni dřevorubci Andrejovi, aby zatopil v zámku. Začíná být chladno. A také zjisti, kolik je dříví na zimu. Třeba budu muset vyslat dřevorubce do lesů pro dříví. Utíkej!“ Cornelie už poznala, že mluvil s klidným hlasem, jen přikývla a utíkala do kuchyně. Přišla do kuchyně a zvolala: „Pán se už uklidnil! Je po bouřce!“ Všechno služebnictvo se zaradovalo, ale vědělo, že vyhráno nemá. Ten svitek se přece musí najít. Hynek byl u kata, seděl na stoličce a prohlásil: „Matyáši, zítra k tobě přijdu. Příjde i pán z Czieszyna. Budu mít s ním jednání. Takže ty se pak schovej, později ti dám úkol.“ „Dobře, Hynku. A co budu mít z toho já?“ „Dostaneš odměnu. Ode mne ne, ale od pána z Cieszyna. Už musím jít. Pán by mne určitě hledal. Měj pěkný večer.“ Rozloučil se s ním a práskl dveřmi. Kat Matyáš si oddychl a pomyslil si: „Doufám, že nebude peklo a že Hynek ví, co dělá. Z toho nemám dobrý pocit. Raději jdu spát a přestanu na to myslet.“ Lehl si na postel a usnul. Když bylo ráno, pán Lotyhausu vyšel na ranní hon, o testamentu se už nezmiňoval, byl ve velice dobré náladě. Hynek vstával jako druhý, vešel do kuchyně, něco si vzal k snědku a řekl si pro sebe: „Ten testament už musím dát pánovi z Cieszyna. Musí si ho vzít, jinak by bylo zle.“ Kuchařka něco zaslechla a ptala se: „Co jsi to říkal?“ „Nic, nestarej se! Tebe se to netýká! Raději jdi vařit, babo jedna!“ Kuchařka se urazila, jen prohodila: „Se neurážej. Také se mohu na něco zeptat, ne?“ Hynek jí neodpověděl, opustil kuchyni a kráčel do své komnaty. Připravil si věci, pak vyšel ze své komnaty, naskočil na koně a uháněl ke katovi. Cestou potkal Jolu a ptal se jí: „Tak co, Jolo? Jak se dnes daří?“ Jola se na něho podívala, moc dobře věděla, kam míří, jen odpověděla: „Do zámku. Nakoupila jsem vajíčka a nesu je do kuchyně. Slepice málo snášejí.“ Hynek jen kývl, usmál se a pokračoval v cestě dál. Přijel ke katovně, zabouchal na dřevěná vrata a ozval se: „Kate, jsi doma? Otevři!“ Kat otevřel dveře, přivítal jej a usmál se: „Něco jsem ti na snídani připravil. Není toho moc, ale myslím si, že si pochutnáš.“ Hynek vešel dovnitř, na stole spatřil srnčí pečeni, kus voňavého chleba a džbán vína. „Co se stalo?“ Zasmál se. „Nic, jen jsem ti připravil snídani. Mám něco i pro pána.“

„Dobře. Máš ten testament schovaný?“ Kat se podíval do džbánku, který byl na poličce, pak odpověděl: „Testament zde leží, je nedotčený.“ „Výborně, jak příjde, tak nemusíš odcházet. Pověřím tě úkolem, to ostatně bude záležet jen na pánovi.“ Usedl ke stolu a začínal si pochutnávat na vydatném jídle. O něco později už ke katovně mířil pán z Cieszyna, seskočil z koně, upravil se a zabouchal na dřevěná vrata. Kat otevřel, uklonil se mu a přivítal jej: „Zdravím vás, Vaše milosti. Jakou jste měl cestu?“ „Dobrou. Je tady Hynek?“ „Je, pojďte dál, Vaše milosti.“ Pán vešel dovnitř, usmál se, neboť spatřil na stole pohoštění, rychle usedl ke stolu a nenechal se pobízet. Když se najedl, podívl se na Hynka a ptal se: „Máš ten testament?“ „Ano, Vaše milosti. Tady je.“ Pán se na něho podíval, rozmotal svitek a pročítal si jej. Usmál se a promluvil: „Dobře, dám ti prsten. I falešný testament. Aby byl v zámku klid, tak svému pánovi řekneš, že jsi našel testament.“ „Na co prsten, Vaše milosti?“ „V tom prstenu je jed. Připiješ si s pánem a dílo bude dokonáno. Co ty na to?“ Kat se podíval na Hynka, chytal se za hlavu a zhýkl: „To je otravení Jeho milosti!“ „Ticho, napomenul jej klidně pán z Cieszyna, : je to jediná možnost, jak se vyhnout problémům. Ostatní páni chtějí rozpoutat hry o majetky, ale pán Lotyhausu je velikou překážkou. Myslím, že si rozumíme, Hynku.“ Hynek jen přikývl, vzal si od pána prsten a otázal se: „Musím něco vymyslet, Vaše milosti. Není jednoduché si s pánem připít. Něco po mne chce a pak mne pošle pryč. Jak to mám udělat, Vaše milosti?“ „Jednoduše. Najdeš ten testament a připiješ si s ním. On nepozná, že je falešný. Je skoro stejný, tak jako originální testament. Myslím si, že by tomu porozuměl i sedlák, Hynku.“ Hynek se usmál, dal mu originální testament, do své kapsy schoval falešný a usmíval se. Pán se podíval na Hynka a ptal se: „Ví o tom ještě někdo?“ „Ano, Vaše milosti. Stará bába Jola, ale ona nic neřekne. Dostala ode mne několik zlatých a soudek vína. Řekl jsem i katovi, že by měl dostat odměnu od tebe, Vaše milosti. Schovával u sebe testament, Vaše milosti.“ „Dobře, Hynku. Ty už můžeš jít a já se s katem Matyášem vyrovnám. Pokud dílo bude dokonáno, tak za mnou vyšli posla. Já dorazím.“ „Nechť se ti stane po vůli, Vaše milosti.“ Pán se s ním rozloučil, pak se podíval na kata, vytáhl z kapsy měšec zlatých a

pravil: „Tady máš padesát zlatých, ale to ti povídám, musíš mlčet.“ „Zajisté, Vaše milosti.“ Pán z Cieszyna se s ním rozloučil, naskočil na svého koně a uháněl zpět do svého panství. Hynek už byl dávno v zámku, procházel se po všech komnatách a pod záminkou kontroloval vše, co mu přišlo na oči, ve skutečnosti přemýšlel, kde má nalézt testament, který pán tak usilovně hledal. „Pán není doma, budu sedět v jeho komnatě a v ruce budu držet testament. Jak se vrátí, tak mu ho dám.“ Usmíval se, vešel do jeho komnaty a čekal. Za ním přišla Cornelie, oprašovala sošky, všimla si, že něco drží v ruce a ptala se: „Co to máš, Hynku?“ „Hádej, Cornelie?“ „Není to ten svitek, co pán hledal?“ „Ano je. Celé služebnictvo za nic nemůže, to pán je nepořádný. Našel jsem ho. Buď v klidu, Cornelie, peklo v zámku už nebude. Pán bude slavit. Dneska už nemusíš uklízet. Jdi třeba na trh. To je jedno.“ Cornelie se usmála, s velikou radostí běžela na trh. Hynek se také usmál a pomyslil si: „Všechno jde podle plánu. Tak to má být. Ještě si musím s pánem připít a je to.“ Mezitím kat si brousil meče a sekyry a pomyslil si: „Doufám, že se na to nepříjde. Z toho mám veliký strach. Bojím se toho. Ale co. Nikdo o tom neví, jen já, Hynek a Jola, ale myslím si, že Jola nic neřekne. No jo, ale ona je drbna. Ne, myslím si, že by neměla nic říci. Vzala od Hynka peníze a džbán vína.“ Dobrousil meče a sekyry, pověsil je na zeď, pak začínal vyrábět podkovy. Nastalo odpoledne, pán Lotyhausu se vracel z honu i s úlovky, byl ve velice dobré nálatě, neboť se mu podařilo ulovit kance a tři zajíce. Kance měl přivázaného ke koni, zastavil se u zámku a ozval se: „Andreji, postarej se o toho kance a zajíce! A ať kuchařky už začnou vařit! Chci mít kance ještě dnes na večeři!“ Dřevorubec Andrej k němu přiběhl, chytil mrtvého kance za nohy a tahal jej do kuchyně. Pán se převlékl, pak přišel do své komnaty a ve své komnatě spatřil Hynka, jak sedí na jeho křesle a drží něco v ruce. „Proč tady sedíš a co to máš?“ „Našel jsem testament, Vaše milosti. Byl založený v knihovně.“ „Ty jsi ho našel?! Dej ho sem!“ Hynek mu dal falešný testament a usmíval se. Pán se podíval na testament a řekl si pro sebe: „Tak, hrabě Bartoloměj bude spokojený, že mám testament. Z mého hlediska je všechno v pořádku a tak to má být.“ Podíval se na Hynka a pravil: „Dám ti odměnu, jakou jsem slíbil. Tady máš padesát

zlatých a jdi si třeba do šenku, to je jedno.“ Hynek se usmál, poděkoval mu a s radostí jej opustil. „Cornelie!“ Volal na ní pán, ta přišla a ptala se: „Co potřebuješ, Vaše milosti?“ „Řekni kuchařkám, aby si pospíšily s jídlem. Dnes mám výbornou náladu. Kde jsi byla?“ „Byla jsem na trhu, Vaše milosti.“ „Dobře, dneska už nemusíš uklízet a udělej si čas pro sebe.“ „Děkuji, Vaše milosti.“ Poděkovala a utíkala do kuchyně. Pán se v klidu posadil na křeslo, prohlížel si testament, usmál se: „Všechno mám v pořádku a tak to má být.“ Ani netušil, že je to falešný testament a ani neví, co ho čeká. Hynek se ale zastavil, zapoměl, že si má s pánem připít. Vrátil se do zámku, přišel za pánem a otázal se: „Mohl by si s tebou připít, Vaše milosti?“ „To jako proč, Hynku?“ „No, že jsem ti našel ten testament.“ „No, dobrá. Budiž. Zajdi do kuchyně pro džbán panského vína, dvě číše mám u sebe. Naleji.“ „Já to udělám sám, Vaše milosti, ty se o nic nestarej, Vaše milosti.“ Rychle utíkal pro džbán vína, podíval se na prsten, otevřel jej a v něm byl žlutý prášek. „To je asi jed.“ Pomyslil si. Vrátil se zpátky, nalíval do dvou číší víno a do pánova číše nepatrně nasypal žlutý prášek a zamíchal. Pán si ničeho nevšiml, jen uchopil číši a podotkl: „Tak Hynku, připijím si s tebou na ten testament. Připíjím si i na tebe, že jsi poctivý nálezce.“ Oba si připili, pak pán položil číši a usmál se. Svědkem toho přípitku byla právě Cornelie, podívala se na Hynka a pomyslila si: „Jeho pohled se mi nelíbí. Že by něco plánoval? Nelíbí se mi to.“ Pán potom Hynka poslal pryč, posadil se do křesla a věnoval se četbě své knihy. Hynek jej sledoval, byl zvědavý, za jak dlouho ten jed bude účinkovat. Cornelie se schovala za závěs a sledovala Hynka, ani nevěděla, že se jí změní celý její osud. „Tak už padni a zemři.“ Pověděl si Hynek potichu a usmál se. Cornelii zasvědil nos a kýchla. Hynek si jí všimnul a ptal se: „Co tady děláš? Nemáš být v kuchyni?“ „Mám, už jdu.“ Odpověděla se strachem, utíkala do kuchyně a pomyslila si: „Pane bože, Hynek se snaží otrávit našeho pána!“ Hynek trochu znervózněl a řekl si pro sebe: „Že by Cornelie znala pravdu? Pokud jí zná, musím se jí zbavit, ale udělám to nenápadně. Ne, počkám, až přijede k nám pán z Cieszyna. On pak rozhodne o jejím osudu. Musím být opatrný. Otrávit pána není žádná legrace.“

Měla z toho veliký strach, nevěděla, co má dělat. Pán dočetl knihu, najednou se mu udělalo nevolno, motala se mu hlava a v ústech měl sucho. „Co mi je? Že bych něco špatného snědl?“ Ptal se sám sebe, ale odpovědi se nedočkal. Vstal, chodil okolo dokola, neudržel rovnováhu a spadl na zem. Zvedl se, mířil do kuchyně a snažil se vyhledat pomoc. Při chůzi slábnul, byl tak slabý, že už nemohl ani chodit, opět spadl na zem a ztěžka dýchal. „To není možné. Co mi je?“ Zeptal se naposledy, snažil se ze všech sil otevřít oči, ale nějak mu to nešlo. K němu přišel Hynek, podíval se na něho a ptal se: „Chceš pomoci?“ „Jo, Hynku. Co mi je?“ „Byl jsi otráven, Vaše milosti a ten testament je falešný. Lituji, už nejsi pánem Lotyhausu. Za několik dní příjde jiný pán. Ty už jsi skončil na tomto světě.“ Pán se na něho podíval a s unaveným hlasem zašeptal: „Ty podvraťáku! Pokud přežiji, stihne tě trest! O to se já postarám!“ Svědkem jejich rozhovoru byla opět Cornelie, byla schovaná za závěsem a jen se přežehnávala. Hynek kopl do pána a usmál se: „Myslím si, že to nestihneš, Vaše milosti.“ Pán se snažil ze všech sil postavit, ale už neměl v sobě tolik síly, ležel na zemi a umíral. „Jed pracuje rychle, Vaše milosti. Myslím si, že za to dostanu odměnu.“ „Kdo je tvým druhým pánem? Řekni mi to!“ „Neřeknu, Vaše milosti. Uhodl jsi. Ten jed není ode mne, ale od mého druhého pána.“ Pán Lotyhausu se na něho naposledy podíval, proklel Hynka a vydechl naposledy. Hynek se ujistil, jestli je mrtvý, kopl do něho a zasmál se: „Tak, dílo je dokonáno.“ Vykoukl z okna, zavolal posla a poručil mu: „Doneseš tento falešný testament pánovi z Cieszyna a oznámíš mu, že dílo je dokonáno. A ať přijede co nejdříve! Nechci mít žádné problémy!“ Posel se podíval na mrtvého pána, polkl a ptal se: „Co se mu stalo?“ „Nevím, asi mu je špatně.“ „Nebyl otráven?“ „Nestarej se a jeď do Cieszyna!“ Napomenul jej Hynek a usmál se. Pak se zamračil a pomyslil si: „Posel si musí pohnout. Otravit pána není žádná legrace. Doufám, že mne nikdo neviděl.“ Cornelie se snažila vyhnout Hynkovi, podařilo se jí to jen tak tak, rychle utíkala do své komnaty, zavřela za sebou dveře a pustila se do pláče. “Byla jsem svědkem vraždy!“ Vykřikla a plakala. Klepala se na celém těle, nevěděla, co si má počít. „Musím odtud utéct a najít si službu jinde. Co když mne Hynek viděl? Pokud ano, on mne zabije!“ Plakala ještě

více. Najednou na její komnatu někdo zaklepal a ona se polekala. „To jsem já, kuchařka!“ Ozval se hlas. Cornelie přestala plakat, moc dobře věděla, že upoutá na sebe pozornost. Utřela si slzy, otevřela dveře a oznámila: „Něco mi spadlo do oka, tak se snažím oči vyčistit.“ „No, vypadáš nějak divně. Chtěla jsem ti jen říci, že zítra je úklid v návštěvní hale. Jen, aby jsi nezapoměla, Cornelie.“ „Neboj se, kuchařko, vím to. Jdu si lehnout. Stejně mám po práci.“ Zavřela za ní dveře, ulehla na postel a dala se do pláče. Hynek vzal mrtvého pána a tahal ho do jeho komnaty, uložil jej na postel a pomyslil si: „Doufám, že mne nikdo neviděl. Nerad bych měl nějakého svědka. Doufám, že pán z Cieszyna moc dobře ví, co dělá.“ Bylo na něm vidět, že má strach, ale ihned svůj strach přemohl a usmíval se. Není jeho pán, není, má druhého a tím je pán z Cieszyna. Seděl na křesle a čekal na posla, až dorazí zpátky. Vykoukl z okna a řekl si pro sebe: „Bude tma a posel nikde. Pána musím přikrýt. Co když sem příjde služka, nebo kuchařka, nebo ten přihlouplý dřevorubec Andrej?“ Přikryl mrtvého pána, do číše si nalil víno a pomalu upíjel. Za Hynkem přišla kuchařka a ptala se: „Bude pán ještě večeřet?“ Hynek zbledl, jen v rychlosti odpověděl: „Ne, pán ten usnul. Zítra čekáme návštěvu, pána z Cieszyna, takže zítra bude bohatý oběd. Jdi už pomalu vařit!“ Kuchařka jen přikývla, podívala se na postel, v ní spatřila ležet pána, jen zakroutila hlavou a pak se vrátila do kuchyně. Hynek si oddychl, chodil po celé komnatě a netrpělivě čekal na posla. Blížilo se k půlnoci, posel se už vracel, seskočil z koně, vešel do zámku a hledal Hynka. „Tady jsem!“ Ozval se, když viděl posla, jak jej hledá. Posel přišel k němu a oznámil: „Byl jsem u pána a vzkazuje ti, že zítra přijede. Má být na stole připravený oběd a dobré víno. Zítra přijede před obědem. Přijede prý i s pár vojáky.“ Hynek si mnul ruce a usmál se: „Výborně, vyšlo to. Dobrá posle, můžeš jít spát. Já se už o všechno postarám. Jdi!“ Posel jen přikývl a opustil Hynka. Cornelie byla ve své komnatě, nemohla vůbec spát, po tom, co viděla, jí stále znepokojovalo. Měla z toho veliký strach. Měla v plánu, že uteče. Začínala si balit své věci, když měla sbaleno, řekla si pro sebe: „Tady mne už nikdo neuvidí! Neměla jsem to vidět a byla bych v klidu. Se soudy nechci mít nic společného. Musím odtud utéct a to velice rychle.“ Opustila svou komnatu, s pomalým krokem

mířila k čeledníku, přišla za Andrejem a ptala se: „Ty nejdeš se mnou?“ „Kam, Cornelie? Vzbudila jsi mne.“ „Jdu pryč, jdu si hledat službu jinde. Něčeho jsem byla svědkem, ale to ti říci nemůžu. Až nastane čas, tak to řeknu. Rozumíš mi? Jsem svědek.“ „O čem to mluvíš, Cornelie?“ Ptal se jí Andrej nechápavě. „To ti nemůžu říci. Nejdeš se mnou?“ „No, několikrát jsem o tom přemýšlel. Hynek se ke mne špatně chove, dokonce mne i kope, ale co. Zvykl jsem si žít jako pes. Nejdu nikam. Kam bych jinak šel? Jdi sama, Cornelie.“ „Dobře, nikomu ale neříkej, že jsem odešla. Ať se ti daří, Andreji.“ Rozloučila se s ním, hodila na sebe kabát, v ruce držela menší ranec a opustila zámek Lotyhaus. Naposledy se na něho podívala, rozplakala se a utíkala pryč. Andrej nechápal, co se to s ní děje, přestal nad tím přemýšlet, otočil se a usnul. V celém zámku bylo ticho, Hynek seděl v pánové komnatě, zakmul se, posadil se na křeslo a usnul. Spal v mrtvým pánem v jedné komnatě.

6. KAPITOLA...NÁVŠTĚVA ANEB NOVÝ PÁN

Hynek se probral ze spánku, probudil jej mrtvolný zápach, který ještě nebyl tak silný. Otevřel okno a řekl si pro sebe: „Musí se tady pořádně vyvětrat. Tu mrtvolu musím pak někam uklidit.“ Sotva to dořekl, k zámku Lotyhaus přicválal posel, seskočil z koně a zabouchal na dřevěná vrata. Hynek jej spatřil, vykoukl z okna a ptal se: „Co je?“ „Jsem posel pána z Cieszyna! Nesu zprávu!“ „Jakou? Mne to můžeš říci, jsem správce zámku a pán ještě spí!“ „Pán z Cieszyna mne posílá a vzkazuje, že se pán má pomalu chystat na jeho návštěvu! Přijede před obědem!“ „Dobře, udělám vše, co je potřeba! Můžeš se vrátit ke svému pánovi!“ Posel jen přikývl, naskočil na koně a uháněl zpátky. Hynek už přemýšlel, jak se má zbavit mrtvého pána. „Nechám to na pánovi z Cieszyna. To už bude jeho starost!“ Usmál se a vyšel z komnaty ven a mířil do kuchyně. Kuchařky už dávno vařily, Hynek si všimnul prachu na poličce a ptal se: „Kde je Cornelie?“ „Nevím, od rána jsem jí neviděla.“ Odpověděla kuchařka a věnovala se vaření. Z čeledníku vyšel Andrej, vzal si sekyru a pravil: „Jdu nasekat dříví na zatop do kuchyně.“ „Jo, ozvala se kuchařka, : a také naštípej polena! Dneska máme panskou návštěvu, tak ať je v zámku teplo, Andreji.“ Hynek se jen na ně díval, zastavil Andreje a ptal se: „Neviděl jsi Cornelii?“ Andrej nevěděl, co má odpovědět, mlčel. „Ptám se tě, jestli jsi neviděl Cornelii? Mám tě kopnout, nebo odpovíš sám od sebe?!“ Andrej se vzpamatoval a odpověděl: „Já nevím, neviděl jsem jí. Musím naštípat dříví!“ Hynek se zamračil, opustil kuchyň a mířil za Jolou, jenže ta byla v pivnici a nalévala do sebe víno. Přišel za ní a ptal se: „Kde je alespoň Gražena?“ „Šla na trh, Hynku. Jako by jsi jí neznal. Zajímají jí jen klepy!“ Hynek se naštval a zakřičel: „Když někoho hledám, tak tady nikdo není!“ „Kašli na všechno a napij se vína.“ Usmála se stará Jola. „Jdi k čertu, ožralá bábo!“ Zaklel a vrátil se do zámku. Mezitím Cornelie byla už dávno na cestě, mířila k horám, ve kterých žila čarodějnice Berta. Bylo jí chladno, chtěla se někde zahřát, ale nevěděla, kde. Měla v úmyslu si rozdělat oheň, ale co když jí vlci napadnou? Přišla k jedné chatrči, zaklepala na vrata a

vešla dovnitř. V ní nikdo nebyl, jen v krbu hořel oheň, rychle k němu přišla a začala i ohřívat ruce. Porozhlédla se okolo sebe a pomyslila si: „Tady je ale nepořádek. Musím tady alespoň poklidit.“ Na nic nečekala a pustila se do úklidu. Utřela prach, pozametala, utřela stůl, umyla nádobí a vše urovnala do polic. Když měla vše hotové, posadila se na židli a usnula. Do své chýše přišla čarodějnice Berta, všimla si, že má všude uklízeno, na židli spatřila spící Cornelii, usmála se a řekla si pro sebe: „Nechám jí spát. Zatím něco dobrého uvařím.“ Položila suché dříví vedle krbu, přiložila jej do kamen a začínala vařit. Cornelie se po krátké době probudila, podívala se na kamna a zahlédla starou ženu, jak vaří a přikládá do kamen. Berta se na ní podívala, usmála se a ptala se: „Co ty jsi zač?“ „Promiňte, že jsem jsem vstoupila bez dovolení, ale jsem na útěku.“ „Jak se jmenuješ, děvče?“ „Jsem Cornelie a jsem služebnou v zámku Lotyhaus. Jsem z Karvy.“ „Z Karvy? To jsi ušla kus cesty až ke mne?“ Cornelie dala hlavu dolů a se stydlivým hlasem odpověděla: „Nevěděla jsem, že tady je nějaká chýše. Ale poklidila jsem vám tady.“ „To jsi hodná. No, vyhazovat tě nebudu. Za to, že jsi mi poklidila, tak tě pohostím a můžeš tu nějaký čas zůstat. Ale řekni mi. Když se dívám do tvých očí, tak vidím na nich, že je máš vyděšené. Stalo se ti něco?“ Cornelie se rozplakala a pravila: „Byla jsem svědkem něčeho strašného.“ „Dobře, dobře, to probereme později. Usedni ke stolu a já už budu připravovat oběd. Byla jsem v lese pro dříví, abych mohla čím topit. Jen se posaď a neboj se tady. Nic se ti tady nestane a utři si slzy. Všechno se vyřeší, neboj se a teď se najez.“ Cornelie si utřela slzy, usedla ke stolu a začala si pochutnávat na ovesné kaši. Berta na ní pohlédla, něco vyčetla z jejích očí a pomyslila si: „Z něčeho má ta holka strach. Vyvěštím jí z dlaně. Nadarmo jen tak neutekla. Jistě to bude něco vážného.“ Přestala nad tím přemýšlet a také se pustila do jídla. Když poobědvaly, Cornelie umyla nádobí ve dřevěném vědru, pěkně jej uložila do polic a posadila se na lavici. „Máte tady pěkně a útulno.“ „Nevykej mi, ale tykej mi, Cornelie. Jsem Berta a jsem čarodějnice. Umím věštit a pomáhat, ale mne se nemusíš bát. Ke mne chodí ještě někdo. Je to silný urostlý muž a jmenuje se Ondřej. Je kapitánem a slouží u jednoho pána hraběte Bartoloměje.“ „Můžeš mi něco vyvěštit,

co mne čeká? Nevím, na čem jsem.“ „Jistě, ukaž mi ruku.“ Cornelie nastavila ruku a usmála se. Berta na ní pohlédla a vyprávěla: „Jsi svobodná, jsi velice hodná, milá a přátelská. Něco se ti zřejmě stalo. Byla jsi svědkem něčeho strašného.“ „Ano.“ Přikývla a roztřepala se na celém těle. Berta na ní pohlédla a zbledla, pak jí položila ruku a rychle podotkla: „Musíš zůstat tady a nikdo tě nesmí najít, Cornelie. Tvá ruka mi řekla, že jsi byla svědkem vraždy nějakého pána.“ „Ano, Berto, je to tak. Hynek jej otrávil. Hynek se správcem karvského zámku. On otrávil pána, ale nevím, kdo mu to nařídil, Berto. Mám strach.“ „Musíš zůstat tady, Cornelie a nesmíš jít do Karvy. Ví o to někdo, že jsi utekla?“ „Ano, jen dřevorubec Andrej, ale ten nic neřekne. Alespoň doufám, Berto.“ Berta se podívala na Cornelii a pravila: „Moc bych mu nevěřila. Nikam ale nesmíš chodit. Musíš zůstat tady.“ Cornelie jen dala hlavu dolů a ptala se: „Co mám dělat, Berto? Nebude mne nikdo hledat?“ „Pokud tě nikdo neviděl, tak to je jen dobře. Pokud ten Hynek opravdu otrávil toho pána, tak já si myslím, že tě bude hledat, ale určitě ho nenapadne, že jsi ho zahlédla. Opravdu to nevím. Zůstaneš tady. Jsi svědkem vraždy a to je vážný čin.“ Cornelie seděla na lavici jako přikovaná, nevěděla, co si má počít. „Nelam si s tím hlavu, Cornelie. Důležité je, že jsi v pořádku.“ Usmála se Berta a dala jí napít mléka. Mezitím na zámku Lotyhausu, bylo rušno, služebnictvo uklízelo, kuchařky pekly, vařily a smažily. Hynek postával před zámkem a netrpělivě čekal na příjezd pána z Cieszyna. Najednou spatřil veliký průvod, usmál se a pomyslil si: „Konečně už je tady. Myslel jsem, že nepřijede. To by byl malér.“ Probral se z myšlenek, upravil se a byl připravený přivítat pána z Ciezsyna. Když se k němu přiblížil, seskočil z koně a ptal se: „Zdravím tě, Hynku, je všechno v pořádku?“ „Vítám tě, Vaše milosti. Všechno je v pořádku. Už jsem se lekl, že nepřijedeš. Bál jsem se. Pán Lotyhausu je otráven a jeho tělo leží v jeho komnatě na posteli. Komnata je zamčená a já mám klíček.“ „Dobře, Hynku. Uděláme to tak. Já vejdu do jeho komnaty a veřejně prohlásím, že pán Lotyhausu je mrtev. Zemřel. Ty se vyhneš podezření a já také. Viděl tě někdo?“ „Myslím si, že ne, Vaše milosti. Ztratila se jen jedna služka Cornelie. Ale ta o ničem neví.“ „Jak to, že se ztratila? Byla svědkem něčeho?“ „Ne, myslím si, že ne. Byl jsem na chodbě sám. Pak jsem ho

odtáhnul do jeho komnaty, Vaše milosti.“ Pán z Czezsyna se usmál, vešel do zámku a poručil si ihned oběd. Kuchařky jen vařily a služky obsluhovaly. Když se blížilo k večeru, pán se podíval na mrtvého pána Lotyhausu a ptal se Hynka: „Umíral dlouho?“ „Ne, Vaše milosti. Jen mne proklínal a podobně, ale pak zemřel, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna jej přikryl, svolal všechno obyvatelstvo v zámku a zvolal: „Pán Lotyhausu je mrtev! Právě zemřel!“ Ostatní služebnictvo se jen žehnalo, Gražena vypadala, jako by neuměla do pěti napočítat. Chtěla opustit zámek, ale Hynek se jí ptal: „Kam jdeš?“ „Na trh!“ „Tak si jdi, ať máš z těch klevetů radost!“ Gražena jen dala hlavu dolů, uklonila se a opustila zámek. „Zítra bude pohřeb, pohřbíme pána Lotyhausu do jeho hrobky a vedení zámku a celé Karvy přebírám já. Tady je testament. Pán mi ho dal před svou smrtí! Správce zámku Hynek je svědkem! Když pán umíral, předal mi ten testament.“ „Tak proto náš pán Lotyhausu hledal ten testament!“ Zhýkla kuchařka a pokřižovala se. Hynek jen kývl hlavou, poklekl k zemi a tichým hlasem oznámil: „Modleme se za našeho zesnulého pána!“ Pán z Ciezsyna také poklekl, pak vstal a prohlásil: „Zítra ráno chci vidět služebnictvo v návštěvní hale. Seznámím se se všemi!“ Služebnictvo jen přikývlo a rozběhlo se po celém zámku do svých míst. V návštěvní hale zůstal jen pán s Hynkem. „Zítra ho pohřbím a pak budu organizovat zámek i služebnictvo. Ty budeš pořád správcem a mou pravou rukou. Jdi spát. O mrtvého pána se už postarám já!“ Hynek se uklonil, rozloučil se s ním a opustil jej. Pán se postaral o mrtvého pána, zavolal dva silné sluhy a ať ho přenesou do nedalekého kostela a požádají faráře o uložení do kaple v rakvi. Sluhové poslechli, udělali to, co po nich pán žádal. Když nastalo ráno, ihned se konal pohřeb, poté se všichni rozešli. „Všechno dobře dopadlo, pomyslil si Hynek a usmíval se, : teď vše půjde hladce a bez potíží.“ Všichni se vrátili do zámku, nový pán svolal všechno služebnictvo a seznamoval se s ním. Jako na uvítanou dal každému zlatku a vyptával se, jak to v zámku chodí, co má každý za práci a podobně. Z kuchyně vyšel Andrej, zakopl a spadl na zem. Pán se na něho podíval a ptal se: „Kdo jsi ty?“ „Já? Já jsem Andrej. Dřevorubec a starám se o dříví a o topení v zámku.“ „Dobře, Andreji, budeš i nádále se starat. Tady máš zlatku a jdi se starat o

dřevo.“ „Děkuji, Vaše milosti!“ Poděkoval Andrej, vzal si od něho zlatku a utíkal neznámo kam. Do zámku vešla Gražena, v rukou držela košík vajec a říkala si pro sebe: „Phe, já nejsem zvědavá na nějakého Maria. Stejně lže a lže! Já a klevetím? To možná on!“ Pán se na ní podíval, usmál se a ptal se: „A kdo jsi ty?“ Gražena se probrala ze zamyšlení, uklonila se, položila košík plný vajec na zem a odvětila: „Jsem Gražena, Vaše milosti. Mám za úkol hlídat služky a dohlížet na ně. Chodím také pro kuchařky nakupovat na trh.“ Pán si jí měřil, podíval se na ní pořádně, pochopil, že je neškodná, jen se stará o klevety, ale to ho nijak neznepokojovalo. „Dobrá, budeš i nadále, Graženo. Běž do kuchyně a chytej!“ Hodil jí zlatku a usmál se. A tak se seznámil s celým služebnictvem, až na jednu. Vyšel ze zámku, podíval se po okolí, spatřil menší kamenné stavení a ptal se Hynka: „Co tam je, Hynku?“ „Tam je pivnice, Vaše milosti. Skladuje se tam víno.“ „Kouknu se tam. „Chtěl otevřít dveře, najednou se dveře otevřely a v nich stála Jola. Pohled na ní nebyl valný, byla bezzubá a na čele měla hnědou bradavici. „A ty jsi kdo?“ Zeptal se jí pán, vypadalo to, že se jí štítí. „Jsem Jola, hlídám zámek a jsem tady nejstarší služebnou, Vaše milosti.“ „No, jak vidím, tak krásou nepřekypuješ. Jmenuji tě zámeckou hlídačkou pivnice. Budeš hlídat víno. Tady máš zlatku!“ Jola ani nevnímala pánova slova, jen se usmála: „Héé, mám zlatku a víno k tomu!“ Rychle si vzala zlatku a zavřela se v pivnici. Hynek se usmál a pravil: „To je celé služebnictvo v zámku, jen chybí Cornelie. Nikdo neví, kde je.“ Pán se podíval na Hynka a ptal se: „To je podezřelé. Neviděla tě náhodou? Náhle nikdo tak nemůže zmizet. Neviděla tě?“ „Ne, Vaše milosti. Nikdo mne neviděl, byl jsem na chodbě sám, Vaše milosti.“ Pán vešel do zámku, posadil se v jídelně na stůl a promluvil: „Hynku, bylo by dobré jí najít. Náhle jen tak nemůže zmizet. To mne znepokojuje, Hynku.“ Hynek se na pána podíval a pomyslil si: „Že by něco Cornelie viděla a pak ze strachu utekla? Co pán! Ten by se z toho dostal, ale já už ne. Ta Cornelie se musí najít!“ Probral se ze zamyšlení, zavolal si dva vojáky a poručil: „Najděte Cornelii! Prohledejte třeba celou Karvu, ale bez ní se nevracejte!“ Vojáci jen přikývli, opustili zámek, naskočili na své koně a odcválali někam doneznáma. Pán z Ciezsyna se uklidnil, vešel do pracovny,

zkontroloval veškeré věci, pak se posadil na křeslo, vzal svitek, namočil brko do inkoustu a začínal psát. Hynek jej nechal o samotě, kontroloval celý zámek a znamenal si, co má opravit a tak dále. Andrej byl v kuchyni, štípal dříví, ale nějak mu to nešlo, vypadalo to, že byl nervózní. Hynek si jej všiml, přišel k němu a ptal se: „Čeho se bojíš, he? Co se ti stalo? Viděl jsi snad Cornelii?“ Andrej dal hlavu dolů a odvětil: „Mám o ní strach.“ „Co se stalo? Kde je?“ „Jak byla noc, byla za mnou. Rozloučila se a utekla, Hynku. Prý byla svědkem něčeho. Řekla mi, že až nastane čas, tak mi to řekne.“ Hynek zbledl, chytil Andreje za krk a zakřičel: „Kam utekla Cornelie? Řekni mi to!“ „Já to nevím, Hynku!“ Ostatní kuchařky se na něho podívaly, nechápaly, proč se tak rozčiluje. Hynek si uvědomil, že upoutal na sebe pozornost, pustil Andreje, poplácal jej po rameni a tiše pověděl: „Naštípej dříví a zatop v zámku. Pak si jdi lehnout. Máš mnoho dříví?“ „Ano, byl jsem dneska v lese. Pozítří musím nařezat z jednoho stromu polena a pak je naštípat.“ Hynek jen kývl hlavou, opustil kuchyň a kráčel do pivnice za Jolou. Přišel za ní, posadil se k ní a poručil jí: „Nalij mi do číše víno a mrskni s sebou!“ Jola mu do číše nalila víno a usmála se: „Jsem zámeckou hlídačkou pivnice. Mám víno.“ „Tak to pomalu, okřikl jí Hynek, : to neznamená, že jsi hlídačkou pivnice, tak musíš vypít celé víno! Tohle je panské víno a mám dojem, že tady bude živo. Lotyhaus bude za nedlouho plný cizích hostů, panských hostů! Takže s vínem pomalu, Jolo!“ Jola se jen ušklíbila, nic neřekla a napila se vína. Hynek se na ní podíval a ptal se: „Viděla jsi Cornelii?“ „Ne, jsem pořád v pivnici. Něco ona ví?“ „Zavři zobák, Jolo! Nesmíš promluvit, jinak jdeme všichni do háje! Mluvil jsem s Andrejem a on mi říkal, že Cornelie utekla! Víš, co to znamená?“ „Ne.“ “Pij si to víno dál a opij se, ty hloupá!“ „Díky. Na tvé zdraví!“ Usmála se a nahnula číši vína k ústům a pila jej jako vodu. Hynek vstal, nerozloučil se a za ní práskl dveřmi. Jola jej nevnímala, jen se věnovala svému vínu. Hynek vešel do zámku, přišel k pánovi a oznámil: „Nechal jsem hledat Cornelii, Vaše milosti.“ „Něco jsi zaslechl, Hynku?“ „Mluvil jsem s Andrejem a on mi řekl, že utekla. Prý byla něčeho svědkem, ale já nevím čeho. Bojím se, že mne viděla, jak trávím pána, Vaše milosti.“ „Pokud je to tak, tak to je tvoje chyba, Hynku. Měl jsi se starat o

to, aby tě nikdo neviděl. Jdi mi z očí. Jo, než odejdeš, tak napíši dopis a ty vyšleš posla. Ten musí doručit svitek pánovi z Landeku a cikánskému baronovi. Počkej na chodbě.“ Hynek jen přikývl, netrpělivě stál a pomyslil si: „Jsem si to myslel hned, že to pán řekne. Tu Cornelii musím najít a pak se jí nějak zbavit. Pán by se z toho vymotal, ale já ne.“ Pán z Ciezsyna dopsal svitek, podal mu jej a poručil mu: „Dej ten svitek poslovi a ať jej doručí tam, jak jsem řekl. Jdi!“ Hynek jen přikývnul, uklonil se a opustil jej. Přišel k poslovi a rozkázal: „Tento svitek doručíš pánovi z Landeku a cikánskému baronovi! Bez jejich odpovědí se nevracej! Upaluj!“ Posel jen přikývnul, rychle opustil zámek, naskočil na koně a cválal někam na sever. Hynek stál v otevřených dveří a řekl si pro sebe: „Já tě nenávidím, Cornelie.“ Pak práskl dveřmi a odcházel do kuchyně.

7. KAPITOLA... ONDŘEJ A CORNELIE

Byl už večer, Cornelie přebývala u čarodějnice Berty, zrovna utírala prach a uklízela. Berta byla s ní velmi spokojená. Pohlédla na ní a pravila: „Už dost, Cornelie. Odpočiň si. Zítra máš také den.“ „Já vím, Berto, ale není co dělat. Jsem služebnou ze zámku a tam bylo pořád co dělat. Jsem zvyklá.“ „No dobře, Cornelie, ale tady nejsi na zámku. Jsi u mne doma. Klidně si odpočiň. Mám takové tušení, že někdo přijde.“ Cornelie se polekala a zbledla. Berta si jí všimla a uklidnila jí: „Neboj se, nikdo zlý ke mne nepřichází. Mám takové tušení, že přijde Ondřej. Cítím to.“ „Kdo je to?“ „Už jsem ti říkala, Cornelie. Je to kapitán a slouží u zdejšího pána hraběte Bartoloměje. Je to dobrý chlapec, ale prudký. Myslím si, že by jsi se k němu hodila.“ Cornelie se začervenala a usmála se. Když se začínalo stmívat, k chatrči mířil Ondřej, kráčel s pomalým krokem a v ruce držel šavli. Ve skutečnosti se měl na pozoru před divou zvěří, aby jej náhodou nenapadla, ale bylo to zbytečné. Vlci byli daleko v horách a sem se odvážili málokdy. Přišel k chatrči, zaklepal na vrata a vešel dovnitř. Berta jej spatřila, usmála se a přivítala jej: „Zdravím tě, Ondřeji. Jak se máš?“ „Dobře, Berto. V příštím týdnu jedu s pánem do Karvy, tak se těším, jak uvidím tu hezkou služebnou. Těším se na ní.“ Cornelie se raději schovala do vedlejší místnosti a čekala, co se bude dít dál. Berta se usmála a ptala se: „Máš hlad?“ „Ne, u pána jsem se najedl až dost. Zítra jdu s pánem na hon. Chce ulovit velikého jelena. Kdyby jsi to viděla! Ukazoval mi místnost, loveckou a v ní má samé lovecké trofeje! Nádhera!“ Cornelie vyšla z místnosti, uklonila se a pozdravila: „Zdravím vás, kapitáne.“ Ondřej se na ní podíval, pak pohlédl na Bertu a vykřikl: „To je ona! To je ta služebná, co jsem viděl v Karvském zámku!“ Cornelie se usmála a zastyděla se. Ondřej k ní přišel a pověděl: „Nemusíš se tady bát. Čarodějnice je hodná. Je to dobrá paní. Jsi v bezpečí. A co ty tak sama? Jak se jmenuješ? Já jsem Ondřej, kapitán, ale teď jsem správcem zámku svého pána.“ Cornelie se rozplakala, poklekla k němu a plakala: „Ty se máš, ty jsi muž, umíš se bránit, ale já mám strach.“ Ondřej se podíval na Bertu a ptal se sám sebe: „Co jí to napadlo?“ Pohlédl na Cornelii a ptal

se: „Co se ti stalo, Cornelie?“ „Cornelie byla svědkem vraždy a bojí se.“ Odpověděla za ní Berta. Ondřej se usmál a pravil: „Já byl svědkem tolika vražd, kolikrát mne chtěli dostat, ale nad každým jsem vyhrál. Jsem přece kapitán a bitev se já nebojím.“ „To ale není obyčejná vražda, Ondřeji, plakala Cornelie, : byl zavražděn pán. Hynek jej otrávil a bojím se, že mne viděl a půjde po mne.“ „Pán? Snad ne pán Lotyhausu?“ „Ano, Ondřeji. Utekla jsem. Bojím se.“ Ondřej zvážněl, posadil se na dřevěnou židli a promluvil: „Pokud je to tak, tak já si myslím, že můj pán by to měl vědět. Nedávno můj pán hrabě Bartoloměj měl obchod s pánem Lotyhausu. Proto jsem byl s ním v Karvě. Ale proč ho někdo trávil? Že by kvůli majetku?“ Cornelie na něho pohlédla a utírala si slzy. „Co budeš dělat, Ondřeji? Být tebou, tak se také do toho nepletu.“ Poznamenala Berta a napila se čerstvé smetany. „Co budu dělat? No, řeknu to svému pánovi a on to zjistí. Já a plést se do toho? Já se vůbec nebojím a nebojím se ani toho hloupého správce Hynka. Zasadím mu ránu pěstí a věřím, že padne na zem omráčený. Vypadá silně a mohutně, ale ve svém životě jsem složil mnoho nepřátel. Nepřátelé se mne straní, Berto.“ „Já vím, Ondřeji, ale nepřátelé a páni, to je o něčem jiném. Být tebou, tak se do toho nepletu. Nejsi bohatý, aby jsi se pouštěl do sporu s pány. Přemýšlej o tom, Ondřeji.“ Ondřej jen dal hlavu dolů a poznamenal: „Já se nebojím. Vždycky jsem se proti pánům postavil a postavím se i teď. Nemám strach. Umím se ubránit, Berto.“ „To ti nikdo nebere, ale uvědom si, že nejsi bohatý, jsi chudý a spor nad nimi prohraješ, Ondřeji.“ Cornelie byla velice nervózní, jen se podívala na Ondřeje a pravila: „Berta má pravdu, teď nic nemůžeme udělat.“ „My ne, ale můj pán hrabě Bartoloměj ano. A nakonec je to také pán. Myslím si, že by mohl něco udělat.“ „Co chceš dělat, Ondřeji?“ Zeptala se jej Berta a pohostila jej čerstvou smetanou.“ „Za chvíli se vracím do zámku, tak já si myslím, že vše řeknu svému pánovi. Je to jediná možnost, Berto.“ Podíval se na Cornelii a zeptal se: „Nechceš náhodou bydlet na zámku hraběte Bartoloměje?“ “Já ani nevím. Já tvého pána neznám. Jaký je, Ondřeji?“ „Je dobrý. Rozumíme si spolu. Je spíše takový tichý a o nic se nestará, jen o své panství. Po večerech čte knihy a je na své služebnictvo hodný.“ Berta se podívala na Cornelii a pověděla: „Já být tebou, tak se nerozmýšlím a

jdu do zámku hraběte Bartoloměje. U mne není moc bezpečno, ale u hraběte ano. Myslím si, že byl jsi byla více v bezpečí u něho, než u mne, Cornelie.“ Cornelie jí dala za pravdu, usmála se a přistoupila k Ondřejovi. Oba se pak rozloučili s Bertou, opustili jí a společně kráčeli k zámku. Když dorazili dovnitř, hrabě Bartoloměj seděl v jídelně a čekal na Ondřeje. Pohlédl na něho a ptal se: „Prosím tě, kde jsi? Já tě čekám s večeří a strachuji se o tebe. Měl jsem strach, že se ti něco stalo. Kdo to je?“ „To je Cornelie, Vaše milosti.“ “Počkej, není to ta služka z Karvy?“ „Ano, je, Vaše milosti. Utekla z Karvského zámku. Byla svědkem něčeho zlého a bojí se o tom mluvit.“ Hrabě Bartoloměj na ní pohlédl, usmál se a pobídl jí: „Posaď se ke stolu a buď tady jako doma. Klidně se najez a napij, jídla je u mne dost. Pak si spolu promluvíme.“ Ondřej se také usmál a ptal se: „Vaše milosti, mohla by tady Cornelie na čas bydlet?“ Bartoloměj na ní pohlédl, napil se vína a odvětil: „Jistě, není problém. Můj zámek je velký dost. Pokud je služka, mohla by sem tam něco poklidit a utřít prach.“ “S tím já problém nemám, Vaše milosti.“ Usmála se. „Dobře, ujednáno. Teď se všichni najíme a pak to všechno probereme.“ Všichni souhlasili, pustili se do jídla. Když už byli po jídle, pán nechal přikázat kuchařkám, aby donesly dobré víno. Za chvíli se džbán vína pyšnil na stole, pán začínal rozlévat víno do číší, podíval se na Cornelii a ptal se: „Proč jsi utekla ze zámku a z Karvy? Našel už pán Lotyhausu ten testament?“ Cornelie jen polkla, nemohla odpovědět, spíše jí v tom bránil strach. „Tak mluv, mne se nemusíš bát, Cornelie. Proč jsi utekla ze zámku a čeho jsi byla svědkem? Nemusíš se ničeho bát. Tady jsi u mne a nic se ti nemůže stát.“ Cornelie se rozplakala, nevěděla, kudy jít dál. Pak se vzpamatovala a utírala si slzy. Napila se vína, pohlédla na pána a začala vyprávět: „Co jste odešel, tak pán Lotyhausu začal hledat testament. Nevěděla jsem, co to je, ale od ostatních jsem se dozvěděla, že je to závěť. Hynek jej našel, ale pak se to stalo.“ „Co se stalo, Cornelie. Mluv přece!“ Popohnal jí pán. „Hynek otrávil pána Lotyhausu, ale podle všecho jsem pochopila, že to není jen tak náhodou.“ Hrabě Bartoloměj se postavil, pohlédl na Ondřeje a vykřikl: „Cože?!“ Cornelie se rozklepala na celém těle a rozplakala se. Hrabě k ní přišel, pohladil jí po tváři a uklidnil jí. Pak pohlédl na Ondřeje

a pravil: „Ondřeji, půjdeš do Karvy a vše zjistíš.“ „Jak to mám udělat, Vaše milosti?“ Hrabě přemýšlel, procházel se po místnosti a pomyslil si: „Musím přemýšlet, jak to udělat. Pochybuji, že Hynek, správce zámku by si dělal nároky na zámek a testament. V tom musí figurovat nějaký pán.“ Pak se probral ze zamyšlení, podíval se na Ondřeje a pověděl: „Už to mám. Půjdeš zítra do Karvy a ohlásíš mou návštěvu. Já se podívám na ten testament a podle toho uvidím, co dál.“ „A jak to chcete udělat, Vaše milosti?“ Zeptala se jej Cornelie. „Ty každopádně musíš zůstat tady a nesmíš opustit zámek. Já budu muset to nějak vyšetřit a nahromadit důkazy.“ „Kdo ví, co Cornelie viděla.“ Připletla se do debaty jedna kuchařka. Pán na ní pohlédl a napomenul jí: „Jdi laskavě do kuchyně a nepleť se do toho. Vražda je vážná věc a laskavě poslechni.“ Kuchařka se omluvila, uklonila se a opustila jídelnu. Ondřej nic neřekl, šel si připravit věci na cestu, pak se vrátil, pohlédl na Cornelii a podotkl: „Dávej na sebe pozor.“ „Neboj se, Ondřeji, uklidnil ho hrabě, : nic se jí tady nestane. Je tady v bezpečí.“ Ondřej se usmál, rozloučil se s Cornelií a odešel do své komnaty. Když byla už noc, tento kraj navštívila veliká bouřka, Cornelie se probudila, měla z bouřky veliký strach a nejvíce se bála Hynka. Přišla do komnaty za Ondřejem, probudila jej a požádala: „Mohla bych u tebe spát? Bojím se.“ „Ale jistě, lehni si ke mne.“ Cornelie si k němu lehla, otočila se přímo k němu a ihned usnula. Ondřej jí hladil po jejích černých vlasech a usmíval se na ní. Nakonec také usnul. Čarodějnice Berta byla ještě vzhůru, nemohla spát při té hrozné bouřce, posadila se na židli a řekla si pro sebe: „To je ale bouřka. Ani nemohu usnout. Pořád myslím na Ondřeje a Cornelii. Mám o ně strach. Vražda pána není žádná legrace. Myslím si, že Cornelie se musí být na pozoru. Něco vyvěštím.“ Měla po ruce mince, rozhodila je a řekla si: „Pán už to ví o té vraždě. Zdá se, že bude podnikat kroky. Dokonce i Ondřej je v ohrožení.“ Najednou zaslechla mužský řev, štěkot, vrčení a vytí vlků. „To vlci vyjí na měsíc. Asi zase někoho roztrhali. Ráno se tam půjdu podívat.“ Nechala mince na zemi, lehla si na starou postel a usnula. Ráno bylo chladné, Ondřej se probral jako první, podíval se na Cornelii, políbil jí na vlasy a rozloučil se s ní. Cornelie ani nevnímala, spánek byl pro ní stále sladčí. Rychle se oblékl, vyšel ze

své komnaty a posadil se ke stolu. Hrabě Bartoloměj byl také vzhůru a připravoval se na hon. „Dobré ráno, Vaše milosti. Jsem připraven na cestu do Karvy, Vaše milosti.“ „Dobře, Ondřeji. Oznam tam, že zítra tam přijedu, a řekni pánovi, ať připraví testament. Chci se na něho podívat a přesvědčit se, že jsem peníze jen tak nevyhodil oknem.“ „Dobře. Cornelie spí u mne, v noci byla veliká bouřka, bála se, tak si šla lehnout ke mne.“ „Ale co to? Vidím, že v mém zámku bude svatba!“ Zasmál se hrabě. „Do svatby je ještě daleko, Vaše milosti. Nic jsme spolu neměli.“ „To je škoda, Cornelie by se k tobě hodila. No nic, jen jeď do Karvy a jak se vrátíš, tak mi vše řekneš.“ „Dobře, Vaše milosti. Naviděnou, Vaše milosti.“ Vyšel ze zámku, naskočil na svého koně a uháněl do Karvy. Hrabě se podíval na kuchařku a poručil jí: „Cornelii nechte spát a jak vstane, ukaž jí, co má dělat. A uvař něco dobrého. Vrátím se k poledni.“ „Ano, Vaše milosti.“ Přikývla kuchařka a upalovala do kuchyně. Mezitím čarodějnice Berta se procházela po lese, byla zvědavá, koho vlci zase v noci uchvátili. Přicházela ke hvozdům, spatřila vlčí doupě a na zemi zahlédla mrtvého muže, který byl skoro sežraný. „Voják, pomyslila si, : ale co tady dělal? Každý přece ví, že tady jsou vlci. A hele. Má u sebe měšec. Ten se mi bude hodit.“ Vzala měšec a vracela se zpátky ke své chýši. Cornelie už vstala, zjistila, že Ondřej už je pryč, vyšla z komnaty a začala se porozhlížet po celém zámku. Kuchařka si jí všimla, pozdravila jí a dala jí práci: „Dobré ráno, Cornelie. Pán je na honu a Ondřej odjel do Karvy. V klidu posnídej, tam máš věci a můžeš pak ve všech komnatách utírat prach a urovnávat věci v policích.“ „Dobře. Posnídám a jdu na to. V karvském zámku jsem dělávala skoro to samé. S tím nemám problém.“ Usmála se a usedla ke stolu. Později se začínala věnovat své práci. Mezitím Ondřej už dojížděl do Karvy, rozhlížel se po okolí a zamířil si to rovnou do karvského šenku, který se nacházel na náměstí. Seskočil z koně, vešel dovnitř a poručil si víno. Hned po něm dovnitř vešli i havíři a také si poručili víno. Ondřej se věnoval svému vínu, ale zaujal ho jejich rozhovor. Jeden havíř mluvil druhému havíři: „Představ si, že pán Lotyhausu zemřel. Před svou smrtí hledal testament, ale Hynek ho našel a předal mu jej. Teď tady vládne pán z Ciezsyna. Jsem zvědavý, jestli nám dá nějakou tu zlatku.

Možná nám přidá.“ „Ale jdi! Říká se, že pán z Ciezsyna je chrt! Ten nedá ani grešli! Ten je moc mazaný a lakomý.“ První havíř se usmál a podotkl: „Dneska příjde k dolům. Tak jsem zvědavý.“ Ondřej se na něho podíval a zeptal se ho: „Pán z Ciezsyna? On přece vládne v Cziezsyně. On tady je?“ „Jistě, chlape, že je tady. A ty jsi kdo? Jsi havíř? Vypadáš, jako by jsi byl pán. Nebo kdo jsi?“ „Jsem Ondřej a jsem správce zámku hrabětě Bartoloměje.“ Havíř se jen ušklíbil a ptal se: „Nechceš náhodou vybírat peníze?“ „Ne, mám zprávu pro pána.“ Havíř se už s ním nebavil, bavil se se svými druhy. Ondřej pochopil, že havíři se s ním nechtějí bavit, začínal být nervózní. Kdysi utekl od pána z Ciezsyna a teď ho má navštívit. Pak se ale uklidnil a pomyslil si: „No tak, jsem přece pod ochranou hraběte Bartoloměje. Dopiju víno a jdu do karvského zámku.“ Dopil víno, zaplatil za něho, jen šenkýř se na něho ušklíbil a utrousil poznámku: „Buď opatrný, panáčku! Působíš namyšleně!“ Ondřej se s ním rozloučil a opustil šenk. Když kráčel k zámku, pomyslil si: „Divný šenk. Zvláštní lidé.“ Zaklepal na dřevěná vrata a čekal, až mu někdo otevře. Otevřel mu dřevorubec Andrej a ptal se: „Kdo jsi?“ „Jsem Ondřej, správce zámku hrabětě Bartoloměje. Je pán doma?“ „Okamžik, zajdu pro Hynka. To je náš správce.“ Bouchl vraty a kráčel pro Hynka. Za nemalou chvíli Hynek otevřel vrata a přivítal ho: „Buď zdráv, Ondřeji. Pojď dál a běž do návštěvní haly.“ Ondřej jej také pozdravil, Hynka si měřil s nevlídným pohledem. „Co je?“ Ptal se Hynek. „Nic, čekám na pána.“ Za okamžik do návštěvní haly přišel pán z Ciezsyna, ihned jej poznal a udiveně se jej zeptal: „Ondřeji, co tady děláš? Máš být přece u mne. Co tady děláš?“ „Vy dva se znáte?“ Ptal se Hynek pána. „Ano, Hynku, nechej nás o samotě.“ Hynek jen přikývnul a opustil je. Ondřej se podíval na svého minulého pána a odvětil: „Ano, odešel jsem od vás, Vaše milosti, protože jste mi neplatil.“ „Komu sloužíš?“ „Sloužím hraběti Bartoloměji. A dobře mi platí. Jsem kapitán a správcem jeho zámku. Jsem pod jeho ochranou, Vaše milosti.“ „To máš štěstí. Kdyby jsi byl sám, trest by tě neminul, ale k věci. Proč jsi sem přišel?“ „Nedávno byl tady můj pán a dal podíl do dolů. Chtěl vidět testament, ale pán Lotyhausu jej nemohl najít. Zítra přijede můj pán a podívá se na testament. Dále, kde je pán Lotyhausu?“ „Proč se ptáš, Ondřeji?“ „Já se neptám, můj pán se ptá.“

Pán z Ciezsyna se na něho podíval, pak odpověděl: „Pán Lotyhausu zemřel. Nedávno měl pohřeb a jsou tady svědkové, že zemřel. Předal mi tento testament a to před svou smrtí a mám se starat o Karvu a o doly. Jde vidět, že jsi chytrý, Ondřeji a vždycky jsi byl.“ „Je pravdou, že pán Lotyhausu byl otráven?“ Pán z Ciezsyna se usmál a pravil: „Není pravdou. Lidé toho naklábosí. Nevěř lidem, Ondřeji. Posaď se ke stolu, klidně tě pohostím, Ondřeji.“ Ondřej mu moc nevěřil, ale překonával se a předstíral, že mu věří, ve skutečnosti byl ve střehu. Kuchařky donesly Ondřejovi kančí pečeni, chléb a džbán vína. Pán z Ciezsyna se usmál a pobídl ho: „Jen si dej, Ondřeji. Neboj se, otrávené to není. Klidně si s tebou připiji.“ A skutečně, připil si s ním a usmál se. Ondřej se pustil do jídla, když pojedl a ptal se: „Co mám tedy pánovi říci, Vaše milosti?“ „Oznam mu, že jej budu zítra čekat. Sepíši znova s ním dohodu, že tam vložil do dolů svů j podíl. Škoda, že nesloužíš mne, ale pochop to, moc peněz nemá, abych ti zaplatil. Musím šetřit.“ „Je mi to líto, Vaše milosti, ale u hraběte se mám dobře.“ „Dobrá, přemlouvat tě nebudu, Ondřeji.“ „Když dovolíte, už bych odešel, Vaše milosti.“ „Dobrá a pozdrav ode mne svého pána.“ Ondřej jen přikývnul, opuuštěl zámek, ale do cesty mu vkročil Hynek. Ondřej do něho šťouchnul a omluvil se: „Omlouvám se, ale ty tvé svaly na mne neplatí. Možná, že jsi silný, ale poradil jsem si s mnoha lidmi, jako jsi ty.“ „Buď ticho a vypadni.“ Ozval se tiše Hynek, byl opatrný, aby si toho nevšiml jeho pán. Když Ondřej opustil zámek a odcválal pryč, Hynek se jen ušklíbil a řekl si pro sebe: „Ten chlap mi začíná vadit!“ „Jenom klid, Hynku, usmál se pán z Ciezsyna, : ten nic nezjistí. Čeho se bojíš? Jdi raději zkontrolovat víno v pivnici.“ „Dobře Vaše milosti.“ Rychle utíkal do pivnice, tam na lavici seděla Jola a opět pila panské víno. „Zase piješ? Kolikrát ti mám říkat, že to víno je panské!“ Okřikl jí, byl asi bez nálady. „Já za to nemůžu, Hynku, to víno je moc dobré, škyt!“ „Ty nejsi Jola, ale ožralá bába, která ihned přičichne k vínu a je pak pod obraz boží!“ „No a co? Být tebou, tak mi dáš nějaké drobné, nemám už co do šenku. Nebo.“ „Co nebo, babo?! Řekneš něco, tak budeš bez peněz, bez vína a skončíš zakopaná v panské zahradě!“ Okřikl jí, ale z kapsy vytáhl pár dukátů a hodil jí je na zem. „Nedáváš vděčně, hlavní je, že dáváš.“ Hynek se s ní ani

nerozloučil a práskl dveřmi. Jola se jen ušklíbila a řekla si pro sebe: „Stačí si Hynka vycvičit a je to. Hned pak dá nějaké peníze.“ Mezitím Ondřej se už vracel do zámku hraběte Bartoloměje, byl trochu z cesty unavený, ale nedával to na sebe znát. Koně schoval do stáje, vešel do zámku a hledal Cornelii. Cornelie se nacházela v jedné komnatě a utírala prach. Když už měla vše hotovo, usmála se a kráčela do jídelny. Spatřila Ondřeje a s radostí jej přivítala. „Jak jsi dopadl v Karvě?“ Ptala se zvědavě. „Ale jo, dobře. Jen lidé v šenku byli divní. Byli ke mne nevlídní, byli to myslím havíři. Jinak v karvském zámku vládne můj bývalý pán z Ciezsyna. Něco jsme si vyříkali. To se dozvíš, až příjde hrabě Bartoloměj.“ Cornelie se usmála a šla mu připravit něco na jídlo. Když se blížilo k odpoledni, hrabě Bartoloměj se vracel z honu, s sebou nesl několik zajíců a bažantů. Vešel do kuchyně a rozkázal, aby ihned začínali vařit. Všiml si Ondřeje, přišel k němu, posadil se na židli a čekal, co řekne. „Tak co, Ondřeji? Jak jsi dopadl v Karvě?“ „Vaše milosti, byl jsem v zámku, Hynek, to je ten správce zámku, tak byl ke mne nevrhlý, vládne tam můj bývalý pán a má ten testament a zítra tě očekává.“ „Jaký pán? Co ti říkal, Ondřeji?“ „Pán z Ciezsyna a něco jsme si vyříkali. Zítra tě očekává, Vaše milosti.“ „To Vaše milosti si nech od cesty, Ondřeji. Myslel jsem, že jsme přátelé.“ „Ano, to jsme. Jak ti mám říkat, kdy ne Vaše milosti?“ „Normálně, Bartoloměji. Zítra se se mnou vydáš do Karvy. Podepíši novou dohodu a pak se vracíme nazpět, Ondřeji. Říkal ještě něco?“ „Ano, říkal. Že pán Lotyhausu zemřel a že mu před svou smrtí předal testament.“ „Dobrá, Ondřeji. Dnes máš volno a být tebou, tak se věnuji Cornelii. Hodíš se k ní. Už jsem ti to říkal ráno.“ Cornelie se jen usmála a podívala se na Ondřeje. „Kdyby mne někdo hledal, jsem v knihovně.“ Ozval se ještě hrabě a kráčel do své knihovny. Když byl večer, Cornelie se rozhodla, že s Ondřejem stráví noc.

8. KAPITOLA...NOVÁ DOHODA ANEB ZPRÁVA OD PÁNŮ

Nastal další den, Hynek čekal na posla, který měl doručit zprávu pánům. „Kde je tak dlouho?“ Ptal se sám sebe, netrpělivě vyhlížel posla. Místo toho spatřil průvod, byl to hrabě Bartoloměj, který mířil ke Karvskému zámku i s Ondřejem. „Zase je tady ten odporný kapitán! Nenávidím ho!“ Rychle zavřel vrata, šel za pánem z Ciezsyna a oznámil mu, že hrabě Bartoloměj navštívil Karvu. „Uveď ho do návštěvní haly, já připravím ten testament.“ Hynek jen přikývnul, uvedl hraběte dovnitř, ale na Ondřeje se díval s nenávistným pohledem. Hrabě Bartoloměj se posadil na židli v návštěvní hale a čekal na majitele zámku. „Jdu se projít, oznámil mu Ondřej, : projdu se okolo zámku.“ „Dobře, Ondřeji. Později tě zavolám a pak se vracíme domů.“ Ondřej jen přikývl, vyšel ze zámku a měl namířeno do zdejšího kostela. Přišel do kostela, rozhlížel se okolo sebe. K němu přišel ministrant Mario a ptal se: „Žádáš si něco, synu?“ „Ne, jen se dívám. Byl jsem v Karvě, ale jen v zámku, tak si prohlížím Karvské okolí.“ „Karva je sice malá, ale je pěkná, synu. Nechceš se vyzpovídat?“ „Ne. Jak jsem byl v šenku, tak havíři byli ke mne nevrhlí.“ „Musíš si zvyknout, synu. Havíři jsou tvrdí tak, jako je tvrdá jejich práce.“ „Aha.“ Mario se usmál a požádal: „Nemáš nějakou zlatku na příspěvek? Potřeboval bych na opravu kostela, synu.“ „Ale jistě, dám. Tady máš zlatku.“ „Děkuji ti, synu. Věřím, že dobré skutky se ti vrátí.“ Ondřej se s ním rozloučil, kráčel na karvský trh, nedával na cestu pozor a neopatrně uhodil starou Graženu. Ta jen zařvala bolestí a ozvala se: „Neumíš dávat pozor?“ „Promiň, neviděl jsem tě. Kdo jsi?“ „Jsem Gražena a zrovna kupuji vejce, aby měly kuchařky co vařit. A hele? Ty jsi přece už u nás jednou byl, ne?“ „Máš pravdu. Jsem kapitán a správce hraběte Bartoloměje.“ „Na ní pozor, ozval se mužský hlas, : je to Gražena a tady je nejvyhlášenější drbna v celé Karvě!“ Ondřej se usmál, rozloučil se a procházel se celým tržištěm. Mezitím pán z Ciezsyna přišel za hrabětem a přivítal ho: „Zdravím vás, hrabě Bartoloměji. Jakou jsi měl sem cestu?“ „Dobrou. Slyšel jsem smutnou zprávu.“

„Jakou, hrabě Bartoloměji?“ „Slyšel jsem, že zemřel pán Lotyhausu. Je to pravda?“ „Ach ano. Slyšel jsem, že jsi byl u něho a chtěl jsi vidět testament, ale pán jej nemohl najít. Našel ho jeho správce a den před svou smrtí mi předal testament, takže právoplatným majitelem Karvy jsem já, pán z Ciezsyna.“ „Mohu ho vidět? Myslím ten testament?“ „Zajisté, hrabě Bartoloměji, tady je.“ Hrabě se na něho podíval, spatřil na něm, že je pravý a poznamenal: „Bylo by dobré to podepsat. Ty jsi teď majitelem Karvy a musí tam být i tvůj podpis, také i můj.“ „Zajisté, hrabě Bartoloměji. Dneska mám zamířeno do dolů, jdeš tam se mnou?“ „Dobře, Jdu. Chci se podívat, jak to tam vypadá, když jsem do toho dal ty své peníze.“ Pán z Ciezsyna k sobě zavolal Hynka a poručil mu: „Osedlej mi koně a ty se pak stav ke katovi a řekni mu, ať vyrobí nové podkovy!“ Hynek jen přikývnul, uklonil se a opustil jej. Oba páni později nasedli na koně a uháněli ke karvským dolům. Po delší cestě konečně dorazili k dolům, seskočili ze svých koní a pán z Ciezsyna promluvil: „Vidíš, tam je štola, která je opevněná dřevěnými opěry a ta štola vede až do podzemí. Havíři ručně kopou uhlí a nosí jej támhle na veliký kopec, tam se přebírá uhlí od kamenů.“ „Pokud vím, tak doly vynášejí, ne?“ Zeptal se jej hrabě Bartoloměj. „Ano, vynášejí. Potom následuje vozka. Ten rozváží uhlí do všech krajů a statkáři a další obchodníci mi za to platí. Dneska zrovna vozka vyráží.“ „Dobře, už jsem viděl dost. Zaslechl jsem, že páni budou chtít opět hrát o své majetky, ale doufám, že o doly se nebude hrát. Mám tam podíl, pane z Cieszyna.“ „Nemusíš se bát, hry nebudou. Já a ostatní páni máme jiné starosti. Teď jsou důležité obchody.“ „Jen aby. Už jsem viděl dost, vracím se zpátky do svého panství. Přesně za měsíc si přijdu zkontrolovat svůj podíl, pane z Ciezsyna.“ „Dobře, jsi srdečně zván, hrabě Bartoloměji.“ Oba společně nasedli na koně, hrabě Bartoloměj podaroval havíře několika groši. Jeden havíř se na ně podíval a řekl si pro sebe: „Také by mohli podarovat nějakou tou zlatkou.“ Páni se vrátili do zámku, podepsali novou dohodu, jen hrabě čekal na Ondřeje, až se vrátí z procházky. Když se vrátil, všichni se rozloučili a opustili Karvu. Pán z Ciezsyna zavřel za ním vrata a usmál se: „Tak a je to. Na nic se nepřišlo. Všechno to proběhlo hladce. Kde je ten Hynek zase?“ Hynek k němu přišel a pověděl: „Posel ještě

nedorazil, asi se někde zdržel.“ „To snad není možné, ale zase na druhou stranu je dobře, že se zdržel. Alespoň nepřišel v tu dobu, když byl tady hrabě Bartoloměj. Jak posel dorazí, Hynku, tak ho pošli za mnou.“ „Dobře, Vaše milosti.“ Schylovalo se k večeru, posel už konečně dorazil ke karvskému zámku, seskočil z koně a byl velice unavený. Hynek mu otevřel vrata a ptal se: „Kde jsi byl tak dlouho?“ „Byl jsem za pánem z Landeku a za cikánským baronem!“ „No a?“ „Nesu pro pána z Ciezsyna dva svitky. Musel jsem čekat na pána z Landeku, byl na cestách, proto jsem se tak zdržel.“ „Dobrá, dej koně do stáje a běž si odpočinout. Donesu pánovi svitky sám!“ Posel jen přikývnul, rozloučil se s ním a šel si po svých. Hynek přišel za pánem a oznámil: „Byl tady posel a donesl svitky od pánů. Tady jsou.“ „Dobře, Hynku, byl jsi u toho kata pro podkovy?“ „Ještě ne, Vaše milosti, ale ihned to napravím!“ Pán z Cieszyna poslal Hynka pryč, rozmotal první svitek a četl: „Já, pán z Landeku jsem četl tvůj dopis, pane z Ciezsyna a nabídku na hry příjmám, ale půjde to až za týden. V příštím týdnu přijedu i s testamentem. S uctivým pozdravem. Pán z Landeku.“ Rozmotal další svitek od cikánského barona a opět četl: „Já, cikánský baron, přistupuji na tyto hry, ale půjde to až za týden. Jsem na cestách po Moravě. S uctivým pozdravem. Cikánský baron.“ Pán z Ciezsyna se usmál, položil svitky na stůl, do číše si nalil víno a napil se. Posadil se do křesla, pohlédl a svůj testament, který patřil pánovi Lotyhausu a řekl si pro sebe: „Jde vidět, že úpisy půjdou snadno. Musím připravit prázdné svitky a hodně inkoustu a dobré brko na psaní. Vypadá to, že historie se bude opět opakovat, ale pro tentokrát bez pána Lotyhausu. Ten byl překážkou. Překážka je odstraněna.“ Mezitím Hynek přišel ke katovi, vešel do jeho stavení a zvolal: „Matyáši, jsi tady?“ Nikdo se však neozýval. Chodil kolem dokola, nalel si do číše víno a posadil se na židli. Najednou se otevřely dveře, v nich stál kat, v ruce svíral mrtvou slepici a usmíval se: „Tak a mám dobrou večeři.“ Sedl si ke krbu a začínal z ní drát peří. „Vaříš?“ Ozval se Hynkův hlas. Kat Matyáš se nelekl, otočil se a za sebou spatřil Hynka, jak z číše upíjí víno. „Ty jsi tady, Hynku? Co tady děláš?“ „Přišel jsem pro podkovy. Máš je?“ „Jistě, Hynku. Jsou v kovárně. Je jich celkem osmnáct. Více jsem nestihl, ale je to dost. Zdržíš se? Mám slepici.“ Hynek se na

něho díval a ptal se: „Neví o tom nikdo?“ „O čem?“ „Ne, nic. Ale jo, zdržím se. Máš ještě víno?“ „Jistě. Donesu ti džbán vína.“ Hynek nic neřekl, natáhl se na lavici a přemýšlel. Zatím v pivnici seděla Jola a pořád do sebe lila víno. Za ní přišla Gražena a ptala se: „Nevíš, kde je kuchařka?“ „Nevím. Škyt! Co jí chceš?“ „Zítra jdu na trh a chci se jí zeptat, jestli něco nepotřebuje do kuchyně. Zítra na tržiště přijede dřevař, prý bude prodávat vařechy a lžíce.“ „Ty se o nic nestaráš, jenom o tu hloupou kuchyň, Graženo.“ „No a co? Já pořád něco dělám, ale ty nic, jen kradeš pánům víno!“ „Tak moment, Graženo, já jsem zámeckou hlídačkou pivnice a mám za úkol ho hlídat!“ „Ale ne pít!“ Ohradila se Gražena, ani se s ní nerozloučila a práskla dveřmi. „Drbna jedna.“ Usmála se Jola a věnovala se vínu dál. Když byla noc, Hynek se rozhodl, že přespí u kata, jen si pro sebe řekl: „Pán mne stejně teď nebude potřebovat. Určitě spí. Matyáši, máš ještě víno?“ „Mám, donesu!“ „Dones a cosi spolu vypijeme! Dostal jsem chuť!“ Kat vešel do sklípku, vytáhl z něho větší džbán vína a pravil: „Pěkně voní, až to dráždí v nose. Čím starší, tím lepší.“ Oba spolu pili, vyprávěli si příběhy ze života. Kat byl posilněný vínem, cítil v sobě náramnou sílu a prohodil: „Kdysi jsem se pral, ale to už bylo hodně dávno. Katem jsem býval u jednoho pána, který nechával popravovat lidi za vraždy a lupičství. Potom zemřel a služba pro mne nebyla a tak jsem našel službu v Karvě, ale jde vidět, že tady není nikoho ztrestat a ani popravit. Jen dělám podkovy, několikrát opravuji šibenici. Párkrát nabrousím sekyry, meče, ale žádný odsouzenec.“ Hynek se usmál a vyprávěl svůj příběh: „Kdysi, jak sem byl mladší, tak jsem byl tulákem. Sloužil jsem u několika pánů, ale byl jsem jen pacholek. Podej, odnes, přines a tak dále. Přestalo mne to bavit, tak jsem se šel opít v šenku a sám jsem vymlátil šenk. Pán byl tenkrát na mne naštvaný, vymluvil se, že jsem blázen a tak jsem za trest dělal pacholka prasatům. Ale jednoho dne jsem ukradl jedno prase a utekl jsem. Vojáci po mne pátrali, ale nemohli mne najít a tak jsem zabil to prase a rozdělil jsem se s několika vesničany. Tam mne také nesnášeli, protože jsem se pral. No, měl jsem namířeno do Karvy a pán Lotyhausu ze mne udělal správce zámku a jsem jím doteď. Jako správce jsem se naučil číst a psát a jsem za vodou. Kde jsi se naučil číst, kate Matyáši?“ „Jak

jsem nastoupil k mistrovi katovi, tak ten mne naučil číst a psát. Prý to kati musí umět. No, umím to. Ničím nechci být, jen katem. Nepopravuji a přesto dostanu zaplaceno. Jen dělám podkovy a tak.“ Hynek se usmál, uchopil číši a zvolal: „Tak na nás, kate Matyáši a do dna!“ Kat se usmál a připil si s ním. K ránu se pak uchýlili ke spánku. V Karvě byl klid, jen vánek věštil, že se něco bude dít. Že by se rozpoutaly divoké panské hry?

9. KAPITOLA...VYSLÁNÍ ŠPEHA A DOBRÝ PLÁN

Byl už další den, Hynek spal na lavici u kata, probral se ze spánku, pocítil na sobě, že je rozlámaný. Probudil kata Matyáše a postěžoval si: „Příště spát na lavici nebudu! Jsem celý rozlámaný a bolí mne záda!“ Matyáš se probral, ospale jen prohodil: „Měl jsi spát v posteli a ne se opít a pak ulehnout na lavici, ale co. Ale pořádně jsme popili.“ „To jo. Už musím jít do zámku. V krku mám sucho. Nemáš vodu?“ „Mám, je na stole.“ Hynek sáhl po džbánu s vodou a pořádně se napil. Říhnul si a ozval se: „To je ono! Už se mi ulevilo. Jdu do zámku. Měj se tady dobře, kate Matyáši!“ Práskl dveřmi a s nejistými kroky mířil k zámku, šlo na něm vidět, že má pořádnou kocovinu. Přišel do zámku, posadil se na židli v návštěvní místnosti a odpočíval. Za ním přišel pán z Ciezsyna a ptal se: „Kde jsi byl? Hledal jsem tě.“ „Byl jsem u kata, Vaše milosti. Podkovy dneska už budou.“ Pán si k němu přičichnul a pravil: „Z tebe to táhne jako ze sudu! Jdi se něčeho napít, uprav se a jdeme k dolům. Potřebuji vybrat peníze a pohni s sebou!“ Hynkovi se moc nechtělo, ale jinou možnost neměl. Byl neupravený, vlasy měl střapaté a ještě zapáchal vínem. Přišel do kuchyně, pohlédl na kuchařku a poručil jí: „Uvař mi něco na kocovinu!“ Kuchařka se na něho podívala a zasmála se: „No, ty teda vypadáš! Jakoby jsi vylezl z chléva!“ Hynek se posadil na lavici a popohnal jí: „Dělej, za chvíli jedu s pánem do dolů!“ Kuchařka mu uvařila smetanu, přiložila dříví do kamen a usmála se: „Nezapomeň se pak s havíři opít.“ „Jdi k čertu, babo!“ Zaklel, vypil horkou smetanu a kráčel do své komnaty. Tam se umyl, upravil se, ale stále na sobě cítil kocovinu. „Neměl jsem s katem tolik pít.“ Pomyslil si. Přišel za pánem a oznámil: „Jsem připraven, Vaše milosti.“ „Dobře, jdeme ke koním a pojedem k dolům.“ Pak pohlédl na kuchařku, která vyšla z kuchyně a poručil: „Uvař k obědu něco dobrého! Vrátíme se k poledni!“ „Dobře.“ Přikývla kuchařka a vešla do kuchyně. Mezitím hrabě Bartoloměj byl ve své knihovně a hledal svůj testament. Pořádně si jej přečetl a usmál se: „Pánovi z Ciezsyna moc nevěřím. Moc dobře vím, že se bude snažit rozpoutat hry,

panské hry o majetek. Musím něco vymyslet. Mám v dolech svůj podíl.“ Vyšel z knihovny a zvolal: „Cornelie, pojď sem na chvíli!“ Cornelie k němu přišla a ptala se: „Co jste potřeboval, Vaše milosti?“ „Tak se dívám na ten svůj testament a přemýšlím. Něco mne napadlo. A myslím si, že to bude stát za to.“ „Co potřebujete, Vaše milosti?“ „Zatím nic, vše si musím promyslet. Jdi utírat prach.“ Cornelie poslechla a začala se věnovat své práci. Hrabě se usmíval, procházel se kolem dokola a řekl si pro sebe: „Možná, že by to mohlo vyjít.“ Probral se ze zamyšlení a zvolal: „Ondřeji!“ Ondřej k němu rychle přiběhl a ptal se: „Co se děje, hrabě Bartoloměji?“ „Mám plán, a myslím, že mi vyjde. Umíš dobře zacházet s lukem i se samostřílem?“ „Ano, hrabě Bartoloměji. Vždy trefím cíl, pro mne není problém skolit nějakého zajíce, nebo srnu. Mám mušku. Proč se ptáš?“ „Mám takové tušení, že páni rozpoutají herní peklo. Tuším, že budou hrát a moc dobře vím, o co budou hrát. O své majetky a mám takový pocit, že budou hrát i o doly, ve kterých je můj podíl. Potřebuji někoho, kdo by dohlédl na to.“ Ondřej jen polknul a otázal se: „To jako já? Oni mne poznají. Jak to chceš udělat, hrabě Bartoloměji?“ „Nechej mne přemýšlet, něco vymyslím a zítra ti řeknu, co bude dál. Můžeš odejít.“ Ondřej se s ním rozloučil a běžel za Cornelií. Hrabě se posadil na židli a pomyslil si: „Musím tam vyslat posla, nebo nějakého špeha v přestrojení. Jsem velice zvědavý, jestli opravdu rozpoutají ty své hry.“ Pak si přesedl na své oblíbené křeslo a dřímal. Ondřej přišel za Cornelií a pravil: „Mám takový pocit, že se něco bude dít, Cornelie.“ „Proč myslíš, Ondřeji?“ „Nevím, pán mi něco naznačil, ale co. Proč nad pánem pořád přemýšlet? Teď jsem já a ty, Cornelie a to je důležité. Musíme teď myslet na sebe.“ „Máš pravdu, Ondřeji, ale co ta vražda pána?“ „Na to teď zapomeň. Jsme jen my dva a musíme myslet jen na naši budoucnost.“ Cornelie jen přikývla, políbila jej na rty a usmála se. Mezitím Hynek kráčel ke katovi pro podkovy, byl v dobré náladě a usmíval se. Kat Matyáš se na něho podíval a ptal se: „Co ti je, Hynku? Jsi tak v dobré náladě. Nějaká dobrá zpráva?“ „Jo, usmál se, : páni odepsali. V Karvě budou panské hry, takže to vypadá, že se pomějem, ale to pořádně.“ „Jak to myslíš, Hynku?“ „Páni, když hrají, tak si ničeho nevšímají a my máme pré. Už to chápeš, Matyáši?“ „Myslím, že to chápu dost jasně,

Hynku. Tady máš ty podkovy. Máš je v košíku a pomalu s nimy!“ „Neboj se!“ Rozloučil se s ním a odcházel z katovny. Jola byla v pivnici a říkala si pro sebe: „Hynek ukradl testament, Hynek otrávil pána, dal mi peníze za mlčení a víno k tomu. Měla bych to říci Graženě. Mám, nebo nemám? Hynek mi ale říkal, že mne zabije, když něco řeknu. To si ještě rozmyslím. Něco se mi na tom nelíbí.“ Vyšla z pivnice, vkročila do své komnaty a ulehla ke spánku. Pán z Ciezsyna si stále prohlížel testament a pomyslil si: „Bylo by dobré zjistit, jakou má cenu důl u lesa. Tam dal hrabě Bartoloměj svůj podíl. Zítra se tam kouknu a uvidí, co se bude dít. Pojedu tam sám, stejně se chci na svém koni projet. Hned brzy ráno vyrážím, ale aby mne nikdo nepoznal, půjdu v převleku. Alespoň zjistím, co se o mne mluví.“ Seděl na křesle a popíjel víno. Na další den, pán z Ciezsyna vyrazil do dolů, nikdo o něm nevěděl, že je pryč. Cválal na koni s velikou rychlostí a při cvalu se usmíval. Když dorazil k dolům, zjistil, že k dolu přicházejí havíři a mají v rukou nářadí. Pán byl v převleku, takže jej nikdo nemohl poznat. Zrovna byl svědkem jedné roztržky mezi jedním havířem a jedním vojákem. Havíř na něho pohlédl a pravil: „Ty jsi voják, ty do dolu nemusíš, ale já ano! Já musím živit tři děti a ty ani jedno. Proč bych ti měl dát zlatku pro pána? He? Pokud vím, tak pán je bohatý! Nic ti nedám, táhni!“ Voják se naštval a zařval: „Tu zlatku mi dáš! Pokud ne, tak se mi tady už neukazuj! Najdi si robotu jinde!“ Pán zamířil k nim a ptal se: „Co se to tady děje?“ Voják se podíval na pána v převleku a pravil: „Táhni, s tebou se nebavím!“ Pán se odmaskoval a ptal se ho znovu: „Co jsi mi to říkal?“ Voják se jej polekal, uklonil se a ozval se: „Vaše milosti!“ Pán se podíval na toho havíře a otázal se: „Ty mi nechceš dát zlatku jako daň?“ Havíř už měl z něho strach, uklonil se a tichým hlasem promluvil: „Vaše milosti, odpusťte mi, ale mám jen na obživu a musím živit ženu a své tři děti.“ Pán se usmál a podotkl: „Budiž, havíři. Pokud nezvládáš mi zaplatit zlatku, tak jdi do dolu a svolej ostatní havíře a aby přišli všichni!“ Havíř se uklonil, utíkal pro své druhy a křičel: „Všichni vylezte ven! Jeho Milost je tady!“ Havíři přicházeli k pánovi, už tušili, že chce něco prohlásit, tušili správně. Pán vyskočil na svého koně, podíval se na vojáka, pak na havíře a prohlásil: „Havíři! Zvyšuji vám plat o dvě zlatky, to

znamená o jednu, protože další zlatka bude patřit mne! Myslím si, že je to dobrá nabídka! Nechci zvedat váš plat o groše, ale máte dnešním dnem plat o zlatku!“ Havíři se mu uklonili, poděkovali mu a mlčky odešli pokračovat v práci. „A ty vojáku, okřikl ho, : chovej se k havířům dobře. To nejsou mí sluhové, ale robotníci, kteří pracují pro mne. Náhodou se může stát, že tě mohou ztlouci! Havíři jsou tvrdí v práci, i k nepřátelům, to si zapamatuj! Kolik jsi vybral celkem peněz?“ „Padesát zlatých, Vaše milosti.“ „Dobře, jednu zlatku si vem a zbytek půjde do mé pokladnice.“ Voják mu dal zlatky, rozloučil se a šel se postavit na své místo. Pán jen přikývnul, pohlédl na něho a odcválal pryč. Měl namířeno k zámku, ale rozhodl se, že se jěště projde. Mezitím Hynek hledal Andreje, když ho našel, tak se ho zeptal: „Kde je dříví na zatop?“ „Ještě jsem nebyl v lese, ale chystám se tam jít. Je teprve ráno.“ „Tak dělej a odpoledne chci vidět hořet všechny krby v zámku! Mazej, nebo tě kopnu!“ Andrej nic neřekl, vzal si sekyru a řekl si pro sebe: „Ta Cornelie se má. Ta už nemusí poslouchat, jenom já. Měl jsem odejít s ní. A Hynek? Pořád jenom řve a křičí! Už mne to nebaví.“ Opustil kuchyň a kráčel pěšky do lesa. Kuchařky v kuchyni začínaly vařit a Hynek kolem nich chodil jako pyšný páv a začínal je komandovat. Kuchařka se jen na něho usmívala a podráždila jej: „Vypadáš, jako by jsi spolknul páva, ale pávem nejsi, Hynku.“ „Starej se o sebe a konečně něco uvař! A dělej!“ Kuchařka se usmála a pravila: „No dobře, už jdu, páve!“ Hynek byl celý od hněvu zelený, nechtěl se s ní hádat, tak raději opustil kuchyni a kráčel do pivnice. Pán se už konečně vracel z procházky, vešel do návštěvní místnosti, měšec se zlaťáky položil na stůl a usmál se: „Konečně jsem po dlouhé době něco vyřídil a to beze sluhů. Konečně. „Za ním přišla služka a ptala se: „Budeš něco potřebovat, Vaše milosti?“ „Ne díky, ale když už jsi tady, tak oznam kuchařkám, aby na příští týden připravily kančí, srnčí, bažantí a také, aby upekly nějaký ten dort. A také oznam té bábě Jole, aby nechala vyvalit z pivnice dva sudy s vínem.“ „Něco budeš slavit, pane?“ „Nestarej se a postarej se o to, laskavě.“ „Ano, Vaše milosti. Už jdu!“ Přikývla služka a rychle upalovala do kuchyně. Hynek přišel za pánem a oznámil: „Jdi ke katovi. Podívám se, jestli má připravené nové podkovy.“ „Pokud vím, tak už jsi pro podkovy byl. Ale jdi si

kam chceš, dnes tě potřebovat nebudu, jen jedno. Řekni dřevorubci Andrejovi, aby se postaral o více dřeva. A pošli za mnou posla. To uděláš hned.“ Hynek jen přikývl a šel vyplnit to, co mu pán přikázal. Za nemalý okamžik přišel posel, podíval se na pána a otázal se: „Co si přeješ, Vaše milosti?“ „Tady máš svitek, k tomu svitku jsou přiloženy tři zlatky, pravil, : toto zaneseš pánovi z Landeku, ale to ti povídám! Neutrať ani jednu zlatku a bez jeho vzkazu se mi nevracej! Upaluj!“ Posel se jej lekl, rychle vyšel ze zámku, naskočil na koně a mířil přímo na sever. Pán se posadil na židli a odpočíval. Mezitím Hynek přišel za Jolou a přikázal jí: „Nenasávej a raději vyber dva sudy s nejchutnějším vínem a odlož je stranou!“ „Ráda, ale ty sudy jsou moc těžké.“ „Ale není těžké nasávat, že?“ „Ne, to není. To je snadné. Panské víno je moc dobré.“ „Pozvi si dva vojáky, ať ti pomůžou. Máš na to čtyři dny.“ „A co se bude dít? Něco se chystá?“ „Páni budou hrát. Bude to něco hodně velkého.“ Jola se těšila na tuhle chvíli, byla moc zvědavá, co se bude dít. Hynek za ní práskl dveřmi a odcházel ke katovi. Hrabě Bartoloměj se usmíval a řekl si pro sebe: „Vyšlu do Karvy špeha. Pánovi z Ciezsyna moc nevěřím. Věřím tomu, že budou hrát a myslím si, že to bude velice divoké.“ Probral se ze zamyšlení, zavolal jednoho vojáka a poručil mu: „Jdi do Karvy v přestrojení a sleduj silného muže jménem Hynek. To je správce zámku. Třeba se nechej u něho najmout jako voják. Všechno poslouchej, co si říkají a pak mi to příjdeš říci. Hlavně mi musíš říci, kdy začnou ty jejich hry. Můžeš odejít.“ „Ano, Vaše milosti. Zítra hned vyrazím a vrátím se v ten den, kdy budou probíhat ty hry.“ „Ne, vrátíš se o den dříve, aby jsi mi řekl vše, abych byl na to připraven.“ Posel jen přikývl, rozloučil se a opustil jej. Schylovalo se k večeru, Ondřej se věnoval Cornelii, objal jí a usmál se: „Jsem tak rád, že tě mám, Cornelie. Ani nevíš, jak.“ „Já také, Ondřeji. Tak mne napadlo, jak hrabě Bartoloměj bude řešit tu otravu pána Lotyhausu?“ „Nepřemýšlej nad tím, teď jsem jen my dva. Věřím, že pán něco vymyslí, ale teď je třeba si promluvit o nás dvou, Cornelie.“ „Já nemám strach o nás, jsem služka a uživím se tady, ale co budeš dělat ty, když jsi ten kapitán?“ „Ano, jsem kapitánem, ale i správcem zámku a já si myslím, že to tak zůstane. Třeba hrabě Bartoloměj něco vymyslí, věřím tomu, ale teď si musíme promluvit o nás dvou.

Musíme se někde zabydlet. Poprosím hraběte Bartoloměje o peníze a ten mi pomůže postavit dům pro nás dva, Cornelie.“ „Ty jsi sladký, Ondřeji. Kéžby se nám to povedlo.“ „Neboj se, povede se nám to.“ Za nimi přišel hrabě Bartoloměj, usmíval se a díval se na ně. „Děje se něco, Vaše milosti?“ Ptala se jej Cornelie. „Ano, usmál se, : mám plán, jak dostat pána z Ciezsyna na kolena a přitom se zúčastnit jejich her.“ „Jakých her?“ Otázal se jej Ondřej a postavil se k němu. „Pokud vím, tak páni budou hrát hry o své majetky a počítám s tím, že budou hrát i o doly, ve kterých mám svůj podíl. Už jsem tam vyslal svého špeha a nechá se najmout jako voják, bude sledovat veškeré dění v Karvě i v karvském zámku. A ty Ondřeji, něco bych po tobě potřeboval.“ „Já také, Bartoloměji.“ „Dobře, poslouchám.“ Ondřej se posadil na židli a spustil: „Já a Cornelie jsme přemýšleli o naší budoucnosti. Rád bych tě požádal o půjčení peněz, které bych ti potom postupně vracel. Nemusíš se bát, vrátil bych ti to.“ Hrabě Bartoloměj se podíval na Cornelii a podotkl: „No, co se týká peněz, tak to není problém, ale pokud budeš se mnou pracovat na plánu, peníze mi vůbec nemusíš vracet.“ „O jaký plán se jedná, Bartoloměji? Snad ne o pánovi z Ciezsyna.“ „Přesně tak, Ondřeji. Neboj se, jak tohle dotáhneme do konce, máš u mne bezstarostný život. Minule jsem se tě ptal, jestli umíš střílet ze samostřílu, z luku a z kuše, že?“ „Ano, umím se dobře šermovat a prát. Nikoho se nebojím.“ „No, pěsti k tomu potřebovat nebudeš, ale budeš potřebovat k tomu luk, nebo kuši anebo samostříl. Ty sice ne, ale někdo, kdo se to naučí.“ Když přestal na chvíli mluvit, pohlédl na Cornelii. Cornelie nebyla hloupá, ihned se dovtípila, že to bude ona, kdo se zúčastní oné soutěže. Jen polkla a promluvila: „Já ale neumím zacházet se zbraněmi. Nikdy jsem neměla samostříl v ruce, Vaše milosti.“ „To neznamená, že by jsi se to nechtěla naučit, že jo, Ondřeji? Co říkáš, naučila by se to? Budeš jí učit?“ Ondřej se usmál a odvětil: „Já učit jí? Samozřejmě, že jí to naučím, Bartoloměji. Kdy mám začít s její výukou?“ „Zítra, Ondřeji. Čím dříve, tím lépe. Špeh se mi pak vrátí a všechno mi řekne, co se tam vlastně děje. Cornelie si tím nebyla jistá, ale Ondřejovi se tenhle nápad zalíbil. Pohlédl na Cornelii a promluvil: „Tohle není špatný nápad a ještě můžeš se naučit zacházet se zbraněmi, Cornelie.“ Hrabě Bartoloměj se usmál a podotkl: „Vždyť

to říká, není to špatný nápad a bude o všem vědět, co se tam vůbec děje.“ Cornelie se zasmála, podívala se na Ondřeje a otázala se: „Ty by jsi mne mohl učit?“ „Samozřejmě. Zítra začneme. První se naučíš zacházet s kuší, pak se samostřílem a později s lukem. Meč potřebovat nebudeš, ale raději tě naučím i šermovat. Jsem kapitán a umím se dobře prát a střílet. Neboj se, Cornelie, naučíš se to. Budeš stejně dobrá, tak jako já.“ Cornelie se usmála, měla naději, že se všechno naučí. Když se schylovalo k večeru, pán z Ciezsyna si seděl ve své komnatě na svém křesle a pročítal si svou oblíbnou knihu. Za to v kuchyni vznikla potyčka mezi Hynkem a kuchařkou. Hynej na ní vyskočil: „To bylo naposled, co jsi tak po mne křičela! Zajdu za pánem a ten tě nechá střískat, babo jedna!“ Kuchařka se nedala a zakřičela: „To mne nezajímá! Tady jsem v kuchyni paní já a tady mi nemáš právo poroučet! Vypadni z kuchyně!“ „To zrovna, babo jedna kuchařská!“ Kuchařka se naštvala, chytla vařechu do rukou a hnala se proti Hynkovi, chtěla jej ovalit vařechou po hlavě, ale Hynek zachytil její ruku s vařechou, vytrhl jí z ruky a zlomil jí o své koleno a pohrozil: „Tady jsem správcem já, ty babo jedna a jestli tomu nerozumíš, tak ti to vysvětlím pěstí!“ Kuchařka už dostala z něho strach, raději už nic neříkala a posadila se na židli. Hynek se výhrůžně postavil, podíval se na všechny a pravil: „Po pánovi tady vládnu já a tak to prostě bude! Pokud ne, zle s vámi bude! Se všema! A teď všichni do práce!“ Všechno služebnictvo se jej polekalo, Hynek byl rád, že si získal u ostatních respekt. Do kuchyně vešla Gražena a ptala se: „Co je to tady za kravál?“ „Ty se starej o sebe, napomenul jí Hynek, : byla jsi na trhu?“ „Trhy večer nejsou, byla jsem v kostele. Představ si, že Mario, to je ten ministrant, tak za nasbírané peníze na kostel koupil soudek vína. To je, co?“ „Graženo, ty se jen staráš o klevety a hloupé řeči. Mně to nezajímá, co dělá druhý, nebo třetí! Být tebou, tak se starám o něco jiného, třeba o služky, tak jak jsi to dělávala dříve.“ Gražena jen mávla nad tím rukou, opustila jej a kráčela do své komnaty v čeledníku. Hynek je také opustil a šel se vyspat. Za to Jola byla velice čilá, seděla v pivnici a ochutnávala panské víno. Napila se číše vína a řekla si pro sebe: „To je ale dobré víno. Už se těším, kdy páni budou hrát. To bude pré.“ Pán z Ciezsyna si přestal číst knihu a také ulehl ke

spánku. V Karvě vládl klid, ale každý věděl, že v nejblížší době nastanou panské hry.

10. KAPITOLA...ŠPEH A POSEL A JEJICH OSUDY

Když nastal další den, posel vyrazil na cestu, měl namířeno do Landeku za pánem. Pán z Ciezsyna jej spatřil a ozval se za ním: „A spěchej! A ať mi pošle zprávu a zmiň se mu o hrách!“ „Zajisté, Vaše milosti!“ Pán jen přikývl, mávnul nad ním rukou a odkráčel do jídelny. Posel měl čas, nikam nespěchal, rozhodl se, že si prodlouží cestu. Se svým koněm cválal kolem hlubokého lesa, porozhlížel se po okolí. „Konečně na vycházce, pomyslil si, : podívám se alespoň po okolí.“ O tom čase právě vyrazil na svém koni i špeh hraběte Bartoloměje, ten měl zase namířeno do Karvy. Byl to voják, ale měl za úkol předstírat, že hledá službu. Konečně vyrazil, u sebe měl pár grošů, ranec jídla a cválal na koni s velkou rychlostí, chtěl být co nejdříve v Karvě. Mezitím Ondřej si připravil luk, samostříl a kuši a čekal na Cornelii, až se probudí. Měl v úmyslu jí učit. Hrabě Bartoloměj byl už také na nohou, dal příkazy služebnictvu a sám vešel do své knihovny a věnoval se svým knihám. Cornelie už konečně vstávala, těšila se na okamžik, kdy bude v ruce držet samostříl a učit se střílet. Posnídala, pak vyšla ven na zahradu, tam na lavičce spatřila sedět Ondřeje, jak drží samostříl a usmívá se na ní. Přišla k němu, políbila jej na rty a popřála mu dobré ráno. „Dobré ráno, Cornelie, jsi připravená?“ „Ano, Ondřeji, jsem připravená. Ale mám strach, že se to nenaučím.“ „Neboj se, Cornelie, naučíš se to.“ Uchopil svůj samostříl a usmál se: „Takhle si ho chytneš, namíříš na slaměný terč a snaž se dobře mířit. Pak vystřelíš a šíp se musí zabodnout přímo do středu.“ Cornelie jej poslechla, chytila samostříl, mířila na terč a vystřelila, šíp letěl neznámo kam. „To nevadí, příště se ti to podaří.“ Usmál se a učil jí dál. Když se schylovalo k odpoledni, špeh už mířil do Karvy, rozhlížel se okolo sebe a pak mířil na karvský trh, ve kterém bylo hlučno. Sáhl do kapsy a pověděl si: „Jen pár grosů, mám hlad a nic nemám. Jídlo jsem už dávno snědl a zase mám hlad. Musím se někde najíst.“ Přišel ke karvskému zámku, zahlédl Andreje, jak nosí dříví do čeledníku a pak do kuchyně. Zastavil ho a ptal se: „Jak se

jmenuješ?“ „Jsem Andrej, dřevorubec a starám se o teplo v zámku. Kdo jsi ty?“ „Já jsem Matěj a hledám službu v Karvském zámku.“ „Pán nikoho nepříjmá, ale zeptej se Hynka. Asi jsi voják a vojáků je málo, tak jdi za Hynkem.“ „A kde ho najdu?“ „Pojď se mnou.“ Špeh Matěj následoval Andreje do čeledníku, pak do kuchyně a tam čekal na mohutného a silného Hynka. Za malý okamžik k němu přišel Hynek a ptal se: „Kdo jsi?“ „Jsem Matěj a hledám službu. Klidně se dám i k vojákům, je mi to jedno.“ Hynek na něho pohlédl a pravil: „No, nikoho pán nebere, ale jako vojáky by jsi se možná osvědčil. Co umíš a nač budeš pánovi?“ „Umím všechno, ale jsem bývalý voják, ale to neznamená, že nerozumím vojsku. Umím vést.“ „Dobře, počkej tady a já jdu za pánem.“ Hynek kráčel za pánem z Ciezsyna a oznámil: „Vaše milosti, je tady nějaký Matěj, bývalý voják a žádá o službu.“ „Nikoho neberu. Nebo počkej, podívám se na něho.“ Pán vstal, šel se na něho podívat, pořádně si jej prohlédl a ptal se: „Umíš se prát? Pokud ano a porazíš jednoho vojáka po druhém, tak tě jmenuji kapitánem. V opačném případě potáhneš o dům dál. Souhlasíš?“ „Souhlasím, Vaše milosti.“ „Dobrá, pojď ven na dvůr a já svolám vojáky.“ Všichni tři vešli na dvůr, pán nechal zavolat vojáky a oznámil: „Vojáci, tady mám jednoho muže, který se uchází o post kapitána. Pokud vás porazí, stavá se kapitánem. Pokud prohraje, půjde pryč. Tak vojáci, jeden po druhém budete na něho útočit!“ Vojáci jen přikývli, byli připraveni si s ním změřit s Matějem sílu. Matěj si vytasil meč a pomyslil si: „Budu se snažit neprohrát. Nesmím se prozradit, že jsem špeh. Musím vyhrát.“ Jeden voják za druhým na něho útočil, Matěj se dokonale soustředil na boj. V souboji byl velice dobrý, porazil mnoho vojáků, pak se podíval na pána a uklonil se: „Vaše milosti.“ „Jsi dobrý, vojáku. Jak se jmenuješ?“ „Jsem Matěj a jsem bývalý voják a hledám službu.“ „Dobrá, svůj úkol jsi splnil, Matěji. Máš místo kapitána. Tady Hynek ti ukáže, kde budeš spát a bydlet a zítra ti dám úkol.“ „Děkuji, Vaše milosti.“ Uklonil se Matěj a pomyslil si: „Výborně, vyšlo to. Teď se musím tady se vším seznámit. Doufám, že budu mít čas se vrátit ke svému pánovi a říci, co se tady vůbec děje. Musím být ale opatrný.“ Hynek se na něho podíval a poznamenal: „Dobrá, jsi v boji dobrý, ale mne neporazíš. Mnoho chlapů už to zkoušelo a ještě mne neporazilo. Tam máš svou

komnatu a starej se o své vojáky, kapitáne Matěji.“ Matěj jen přikývnul, kráčel do své nové připravené komnaty, zabydlel se v ní, posadil se na židličku a pomyslil si: „Budu muset být opatrný. Musím se tady pořádně porozhlédnout a pak začnu špehovat. Ne, stačí poslouchat a zapamatovat si.“ Mezitím posel se projížděl krajinou, nespěchal, měl času dost. Zamířil si to rovnou do jedné vesnice, navštívil tamější šenk a poručil si víno. Šenkýř se na něho podíval a ptal se: „Vypadáš jako žebrák! Máš peníze?“ „Mám, šenkýři. Jsem posel Jeho milosti pána z Ciezsyna. Dej číši vína na stůl a neptej se.“ Šenkýř poznal na něm, že se chová povýšeně, položil mu číši na stůl a pravil: „Tady jsi v rolnickém šenku, tak si dávej pozor na jazyk. Může se stát, že dostaneš od rolníků pořádný výprask a pán ti nepomůže.“ Posel jen přikývl, pomyslil si: „Budu dělat, že jsem slaboch.“ Ve skutečnosti se dovedl dobře rvát, ničeho se nebál. Do šenku vešel jeden silný muž, posadil se ke stolu a třískl pěstí do stolu a ozval se: „Šenkýři, víno, ale rychle! Pokud ho nedoneseš, zlomím tě!“ Šenkýř jej poslechl, bez řečí mu donesl číši vína a popřál mu dobrou chuť. Muž se napil, postavil se, podíval se na posla a ptal se: „A kdo jsi ty, slabochu?“ „Dávej si pozor, s kým mluvíš. Já jsem posel Jeho milosti pána z Ciezsyna!“ Muž se usmál, měřil si ho nevlídným pohledem a pravil: „Já se tě nebojím, kamaráde! Myslím si, že dostaneš velkou bitku ode mne!“ Šenkýř už měl strach, raději se schoval za dveře a nepatrně sledoval, co se bude dít. Posel z něho strach ale neměl, také se postavil a promluvil: „Nechej mne napokoji, jedu do Landeku a mám pro pána z Landeku dopis a peníze. Musím mu je předat, jinak budu v maléru.“ „Už teď jsi v maléru, posle!“ Posel se usmál a poznamenal: „Já ti nechci ublížit, dopiji víno a budu pokračovat v cestě.“ Muž se usmál, vyrhrnul si rukávy a zasmál se: „Můžeš odejít, ale když to dokážeš.“ Posel zvážněl, svitek položil na stůl, mince také a podotkl: „Dobrá, začni první.“ Šenkýř se podíval na posla a pomyslil si: „Je odvážný, ale mám o něho strach. Posel lehne při prvním úderu.“ Muž se rozběhl naproti poslovi, chtěl jej ovalit po obličeji, ale poslova pěst jej srazila k zemi. Muž ležel na místě, bez pohybu. Šenkýř se udiveně podíval na posla a ozval se: „Ty jsi silný! Toho muže nikdo nepřepral, jenom ty!“ „Šenkýři, nalej mi ještě víno do číše. Zaplatím

ti.“ Šenkýř jen přikývl, nalil mu do číše víno a usmál se: „Ať ti u mne chutná.“ Posel se napil vína a podíval se na silného muže. Ten za malý okamžik vstal, otřepal se a ptal se: „Kdo k čertu jsi, že jsi mne složil?“ „Říkám, jsem posel pána z Ciezsyna. Nesu mu zprávu a peníze.“ Muž se naštval, opustil šenk a vykřikoval na všechny strany: „Do šenku nikdo nechoďte! Je tam blázen!“ Utíkal neznámo kam. Posel se jen usmál, dopil víno, poděkoval a opustil šenk. Lidé se na něho koukali jako na nějaký přízrak, dozvěděli se totiž, že srazil k zemi nejsilnějšího muže ve vesnici. Posel naskočil na koně, slušně pozdravil zdejší lid a vydal se na cestu do Landeku. Šenkýř vyšel ze šenku a řekl si pro sebe: „Silný to muž. Takového jsem ještě neviděl. Možná se tu ještě jednou ukáže.“ Blížilo se k večeru, posel dorazil do Landeku a zvolal: „Mám pro tebe zprávu, pane!“ Pán z Landeku vyšel ze zámku a okřikl ho: „Ty neumíš oslovovat pána!“ „Omlouvám se, Vaše milosti, ale mám pro tebe zprávu.“ „Co to máš?“ „Račte se podívat.“ Pán z Landeku rozbalil svitek a četl. Když si jej přečetl, vzal si peníze a ptal se: „Přespíš tady?“ „Ano, rád bych. Je večer a vlci řádí.“ „Dobře, budeš spát v čeledníku. Jedna postel je volná. Jdi do čeledníku a zítra tě vyšlu zpátky i se svitkem.“ Posel jen přikývnul a odkráčel do čeledníku. Na další den kapitán Matěj se začínal starat o vojáky, procvičoval je a kontroloval jejich bojové dovednosti. Za ním přišel pán z Ciezsyna a poručil mu: „Kapitáne Matěji, ke mne! Máš za úkol ulovit pár vlků. Slyšel jsem, že vlci roztrhali pár ovcí.“ „Zajisté, vaše milosti a co mám potom udělat?“ Pán se na něho podíval a pomyslil si: „Bude se mi ještě hodit. Jde vidět, že se neptá, ale jen plní mé příkazy a to je jen dobře.“ Probral se ze zamyšlení a odpověděl: „Potom půjdeš k dolům a budeš kontrolovat havíře, jestli řádně pracují a také je budeš sledovat, jestli mne náhodou nepomlouvají.“ „Dobře, Vaše milosti, ale když zjistím, že tě pomlouvají?“ „Příjdeš za mnou a sdělíš mi to. Já si už s tím člověkem poradím.“ Kapitán Matěj jen přikývl, zavolal si k sobě deset vojáků, naskočil na koně a uháněl do lesů ulovit pár vlků, tím by snížil jejich počet. Pán z Ciezsyna byl s ním velice spokojen, měl v plánu z něho udělat správce zámku a Hynka by se zbavil. Moc dobře věděl, že Hynek zná tajemství a když se ho zbaví, nikdo by se nedozvěděl o otravě pána Lotyhausu. Vešel do zámku a

rozkázal: „Služky, všude utřít prach, oprášit sošky a vytřít! A ať to frčí!“ Služky jen přikývly, ihned začaly uklízet. Hynek vyšel ze své komnaty, protáhl se a řekl si pro sebe: „Tak, pěkně jsem se dneska vyspal. Musím se vydat ke katovi.“ Pán jej slyšel a ptal se: „Zase ke katovi? Ty tam asi chodíš k němu nasávat, ne? Zajdi laskavě za ním a řekni mu, ať vyrobí železné šípy, ale nechci žádné šmejdy, co se lámou, ale šípy, které se zabodnou do silného kance!“ „Co mu je?“ Pomyslil si, ale na nic se neptal, jen přikývnul a kráčel do kuchyně. Posadil se na lavici, podíval se na kuchařku a ptal se: „Co je tomu pánovi?“ „Ty na mne ani nemluv, Hynku!“ Okřikla jej kuchařka. „Zavři zobák, napomenul jí, : já jsem správcem zámku a ty jsi jen kuchařka!“ Vzal si pecen chleba, trochu syrovátky a odešel do jídelny. Pán se na něho podíval a ozval se: „Jsi hluchý? Říkal jsem, že máš jít ke katovi a říct mu, aby vyrobil železné šípy!“ „Ano, Vaše milosti, jen co se nasnídám.“ „Ne, to uděláš hned!“ Hynek se chleba ani nedotkl, hodil na sebe kabát a opustil zámek. „Myslím si, že služebnictvo potřebuje vojnu jako řemen. Tady si dělá každý, co chce.“ Odešel do své knihovny a věnoval se svým věcem. Matějovi se podařilo ulovit několik vlků, pohlédl na vojáky a poručil: „Vlky dejte na koně a jedeme k zámku! Jednoho vlka si nechám. Vlčí kůže se mi bude hodit.“ Naskočil na svého koně a uháněl zpátky k zámku. Ostatní vojáci cválali za ním, byli velice rádi za nového kapitána, byl na ně velice hodný. Hynek přišel ke katovi, zabouchal na dřevěná vrata a ozval se: „Kate Matyáši, jsi doma? Otevři! A pohosti mne, mám hlad!“ Nikdo však neotevíral, bylo všude ticho. „Kde zase ten kat je?“ Zeptal se sám sebe, ale odpověďi se nedočkal. Za nemalý okamžik se kat vracel, spatřil Hynka a pozdravil jej: „Zdravím, co ty takhle z rána?“ „Ani se neptej, pán z Ciezsyna má špatnou náladu a mne vyhnal ven.“ „Vážně?“ „Ale ne. Poslal mne za tebou, mám ti vzkázat, že máš vyrobit železné šípy. Ale takové šípy, které se zabodnou do silného kance. Mám hlad, sotva jsem chtěl jíst, ale pán mne ihned poslal za tebou. Nemáš něco na zub?“ „Jasně, pojď dál, Hynku a chovej se tady jako doma.“ Hynek vešel dovnitř, posadil se za stůl a rozhlížel se okolo sebe. Kat Matyáš jej pohostil pečení, chlebem a vínem. Hynej jedl, jako by byl týden o hladu a když se najedl, začínal mít dobrou náladu. „Vyval sud vína, cosi popijeme,

kate.“ „Já nemůžu, musím vyrobit ty šípy. Pán by mne zabil a možná i tebe.“ Hynek se postavil a pravil: „Ale no tak, kašlu teď na pána. Na ty šípy máš čas. Stačí, když je vyrobíš zítra. Za jak dlouho je máš hotové?“ „No Hynku, mám je hotové za celý den. Železa mám dost, takže stačí jen rozdělat oheň a připravit kovadliny a kladiva. Zítra mám na to celý den.“ „No tak vidíš, kate! Vyval sud vína.“ Kat Matyáš se rozhodoval, pak jen mávnul rukou a šel pro sud vína do sklepení. Když jej přinesl, začínal připravovat jídlo, pak se posadil k Hynkovi a naléval do číší víno. Později si oba připili a začali se bavit o různých věcech. V tom do dveří vešla stará Jola, podívala se na ně a usmála se: „No ne, vás tu ale je. Co to pijete dobrého?“ „Marš na panské víno a neotravuj tady, babo!“ Okřikl jí Hynek. „Ale no tak, uklidnil jej kat, : je v tom stejně jako my. Pojď dál, Jolo.“ Jola vešla dál, posadila se k Hynkovi, vzala ze stolu špinavou číši a prosila o nalití vína. „Špíno, ani číši si nedokážeš umýt!“ Napomenul jí Hynek. „No a co? Špínu stejně spláchne dobré víno, tak co?“ Napila se vína a ještě požádala o nalití. Kat se usmál, nalil jí víno a ptal se Hynka: „Co když se zjistí, že jsi otrávil pána Lotyhausu na příkaz pána z Ciezsyna?“ „Nic se nezjistí, ale jsem nervózní, kate. Ta služka Cornelie se ztratila. Vojáci jí hledají, ale nemůžou jí najít. Nevím, kde je ta potvora, ale myslím si, že někde utekla. Třeba mne viděla a schovává se přede mnou, kate.“ „To není dobré, poznamenal kat Matyáš, : ta Cornelie se musí najít. Doufám, že tě opravdu neviděla, jinak to by bylo opravdu zlé. Všichni by jsme byli ztrestáni.“ „No, zamračil se Hynek, : všichni ne. Pán z Ciezsyna by se z toho dostal. Ale horší by to bylo s námi.“ Jola se usmála a pravila: „Možná, že vím, kde bude Cornelie.“ „Kde?!“ Vykřikl Hynek, ale moc jí nevěřil. „Pokud vím, vyprávěla stará Jola, : tak za Karvou je území, ve kterém vládne hrabě Bartoloměj. Je bohatý a také u nás už několikrát byl. Třeba tam bude ta slavná Cornelie. „Nikdo netušil, že Jola se trefila do černého. I když byla stará, docela jí to myslilo a nebyla vůbec hloupá. Hynek se nad tím zamyslel a řekl si pro sebe: „Možná, že bych tam vyslal vojáky, aby prohledali jeho okolí.“ „To raději nedělej, upozornil ho kat, : nezapomínej, že by jsi rozpoutal slovní rozepři mezi pány. Hrabě Bartoloměj je dobrák, ale když se naštve, tak to stojí za to. To pak před ním utíká celé

služebnictvo. Něco jsem o něm slyšel.“ Hynek se podíval na Jolu, usmál se a navrhl jí: „Ty by jsi mohla jít za ním v přestrojení, jako stará vědma.“ „Já? Proč já?“ „Protože tebe nikdo nezná, pořád jsi zalezlá v pivnici a holduješ panskému vínu a vidět tě je málokdy.“ „Co když mne uvidí Cornelie, kdyby tam náhodou byla? Ona mne přece pozná, Hynku.“ „To nevadí, usmál se, : pokud máš pravdu, tak jsi dobrá a za chycení Cornelie dostaneš padesát zlatých.“ Jola se usmála a vykřikla: „Jéé, padesát zlatých! A kdy mám jako vyrazit, Hynku?“ „Zítra k ránu, Jolo, ale snaž se, aby tě Cornelie neviděla. Pokud tedy tam je.“ Kat se napil vína a podotkl: „Pokud tam je, tak jak jí chytne? Jola je stará a Cornelie je mladá, snadno by jí utekla. Jediná možnost je, aby se Jola vrátila a řekla nám, kde je a my si jí potom chytneme. Nezapomínej, Hynku, že Cornelie je hlavní svědek pánova vraždy.“ „Já to vím, kate Matyáši. Musíme jí chytit.“ Všichni si pak připili a pak se spolu později bavili a zpívali si. Mezitím pán z Landeku probudil posla, nechal jej pohostit a předal mu svitek a pravil: „Tento svitek doručíš svému pánovi a řekni mu, že her se zúčastním. Přijedu v pondělí v příštím týdnu a ať připraví něco k jídlu, ale něco královského.“ „Rozumím, Vaše milosti.“ Uklonil se, naskočil na svého koně a uháněl zpátky do Karvy. Rozhodl se, že si zkrátí cestu přes tmavý les. Ani netušil, že se tmavým lesem procházel kapitán Matěj se svými vojáky a hledal vlky, kteří škodí Karvě. Posel jej neviděl, protože cválal opačnou stranou. Najednou se za ním objevila sedmičlenná smečka vlků, která jej pronásledovala. Podíval se za sebe, nezpanikařil a snažil se vlky setřást. Nějak se mu to nedařilo, jen si řekl pro sebe: „Jsem v pasti. Koně asi musím obětovat, ale já se zachráním.“ Cválal k velikému stromu, který měl mohutnou větev, chytil se jí a snažil se vylézt na strom, ale ruce mu uklouzly po větvi a spadl na zem. Než se stačil vzpamatovat, vlci se objevili u něho, vrčeli a štěkali. V tom se z lesa vynořil kapitán Matěj a se svými vojáky vlky odehnal. Posel se na něho podíval a ptal se: „Komu vděčím za záchranu?“ „Jsem kapitán Matěj. A sloužím Karvě.“ „Děkuji ti, kapitáne Matěji. Ubránil bych se sám, mám síly dost, ale jaksi jsem uklouznul a spadl, ale děkuji ti. Také mám namířeno do Karvy. Jsem posel a vyslal mne pán z Ciezsyna.“ „Výborně, posle, tak jdeme společně do Karvy. Vlci už utekli, takže

máme společnou a volnou cestu.“ Posel si oddychl, nasedl na svého koně a následoval kapitána Matěje, jak míří do Karvy. Společně dorazili do Karvy, pán z Ciezsyna už čekal posla a ptal se: „Byl jsi v Landeku?“ „Ano, Vaše milosti, byl. Tady máš dopis a mám ti vzkázat, že přijede v pondělí v příštím týdnu.“ „Proč jsi tak špinavý?“ Ptal se ho pán. „Napadli mne vlci, ale tady kapitán Matěj mi zachránil život před vlky. Zahnal je.“ Pán se podíval na Matěje a poděkoval: „Díky, že jsi zachránil posla. Posel je pro mne důležitý, Matěji. Na, tady máš pět zlatých za záchranu posla.“ Matěj mu poděkoval, uklonil se a odešel do své komnaty. Posel jej následoval a ptal se: „Omlouvám se, zapoměl jsem říci své jméno. Já jsem Otakar.“ „Těší mne. A neděkuj za záchranu, to je ode mne samozřejmost. Ty vypadáš celkem rozumně. Mohu ti věřit?“ „Zajisté, Matěji. Zachránil jsi mne a jsem tvým dlužníkem.“ „Dobrá, pojď se mnou do komnaty, potřebuji ti něco říci.“ Společně šli do komnaty, Otakar se posadil na židli a čekal, co mu Matěj chce říci. Matěj se také posadil na svou postel a promluvil: „Jsem výborný v boji a proto jsem se stal kapitánem Karvského vojska, ale jsem tady z jiného důvodu.“ „Z jakého?“ Ptal se Otakar. „Jsem špeh a sleduji, co se děje v Karvě. Říká se, že pán Lotyhausu byl otráven. Vyslal mne sem hrabě Bartoloměj.“ „Ach ano, Matěji, ale pokud vím, tak pán Lotyhausu zemřel. Pán z Ciezsyna to prohlásil a u toho byl i Hynek. Nebojím se ho, možná bych ho zdolal, ale je to tak.“ „Otakare, tomu nevěř. U nás je bývalá služebná karvského zámku a ta tvrdí, že byla svědkem toho, jak Hynek otrávil pána Lotyhausu.“ Otakar se na něho podíval a poznamenal: „Já bych se do toho nepletl, Matěji. Kdo ví, jak to je. To ať si vyřídí ten tvůj hrabě. Pokud vím, je to vážné obvinění a Hynek je údajně všeho schopný. Lidé se ho bojí. Je velmi silný a rád se pere. Ale díky, že jsi mi to řekl. Jde vidět, že budeš pravý kamarád a přítel.“ Matěj se usmál a poplácal jej po rameni. Když se schylovalo k odpoledni, Hynek s katem byli opilí a zpívali si písničky. Jola byla také opilá, postavila se a začínala zpívat písničku o pánech. Byla sprostá a ponižovala pány. „Zavři zobák, napomenul jí opile Hynek, : chceš, aby nás někdo slyšel? Zpívej si, ale něco jiného!“ „Kašlu na pány! Tady jsem v katovně a pokud vím, tak tady nikdo nechodí, jenom my! Zpívat si můžu co chci!“ Napila

se vína a zpívala dále. Hynek se podíval na kata a promluvil: „Kamaráde, já to nemám lehké! Musím se starat o zámek a ještě mám na krku služebnictvo. Kde jsou ty časy, když jsem býval sám a pral jsem se jako divý. Teď musím dohlížet na zámek, ale co! Střechu mám nad hlavou a mám co jíst.“ „Já si také nemohu stěžovat, zasmál se kat opile, : já jsem rád, že jsem katem a mám své místo a neměnil bych.“ Jola se také usmála a poznamenala: „Já už jsem v Lotyhausu dlouho, napadlo mne, že půjdu o dům dál, ale už jsem stará, tak zůstanu tady až do konce svého života.“ Hynek na ní pohlédl a pomyslil si: „Na ní nejsem vůbec zvědavý. Ať si říká, co chce. To mne vůbec nezajímá.“ Stará Jola byla ve svém živlu, stále holdovala svému vínu. Matěj s Otakarem byli na dvoře a kontrolovali společně vojáky. Pán se na ně díval, ale nic neřekl, šel se věnovat svým věcem.

11. KAPITOLA... OBJEVENÍ CORNELIE A BOJ O NÍ

Nastala sobota, pán z Ciezsyna chodil po celém zámku, kontroloval veškeré obrazy, skříně, sošky, pak přišel do čeledníku a svolal všechny služky, které v zámku byly. Mezi nimi byla i stará Gražena, postávala okolo stolu a pobroukávala si. Pán se na ní podíval a rozkázal: „Máš za úkol dohlížet na služky. Budou uklízet, utírat prach a poklidí celý zámek. V pondělí příjde panská návštěva! Pokud najdu zrnko prachu, bude zle!“ Služky se rozutekly, braly do rukou prašenky, hadry a začaly uklízet po celém zámku. Pán přišel za Andrejem a poručil: „Jdi do lesa a naštípej tolik dříví, kolik sám stačíš. V zámku musí být teplo a pohni s sebou!“ Andrej nic neřekl, vzal si sekyru a kráčel do lesa pokách stromů. Hynek seděl v návštěvní místnosti a okusoval si nehty. Pán se na něho podíval a ptal se: „Už jsou šípy hotové?“ „Jistě, Vaše milosti. Je jich celkem pětset.“ „To je málo. Zajdi za katem, aby ještě přidělal dalších pět set.“ „To se nedá stihnout, Vaše milosti! Kat toho moc nestihne! Do pondělka!“ „Tak řekni katovi, ať se laskavě snaží. I kdyby vyrobil o dvěstě méně, to je jedno! Upaluj!“ Hynek jen přikývl, vstal ze židle a odcházel do katovny. Pán vyšel na nádvoří, svolal vojáky a prohlásil: „Vojáci, blíží se pondělí, tak všichni v ten den budete upravení a čistí! Švadleny vám zašijí mundúry a koukejte se v to pondělí chovat slušně! Matěj je vašim kapitánem, tak ho poslouchejte! A kde je posel Otakar?“ „Tady, Vaše milosti.“ „Výborně. Tebe také zaúkoluji. I když jsi ten posel, tak se budeš teď starat o koně. Vykoupej je, vyčeš je a pokliď celou stáj. Zámek i jeho okolí musí být čisté! Odchod!“ Otakar se usmál, uklonil se a kráčel do stáje. Pán se usmál, byl rád, že ho služebnictvo ve všem poslouchá, zamířil si to rovnou do kuchyně. Vešel dovnitř a ptal se: „Máme dost masa?“ „Máme, Vaše milosti.“ Odvětila kuchařka celkem klidně. Pán se posadil na židli, rozhlížel se po kuchyni, zjistil, že je tady pořádek, pak pohlédl na kuchařku a poručil: „Takže, odpočívala jsi dost dlouho a teď tě zapřáhnu do práce! Ode dneška do pondělka budeš péct, vařit a smažit. Upečeš srnčí, kančí, bažantí, naděláš

paštiky, jitrnice, jelita, klobásy, dorty a hlavně si dej na tom záležet. V pondělí přijede k nám pán z Landeku. A chci mít vyzdobenou jídelnu i návštěvní halu.“ „To je moc práce, Vaše milosti. To vaření zvládnu, ale nehnu se od kuchyně.“ „Nestarej se, se zdobením ti pomůžou služky. Dej se do práce!“ Kuchařka nemškala, svolala ostatní kuchařky a už rozdávala práci. V kuchyni se to jen hemžilo kuchařkami, začínalo se péct, vařit i smažit. Pán byl spokojený, vešel do své knihovny a věnoval se četbě svých knih. Matěj se postaral o vojáky, rozdal jim úkoly, co mají dělat, sám vyskočil na koně a uháněl za hrabětem Bartolomějem. Když k němu dorazil, hrabě jej přijal a ptal se: „Co je nového v Karvě, Matěji?“ Matěj se posadil na křeslo, napil se vína a promluvil: „Mám spojence, Vaše milosti.“ „Kdo je to?“ „Je to posel a jmenuje se Otakar. Zachránil jsem ho před vlky, když přicházel z lesa.“ „No dobře, to mne nezajímá, mne zajímá, co je nového v Karvě, Matěji.“ Matěj se usmál, omluvil se a odvětil: „V pondělí má přijít pán z Landeku. Pán z Ciezsyna zaúkoloval celé služebnictvo v celém zámku. Vaří se, peče, smaží, vojáci zametají, služky uklízejí. Prostě celé služebnictvo pán zapřáhl do práce.“ „A dál, Matěji?“ „Služebnictvo se bojí Hynka, to je ten správce zámku. Je prý velmi silný a rád se pere. Zná se s katem Matyášem a chodí za ním. S nimi se kamarádí nějaká Jola, ale to stará bába, která si ráda přihne k vínu. Otakar, to je ten posel, tak mi sdělil, že pán z Ciezsyna prohlásil celému služebnictvu, že pán Lotyhausu zemřel. Řekl jsem mu, že je u nás ta bývalá služebná Cornelie, že ona prý byla svědkem pánova vraždy.“ „To jsi neměl říkat, Matěji!“ Okřikl ho pán. „Musel jsem, Vaše milosti, Otakar je správný chlap a dá se mu věřit.“ „Dobře, Matěji, ať je tedy po tvém, ale jestli ten Otakar selže, bude s tebou zle.“ „Neboj se, Vaše milosti. On nic neřekne. Dal mi své slovo.“ „Dobře, Matěji, můžeš se vrátit na své místo a co tam vlastně děláš? Myslím za práci, Matěji?“ „Jsem kapitánem karvského vojska. Učím je bojovat a jak vystupovat před návštěvami. Už musím jít, aby pán z Ciezsyna neměl žádné podezření, Vaše milosti.“ „Dobře, jdi, ale jak budeš mít něco nového, tak přijď. Na svém plánu už pracuji. Běž.“ Matěj se s ním rozloučil, uklonil se a mířil zpátky do Karvy. Hrabě Bartoloměj se podíval na zahradu, spatřil Ondřeje, jak učí Cornelii střílet ze samostřílu, pak

z luku a později z kuše. „Doufám, že to vyjde. Corneli se to musí naučit do pondělka. Pokud ne, do her zapojím Ondřeje. Jiná možnost není.“ Obával se ale zbytečně, neboť Ondřej už zjistil, že Cornelie je ve střelbě velice dobrá. Přišla za hrabětem a pochlubila se: „Vaše milosti, už umím střílet ze všeho. Ondřej mne to naučil.“ „Dobrá, usmál se, : pojď ven a ukaž, co umíš, Cornelie. Zkus se třeba trefit na jednu šišku, co je na smrku.“ Cornelie se usmála, natáhla na luk šíp, namířila a vypálila. Šíp se zabodl přímo do šišky, která se utrhla a padala ze stromu na zem. Hrabě jí pochválil a ještě jí požádal: „Tak a teď to zkus ze samostřílu a z kuše. Šišek je na stromě dost, Cornelie.“ Jen se usmála, vypálila dvakrát a vždy trefila. „Jaká jsem, Vaše milosti?“ „Jsi výborná, Cornelie, výborná. Jde vidět, že jsi snaživá a učenlivá. Tak a teď musím vymyslet něco, aby jsi se mohla zapojit do panských her. V pondělí už Karva čeká pána z Landeku. Špeh byl za mnou.“ Ondřej znejistil a ptal se: „Jak to chceš udělat, Bartoloměji?“ „Dneska je sobota, do neděle něco vymyslím.“ Ondřej se usmál, pohlédl na Cornelii a usmál se na ní. Oba společně pak kráčeli do zámku a tam je oddávali polibkům. „Dvě hrdličky.“ Pomyslil hrabě Bartoloměj a usmál se. Mezitím Hynek se nacházel u kata, posadil se na židli a prohlásil: „Kate Matyáši, poslal mne za tebou pán. Máš ještě udělat pětset šípů, ale ze železa.“ „On se zbláznil? Tolik nedokážu udělat, Hynku! Možná jich udělám třista nebo, třistapadesát, ale pětset? To je moc?“ „Také jsem mu to říkal, řekl mi jen to, že kolik uděláš, tolik uděláš, ledaže bych ti v tom pomohl. Zvládli by jsme to?“ „No, poznamenal kat Matyáš, : pokud mi pomůžeš, tak by jsme to mohli zvládnout a zítra bychom jen odpočívali, Hynku.“ „Tak jdeme na to, kate Matyáši!“ Kat připravil něco na jídlo, ze sklepení vyvalil sud vína a usmál se: „Při práci a po práci, Hynku. Doufám, že příjde i Jola.“ „Proč zrovna ona? Nesnáším jí!“ „To mi je jedno, ale musíme jí vyslat na území hraběte Bartoloměje, třeba ona najde Cornelii.“ „No vidíš, to, já bych málem zapoměl!“ Vykřikl Hynek a usmál se. Za nemalý okamžik za nimi přišla Jola, v ruce držela košík a oznámila: „V pivnici mám uklízeno, tak mám teď klid. Jéé, co to děláte vy dva?“ „No co, usmál se Hynek, : budeme dělat železné šípy. Pán přikázal. Tobě dám úkol, Jolo. Převleč se za stařenu a mazej na území hraběte

Bartoloměje a najdi Cornelii. Vlastně se nemusíš převlékat za stařenu, stejně ti nic už nepomůže. Jsi šeredná jako noc. Upaluj a vrať se, až se setmí. Ve tmě tě totiž nejde moc vidět!“ „Jsi ubožák, Hynku, ale už jdu!“ Ani se nerozloučila, práskla dveřmi a byla pryč. Kat rozdělal oheň, připravil kovadliny, kladiva a zaučoval Hynka, jak má vyrábět železné šípy pro pány. Hynek se to rychle naučil a tak se pustili do práce. Když si odpočinuli, pojedli, napili se vína a znovu pokračovali v práci. Mezitím stará Jola kráčela ke stáji, nasedla na svého koně a cválala na území hraběte Bartoloměje. K odpoledni dorazila na území hraběte Bartoloměje, seskočila z koně a kráčela k zámku. „Tady to znám, usmála se, : tady jsem kdysi měla svou chatrč, ale bylo to už hodně dávno. To jsem byla mladá a muži se kolem mne jen točili.“ Najednou se zastavila, schovala se za strom a čekala, koho u zámku spatří. Ze zámku vyšla Cornelie s Ondřejem, honili se a smáli se. „To je Cornelie, pomyslila si, : měla jsem pravdu. Musím jít zpátky do Karvy. Našla jsem jí.“ Naskočila na svého koně a uháněla zpátky do Karvy. Ondřej honil Cornelii po zahradě a smál se: „Já si tě chytím!“ Najednou Cornelie se zastavila, přestala se smát a zabolelo jí u břicha. „Co se stalo?“ Ptal se. „Já nevím, Ondřeji, ale najednou mi bylo špatně. Mám divnou předtuchu, jako by se mělo něco stát. Nebo přihodit, Ondřeji.“ „Pokud máš zlé tušení, tak zajdeme za čarodějnicí Bertou. Třeba něco ona bude vědět.“ „Dobře, Ondřeji. Bojím se jít do Karvy. Bojím se Hynka. To on otrávil toho pána z Lotyhausu. Bojím se tam jít.“ „Pojď, jdeme si o tom promluvit s pánem.“ Oba přišli do knihovny za hrabětem Bartolomějem, pán si všimnul Cornelie, že je zelená. Vstal, podíval se na ní a ptal se: „Co ti je, Cornelie?“ „Já nevím, Vaše milosti, ale najednou se mne zmocnil divný pocit. Bojím se jít do Karvy.“ „Nemusíš se ničeho bát, Cornelie. Už jsem to vymyslel. Půjdeš tam v přestrojení pána a představíš se jako pán honů. Ovšem musíš změnit hlas, aby tě neprokoukli, že jsi žena. Můj špeh bude všechno zjišťovat a pak mi dá vědět. Všechno už mám podchycené, neboj se. Pokud to splníš, tobě i Ondřejovi zajistím bezstarostný život. Souhlasíš?“ „Ano, ale co když se něco stane, Vaše milosti?“ Ptala se Cornelie, byla celá nervózní. „Ničeho se neboj, Cornelie, všechno dobře dopadne, uvidíš.“ Cornelie se konečně uklidnila, podívala se na svou kuši a posadila se na židli. Ondřej jí

také uklidňoval, přisedl si k ní a políbil jí. Hrabě Bartoloměj zvážněl a ptal se sám sebe: „Že by Cornelie něco tušila? Raději v to pondělí za ní vyšlo pár svých vojáků. Vzpomínám si na slova své matky, že předtucha může člověku zachránit život. Je to přece risk. No, uvidíme.“ Jola se vracela zpátky do Karvy, navštívila katovnu, zjistila, že Hynek tam ještě je. Otevřela dveře, posadila se za stůl a poručila: „Víno, mám žízeň.“ „Tak co? Našla jsi Cornelii?“ Ptal se jí Hynek. „Jo, našla. Měla jsem pravdu. Je na území hraběte Bartoloměje a zamilovala se do toho kapitána a správce zámku. Myslím, že se jmenuje Ondřej. Už u nás byl.“ Hynek vypoulil na ní oči a vykřikl: „Ona je s ním? To není možné! Mohl jsem si to myslet! Vyšlu za ní vojáky a zajmu jí!“ „To je riskantní, Hynku, ozval se kat Matyáš, : riskoval by jsi veliký střet mezi našími vojáky a vojáky hraběte Bartoloměje. A co potom budeš vysvětlovat pánovi, he?“ Hynek si nebyl jistý svým rozhodnutím, na chvíli přemýšlel, pak podotkl: „Vyšlu tam tři vojáky, aby jí zajali, ale potají. Je to jediná možnost. Máš pravdu kate Matyáši. Kdyby se to dozvěděl pán z Ciezsyna, zle by bylo.“ Pak se podíval na Jolu a poručil jí: „Zajdi k zámku a zavoláš sem tři vojáky a já je vypravím na území hraběte Bartoloměje. Oni jí musí chytit! Upaluj!“ Jola jen přikývla, napila se vína a opustila je. Kat s Hynkem vyráběli šípy, už jich měli asi kolem čtyřistapadesát. „Zvládneme to.“ Usmál se kat Matyáš a bouchal kladivem do kovadliny. Jola už dorazila k zámku Lotyhausu, zavolala tři vojáky a řekla jim, ať jdou do katovny. Všiml si jí kapitán Matěj, pohlédl na ní a ptal se: „Kam posíláš ty tři vojáky, Jolo?“ Jola polkla, nezmohla se na svou odpověď. „Kam je posíláš?“ „Hynek je volá, něco po nich potřebuje, kapitáne Matěji.“ „No dobrá, pak jim řekni, aby se vrátili. Musí ještě pozametat kolem zámku!“ Jola jen přikývla, utřela si čelo od potu a pomyslila si: „To bylo jen tak tak. Už jsem myslela, že se bude na něco ptát.“ Vojáci už dorazili ke katovně, jeden z nich zaklepal na vrata a vyčkával. Hynek otevřel vrata, pozval je dál a pak rozkázal: „Jeďte do území hraběte Bartoloměje a chyťte Cornelii. To je ta bývalá služebná. Bez ní se mi nevracejte!“ Jeden voják jen přikývnul, opustil katovnu, s ostatními naskočil na koně a odcválal někam doneznáma. Hynek byl tak trochu vyděšený, pohlédl na kata a pověděl: „Doufám, že Cornelie mne

neviděla, jinak by bylo opravdu zle, kate Matyáši. Co pán? Ten se z toho dostane, ale my by jsme měli veliké problémy. Z toho kouká žalář nebo snad něco horšího.“ „Nestraš, Hynku a raději se pusť do práce. Máme ještě vyrobit padesát šípů, tak ať to stihneme.“ Blížilo se k večeru, Cornelie se ještě učila střílet ze samostřílu, ve skutečnosti si ověřovala své znalosti. Najednou zahlédla na koních tři vojáky, kteří míří k ní. Vojáky z Lotyhausu nepoznala, myslela si, že to jsou cizí vojáci a jen tudy projíždějí. Šla jim naproti a uctivě je pozdravila. Jeden voják seskočil ze svého koně a ptal se: „Jsi Cornelie?“ „Ano, jsem bývalá služenbá z Karvského zámku Lotyhaus.“ Voják se usmál a řekl si hlasitě: „Mám jí! Dostanu odměnu. Vojáci, chopte se jí a do katovny s ní!“ Cornelie se polekala, dala se na útěk a volala o pomoc. Ondřej jí zaslechl, vyšel ze zámku, všiml si, že jeho milou honí vojáci, rychle jí šel na pomoc. Vytasil si meč, přiběhl ke Cornelii a ptal se: „Co se stalo, má drahá?“ „Honí mne vojáci a chtějí mne chytit. Nevím, co jsou zač, Ondřeji.“ Ondřej se usmál, pohladil jí po vlasech a poručil jí: „Jdi do zámku, já už to vyřídím.“ Cornelie poslechla, rychle utíkala do zámku a schovala se ve své komnatě. Ondřej se podíval na jednoho vojáka a ptal se: „Kdo jsi?“ „Jsem voják a mám za úkol přivést Cornelii do Karvského zámku!“ Ondřej na něho pohlédl a opět se jej otázal: „A to jako proč?“ „Neptej se a vydej nám jí, nebo to půjde po zlém!“ Ondřej se usmál a pravil: „Dobrá, uděláme to takhle. Já se s tebou utkám v boji, prohraju - li, je tvá.“ Voják si tím nebyl jistý, ihned mu problýsklo hlavou, že Ondřej se nebojí a že je určitě v boji lepší, než oni, ale nabídku přijal. Vytasil si meč a vrhnul se na něho. Propukl mezi nimi tvrdý souboj, voják stačil sotva na kapitána Ondřeje, po krátkém šermu prohrál. Schoval si meč a prohodil: „Dobrá, je tvoje. Vyhrál jsi.“ Otočil se, naskočil na koně a s ostatními se vracel do Karvy. Ondřej se zasmál a řekl si pro sebe: „Je to slaboch. Umí bojovat, ale není v boji dobrý.“ S vítězoslavným krokem se vracel do zámku a usmíval se. Přišel za Cornelií, objal jí, políbil jí a zašeptal jí do ucha: „Je to vyřízené. Už tě nechají napokoji.“ Cornelie si oddychla, byla ráda, že je po všem, ale v duši cítila veliký neklid, zbledla. „Co je ti, má drahá?“ Ptal se jí Ondřej. „Mám divné tušení. Myslím, že ty vojáky za mnou mohl poslat

Hynek. Chce mne chytit. On asi tuší, že jsem byla svědkem pánova vraždy.“ „Ničeho se neboj, hraběti Bartoloměji teď nic nebudeme říkat. Bude to naše tajemnství. Hynka jsem už viděl, je to silný chlap, ale nebojím se ho.“ Vojáci se už vraceli ke katovně, schylovalo se k úplnému večeru, jeden z nich zabouchal na vrata a opět vyčkával, kdo otevře. Otevřel Hynek a ptal se: „Máte jí?“ „Ne, odpovídal sklesle, : málem jsme jí měli, ale do cesty se nám postavil kapitán. Bojoval jsem s ním, ale byl silnější. Poslal Cornelii pryč a mne vyzval na souboj.“ „K čertu!“ Zaklel Hynek a poslal je pryč. Vojáci se zpátky vraceli do karvskému zámku. Hynek nadával, klel a zuřil. „Nevztekej se, Hynku, tohle ti nepomůže. Musíme na to jít jinak!“ Uklidnil ho kat. „A jak? Cornelii musíme chytit a uvěznit! Co když ona začne mluvit! O té otravě víme jen my tři! Stará Jola, já a ty! A také i pán z Ciezsyna, ale ten by se z toho dostal, hodil by to na nás!“ Kat se posadil na židli, odložil poslední vyrobený šíp na stůl a řekl: „Nějak to dopadne. Mám plán. Jediná možnost je Cornelii sledovat a nestřeženém okamžiku jí vojáci chytnou a zajmou.“ „Já toho kapitána Ondřeje tak nenávidím! Chci ho vidět mrtvého! Říká se o něm, že je silný a že se umí dobře rvát, ale já se ho nebojím!“ Po krátké chvilce se uklidnil a posadil se za stůl a do číše si nalil víno. Mezitím v zámku Lotyhaus vrcholili přípravy na pondělní ráno. Pán z Ciezsyna na ně dohlížel a komandoval je. Služky utíraly prach, vytíraly a uklízely. Dřevorubec Andrej se vrátil do zámku s mnoha dřívím, skládal je na hromádku a oddychl si: „Konečně si v noci odpočinu. V neděli už budu zatápět, aby bylo v zámku teplo.“ Vojáci zametali okolo zámku, stáj, ve stáji byl pořádek a koně byli čistí a vykoupaní. V zámku byl pořádek, všecho vynikalo čistotou a vůní, z kuchyně vála vůně pečeného masa, dortu, prostě zde byla příjemná atmosféra. Pán z Ciezsyna se usmál, vyšel ze své komnaty a pečlivě vše kontroloval. Byl spokojen s tím, že zámek je v naprostém pořádku, svolal veškeré služebnictvo a oznámil: „Byli jste čilí a pilní. Mám pro vás dobrou zprávu. Dnes vám všechny podaruji zlaťákem A za další, milé služebnictvo. V pondělí jako první přijede pán z Landeku, takže vyberu jen dvě služky, které nás budou obsluhovat a dvě kuchařky, které budou vařit. Ostatní máte volno, dokud já neřeknu, že máte opět nastoupit. V čeledníku máte dva sudy vína, je

sice staré, ale pro vás se hodí.“ Jedna kuchařka poděkovala a ptala se: „To máme panské víno, Vaše milosti?“ „Ne, panské víno máme my. To víno, které máte v čeledníku, to vám akorát tak stačí. V úterý by měl přijet cikánský baron, takže jako vždy. Vždy slušně oblečení a řádné chování. Za prohřešky trestám. Rozumíte?“ „Ano.“ Přikývla kuchařka. „Tak a můžete se všichni rozejít, jen kuchařky se musí věnovat své práci. Odchod!“ Veškeré služebnictvo opustilo návštěvní halu a rozešlo se do svých komnat. Pán vyšel na dvůr, pohlédl na vojáky, jak dodělávají poslední práce. Když už měli vše hotovo, i oni se rozešli do svých příbytků. Pán se jen usmál a pomyslil si: „To mám ale dobře vycvičené služebnictvo.“ Navštívil stáj, vše si řádně zkontroloval, pak pohlédl na kapitána Matěje a ptal se: „Všechno máš už hotové?“ „Ano, Vaše milosti. Všechno mám hotové. Koně jsou čistí, vykoupaní a ve stáji je čisto.“ „To je dobře, tady máš zlatku a v pondělí tě chci vidět, jak komanduješ vojáky. Budeš na ně dohlížet.“ „Zajisté, Vaše milosti. Dohlédnu na ně.“ Pán z Ciezsyna byl velice spokojen s jeho odpovědí, jen se usmál a odešel zpět do zámku. Posadil se do křesla a ptal se sám sebe: „A kde je Hynek, Jola a Gražena? Chybí také i kat? Ten je asi pořád v katovně. Jsem zvědavý, jestli vyrobil ty šípy. Půjdu se tam podívat.“ Vyšel ze zámku, nasedl na koně a uháněl ke katovně. Když k ní dorazil, vešel dovnitř a na židli spatřil sedět Hynka s katem, jak popíjejí víno. Oba si jej všimli, postavili se a uklonili se. „Už máte ty šípy hotové?“ „Ano, Vaše milosti. Stihli jsme jich vyrobit pětset. Já jsem katovi pomáhal.“ „Dobře, Hynku. Chtěl bych je vidět.“ Hynek jej doprovodil do dílny, ukázal mu železné šípy a upozornil pána: „Pozor, Vaše milosti, jsou ostré!“ Pán si je prohlédl, osahával je a usmál se: „Dobrá a poctivá práce. Zavolej kata!“ Hynek zavolal kata, uklonil se a ptal se: „Co si přejete, Vaše milosti?“ „Tady máš odměnu, sto zlatých. Zasloužíš si to. Hynek dostane padesát zlatých. Je to na vás dvou, jestli se podělíte, to mne nezajímá. Hynku, ty šípy ještě dones ke mne do zbrojnice. Já už se zítra o to postarám sám.“ Hynek nic neřekl, jen přikývl a odkráčel obstarat veliký povoz, na který by mohl naskládat vyrobené šípy. Potom je s katem skládal na povoz a mračil se. Pán jen přikývl, naskočil na svého koně a uháněl zpátky ke svému zámku. Hynek s katem naskládali šípy na

povoz, pak si odpočinuli. „Pojedeš sám, nebo mám jít s tebou, Hynku?“ „Ne, kate, to zvládnu sám. Šípy zanesu do zbrojnice a pak potřebuji mluvit ještě s pánem.“ „Dobře, tak ať se ti daří, Hynku!“ Hynek mu zamával, nasedl na koně a s povozem pomalu jel k zámku, pak směřoval ke zbrojnici. Povoz pak nechal před zbrojnicí, poručil vojákům, aby jej hlídali až do rána. Vešel do zámku, hledal pána, přišel k němu a oznámil: „Vaše milosti, máme problém.“ „Jaký, Hynku?“ „Cornelie, vím, kde je.“ „To je ta služka, co se ztratila, že?“ „Ano, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna tak trochu znervózněl, pak se ale uklidnil a otázal se: „Kde je?“ „Já nevím, jestli mne viděla, ale myslím si, že ano. Jen tak zničehonic by neutekla, Vaše milosti.“ „Ptám se tě, kde je, Hynku?“ „Je na území hraběte Bartoloměje. Vyslal jsem za ní vojáky, ale oni prohráli.“ „Nad kým?“ „Nad kapitánem a správcem. Už u nás dvakrát byl. Nějaký Ondřej. Minule doprovázel hraběte Bartoloměje do Karvy.“ Pán se podíval na Hynka, posadil se do křesla a pomyslil si: „Služka Cornelie je tedy pod ochranou hraběte Bartoloměje. Nemůžu nic dělat. A ještě k tomu v pondělí mám návštěvu z Landeku. Nebudu zmatkovat. Každopádně se Cornelie musí chytit a vyzpovídat jí. Pokud nic neví, je to dobré. Pustím jí a ať si jde, kam ona chce. V opačném případě jí uvězním.“ Probral se ze zamyšlení a prohodil: „Dobře, Hynku, můžeš odejít.“ Hynek jen příkývnul, opustil pána a kráčel do své komnaty. Pán stále seděl na svém křesle a pročítal si svou oblíbenou knihu. Do zámku vešla stará Gražena, mířila do kuchyně a ptala se: „Služky už spí?“ „Jo, odvětila kuchařka, : všechno poklidily a teď odpočívají.“ Gražena se napila horké smetany a také odešla do své komnaty. V celém zámku bylo ticho a klid, jen v kuchyni se stále peklo, vařilo a smažilo. Dřevorubec Andrej přiložil do pece dříví, přišel za kuchařkou a poznamenal: „To by mělo vydržet až do rána. Jdu spát. Jsem z lesa utahaný.“ Kuchařka se usmála a pobídla ho: „Dej si trochu vína, Andreji. Zasloužíš si to.“ Andrej jí poděkoval, vyprázdnil číši s vínem a odešel spát. Kuchařka se podívala do návštěvní haly, vše si pořádně prohlédla a řekla si pro sebe: „No, musím ještě služkám říci, aby zítra k večeru vyměnily ubrusy. Pro jistotu.“ Pak se vrátila do kuchyně a věnovala se přípravě dobrého dortu. V celém zámku byl naprostý pořádek, všude se šířila vůně vonných olejů. Pán přestal číst

knihu a také ulehnul ke spánku. V Karvě každý věděl, že se něco velikého chystá.

12. KAPITOLA... KARVSKÉ KLEVETY

Nedělní ráno bylo chladné, všude to ještě spalo, jen někteří havíři kráčeli do šenku se napít dobrého vína. Někteří rolníci už pracovali na poli, neděle vypadala jako sváteční. Kapitán Matěj zkontroloval vojáky, ani netušil, že se střetne s Hynkem v šenku. Pořádně zkontroloval vojáky, pak šel do kuchyně a tam v klidu posnídal. Kuchařka v kuchyni nebyla ani jedna, všechny spaly. Když posnídal, umyl nádobí ve vědru a pak odešel také do šenku. V šenku bylo pořádně hlučno, i když bylo ráno, vevnitř to byl samý havíř, šenkýř jen obsluhoval a obsluhoval. „Co se to tady děje?“ Ptal se hlasitě Matěj a očima hledal prázdnou židli, na kterou by si mohl sednout. Konečně našel volnou židli, posadil se na ní a poručil si víno. Jeden havíř na něj pohlédl a pravil: „Tak, kapitáne, na koho to tipuješ? Kdo vyhraje? Pán z Landeku, nebo pán z Ciezsyna anebo cikánský baron?“ „O čem to mluvíš?“ „Panské hry začínají ve středu!“ Matěj se napil vína a poznamenal: „No, já nevím. Vím, že budou panské hry, ale opravdu nevím, kdo vyhraje. Je to složité.“ Havíř se postavil a pravil: „Kapitáne, tohle je havířský šenk, trefni! Kdo vyhraje! Havíři mají ve všem jasno! Musíš uhodnout, nebo se trefit!“ Matěj si nevěděl rady, pak ale nakonec promluvil: „Já to tipuji, že vyhraje cikánský baron a hotovo! Nebudu nad tím přemýšlet!“ „Tak se mi líbíš, kapitáne.“ Pochválil jej havíř, pohlédl na šenkýře a zvolal: „Šenkýři, postav mu sem jednu číši s vínem na mne!“ Šenkýř jen přikývl a usmál se. Na tržišti bylo rušno, Gražena spěchala do kostela, vešla dovnitř, ani se nepřežehnala a kráčela k faráři, ale ten nebyl nikde k nalezení, jen v zákristí seděl na stoličce ministrant Mario a urovnával na poličce knihy. „Kde je farář?“ Ptala se ho. Mario se na ní podíval a odpověděl: „Musel někam odcestovat, ale zítra by se měl vrátit. Co potřebuješ, Graženo?“ „Chtěla jsem si jen tak trochu popovídat.“ „Něco tě tíží, Graženo? Já jsem ti říkal, že nemáš klevetit. Asi máš špinavé svědomí, Graženo.“ „Ale ne. Jen jsem si chtěla popovídat s farářem. Jsem sice stará, ale něco se mi nelíbí, ministrante Mario.“ „A co se ti nelíbí, Graženo?“ „No, mám takové podezření, že se v zámku něco děje.“ Mario se usmál,

pomodlil se a pravil: „Ale jdi, Graženo. Co by se mělo dít? Vím jen to, že budou panské hry. Celá Karva se o tom baví. Ví to úplně všichni, Graženo.“ Gražena jen mávla nad ním rukou, rozloučila se s ním a opustila kostel. „Poslední dobou je divná. Ale co, to dělají ty její klevety.“ Řekl si pro sebe ministrant Mario a věnoval se úklidu. Do šenku také vešel Hynek, byl tak trochu v mizerné náladě, měl totiž strach, že Cornelie by se mohla rozpovídat. Hledal místo k sezení, ale všechny židle byly obsazené, proto se postavil k šenkýři a poručil si víno. Všichni havíři se bavili hlasitě jen o pánech, smáli se a začali se mezi sebou sázet, který pán vyhraje. Hynek se na ně podíval a prohodil: „Panské hry začínají ve středu! Do té doby je ještě daleko.“ Havíři jen přikývli, věnovali se vínu. Do šenku vešel jeden mohutný havíř a promluvil: „Včera jsem se procházel kolem katovny a tam byl ten podivín Hynek, něco dával do povozu a pak se vytratil. Divný to chlap.“ Všichni havíři na něho pohlédli a upozornili ho, ať je potichu. „Co? Proč?“ Ptal se mohutný havíř, podíval se za sebe a spatřil Hynka, jak se na něho dívá a popijí víno. „Co jsi to říkal, ty sprostý havíři?“ Ptal se Hynek a zamračil se. Havíř se jen ušklíbil a odvětil: „Slyšel jsi. Uhni mi z cesty. Tebe v úctě nemám. O tobě se říká ledacos.“ Hynek se usmál a ozval se: „Jde vidět, že tě asi omrzel život, že? Ještě jednou a dostaneš výprask.“ „Já se tě nebojím, Hynku.“ Hynek si vyrhnul rukávy a poručil: „Vrhni se na mne, ty hloupý havíři!“ Mohutný havíř se na něho vrhnul, ale silná Hynkova pěst jej srazila k zemi. Ostatní havíři vstali, pomohli poraženému a upřeli nenávistný pohled na správce zámku, jen kapitán Matěj byl v klidu a popíjel víno. „To bylo naposled, co na mne zaútočil umouněný havíř! Příště se s ním mazlit nebudu!“ Pohrozil Hynek, chtěl odejít, ale moc dobře věděl, že jej havíři nepustí, tušil, že v šenku bude veliká bitka. Šenkýř už měl strach o své zařízení, jen tiše požádal: „Chlapi, běžte se prát ven! Nechci tady mít nic rozbité!“ Ale jeho slova byla zbytečná, dva havíři se vrhli na Hynka, propukla mezi nimi veliká rvačka. Hynek se pral jako divý, havíři měli problém jej srazit k zemi. Brali na něho židle, stoly a všechno, co jim přišlo pod ruku. „Chlapi, přestaňte, nebo mi to tady všechno rozbijete!“ Marně volal, marně, raději vyběhl ze šenku ven, spatřil jednoho pacholka a poručil mu: „Utíkej

pro Jeho milost a řekni mu, že se tady perou havíři s Hynkem!“ „Ano, už běžím, šenkýři!“ Ozval se a utíkal přímo k zámku Lotyhaus. Havíři měli problém porazit Hynka, nemohli jej zdolat. Hynek se pral jako divý a oháněl se pěstí. Kapitán Matěj se usmál a řekl si pro sebe: „Typický šenk. V každém šenku musí být nějaká ta rvačka. Kdyby nebyla, nebyl by to šenk.“ Šenkýř se podíval dovnitř, zahlédl kapitána Matěje a promluvil: „Dělej něco! Jsi kapitán!“ Matěj dopil víno, postavil se a vykřikl: „A dost! Konec bitky!“ Nikdo neuposlechl, bitka pokračovala vesele dále. Kapitán Matěj přišel k Hynkovi a napomenul ho: „Nechej toho, Hynku a jdi do zámku!“ Hynek jej ale nevnímal, soustředil se na velikou bitku s havíři. Matěj jej chytil za ruce a zakřičel: „Hynku, přestaň se prát!“ Hynek přišel k sobě, podíval se na Matěje a napomenul ho: „Nepleť se do toho, nebo také jednu schytneš!“ „Já se tě nebojím!“ Havíři se přestali s Hynkem prát, už poznali, že nastane bitka mezi Hynkem a kapitánem Matějem. Matěj se připravil na boj a popohnal Hynka: „Tak pojď! Dělej!“ Propukla mezi nimi pořádná rvačka. Mezitím pacholek dorazil k zámku, zabouchal na vrata a volal: „Je tam někdo? Je tam někdo?“ Vrata se otevřela, v nich stála jedna služka a ptala se: „Co chceš?“ „Zavolej mi Jeho milost, ale rychle! Je to důležité!“ Služka jej poslechla, rychle utíkala pro pána. Pán za okamžik přišel za pacholkem a ptal se: „Proč jsi přišel? Co se děje?“ „Odpusťte Vaše milosti, ale v šenku je veliká rvačka. Havíři se perou s Hynkem, se správcem zámku. Šenkýř vás volá o pomoc.“ Pán z Ciezsyna se divně zatvářil a prohodil: „Ani v neděli nemůžu mít klid! Vrať se zpátky a řekni šenkýřovi, že jsem hned tam.“ „Dobře, už běžím, Vaše milosti!“ Pán se připravil, nasedl na svého koně a uháněl k šenku. V šenku se pral kapitán Matěj s Hynkem, boj byl nerozhodný. Později se i Havíři pustili do veliké bitky, prali se mezi sebou. Pán z Ciezsyna už dorazil k šenku, seskočil z koně, vešel dovnitř a z plných plic zařval: „Co je to tady?!“ Pána ale nevnímali, bitka vesele pokračovala dál. Pán si vytáhl z opasku bič, švihl s ním o zem a znovu zakřičel: „Přestaňte nebo zavolám na vás vojáky!“ Havíři se jej polekali, přestali se prát, jen Hynek jaksi neposlouchal. Pán jej švihl bičem a zvolal: „Přestaň se prát, nebo tě stihne trest!“ Hynek se také přestal prát, uvědomil si, že stojí před pánem, jen se uklonil a tiše

promluvil: „Vaše milosti.“ „Kdo začal bitku?“ Ptal se, měl opravdu přísný pohled. Havíři prstem ukázali na Hynka, začali se pána tak trochu bát. Hynek tam stál jako vodou opařený, ohradil se: „Já ne, to jeden havíř, ale jednou ranou jsem ho srazil. To on si začal!“ Pán se podíval na šenkýře a otázal se: „Uhradím ti škodu, ale chci vědět, kdo začal jako první?“ Šenkýř pohlédl na mohutného havíře, polkl a odvětil: „Jeden havíř zarýpal do Hynka, ale ten si to nenechal líbit, Vaše milosti. Potom to začalo, Vaše milosti.“ Mohutný havíř se na šenkýře podíval a pohrozil: „Jak bude po všem, tak si tě najdu!“ „Nevyhrožuj, okřikl jej pán, : nebo tě stihne žalář a ty Hynku, to bylo naposledy, co jsi se pouštěl do bitky!“ Hynek jen dal hlavu dolů, opustil šenk, kapitán Matěj jej následoval. Pán zaplatil šenkýři škodu a promluvil: „Zítra, ať je v šenku všechno opraveno! Čekám návštěvu a budu doprovázet návštěvu po Karvě, tak se laskavě snaž!“ „Ano, Vaše milosti. Zítra bude vše v pořádku, to slibuji.“ Pověděl šenkýř a oddychl si. Hynek s Matějem odcházeli k zámku, pán ještě zůstal stát u šenku, podíval se na havíře a promluvil: „Havíři, to bylo naposledy, co jste se rvali v šenku! Příště budu trestat! Jděte domů! Šenk se musí opravit!“ Havíři nic neřekli, báli se pánova hněvu. Pán naskočil na svého koně a uháněl zpátky ke svému zámku. Hynek byl celý potlučený, seděl už v návštěvní hale a ošetřoval si rány. Pán k němu přišel a pokáral ho: „To bylo naposledy, co jsi se pral v šenku! Zajdi za kořenářkou, třeba ti vyléčí ty tvé rány! A pak přijď za mnou!“ Hynek jen přikývnul, odešel za kořenářkou. Pán přišel za Matějem a promluvil: „Tobě také říkám, aby jsi se v šenku nepral. Máš všechno v pořádku, kapitáne Matěji?“ „Ano, Vaše milosti. Všechno mám hotové. Mám tě doprovázet při doprovodu panské návštěvy?“ „Ne, nemusíš. Ty se hlavně starej o své vojáky. Můžeš odejít.“ Kapitán Matěj jen přikývnul a opustil jej. Pán navštívil svou komnatu, posadil se na své křeslo a řekl si pro sebe: „To bylo naposledy, co jsem řešil tenhle případ. Příště se už s nikým mazlit nebudu.“ Metitím Gražena chodila po celém tržišti a všude vyprávěla, co se v šenku událo. Přišla k jedné trhovkyni a oznámila: „Ráno v šenku bylo pořádně rušno. Byli tam havíři, pak tam přišel Hynek a už to začalo. Pořádná bitka. Potom se i do bitky pustil kapitán Matěj. Holka, to byla bitka. Nakonec šenkýř poslal jednoho pacholka pro

pána a ten to musel řešit.“ „Kdo? Ten pacholek?“ Ptala se trhovkyně. „Ale ne, ten pán!“ Odpověděla stará Gražena. Za nemalou chvíli to věděla celá tržnice. Gražena nakoupila pro kuchařky všechno, co bylo potřebné, pak rychle spěchala do zámku. Hynek se vrátil od kořenáky, měl obvázané rány a prohodil: „Konečně jsem v pořádku! Ti hloupí havíři si už na mne nedovolí. Příště jednoho zbavím života, jako všem pro výstrahu!“ Gražena vešla do zámku, jen se na něho podívala a upalovala do kuchyně. Ostatní kuchařky se na něho dívaly, nechápavě kroutily hlavou. Hynek si toho všiml, podíval se na své ruce, pak na kuchařky a ptal se: „Co se? Co se děje?“ Odpovědi se ale nedočkal. Pak se podíval na Graženu, ihned mu došlo, že zase klevetila. Vešel do kuchyně, nalil si do číše víno a utrousil poznámku: „No jo, Gražena! Zase má o čem vypravovat! Bez klevet by nežila!“ „No a co, zasmála se, : lepší je klevetit, než dělat horší věci!“ „Jo, zasmál se, : ale potom uklízej po sobě nepořádek a možná i hádky a pak by nastalo k bitce! Znám ty klevety!“ „Já jsem se v šenku neprala!“ Pravila ještě a pak se někde vytratila. Hynek seděl na židličce, rozhlížel se kolem sebe a byl zticha. V kuchyni se stále pokračovalo ve vaření. „Musím se dát do zítřka dohromady. Nechci, aby mne takhle viděl pán z Landeku.“ Řekl si Hynek a napil se velmi dobrého vína. Služky jen uklízely, spíše udržovaly pořádek v celém zámku. Stará Gražena neměla nic jiného na práci, jen chodila po celém zámku a všude roznášela, že v šenku byla veliká rvačka mezi havíři a Hynkem, později s kapitánem Matějem. Hynek seděl stále v kuchyni a zamyslel se: „Tu Cornelii musím chytit a uvěznit jí. Jiná možnost opravdu není. Co když mne viděla, že jsem otrávil pána Lotyhausu? To by byl můj konec. Pán z Ciezsyna by se z toho dostal, ale já ne.“ Pak se zvedl ze židle a odcházel do své komnaty si odpočinout. Po celém zámku se vanula příjemná vůně, všude byl pořádek a čisto. Blížilo se k večeru, na zámku hraběte Bartoloměje bylo velice živo. Cornelie zapoměla na tu příhodu s vojáky a opět se začínala smát a dělat si ze všeho legraci. Hrabě Bartoloměj se na ní usmíval a řekl si pro sebe: „Je šťastná a to je dobře. Ondřej se k ní hodí. Jak bude po všem, vystrojím jí pěknou svatbu.“ Probral se ze zamyšlení, přistoupil k ní a pověděl: „Ty se převlečeš za muže, Cornelie. Nikdo tě nepozná.“ „Myslíte, že ne, Vaše milosti?“ Ptala se

Cornelie, měla trochu obavy. „Pokud změníš hlas a budeš se chovat jako pán, tak tě nikdo nepozná. Budeš se zúčastňovat jejich her a budeš také sledovat jejich sázky. Nebudeš v Karvě sama, je tam už i můj špeh, takže se ničeho neboj a pokud Ondřej bude chtít, bude ti vždy nablízku.“ Cornelie měla z toho trochu strach, posadila se na židli a přemýšlela. Hrabě Bartoloměj k ní přistoupil, pohladil jí po vlasech a usmál se: „Ale no tak, půjde vše hladce. Ondřej ti bude nablízku.“ „Já vím, Vaše milosti, ale bojím se Hynka. Bojím se, že mne pozná.“ „Kdyby tě poznal, tak se o to postarám už já.“ Nabídl se Ondřej a usmál se. Cornelie nakonec souhlasila, podívala se na mužský oblek a prohodila: „Měla bych nosit knírek, Vaše milosti. Hlas změnit umím.“ Postavila se a mluvila hrubým hlasem, Ondřej se oklepal a prohlásil: „Nemluv tak, nebo si budu myslet, že jsem se zamiloval do muže.“ Hrabě Batoloměj se zasmál a pravil: „S tím knírkem máš pravdu, Cornelie. Ihned to napravím. Jdu pro něho, mám ho ve skříni.“ Za malý okamžik se vrátil a poručil jí: „Jdi se obléct a Ondřej si pod nos nalepí knírek. Myslím si, že tě nikdo nepozná.“ Cornelie vešla do své komnaty, tam se převlékla, pak pohlédla do zrcadla a řekla si pro sebe: „Vypadám opravdu dobře. Jsem pán.“ Chodila po celé komnatě a tvářila se velice namyšleně. Ondřej za ní přišel, podíval se na ní a zasmál se: „Vypadáš, jako by jsi byla opravdu pán! Málem jsem tě nepoznal, má drahá!“ „Jsem už klidná. Vypadá, jako pán a myslím si, že mne Hynek nepozná.“ Získávala v sobě pocit jistoty. Ondřej jí pod nos přilepil malý knírek a zavolal hraběte Bartoloměje. Ten se na ní podíval a pochválil jí: „Vypadáš opravdu dobře, Cornelie. Jak se špeh vrátí a řekne mi vše, tak vyrazíš s Ondřejem do Karvy.“ Cornelie jen přikývla a podívala se na Ondřeje. Mezitím v zámku Lotyhaus bylo rušno, každý už věděl, že ráno byla v šenku pořádná rvačka, o šíření této zprávy se postarala Gražena. Hynek se na ní podíval a prohodil: „Být tebou, tak raději něco dělám a neroznáším samé drby, babo jedna!“ „To nejsou drby, ale je to pravda.“ Usmála se Gražena a odešla do kuchyně. Pán z Ciezsyna si s tím vůbec nelámal hlavu, seděl ve své komnatě a četl si svou oblíbenou knihu. Blížilo se k večeru, kapitán Matěj zkontroloval vojáky a rozkázal jim, ať jsou na zítřejší pondělí připravení. Jen přikývli a rozešli se do svých příbytků.

13. KAPITOLA... PRVNÍ NÁVŠTĚVA A PROHLÍDKA KARVY

Nastalo pondělí, bylo ještě brzy ráno, v zámku Lotyhaus bylo veselo a divoko. Služky ještě uklízely, spíše jen utíraly prach z polic a z různých sošek. Pán z Ciezsyna vstal, byl dobře vyspaný a hned z rána měl velmi dobrou náladu. Vešel do návštěvní haly, zavolal veškeré služebnictvo, které se nacházelo v zámku a oznámil: „Dnes k nám přijede pán z Landeku a zítra cikánský baron. Chci, aby jste se chovali slušně a neudělali mi žádnou ostudu. Ve středu začínají naše hry, takže teď se vína ani nedotknete, až ve středu. Budu potřebovat vždy po ruce dvě kuchařky, štolbu a dvě služky. O ostatní se nebudu zajímat, ale to vám povídám, nechci žádnou ostudu!“ Celé služebnictvo jen přikývlo a šlo se připravit na příjezd pána z Landeku. Pán vyšel ven, podíval se na dvůr a pomyslil si: „Všude je tady čisto. A to je dobře. A tak to má být.“ Mezitím hrabě Bartoloměj čekal svého špeha, dočkal se ho a pomyslil si: „Už je tady, no konečně.“ Kapitán Matěj přišel za ním a rychle mu oznámil: „V Lotyhausu je klid a všude je čisto. Moc dobře. Dneska čekají pána z Landeku. Asi se půjdou projít po Karvě, Vaše milosti.“ „Dobře, vrať se zpátky a k večeru mi řekni, co se tam děje, Matěji.“ „Dobře, Vaše milosti, už se vracím zpátky.“ Naskočil na svého koně a uháněl zpátky do Karvy. Hrabě Bartoloměj se usmál a řekl si pro sebe: „Všechno jde podle plánu a doufám, že to takhle půjde dál.“ Stará Jola byla v pivnici, seděla na lavici a dívala se na sudy s vínem. Do pivnice přišli dva vojáci a jeden z nich se zeptal: „Kde jsou ty dva sudy pro pány, Jolo?“ „Jsou támhle v rohu.“ Dva vojáci vyvalili sudy a přenesli je do kuchyně, jen Jola stále seděla na lavici a přemýšlela. Za ní přišel Hynek a napomenul jí: „Doufám, že nebudeš opilá. Dneska přijede k nám pán z Landeku, tak se koukej chovat slušně, Jolo.“ „Já stejně nevylezu, budu ve své komnatě, nebo tady.“ „To je dobře. Raději zůstaň tady. To bude nejlepší, Jolo.“ Opustil jí a kráčel zpátky do zámku. Pán z Ciezsyna se podíval na nádvoří, očima hledal kapitána Matěje, nikde jej nemohl najít, proto k sobě zavolal jednoho vojáka a ptal se: „Kde je kapitán Matěj?“ „Já

nevím, odpovídal voják, : nasedl na koně a uháněl někam pryč, Vaše milosti.“ „Jak ho uvidíš, pošli ho za mnou!“ „Dobře, Vaše milosti.“ Za nemalý okamžik přijížděl k zámku kapitán Matěj, seskočil z koně a měl namířeno za pánem. „Kde jsi byl, hledal jsem tě, kapitáne Matěji.“ „Byl jsem v lese a sledoval jsem vlky, Vaše milosti.“ „Dobrá, už nikam nechoď. Za chvíli k nám přijede pán z Landeku, takže jej s vojáky pěkně uvítáš.“ „Dobře, Vaše milosti, už jdu na nádvoří.“ Přišel ke svým vojákům a poručil jim, ať se řádně upraví. Za nemalý okamžik už se Karvou blížil menší průvod, v popředí na koni seděl pán z Landeku a hrdě se vypínal na svém koni. Kapitán Matěj jej přivítal a pravil: „Vítám tě, Vaše milosti. Pán z Ciezsyna tě už očekává.“ „Zdravím, kapitáne. Uveď mne do návštěvní haly a zavolej služebnictvo, aby mi sundalo mé boty!“ Kapitán jen přikývl, rychle utíkal do zámku a zalarmoval celé služebnictvo. Pán z Landeku vešel do zámku, posadil se na velikou lavici, k němu přišla jedna služka a sundala mu boty. Pán se postavil, protáhl se a usmál se: „Konečně po dlouhé době tady! Jdu do návštěvní haly.“ Vešel dovnitř, posadil se za dlouhý stůl a vyčkával na pána zámku. Ten za chvíli přišel a srdečně jej uvítal: „Vítám tě, pane z Landeku. Jaká byla cesta?“ „Cesta byla dobrá, nestěžoval jsem si, ale musím tě pochválit. Máš všude pořádek a vzorné služebnictvo. U mne se pořád něco děje. Kde je cikánský baron?“ „Ten by měl přijít až zítra, pane z Landeku.“ Pán z Landeku se usmál, vešel do jídelny, z kapsy si vytáhl několik svitků, rozmotal je a pravil: „Na těch svitcích je veškeré mé bohatství, o které budu hrát. Je všechno připraveno?“ Pán z Ciezsyna se také usmál a odvětil: „Ano, vše je dokonale připraveno. Jak příjde cikánský baron, tak se musíme dohodnout na sázkách a jak hry budou probíhat. Nesmíme zapomenout, že to budou lovecké hry.“ Pán z Landeku se podíval na služku a přikázal jí: „Dones nám dobré víno a něco malého na jídlo. Večeři chci mít bohatou a vydatnou!“ „Slyšela jsi! Upaluj!“ Okřikl jí pán z Ciezsyna a usmál se. Služka se jen uklonila a upalovala do kuchyně. Přišla do kuchyně, pohlédla na Andreje a popohnala jej: „Co koukáš? Rychle zatop v kuchyni, je tady zima! Já musím pro jídlo a panské víno!“ Andrej přikývl, rozdělal oheň v peci a začal do ohně přikládat dřevo. Když se blížilo k odpoledni, oba páni se rozhodli, že si vyjdou na

procházku po celé Karvě. Pán z Ciezsyna poručil štolbovi, aby osedlal dva koně. Štolba poslechl a rychle utíkal do stáje. Hynek se podíval na pána z Landeku a pomyslil si: „Z toho mám respekt, působí velice namyšleně. Nebudu ho raději dráždit.“ Vešel do své komnaty a odpočíval na své posteli. Oba páni nasedli na koně a vyjeli napříč Karvou. Jola vyšla z pivnice a usmála se: „Konečně, že už jsou pryč. Můžu si dát panské víno! Je velice dobré!“ Mezitím Cornelie cvičila ve střelbě, naučila se dobře střílet a podívala se na Ondřeje. Ten se na ní usmál a podotkl: „Výborně, má drahá. Jsi skoro lepší, než já. Jde vidět, že umíš.“ „Ano, už nemám strach tam jít a zúčastnit se jejich her. Musím být ale opatrná.“ Za nimi přišel hrabě Bartoloměj a oznámil: „Dostal jsem zprávu, že pán z Landeku dorazil do Karvy a teď oba jsou na projížďce Karvou. Tak Cornelie, něco ti dám.“ „Co to je?“ Ptala se a podívala se na jeho ruku se svitkem. „Na tom svitku je sepsán můj veškerý majetek. Les, pole, zámek, krajina, potoky a hory. Také mi patří i několik vesnic. S tímto svitkem půjdeš do Karvy a budeš se sázet právě o ten majetek. Ale postupně, žádné veliké sázky. To znamená, co oni vsadí, tak to dorovnáš. Pojď do mé pracovny, tam ti to všechno vysvětlím.“ Ondřej se podíval na Bartoloměje a ptal se: „Proč to nehraješ ty?“ „Protože moc dobře vím, že by se mne snažili vytlačit. V jejich oblibě totiž nejsem a oni moc dobře ví, že jsem moc chytrý. Jdeme do mé pracovny. Všichni.“ Když vešli do pracovny, hrabě Bartoloměj se posadil do křesla a začal poučovat Cornelii, jak má sázet a jak má hrát. Naštěstí Cornelie byla chytrá, takže pro ní nebylo těžké tomu porozumět. Když jí všechno vysvětlil, usmál se a podotkl: „Představíš se jako pán z Havru.“ „Ale to jste přece vy, Vaše milosti.“ Ozvala se. Hrabě se usmál a zapřemýšlel, pak se probral a promluvil: „Dobrá, představíš se jako pán z Pragu. I když už je dávno po smrti, ale jde vidět, že ho můžeš nahradit. Ty tři páni ho neznali, ale já ano, takže budeš pán z Pragu.“ Cornelie se usmála a podotkla: „Dobře, tak budu pán z Pragu. Všechno jste mi už vysvětlil, co se týká sázení.“ „Ano, Cornelie. Tady budeš Cornelie a tam pán z Pragu. Nesmíš se ale prozradit. Musíme to uhrát až do konce.“ „A co ta vražda pána Lotyhausu?“ Ptal se jej Ondřej. „Neboj se, na všechno se příjde. To vše potřebuje čas. Musíme se přizpůsobit hrám a my to

také uděláme. Na všechno příjdeme. V Lotyhausu je přece náš špeh, takže máme všechno podchycené.“ Cornelie se podívala na hraběte Bartoloměje a ptala se: „Kdy mám jít do té Karvy, Vaše milosti?“ „Půjdeš tam ve středu. V úterý tam má dorazit cikánský baron, takže ty tam půjdeš také a budeš je bedlivě pozorovat. Střílet jsi se už naučila, dokonce i sázet. Všechno umíš a můj posel mne bude vždy informovat. Nemusíš se bát, Ondřej ti bude vždy nablízku.“ „Dobře, Vaše milosti.“ Ondřej se připravil na středeční cestu, připravil si koně a pak vešel do jídelny se pořádně najíst. Hrabě Bartoloměj byl sám nervózní, ale nedával to na sebe znát, moc dobře tušil, že se něco v Karvě bude dít. Ondřej se rozloučil s Cornelií a odcházel do hor za čarodějnicí Bertou. Když k ní dorazil, nechal se od ní pohostit a ptal se jí: „Berto, jak dopadne Cornelie?“ Čarodějnice Berta se divně zatvářila a pravila: „No, nebude to lehké, ale myslím si, že to Cornelie zvládne. Ovšem musíš počítat s tím, že mohou nastat potíže. Hry budou čisté, ale vidím tam mnoho překážek, Ondřeji.“ „Jaké překážky, Berto?“ „To nemohu říci, ale jak to bude vážné, pomoc dorazí, to ti slibuji, Ondřeji.“ Ondřej se divně zatvářil, jen si pomyslil: „Doufám, že se jí nic nestane. To nesmím dovolit.“ Čarodějnice Berta poznala, že se trápí, utišila jej: „Ale no tak. Všechno dobře dopadne, Ondřeji, uvidíš. Stačí jen věřit. Cornelie je chytré děvče, poradí si. Ovšem se musíš připravit na boj, ale to zjistíš sám.“ „Ano, je to možné. Hynek mi začíná nějak vadit. Já se ho nebojím. Ve svém životě jsem porazil mnoho lidí, tak se ani jeho nebojím.“ „Já vím, Ondřeji. Jsi moc silný, ale i prudký. Pamatuj si, chladnou hlavu si vždy uchovej.“ Ondřej se trpce usmál a prohodil: „No, vynasnaším se, Berto. Musím už jít. Musím být ještě s Cornelií, než začnou ty panské hry.“ Berta se s ním rozloučila a řekla si pro sebe: „Nebude to žádná legrace, Ondřeji. Ty hry budou těžké, ale věřím, že to Cornelie zvládne. Začínám jí věřit.“ Ondřej se vrátil zpátky k hraběti Bartoloměji a oznámil: „Jsem na středu připraven, Bartoloměji.“ „To je dobře, Ondřeji. Cornelie je už také připravená. Je jasné, že ve středu se rozpoutají pekelné panské hry. Půjde o hodně.“ Mezitím pán z Ciezsyna s pánem z Landeku podnikali projížďku celou Karvou, procházeli se kolem dolů, pak lesem a nakonec se oba zastavili v šenku, ve kterém tenkrát proběhla rvačka mezi havíři a

Hynkem. Šenkýř je uctivě pozdravil, ani nemeškal a naléval jim do zdobených a drahých číší víno.Pán z Ciezsyna se usmál a připil si: „Tak, pane z Landeku, připíjím si na tvé zdraví a na středeční hon, který odstartuje naše panské hry!“ „Také tak!“ Ozval se pán z Landeku a napil se. Havíři vešli do šenku, uklonili se a slušně pozdravili. „Jak jde práce?“ Zeptal se jich pán z Landeku. „Dobře, Vaše milosti, odvětil havíř, : práce jde sama od ruky a uhlí je dost, Vaše milosti.“ „To je dobře, je třeba vědět, o co se bude hrát!“ Havíři jen na něho pohlédli, nedovolili si říci něco špatného, moc dobře věděli, že si s pány nemají zahrávat. Šenkýř obsluhoval havíře, choval se slušně, dával si záležet, aby si nezpůsobil nějakou ostudu. Pán z Landeku se rozhlížel okolo šenku a zeptal se šenkýře: „Máš tady pořád plno, šenkýři?“ „Ano, Vaše milosti. Mám tady mnoho hostů, hlavně tady chodí havíři. Také tady sem tam zabloudí pocestný, nebo nějaký pán.“ „Pověz mi, šenkýři, co jsi tady nejvíce zažil?“ Šenkýř se usmál, polkl a odpověděl: „Nedávno tady byla veliká rvačka. Havíři s Hynkem. Všechno to tady rozbili, tak to tesaři a dřevorubci museli všechno opravit, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se podíval na šenkýře a zamračil se. „V každém šenku vznikne nějaká potyčka nebo rvačka. U mne je to skoro to samé. No, nemrač se, pane z Ciezsyna. To je normální, že v šenku je nějaká rvačka.“ Pán z Ciezsyna se nakonec usmál a jen přikývl. Šenkýř si oddychl, myslel si, že něco pokazil, ale jak viděl, že se páni smějí, tak se mu ulevilo. Jeden havíř se podíval na pána a požádal: „Vaše milosti z Landeku, mám prosbu.“ „No, poslouchám havíři. Oč se jedná?“ „Pokud vyhrajete doly, tak já i ostatní havíři by jsme si přáli, aby naše platy zůstali stejné, Vaše milosti.“ „No, usmál se pán z Landeku, : do té doby je ještě daleko a já třeba nemusím vyhrát. Třeba to vyhraje tady pán z Ciezsyna nebo cikánský baron, kdo ví. Buď v klidu, slibuji, že nebudete ohroženi.“ Havíř si oddychnul, byl rád, že alespoň dostal uklidňující odpověď. Když se páni napili, rozloučili se se šenkýřem, naskočili na své koně a s pomalým cvalem se vraceli k Lotyhausu. Šenkýř se podíval na havíře a prohlásil: „Dnes je pondělí a ve středu už to začíná. Havíři, vy budete normálně pracovat, i když začínají panské hry?“ „Musíme, odvětil jeden havíř, : nás se ty hry netýkají. Musíme se věnovat své práci.“ Ostatní havíři si připili na zítřejší robotu.

„Zdař Bůh!“ Ozval se šenkýř a připil si s havíři. Služebnictvo v Lotyhausu bylo v klidu, jen pár služek bylo vždy po ruce svým pánům. Kuchařky stále vařily, pekly a smažily, moc dobře věděly, že do zámku má ještě dorazit cikánský baron. „Jak on vypadá? Ještě jsem ho neviděla.“ Ptala se zvědavě kuchařka a věnovala se vaření. Hynek chodil po celém zámku a kontroloval celý zámek. Ve skutečnosti hledal záminky, aby mohl sekýrovat služebnictvo, ale všechno bylo v pořádku, jen se zamračil a odcházel do pivnice za starou Jolou. Měl naději, že alespoň téhle vynadá. Jola seděla na lavici, byla opřená o zeď a dřímala. Hynek si přisedl k ní a ptal se: „Odpočíváš?“ „Jo, odvětila, : udělala jsem tady pořádek a urovnala jsem všechny sudy.“ „Kde jsou ty dva sudy pro pány?“ „Už jsou v kuchyni. Páni z nich už budou pít. Panské víno je dobré!“ Hynek nic neřekl, jen se podíval na Jolu, práskl dveřmi a byl pryč. „Určitě mi chtěl vynadat, asi si musí najít někoho jiného.“ Ušklíbila se, opřela se o stěnu a dřímala dál. V jídelně bylo rušno, páni se hlasitě bavili a smáli se. „Zítra konečně k nám dorazí i cikánský baron a musíme se na všem domluvit.“ Poznamenal pán z Ciezsyna a napil se vína. „Ano, přikývl pán z Landeku, : mám všechno u sebe a ve středu můžeme konečně začít. Mimochodem, co se stalo pánovi Lotyhausu?“ Pán z Ciezsyna se na něho vážně podíval, pak se usmál a odvětil: „Jak jsem byl posledně u něho, tak mu nebylo dobře. V ten den na zámku byl veliký poprask, pán hledal testament a před svou smrtí mi jej dal. Zemřel, je pohřbený ve své kopce. Hynek je správcem zámku, byl u toho, když se ten testament hledal a on jej našel. Pán Lotyhausu byl tak trochu nepořádný, ale k věci. Pro nás teď není důležitý. Důležité jsou pro nás panské hry a ty musí proběhnout hladce.“ Pán z Landeku se usmál a poznamenal: „To je pravda, tak si připijem na naše panské hry, příteli a hlavně do dna!“ Hynek je navštívil, vešel do haly a ptal se: „Jak budou probíhat ty hony, budete mne potřebovat, Vaše milosti?“ Pán z Ciezsyna se na něho podíval, usmál se a poznamenal: „Myslím si, že tě potřebovat nebudeme, ale posaď se k nám, Hynku a dej si víno.“ Hynek se k nim posadil, čekal, až mu pán naleje. Pán z Landeku se na něho usmál a ptal se: „Co dělá služebnictvo, Hynku?“ Hynek měl z pána z Landeku pořádný respekt, i když byl silný, na pána z Landeku si

netroufal. „Služebnictvo je v pořádku, Vaše milosti. Vše je v pořádku, Vaše milosti.“ „To je dobře, zavidím ti tohle služebnictvo. To se u mne pořád něco děje. Služebnictvo má rychle obsluhovat, kmitat a neodmlouvat. A co zámek, Hynku? Jak ti to jde? Myslím, jako správce zámku? Jde vidět, že se dobře staráš o zámek.“ „Starám se o něho s největší pečlivostí, Vaše milosti.“ „Dobře Hynku, napij se vína a pak se můžeš vrátit zpátky ke svým lidem. Musím tady ještě s tvým pánem něco projednat.“ Hynek jen přikývl, vyprázdnil číši vína, pak je opustil. „Na Hynka pozor, varoval pána pán z Ciezsyna, : o něm se říká, že se rád pere a je velmi silný.“ „Z něho strach nemám. To ještě nebyl u mne. To kdyby udělal u mne něco takového, ihned by jej čekal bič, možná i pranýř.“ Oba se pak zasmáli a věnovali se svému vínu. Hynek se vrátil do kuchyně, posadil se za stůl a pomyslil si: „Jsem zvědavý, kdo vyhraje ty panské hry. Nechci, aby to vyhrál pán z Landeku. Musel bych ho odstranit. Z něho nemám moc dobrý pocit.“ „Děje se něco?“ Ptala se jej kuchařka a položila hrnec s polévkou na stůl. „Starej se o sebe!“ Zabručel Hynek, opustil kuchyň a kráčel do své komnaty. „Co mu je?“ Ptala se kuchařka sama sebe, ale odpověď nedostala. Věnovala se dál svému vaření a kuchtění. Andrej chodil od komnaty do komnaty a kontroloval, jestli je všude teplo. Když zjistil, že je všude teplo, oddychnul si: „Tak a mám po práci. Všude je teplo a všechny kamna hoří a to je dobře. Jdu si odpočinout.“ Vešel do kuchyně, posadil se za stůl a poprosil kuchařku, aby mu nalela do hrnku trochu horké smetany. Kuchařka poslechla, obsloužila ho a ptala se: „Vypadáš nějak utrápeně. Trápí tě něco?“ „Jo, odvětil, : pořád přemýšlím nad Cornelií. Tenkrát odešla od nás, ale já tu odvahu nemám. Hynek jen křičí, nadává a kleje. Také i do mne kope.“ „Tak odejdi a najdi si službu jinde.“ „Ale kde? Dřevorubců je plno a nikdo by mne určitě nechtěl. Vždyť já nic neumím, jen kácet stromy a zatápět. Musím se asi něco naučit. Podívej se třeba na kata Matyáše. Ten má vyhráno. Ten není jenom katem, ale rozumí i kovařině. Je to dobrý kovář. Závidím mu, ale já neumím nic.“ Kuchařka jej politovala a poradila mu: „Tak se jdi učit ke katovi Matyášovi, třeba tě něčemu naučí. Nemusíš pořad sedět v kuchyni. Pokud se něco naučíš, budeš mít o službu postaráno.“ „Že by? No

jo, ale k němu přece chodí Hynek. Co by na to určitě říkal?“ „No co co?! Že se zajímáš o kovařinu. Pokud vím, tak on nemá právo se ti plést do života, Andreji.“ „A víš, že máš pravdu? Zítra, jak budu mít vše hotovo, tak zajdu ke katovi Matyášovi a budu se u něho učit. Třeba nabudu síly a Hynek si pak na mne netroufne.“ „Tak se mi to líbí, zasmála se kuchařka, : něco musíš udělat a ne plakat nad rozlitou smetanou, Andreji.“ Andrej se napil smetany, usmál se a prohodil: „Jdu ještě ke katovi a zeptám se ho na to. Díky, kuchařko.“ „Není zač, ráda ti poradím, Andreji.“ Andrej rychle utíkal do katovny, vůbec se nerozhlížel a kráčel přímo za nosem. Když k němu dorazil, zabouchal na dřevěná vrata. Kat Matyáš otevřel a podivil se: „No né, co tady děláš, Andreji? Nikdy si ke mne nechodil. Co potřebuješ, Andreji? Pojď dál.“ „Mám prosbu, kate Matyáši.“ „Jakou? Povídej!“ „Chtěl bych se učit kovařině. Naučil by jsi mne to?“ „Kat se na něho podíval a usmál se: „To už jsi druhý, co mne o to požádal. Ten první se to už naučil. Vlastně už to uměl dávno, jen si to připomenul.“ „Kdo to byl?“ „No přece Hynek. Ten také rozumí kovařině.“ Andrej se zarazil a pomyslil si: „No vida, tak asi mám po učení.“ Kat Matyáš se usmál a pověděl: „Zítra si udělej, to co máš a pak ke mne přijd. Naučím tě to. Pokud budeš zručný, tak se to naučíš během pár měsíců. Připrav si ale svaly. Kovařina je náročně těžká a zvedáním želez.“ „Neboj se, naučím se to.“ Odpověděl Andrej, rozloučil se s ním a s radostí odkráčel zpátky do zámku. Kat zavřel za ním dveře a usmál se: „No, třeba se Andrej k něčemu naučí. Kdo ví.“ Andrej dorazil do své komnaty, díval se kolem dokola, měl obavy, že ho sleduje Hynek, ale jeho obavy byly zbytečné. Pak vešel do kuchyně, posadil se na židli, pohlédl na kuchařku a promluvil: „Kat Matyáš mne bude učit kovařině.“ „No vidíš to. Alespoň budeš něco umět, Andreji.“ „To ano. Jak se to naučím, ihned opouštím službu a jdu někam jinam. Mám dost Hynka, jak po mne řve, křičí a nadává.“ Kuchařka v duchu politovala Andreje a usmála se: „To uděláš asi nejlépe. Co já? Já už jsem stará a mne už nebaví pořád někam cestovat. Jen jdi sám, třeba najdeš štěstí.“ Andrej dal hlavu dolů, usmál se, rozloučil se s kuchařkou a znovu odkráčel do své komnaty.

14. KAPITOLA... CIKÁNSKÝ BARON

Nastalo úterní ráno, Karvou se na koni projížděl muž tmavé pleti, za ním cválalo několik vojáků a dělali mu doprovod. Byl to cikánský baron, který mířil do Karvského zámku a usmíval se. Hynek vyšel ze zámku, spatřil cikánského barona, rychle zavřel vrata a na celý zámek křičel: „Všechno připravte! Cikánský baron dorazil!“ Pán z Ciezsyna ještě spal, za to pán z Landeku byl už na nohou, seděl v jídelně a snídal. Pod stolem se pohyboval jeho pes, vypadalo to, že čekal, až mu pán něco hodí pod stůl. Hynek přišel za ním, uklonil se a oznámil: „Vaše milosti, cikánský baron dorazil.“ „Jak jsi mu to řekl?“ „Omlouvám se, Vaše milosti. Jeho milost cikánský baron dorazil.“ „No proto. Kde je?“ „Za chvíli je tady, Vaše milosti.“ „Dobře, uveď ho dál a pohosti ho tady v jídelně. My pak počkáme, až se pán z Ciezsyna probudí. Je ještě brzy. Ty připrav všechno na zítřejší naše hry.“ „Vše je připravené, Vaše milosti.“ „Dobře, tak se tedy postarej o Jeho milost cikánského barona.“ Hynek jen přikývl, uklonil se a kráčel k vchodovým dveřím. Cikánský baron konečně dorazil k zámku, seskočil z koně a ihned se otázal Hynka: „Je pán doma?“ „Zdravím tě, Vaše milosti. Pán z Ciezsyna ještě spí, ale pán z Landeku už snídá. Čeká se právě na tebe, Vaše milosti.“ „Dobře, uveď mne dál a pohosti mne. Doma jsem vůbec nesnídal!“ Hynek jej uvedl do jídelny, tleskl rukami a zvolal: „Služky, doneste pro Jeho milost cikánského barona snídani, ale honem!“ Služky jen přikývly, už začínaly do jídelny nosit snídani. Cikánský baron se přivítal s pánem z Landeku a usmál se: „Cesta byla únavná, ale jsem rád, že jsem dorazil. Bych přišel o den dříve, ale to víš. Povinnosti. Musel jsem řešit něco ve svém kraji. Představ si, že jsem musel vyřešit jeden spor. Nějaká švadlena od potoka dala k soudu svého souseda a to jen kvůli tomu, že jí ušpinil prádlo. No, ten soused nakonec jí musel vyprat prádlo a pořádně jej vytřepat a pak vysušit. No, takové věci řeší cikánský baron.“ Pán z Landeku se usmál a poznamenal: „Zapomeň na to, teď se pořádně najez a jak pán z Ciezsyna vstane, tak se musíme dohodnout na ten zítřek.“ Cikánský baron vypadal mohutně, ale silák to rozhodně nebyl. Podíval se na Hynka a

poznamenal: „Řekni mým vojákům, aby si našli někde nocleh. Hodlám se tady zdržet tak dlouho, dokud ty hry budou trvat.“ „Ano, Vaše milosti.“ Uklonil se Hynek a opustil jídelnu. Když se blížilo k úplnému ránu, pán z Ciezsyna vstával, byl v dobré náladě a usmíval se: „Je úterý, a zítra už to začíná. Bude veliká zábava, ale půjde i o naše majtekty. Doufám, že se štěstěna na mne usměje.“ Rychle se převlékl, upravil se a kráčel do jídelny. Spatřil cikánského barona a přivítal jej: „Zdravím tě, barone. Koukám, že jsi se nemohl dočkat, že?“ „Přesně tak, pane z Ciezsyna, ale jak to, že tady není pán Lotyhausu? Něco se stalo?“ „Ach ano. Pán Lotyhausu zemřel a pohřbil jsem ho v jeho kobce. Tak jak on si to sám přál. Před svou smrtí mi svěřil testament. Ale o něm se přece bavit nebudeme, teď máme jiné záležitosti před sebou.“ „Je mi to jasné, usmál se cikánský baron, : hry jsou teď důležité.“ „Máš zájem o procházku Karvou?“ Ptal se ho pán z Ciezsyna. „Myslím si, že ne. Karvu znám velice dobře. Není tady nic zajímavého, ale ty doly, ty se mi líbí. Pověz, bude se o ně hrát?“ Pán z Landeku se vmísil do řeči a podotkl: „Nejdříve se najíme, pak si prohlédneme celé služebnictvo v Lotyhausu a k večeru to vše pořádně probereme.“ Cikánský baron s tím souhlasil a napil se dobrého vína. Jedna služka je sledovala, pak rychle běžela do kuchyně a zvolala: „Páni už se budou bavit o svých hrách! Probírat to budou k večeru!“ Kuchařka se usmála, posadila se na židli a pravila: „Doufám, že někdo z nich vyhraje. Věřím tomu, že vše dopadne velice dobře. Bude to zajímavé.“ Mezitím páni se mezi sebou bavili a chlubili se se svým služebnictvem. Dvě služky kolem nich jen chodily a obsluhovaly je, ani slovo neříkaly, jen bedlivě poslouchaly, co si povídají. Páni se bavili hlasitě, smáli se a mluvili o svých povinnostech. V zámku bylo čisto, pořádek a všude to vonělo vonnými oleji. Na zámku hraběte Bartoloměje bylo ticho, Cornelie už byla připravená na zítřek, trochu se bála, ale pomyslila si: „To já přece zvládnu. Jsem pán z Pragu. A věřím, že já vyhraji.“ Ondřej připravil veškeré lovecké načiní, pak přišel za Cornelii a oznámil: „Tak má drahá, vše je hotové.“ Hrabě Bartoloměj se na ty dva podíval a podotkl: „Dobře. Kdyby náhodou vznikly nějaké potíže, Ondřej tě ubrání. Při nejhorším ke mne dorazí můj špech a já tam potom vyšlu své vojáky, ale myslím si, že by to mělo proběhnout

hladce.“ „Jdu si ještě zastřílet, musím se připravit na ten zítřek.“ „Ne, usmál se hrabě Bartoloměj, : půjdeš tam o tři dny později.“ „Proč taková změna, Vaše milosti?“ Zeptala se. „Kdyby jsi tam přišla zítra, bylo by to možná pro ně podezřelé. Půjdeš tam o tři dny později. Věř mi, vím, co dělám.“ Cornelie jen přikývla, objala Ondřeje a podotkla: „Tak až v sobotu. Myslím si, že to bude asi rozumné.“ Ondřej jí políbil na rty a usmál se. Hrabě Bartloloměj se také usmál a poznamenal: „Užijte si ještě společné chvíle a já jdu do knihovny.“ Oba jen přikývli a věnovali se sami sobě. Čarodějnice Berta byla ve svém sídle, vařila polévku a řekla si pro sebe: „No, zítra už začínají panské hry. Něco mi říká, aby se měla Cornelie na pozoru. Také i Ondřej, nebude to snadné, ale věřím tomu, že to oba zvládnou. Oba musí tomu věřit, že to dobře dopadne. Ten Hynek, ten mi dělá starosti. Je to sice správce zámku, ale je velmi chytrý. Ondřej si musí na něho dávat veliký pozor.“ Schylovalo se k večeru, všichni tři páni už seděli v jídelně, čekali na služky, až jim donesou bohatou večeři a panské víno. Pán z Cieszyna si nechal zavolat Hynka a oznámil mu: „Takže, za včasného rána už tady nebudeme, takže tě pověřím úkolem, Hynku.“ „Jakým úkolem, Vaše milosti?“ „Takovým. Budeš dohlížet na veškeré služebnictvo v zámku, služebnictvo má dovoleno se dotknout dvou mých sudů s vínem, ale nechci tady žádné zvrácenosti. Myslím si, že dva sudy s víme vám budou bohatě stačit. Každý večer se budeme vracet do zámku, takže ať je všude pořádek a čisto. Kdyby přišla nějaká návštěva, tak jí oznam, že nemám času nazbyt, že příjdu jindy. Je ti to jasné?“ „Myslím, že ano, Vaše milosti. Budeš si ještě něco přát?“ „Už ne, Hynku. Můžeš odejít. A řekni služebnictvu, že vína se mohou dotknout až zítra, ne dneska! Upaluj!“ Hynek jen přikývl, uklonil se a opustil je. Cikánský baron se zasmál a poznamenal: „No né, ty máš ale vzorné služebnictvo, pane z Ciezsyna! Takové ani já nemám! Závidím ti.“ „No, není co závidět, cikánský barone. Doufám, že mi služebnictvo neudělá žádnou ostudu. Hanbou bych se propadl. Jak žil pán Lotyhausu, tak služebnictvo mu vždy udělalo nějakou tu ostudu. Tenkrát mi to vyprávěl. Doufám, že nebudu mít s nimi žádnou ostudu.“ Cikánský baron se podíval na pána z Ciezsyna a promluvil: „Myslím si, že žádná ostuda nebude. Ostuda možná bude, ale při

našem honu, pokud nic neulovíme. Ale k věci musíme se přece domluvit na našich hrách a sázkách.“ „Pravda, přikývl pán z Landeku, : urození páni, připravte si své testamenty a poradíme se, co máme vsadit jaký bude lovecký úkol.“ Všichni páni si připravili své testamenty a položili je na stůl. Pán z Landeku na ně pohlédl a promluvil: „Bylo by třeba sázet malé sázky a jak každým dnem se něco dorovná. Takže, kdy se dívám na ten svůj testament, tak mi do očí bije potok. Sázím potok, který mám na svém území.“ Oba páni jen přikývli, oba dali do sázky potoky. Cikánský baron zakašlal, aby si vyčistil hlas a pravil: „Já navrhuji, aby hon začal symbolicky a to tím způsobem, že každý z nás uloví tři koroptve a tři bažanty, pro začátek. Bude to zahájení našich panských her.“ Všichni souhlasili, naleli si do svých číši víno a připili si. Jedna služka je obsluhovala, pak se jen uklonila a ztratila se z jejich dohledu. Vběhla do kuchyně a oznámila: „Páni se dohodli!“ „Na čem?“ Ptala se zvědavě kuchařka. „Teprve dojednali a teď si připíjejí.“ „Ale na čem se dohodli? Tak už to konečně řekni!“ Popohnala jí kuchařka.“ „Vsadili své potoky a zítra budou lovit koroptve a bažanty. Slyšela jsem to.“ „Tak, povzdychla si kuchařka, : už to zítra začíná. Jsem zvědavá, jak tohle dopadne.“ Hynek vešel do kuchyně a ptal se: „Co je to tady? Vy nemáte nic na práci?“ Kuchařka si ho měřila s nevlídným pohledem a odvětila: „Dvě služky obsluhují pány, štolba už osedlal koně pro pány a v zámku je teplo a my vaříme, není kam spěchat, Hynku.“ Hynek se na ní podíval, nic neříkal, podíval se na kamna a prohodil: „Zase chybí dřevo! Mne by zajímalo, kde je ten tupec Andrej!“ Opustil kuchyň a odkráčel do čeledníku. Přišel do čeledníku, spatřil na posteli ležet Andreje, kopl do něho a ozval se: „Vstávat a jdi do lesa pro dřevo! Není dřevo na zatop!“ Andrej se probudil, vstal, podíval se na Hynka a zašeptal: „Dřeva je plno, je v zásobníku.“ „Tak proč není v kuchyni? Jak mají potom kuchařky přikládat do kamen? Hybaj pro dřevo!“ Andrej vstával z postele a řekl si pro sebe: „Pořád do mne jenom kope, řve a nadává.“ „Co jsi to říkal? Hybaj pro dřevo, nebo ti dám pěstí!“ Zahrozil Hynek a sevřel svou mohutnou pěst. Andrej se jej polekal, nic neřekl a kráčel pro dřevo. Hynek se na něho ušklíbil a řekl si pro sebe: „Myslím si, že by potřeboval pořádně prohnat. Někdy to on potřebuje.“ Pak vešel do pivnice, rozhlížel se

okolo sebe a usmíval se: „Páni zítra jdou pryč a já si zajdu za katem Matyášem a něco společně popijeme.“ Jola se vrátila do pivnice, v ruce svírala svou oblíbenou číši a posadila se na lavici v rohu. Hynek na ní pohlédl a prohodil: „Jak se na tebe tak dívám, tak mi je z tebe zle!“ Jola se napila číše vína a prohodila: „Tak se na mne nekoukej, když je ti ze mne zle!“ Hynek už nic neřekl, opustil jí a za ní práskl dveřmi. Jola si opět do číše nalila víno a řekla si pro sebe: „Na zdraví, Hynku. Ať ti slouží.“ Mezitím cikánský baron si na něco vzpoměl a podotkl: „No, zítra by jsme se mohli nějak rozdělit a smluvit, na kterém místě se zítra sejdeme.“ „Máš pravdu, ozval se pán z Landeku, : takže já navrhuji. Rozběhnout se do karvských lesů, něco ulovit a k večeru se vrátit k zámku Lotyhaus. Myslím si, že je to rozumné. A aby nás vlci nenapadli, tak každý z nás bude mít dva psy.“ „Dobře, přikývl pán z Ciezsyna, : já jsem pro. Ještě si připijeme na zítřek a ráno vstáváme.“ Cikánský baron se se usmál, pozdvihl svou číši a zvolal: „Urození páni, je nejvyšší čas vložit své sázky na hon. Takže já sázím svůj potok, který je na mém území a každý z nás musí ulovit pět koroptví a pět bažantů, to znamená deset úlovků. Ten, kdo bude mít nejvíce, tak ten vyhrál. Musíme zřídit další svitek, na kterém se budou psát vítězné sázky.“ Pán z Ciezsyna se usmál a poručil svému písaři: „Slyšel jsi! Vem si svitek, namoč brk do inkoustu a piš.“ „Co mám psát, Vaše milosti?“ Zeptal se písař celkem klidně, vypadalo to, že byl docela klidný. „Tři potoky od pánů, střelba z kuše, pět bažantů a pět koroptví. Klání pána z Ciezsyna, pána z Landeku a cikánského barona.“ Písař vše rychle znamenal, pak si utřel čelo od potu, dával si záležet, aby nic nespletl. Pak si odpočinul, po chvíli se jej otázal: „A dál, Vaše milosti?“ Pán z Ciezsyna se na něho podíval, byl spokojen, že písař se věnuje tomu, čemu má. Jen kývl svou hlavou a odvětil: „Každý večer budeš znamenat, když se vrátíme z honu. Každý večer budeš na nás čekat a vždy něco zaznamenáš. Teď máš od nás klid. A svitek nechej ležet na mém stole v pracovně.“ Písař jen přikývnul, uklonil se a opustil je. Cikánský baron se zasmál a poznamenal: „Pamatuji si ty časy, kdy žil můj děd. Měl také písaře, ale ten vždy znamenal, co se dělo na bojišti. Tenkrát na našem území řádili osmané, ale díky maďarům jsme je porazili. Samozřejmě, písař přežil a můj děd jej

pořádně vyznamenal. Ještě dnes v mém zámku je jeho medaile. To je památka na toho písaře a hlavně na mého děda.“ Pán z Landeku se usmál a prohodil: „Dobře, ale to není teď důležité. Je na čase si ještě jednou připít a pak se rozejdeme do svých komnat. Zítra nás čeká velký den.“ Všichni přikývli, vyprázdnili své číše a rozešli se do svých komnat. Po jejich odchodu služky začaly po nich uklízet a jedna si pomyslila: „Bude to zajímavé, ale zítra máme pré! Páni zítra ráno odejdou a my budeme mít slavnost.“ Kuchařka za ní přišla a napomenula jí s úsměvem: „Pohni s sebou a pak jdi se vyspat. Já už se o nádobí postarám sama.“ Služka se zasmála a rychle upalovala do své komnaty.

15. KAPITOLA... PRVNÍ KOLO PANSKÝCH HER ZAHÁJENO

Ráno bylo chladné, páni už byli vzhůru, posadili se ke stolu a čekali na bohatou snídani. Služky kolem nich jen chodily a nosily na stůl. Pán z Ciezsyna se na jednu služku podíval a ptal se: „Je všechno v pořádku?“ „Ano, Vaše milosti. Všechno je v pořádku.“ „Tak to jsem rád. Za chvíli vyrážíme na hon, tak pak jdi do kuchyně a řekni kuchařkám, aby nám na večeři uvařili něco dobrého, ale chceme bohatou večeři. Zítra, pokud něco ulovíme, tak ať kuchařky uvaří to, co ulovíme. Jdi.“ Služka jen přikývla, položila na stůl snídani a utíkala do kuchyně. Mezitím Andrej byl u kata a učil se kovařině. Držel v ruce kladivo, postával vedle kovadliny a vyptával se ho, co má dělat. „Rozdělej oheň a nechej rozehřát v peci. Pak si připrav kleště, veliké kladivo a polož je vedle veliké kovadliny.“ Poručil mu kat Matyáš. Andrej udělal to, co mu rozkázal a vyčkával, co se bude dít dál. Kat Matyáš se usmál a pravil: „Naučím tě vyrábět šípy. Vem si kovovou tyčku kleštěmi, dej jí do ohně a nechej jí pořádně rozpálit. Jak bude rozpálená, tak jí vytáhni, polož jí na kovadlinu a pak do ní bouchej velikým kladivem, ale pozor! Nespal se, bude to moc horké! A hlavně si neubliž. Ano, kladivo je těžké, ale pokud se to naučíš, budeš dobrým kovářem a získáš i tak sílu.“ Andrej byl rád, že v zámku Lotyhausu měl všechno hotové, soustředil se jen na práci v kovárně. Zápasil s kladivem, jako nikdy předtím, ale snažil se. Kat se mu zasmál a podotkl: „Drž jej pořádně, opři se do kladiva a bouchej!“ „To nejde, je to moc těžké.“ Ozval se, ale snažil se. Kat Matyáš mu vzal z ruky kladivo a poznamenal: „Takhle si jej chytneš, opřeš se do kladiva a boucháš a boucháš! Kovovou tyčku otáčíš a boucháš do tenka. Když to bude tuhé, znova vložíš do pece, vytáhneš a pokračuješ dál. Už tomu chápeš, Andreji?“ „Ano.“ Trvalo mu to delší chvíli, než to pochopil, už se to naučil, ale šlo mu to ztěží. Urození páni konečně posnídali, naleli si do svých číší panské víno a připili si na dnešní hon a na rozpoutání svých panských her. Pak vyšli před zámek, všichni naskočili na své koně a pán z Landeku se ozval: „Takže, sázka platí! Hraje se o potoky! Pět koroptví a pět

bažantů! Dnes večer se před setměním tady sejdeme! Lovu zdar, urození páni!“ Ostatní páni se mu na koních uklonili a rozběhli se se svými koňmi do karvských lesů. Před vchodovou bránou postával Hynek, ještě se jim uklonil a řekl si pro sebe: „Doufám, že to nevyhraje pán z Landeku. Z něho nemám dobrý pocit. Ten by nám asi ukázal. Brr! To je ale chladno. Jdu se ohřát.“ Přišel do kuchyně, postavil ke kamen a ohříval si ruce. Kuchařka na něho pohlédla a ptala se: „Co myslíš? Kdo vyhraje?“ „Asi pán z Ciezsyna. Asi.“ Odpověděl nevrhle a pak odešel do své komnaty. Služka otevřela sud vína a ozvala se: „Páni odjeli, můžeme slavit!“ Ostatní služebnictvo k ní přišlo, všichni drželi své plechové číše a čekali na nalití.“ Za nimi přišla Jola a prohodila: „Zavolám nějaké muzikanty. Bez hudby to není ono.“ Rychle vyběhla ze zámku a upalovala na tržiště sehnat nějaké cikánské muzikanty. Po určité době se jí to podařilo, sehnala cikánskou kapelu a vedla je do zámku. Hynek se na ně podíval a poručil jim: „Budete jen tady v hale, nikde jinde nesmíte chodit!“ Vůdce kapely jen přikývnul a ptal se: „No jo, ale zadarmo hrát nebudeme. Musíte nám zaplatit. Jinak jdeme o dům dál.“ Hynek se podíval na Jolu a utrousil poznámku: „To si nemohla sehnat nějaké muzikanty, kteří by hráli zadarmo? Ale co. Jste už všichni tady, tak každý z vás dostane zlatku.“ Vůdce muzikantů souhlasil a poručil svým druhům: „Tak hoši, rozbalte své hudební nástroje a jdeme hrát.“ Cikáni už začínali vyhrávat, víno teklo proudem a celá návštěvní hala se zaplnila radujícím služebnictvem, jen Hynek byl ve špatné náladě. Každý pacholek tančil s nějakou služkou, jen Jola postávala sama a koukala se na tančící páry. Jeden pacholek se podíval na starou Jolu, odpor vůčí ní mu odpadl a vyzval jí k tanci. Jola byla štěstím bez sebe a začínala tančit. Za nemalou chvíli přišel i Andrej s katem Matyášem a také se přidali k veliké zábavě. Hynek ztratil mizernou náladu a také se začínal bavit. V zámku bylo velice veselo. Andrej byl tak trochu unavený, ale nedával to na sebe znát, pil víno a bavil se s ostatními. Mezitím všichni páni byli na lovu, pán z Landeku se nacházel v lese a usmál se: „Tak, je brzy ráno a už vidím dva bažanty.“ Vytáhl si kuši, nabil jí šípem, namířil a vystřelil, zásah byl čistý a přímý. „Mám ho!“ Usmál se a běžel k němu. Kolem něho pobíhali dva jeho psi a štěkali a hráli si. Pán z Ciezsyna se nacházel

od něho velice daleko, v tu dobu už ulovil čtyři bažanty a tři koroptve. Hrdě a pyšně je položil na koně a mnul si své ruce. „To je ale chladno, ale hon se vyplatí.“ Řekl si pro sebe a dál číhal na své budoucí úlovky. Cikánský baron se usmíval, neboť už měl ukořistěných pět bažantů, ale neměl ani jednu koroptev. „Musím se více nažit. Musím vyhrát první kolo a potoky budou mé.“ Procházel se kolem vyroraného pole, zahlédl dvě koroptve, vytáhl si kuši a mířil na ně. Vystřelil. Zasáhl jednu a pak druhou. S pomalým, ale jistým krokem mířil k nim a řekl si pro sebe: „Bažanty už mám, ještě mi chybí tři koroptve a mám vyhráno. Nesmím zklamat. Musím všem ukázat, že jsem lepší, než ostatní.“ Schylovalo se k odpoledni, slavnost na zámku Lotyhaus ještě pokračovala. K nim se přidala i Gražena a usmívala se: „No né, vás tu ale je. Dejte mi víno, ať se také poměji.“ Kuchařka jí do číše nalila dobré víno a řekla jí, ať se dobře baví. Jola už tancovat nemohla, byla unavená, tak se raději posadila na židli, dívala se po tančících párech. Hynek se začínal předvádět a každému ukazoval své mohutné svaly. Andrej jen na něho pohlédl a pomyslil si: „Mít takové svaly, tak Hynkovi bych ukázal. Ale jednou k tomu dojde, jak najdu odvahu.“ Ale moc dobře věděl, že odvahu nenajde nikdy. Už se blížilo k večeru, Hynek si strčil prsty do úst a pronikavě zahvízdal. Všechno služebnictvo zpozornělo, čekalo, co jim chce Hynek říci. Cikánská kapela už pochopila, že se blíží konec zábavy, začínali uklízet své hudební nástroje a pomaličku opouštěli zámek Lotyhaus. „Je konec zábavy! Za chvíli tady jsou páni!“ Ozval se Hynek a odešel do své komnaty. Všechno služebnictvo se přestalo bavit, lítalo sem a tam a věnovalo se úklidu. Za nemalý okamžik k nim přišel písař, vešel do pánové pracovny, posadil se na židli a vyčkával na příjezd tří pánů. Když se začínalo stmívat, páni už konečně dorazli k zámku, pán z Ciezsyna vešel do kuchyně a zvolal: „Služky, postarejte se o naše psy a zavolejte mi kuchařku!“ „Jo, Vaše milosti, ale za chvíli. Musím něco dodělat.“ Ozvala se služka. „Ne, to uděláš hned!“ Ohradil se pán z Ciezsyna a zamračil se. Služka se jej polekala, rychle utíkala za kuchařkou a oznámila jí, že pán na ní čeká. Kuchařka přišla za pánem a ptala se: „Potřebujete něco, Vaše milosti?“ „Ano, vem všechny bažanty a koroptve do mé pracovny a zavolej tam i písaře, ať tam na nás

čeká.“ „Už tam je, Vaše milosti.“ „Tak vezmi ty bažanty a koroptve.“ Kuchařka poslechla a postupně brala úlovky do pánové pracovny. Ostatní páni se šli umýt a převléct se. Hynek vylezl ze své komnaty, čekal v návštěvní hale, ve skutečnosti byl zvědavý, jak dopadlo první kolo panských her. Později se všichni páni sešli v pracovně, posadili se za stůl, pán z Landeku se zamračil a zvolal: „Hynku, jak to že není víno na stole?! Okamžitě to naprav!“ Hynek chtě nechtě vešel do kuchyně a donesl pánům panské víno. Pán z Landeku se podíval na Hynka a poručil mu: „Tak a teď se ztrať!“ „Takhle se mnou nejedná ani pán z Ciezsyna.“ Řekl si pro sebe trochu hlasitě. „Co jsi to říkal?“ Ptal se jej pán z Landeku. Hynek jen dal hlavu dolů, omluvil se a rychle se vytratil. Páni si připili, písař seděl na židli a vyčkával na instrukce od pána z Ciezsyna. „Urození páni, začal cikánský baron, : mé úlovky jsou bohaté. Ulovil jsem pět bažantů a pět koroptví. Račte se podívat.“ Páni se podívali na jeho úlovky a protáhli obličej. „No, slušné, až bohaté, usmál se pán z Landeku, : já mám čyři koroptve a dva bažanty. Takže jsem prohrál první kolo.“ Pán z Ciezsyna se usmíval a zakroutil svou hlavou. Pán z Landeku na něho pohlédl a ptal se: „A kolik máš ty úlovků?“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl a odvětil: „Nestojí ani za řeč. Mám čtyři bažanty a tři koroptve. Nějak jsem neměl štěstí, ale věřím tomu, že se to v můj prospěch obrátí.“ Pán z Landeku si předvolal kuchařku a poručil jí: „Pokud máš navařenou bohatou večeři, tak nám jí dones. Za chvíli odneseš úlovky do kuchyně a zítra ráno chceme mít pečeného bažanta na stole! To uděláš i zítra večer!“ „Ano, Vaše milosti.“ Přikývla kuchařka a ihned odkráčela do kuchyně. Pán z Ciezsyna se postavil, podíval se na písaře a rozkázal: „Piš! Já, pán z Ciezsyna jsem vyhodnotil první kolo panských her. Vítězem se stává Cikánský baron, má plný počet úlovků, pět bažantů a pět koroptvví, tudíž vyhrává všechny naše potoky.“ Písař dopsal, oddychl si, byl rád, že se nespletl. Pán z Landeku si přečetl, co písař napsal, zakašlal a prohlásil: „Urození páni, utvrďte své podpisy.“ Všichni se podepsali, pak usedli ke stolu a připili si. Za nemalý okamžik k nim přicházely dvě služky a servírovaly jim bohatou večeři. Hynek se nepatrným a tichým krokem přiblížil k jídelně a neslyšně naslouchal, o čem se páni baví. Kuchařka pak odnášela úlovky do kuchyně a s ostatními

kuchařkami se začínala starat o mrtvé bažanty a koroptve. „Jak to dopadlo?“ Zeptal se jí Andrej. „Cikánský baron vyhrál první kolo, Andreji. Získal všechny potoky.“ Odvětila a začínala škubat peří z jednoho uvařeného bažanta. Andrej se usmál a pravil: „Za chvíli dojdu pro dřevo, pořádně přiložím i ráno a pak jdu ke katovi se učit.“ „A jde ti to, Andreji?“ „No, kladivo je moc těžké, ale je jasné, že mi to půjde. Přece se učím a věřím, že se to naučím.“ Kuchařka se usmála a prohodila: „Budeš dobrým kovářen, to mi věř, Andreji.“ „Kéžby.“ Povzdychl si a kráčel pro dřevo. Mezitím páni se pořádně najedli, napili a čekali, kdo bude z nich mluvit jako první. Cikánský baron se postavil a prohlásil: „Urození páni, první kolo máme za sebou a prvné kolo patří mne. Vyhrál jsem všechny potoky. Děkuji vám a teď musíme uzavřít druhou sázku.“ Písař zakašlal, připravil se k psaní, byl velice bdělý. „Já navrhuji, aby jsme hráli o všechna pole v mém panství, týká se to i vás, urození páni.“ Ozval se pán z Ciezsyna a napil se vína. Pán z Landeku se nad tím zamyslel a pravil: „No, ale pole jsou moc velká, řeklo se, že se půjde od malého množství a pak skončíme u velkých sázek.“ „To ano, přikývl pán z Ciezsyna, : tak to uděláme takto. Vsadíme se o pole, na kterém roste obilí. Nakonec je to menší sázka, pole se musí vyorat, zasít, starat se o něho a pak sklidit. Myslím si, že je to dobrá sázka.“ „Dobře, ozval se pán z Landeku, : sázku už máme, musíme všichni dorovnat, ale jaké budou naše zítřejší úlovky?“ Pán z Ciezsyna se usmál a poznamenal: „Mám nápad. Každý z nás uloví jednu srnu a dva muflony.“ Pán z Landeku na něho pohlédl a podotkl: „Nejsem proti, ale to už nebudou bažanti a koroptve, bude to složitější, ale příjmám. Jiná možnost není. Také nemusíme ulovit nic. Musíme na svou kořist bedlivě číhat.“ Pán z Ciezsyna se usmál, pohlédl na písaře a diktoval: „Piš! My, Urození páni uzavíráme další sázku. Úrodná pole s obilím. Každý z nás musí ulovit jednu srnu a dva muflony.“ Písař dopsal, postavil se a předal svitek pánům. Všichni se na něj podepsali a začali se opět věnovat jídlu a pití. Písař odložil brko do inkoustu a zeptal se: „Mohu odejít?“ „Jistě, ale zítra večer opět tady a zase budeš psát. Potrvá to tak dlouho, dokud neskončí naše hry.“ Odvětil klidně pán z Landeku a poslal jej pryč. Písař se uklonil a opustil je. „Tak a jsme už konečně sami, usmál se

cikánský baron, : máme klid a v klidu se můžeme najíst a napít.“ Oba páni jen přikývli a začali se opět věnovat svému jídlu a pití. Hynek byl skrytý za dveřmi, tiše opustil jídelnu a kráčel do kuchyně. „Tak co, ptala se jej kuchařka, : o co se vsadili páni a o co budou hrát?“ Hynek se napil čerstvé smetany a odpověděl: „Každý z nich musí ulovit jednu srnu a dva muflony. Jako sázky dávají úrodná pole s obilím. Myslím si, že začíná přituhovat. Páni budou nervózní, bojím se, aby jsme to neodskákali my.“ „Ty se bojíš pána z Ciezsyna?“ Ptala se jej kuchařka. „Ne jeho, ale pána z Landeku. Z něho jde strach a respekt. Jde vidět, že je rázný. Slyšel jsem, že v jeho zemi se ho lidé bojí.“ Kuchařka se usmála, položila hrnec s uvařeným bažanten na pec a pravila: „No, alespoň máš z někoho strach, Hynku.“ „Táhni mi z očí, babo jedna kuchařská!“ Zaklel Hynek a odešel do své komnaty. Mezitím stará Jola se nacházela v pivnici, byla opilá a říkala si pro sebe: „Já vím něco, škyt! Ale to nesmím říci. Škyt! Hynek otrávil pána Lotyhausu! Škyt! Kdo to asi zařídil. Asi pán z Ciezsyna. Škyt!“ Za ní přišel Hynek, slyšel jí, jak si něco mluví a ptal se: „S kým to tady mluvíš, Jolo?“ ““Ale nic, jen si tak povídám. Škyt!“ „Jsi opilá, jdi spát, babo jedna opilá!“ Jola nemohla ani chodit, opírala se o stěnu, když se vzdálila od zdi, neudržela rovnováhu a svalila se na zem. Pro sebe si broukala: „Hynek otrávil pána Lotyhausu a já jsem svědek. Říkal mi to.“ V tom do Hynka vjela veliká zlost a vykřikl: „Budeš mlčet, babo jedna, nebo jsi tady naposled!“ „Zaplať a já budu zticha. Škyt!“ Řekla opile a usnula. Hynek zjistil, že spí, sáhl do kapsy, z ní vytáhl tři zlatky a tiše pověděl: „Tady máš, babo. Víc u sebe nemám. Doufám, že s tebou nenastanou potíže, Musel bych tě odstranit, babo jedna opilá.“ Tři zlatky jí položil na plný sud vína, opustil jí a odešel do své komnaty. Andrej se staral o dříví, pořádně do pece přiložil a zašeptal si: „Tak a je to. V zámku bude teplo a to je dobře. Ráno ještě přiložím a to vydrží až do pozdějšího večera.“ Pak přišel do kuchyně, posadil se za stůl a čekal, až mu kuchařka do hliněného hrníčku naleje horkou smetanu. Kuchařka mu jej podala a zeptala se: „Tak co? Máš už všechno hotové?“ „Ano. Dřevo nemusím řezat a ani chodit do lesů. Dřevník je plný a mám na dlouho postaráno, ale stejně musím ještě nařezat polena, abych měl do zásoby.“ Kuchařka

se usmála a pravila: „Zítra páni opět hrají. Všechny potoky získal cikánský baron a zítra se hraje o úrodná pole s obilím. Mají za úkol ulovit jednu srnu a dva muflony. Zítra to bude zajímavé, Andreji.“ „Hm, to bude. Zítra jdu ke katovi se učit kovařinu. Jak se to naučím, tak mne už tady nikdo neuvidí. Půjdu tam, kde se s lidmi zachází slušně.“ „Copak se ti u nás nelíbí, Andreji?“ „Líbí, ale Hynek. Už jsem ti to myslím říkal. Jen do mne kope, křičí a nadává. Jinak vás mám všechny rád, jen ten Hynek.“ „Chápu. Tak dopij smetanu a jdi se vyspat. Také jsem celá zlámaná. Těším se do postele. Ještě musím upéct bažanty a koroptve, aby páni měli něco na snídani a pak na večeři, až se vrátí.“ Andrej jen přikývl, dopil smetanu a opustil kuchyni.

16. KAPITOLA...DRUHÉ KOLO ANEB PŘÍPRAVA CORNELIE

Ráno bylo chladné, všichni páni se opět probudili, převlékli se a kráčeli do jídelny. Na velikém jídelním stole se pyšnily snídaně, vedle bohaté snídaně postávaly číše s vínem a plný džbán panského vína. Pán z Landeku se posadil za stůl a pravil: „Tomu já říkám dobře připravená snídaně. Máš vzorné služebnictvo, pane z Ciezsyna.“ „No, tak jsem se trochu snažil jej tak vychovat, ale nestěžuji si. Jen ten Hynek je prudký. Rád se pere.“ „Z něho strach nemám. Správný pán si musí se sluhou poradit. Já bych si s ním poradil.“ Usmál se pán z Landeku a pustil se do jídla. Kolem nich chodily dvě služky a obsluhovaly je. Cikánský baron se na jednu podíval, usmál se a ptal se: „Co bude služebnictvo dělat bez nás?“ „Já nevím.“ Odpověděla celkem bojácně. Cikánský baron jen mávl svou rukou a věnoval se snídani. Andrej včasně ráno pořádně přiložil a kráčel ke katovi Matyášovi. Hynek si jej všimnul a ptal se sám sebe: „Kam pořád ten tupý dřevorubec chodí? To si já zjistím. Pokud dělá klevety, zmydlím ho. Gražena mne nezajímá.“ Dovnitř vešla stará Gražena, položila košík vajec na zem a usmála se. Podívala se na jednu služku a poprosila: „Tady máš košík vajec a řekni kuchařkám, že mám nové klepy, ale pravdivé. Rychle! Běž!“ Služka jen přikývla, vzala košík a utíkala do kuchyně. Hynek na ní pohlédl a upozornil jí: „To znám. Samé klevety a pak je z toho snůška lží, ty drbno jedna!“ „No a co? Já alespoň drbu, ale ty neděláš vůbec nic.“ Osopila se Gražena. Hynek se na ní jen zamračil, nic neřekl a odkráčel do jídelny k pánům. Pán z Landeku si jej všimnul a ptal se: „Co tady děláš? Volal tě snad někdo?“ „Ne, Vaše milosti.“ „Tak co tady děláš? Až budeš volán, pak teprve přijď.“ Hynek se jen uklonil, opustil je a řekl si pro sebe: „Toho pána z Landeku nemusím. Kdybych byl pán, tak s ním zúčtuji, ale jsem jen obyčejný správce. Nenávidím ho.“ Vešel do kuchyně, posadil se za stůl a seděl jako zařezaný. Kuchařka dodělávala poslední práce, pak se ohřívala u pece a pravila: „Je ale chladno, ale jsem ráda. Mám už vše hotové. Bude dneska slavnost?“ Hynek si jí nevšímal, vypadalo to, že má myšlenky úplně jinde.

Kuchařka nad ním mávla rukou a věnovala se utíráním nádobí. Mezitím Andrej už byl u kata Matyáše, učil se kovařině. Měl za úkol ukovat podkovy a pořádně je dle velikosti srovnat. Kat Matyáš se na něho usmál a pravil: „To jsou železa, snaž se z nich udělat podkovy a pak jak je uděláš, tak porovnám tvou práci s mou.“ „Rozdělat oheň umím, kovat šípy už umím, ale podkovy, to je pro mne těžké, Matyáši.“ „Ehm, neboj se toho. Pokud se toho budeš bát, tak to nikdy nedokážeš. Pokud příjmeš výzvu a postavíš se k práci, tak to zvládneš.“ Povzbudil jej kat Matyáš a připravil mu nářadí. Andrej nemeškal, začínal pracovat. První podkova se mu nepovedla, ani druhá, třetí tak tak a čtvrtou ani nedokončil. Odložil kladivo a povzdychl si: „Já to nedokážu.“ „Nevzdávej to, Andreji. Děláš chybu. Bojuj a vyučíš se kovářem.“ Andrej jen přikývl, uchopil veliké kladivo a snažil se vyrábět podkovy. Kat Matyáš se na něho jen díval, po dlouhé době mu vždycky něco vysvětlil. Na zámku Lotyhaus byl klid, páni už konečně posnídali, naleli si víno do číší a připili si na druhý dnešní hon. Pán z Ciezsyna se ozval: „Urození páni, dnes budeme hrát o úrodná pole s obilím. Každý z nás musí ulovit jednu srnu a dva muflony. Psy máme, koně máme, takže není problém své úlovky dostat až k zámku!“ „Lovu zdar!“ Ozvali se oba páni, vzali si své kuše a mířili ke stáji. Štolba jim připravil koně a popřál jim dobrý lov. Všichni tři páni naskočili na své koně a uháněli do karvských lesů. Hynek se s nimi ani nerozloučil, v mysli měl včerejší rozhovor se starou Jolou. Vešel do pivnice a ptal se: „Jolo, co to bylo včera za řeč?!“ „A co?“ Ptala se, nevěděla o čem to mluví. „Ty víš moc dobře, nebo jsi mluvila z cesty. Byla jsi opilá. To bylo naposled, jinak končíš!“ Jola na něho pohlédla a ještě jednou se jej otázala: „O čem to mluvíš, Hynku?“ „O čem asi?! Budeš mlčet, jinak vína se už nedokneš!“ „Nevyhrožuj a nezapomínej, že jsem zámeckou hlídačkou pivnice! Sám pán z Ciezsyna mne na ní pasoval!“ „To ano, ale nebudeš mluvit nesmysly!“ „A není pravdou, že ty jsi otrávil pána Lotyhausu na příkaz pána z Ciezsyna, aby se mohly rozpoutat panské hry?“ „Je to pravda, ale nikdo se to nesmí dozvědět! Ty a já a kat Matyáš o tom víme. Jenom my! Kdyby to vyšlo najevo, čekala by nás oprátka!“ „A co pán z Ciezsyna?“ Ptala se nevrhle. Hynek se posadil na lavici, dal si hlavu do svých

mohutných dlaní a odvětil: „Ten by se z toho dostal. Nezapomínej, že je to pán a my jsme jen sloužící. Jsme bohatí? Nejsme! Tak pro příště budeš mlčet!“ „Za mlčení něco chci, Hynku! Víš, tři zlatky, to bylo málo. Dej mi dvacet zlatých a budu mlčet. Víš, dlouho jsem nebyla v šenku. Mne to nebaví pořád sedět tady a nasávat víno sama. S někým chci pořádně popít.“ Hynek se postavil, koukal na ní s nenávistným pohledem a podotkl: „Dvacet zlatých u sebe nemám, mám jen deset! Nic nedostaneš, Jolo!“ „Tak já promluvím a je to.“ „Tím si kopeš hrob, Jolo, ale ne jenom sobě, ale i katovi Matyáši i mne! Zkus promluvit, zle s tebou bude!“ Jola se nedala zastrašit, usmála se a pravila: „Tak já řeknu všem, co jsi udělal!“ „Nic neřekneš, zakřičel na ní Hynek, : nebo nebudeš mít víno, ani zlatky a ty skončíš zakopaná v panské zahradě!“ A aby svou vyhrůžku splnil, vytáhl si z opasku kudlu a pohrozil jí. Jola se jej zalekla a poprosila: „Ale já potřebuji těch deset zlatých. Dej mi alespoň deset.“ Hynek si schoval kudlu, z kapes vytáhl deset zlatých a hodil je na zem. Jola se k nim přiblížila a mrmlala si pod nosem: „Nedáváš s vděčností, hlavní je, že dáváš.“ Hynek se na ní ušklíbil, ani se s ní nerozloučil a za ní práskl dveřmi. Vešel do kuchyně, posadil se za stůl a pomyslil si: „Ta Jola mi dělá starosti. Je to stará babizna, která chce jenom peníze. Co když bude chtít zase? Zbavit se jí nemůžu, je hlídačkou pivnice a pán jí potřebuje. Musím od pána z Ciezsyna něco vyžebrat.“ Kuchařka jej vyrušila a ptala se: „Nad čím přemýšlíš, Hynku?“ Hynek se jí polekal, vyskočil ze židle, jako by ho píchla včela a zakřičel: „Nestarej se, babo jedna kuchařská!“ „Tak promiň, že jsem se tě ptala.“ Vykřikla a se zlostí švihla utěrkou o kamna. „Jdi k čertu, flundro jedna!“ Vykřikl ještě, z pece si vzal bochník chleba, celou pečenou koroptev a odcházel do své komnaty. „Ta koroptev patří pánům, ne tobě!“ Napomenula ho kuchařka. „Já si to u pánů zodpovím sám!“ Ozval se ještě a pak se ztratil ve své komnatě. „Co mu je?“ Ptala se sama sebe, ale odpověď vůbec nedostala. Za ní přišla jedna služka a ptala se: „Co to byl za křik? Šlo to slyšet až do prvního patra.“ „Zase Hynek má své dny.“ Odpověděla kuchařka a nabídla jí horkou smetanu. Páni už byli v lesích, číhali na své živé úlovky, nikdo netušil, že to bude takhle složité. V lese nebylo ani živáčka, jen kolem nich procupitalo pár zajíců a proletělo pár

koroptví a bažantů. Pán z Landeku se blížil k jednomu seníku, zahlédl velikého jelena a pomyslil si: „Škoda, trefil bych ho, ale musím ulovit jednu srnu a dva muflony. Ale ten jelen je pěkný. Má pěkné paroží a asi je to dvanácterák. No, jdu pátrat po srně.“ Ani nemusel chodit daleko, kolem jelena se probíhala jedna statná srna a přiblížila se k jelenovi. Pán z Landeku si připravil svou kuši, natáhl na ní šíp, zamířil na srnu a vypálil. Jelen se podíval přímo na pána z Landeku a dal se na útěk, za to srna zakvílela bolestí, šíp se jí zabodl přímo do krku. Po krátkém souboji o život prohrála. Pán z Landeku se usmál a řekl si pro sebe: „Tak, mám srnu a teď musím skolit dva muflony a vítězství je mé.“ Mrtvou srnu přivázal ke koni a s pomalým krokem měl namířeno na zarostlou louku. Doslechl se, že na tu louku se chodí pravidelně krmit mufloni. Schoval se za veliký keř a číhal. Cikánský baron ještě nic neulovil, spíše se procházel po okolí a rozhlížel se okolo sebe. Zahlédl stádo muflonů a pomyslil si: „To jsou ale kousci! Dva musím střelit a pak ještě srnu!“ Jednoho se mu podařilo ulovit, ale ostatní před ním utekli. „To nevadí, do večera času dost.“ Řekl si pro sebe a začínal se starat o mrtvého muflona. Pán z Ciezsyna se nacházel na okraji Karvy, neměl ještě žádné úlovky. Najednou zahlédl něco v keři, nabil si kuši a vystřelil. „Mám první dnešní úlovek!“ Vykřikl a běžel k němu. Když prohledal celý keř, našel svůj šíp, který nezasáhl srnu, ani muflona, ale malého zajíce. „Zajíc. Myslel jsem si, že je to srna. Nevadí, Příště budu mít štěstí.“ Řekl si pro sebe a číhal na svou kořist dále. Mezitím hrabě Bartoloměj seděl ve své knihovně, četl si svou oblíbenou knihu a řekl si pro sebe: „Zítra je středa, třetí den. Je na čase jít za Cornelií.“ Vstal, kráčel do jídelny a zavolal: „Cornelie, Ondřeji, ke mne!“ Oba k němu přišli, Cornelie už věděla, proč jí volá a podotkla: „Jsem už připravená. Včera jsem byla na zahradě a střílela jsem na všechny terče a všechny jsem zasáhla do středu. Ondřej je svědkem.“ „To je dobře, Cornelie, takže si to zopakujeme. Kdo jsi, až dorazíš do Karvy?“ „Jsem pán z Pragu. Dozvěděl jsem se o hrách a mám zájem se s vámi utkat, urození páni. Tady je můj testament, začínám od malých sázek a každý z vás dorovná.“ Ondřej na ní pohlédl, usmál se a uklonil se: „Klaním se, Vaše Milosti.“ Cornelie se usmála a změnila svůj hlas na dívčí: „Myslím, že jsem to

dobře řekla, Vaše milosti.“ Hrabě Bartoloměj byl s ní spokojen, usmál se, pohladil jí a poznamenal: „Výborně, Cornelie, tak se mi líbíš. A ty, Ondřeji, budeš jí dělat sluhu. Myslím si, že tě v převleku nikdo nepozná.“ „To ne, jsem její osobní sluha.“ Hrabě Bartoloměj byl s nimi velmi spokojen. Ondřej objal Cornelií a usmál se: „Dobře se snaž a doufám, že ty pány porazíš. Jsem dobrý ve střelbě a nikdo mne neporazil. Jsem kapitán, tak mi neudělej ostudu, má drahá.“ „Neboj se, můj milý. Zvládnu to. Vím, že to nebude lehké, že i páni jsou dobří ve střelbě, ale budu se snažit, můj milý.“ Ondřej jí políbil a usmál se. Hrabě Bartoloměj se posadil na židli a pravil: „Dobrá, zítra brzy ráno vyrážíte do Karvy, musíte tam být, než páni vstanou ze svých postelí. Můj špeh mne bude o všem informovat. Kdyby se náhodou něco dělo, tak vám příjdu se svými vojáky na pomoc, ale myslím si, že to nebude potřeba.“ „Také si myslím.“ Pověděla Cornelie už jistě. “Tak, prohodil hrabě Bartoloměj, : teď všichni vyjdeme na zahradu a já se podívám, jak se Cornelie naučila střílet.“ „Dobře, přikývla, : terče jsou ještě na zahradě, Vaše milosti.“ Společně vyšli na zahradu, Cornelie si připravila první luk, střílela. Zasáhla všechny středy na terčích. Pak střílela z kuše a později ze samostřílu. Opět měla veliký úspěch. Hrabě Bartoloměj jí pochválil a podotkl: „Výborně, Cornelie. Nemusíš se za nic stydět. Jsi ve střelbě vynikající. Takhle nestřílím ani já. Jde vidět, že máš výborného učitele, jako je ten tvůj Ondřej.“ „Děkuji vám, Vaše milosti.“ Poděkovala Cornelie, podívala se na Ondřeje a začervenala se. Bylo už odpoledne, cikánský baron ulovil dva muflony, byl tak trochu zklamaný, už tušil že tentokrát prohraje. Pán z Ciezsyna ulovil jen jednu srnu, na koni měl ještě uloveného zajíce. Procházel se kolem malého potůčku a zahlédl jednoho muflona. „A vida, štěstí se na mne usmálo.“ Řekl si, nabil si kuši, namířil a vypálil, ale šíp asi změnil směr a zabodl se do silného stromu, muflon se polekal a ztratil se někde v hustém porostu. „Jsem prostě smolař.“ Povzdychl si a číhal dále. Za to pán z Landeku byl velice v dobré náladě, měl plný počet úlovků. Jednu srnu a dva muflony a k tomu ještě pár koroptví. Položil je na koně a řekl si pro sebe: „No, už mám všechno, měl bych se vrátit do zámku. Ty ulovené koroptve dám služebnictvu. Ať se také pomějí.“ Naskočil na svého koně a s

pomalým cvalem se vracel k zámku Lotyhaus. Když se vrátil k zámku, nikdo však netuší, že bude hádka mezi Hynkem a pánem z Landeku. „Pán z Landeku se vrací!“ Ozvala se stará Gražena, která přicházela do zámku. Služky okamžitě vešly na chodbu, byly připraveny pána rychle obsloužit. Pán z Landeku už dorazil k zámku, seskočil z koně a zvolal: „Štolbo, nakrm mého koně a úlovky zanes do návštěvní haly. Pokud je to těžké, tak ti někdo pomůže!“ Štolba se uklonil, odvedl koně do stáje, pak si zavolal na pomoc pacholka a odnesl s ním ulovenou zvěř do návštěvní haly. Pán z Landeku si nechal zout boty a ptal se: „Urození páni ještě nepřijeli?“ „Ne, Vaše milosti.“ Odvětila služka, z pána z Landeku měla veliký respekt. Hynek vešel do návštěvní haly, podíval se na úlovky a drze prohodil: „Nic moc. To bych ulovil větší kousky. Za to bych ani nevstával z postele. To umí ulovit každý hlupák.“ Pán z Landeku jej slyšel a ozval se: „Co jsi to říkal, Hynku? Řekni mi to ještě jednou, ale pomalu a do očí!“ Hynek se jen ušklíbil a odvětil: „Nic, jen jsem si něco pro sebe řekl, Vaše milosti.“ „Lžeš! Já jsem tě slyšel, Hynku. Ještě jednou, nechám tě zbičovat!“ „Nejste můj pán, můj pán je pán z Ciezsyna.“ Pán z Landeku se naštval, vytáhl si z opasku kožený bič, práskl s ním o zem tak, že se služky polekaly. Hynek zbystřil, vyhrnul si rukávy a byl připraven se na pána vrhnout. To se pána z Landeku dotklo, pozdvihl svůj bič a švihnul Hynka svým koženým bičem. Hynek zavískal bolestí, přišel k sobě a hladil si svou pravou ruku, přes kterou dostal. „Já, že tě nezkrotím, potvoro jedna?! Ještě jednou, nechám tě vsléknout do naha, polít vodou a nasázet deset ran bičem, ty žebráku! To, co jsi udělal, tak to řeknu tvému pánovi! Kdyby jsi byl mým sluhou, poradil bych si s tebou raz dva! A teď zmiz!“ Hynek se urazil, nic neřekl a se zuřivým krokem mířil do své komnaty a tam se zavřel a zamknul. Pán z Landeku se podíval na ostatní služky a s výhrůžným hlasem poznamenal: „Takhle dopadne každý, kdo mi bude z vás odporovat! U mne má služebnictvo vojnu! Připravte mi koupel a pak něco malého k jídlu a pohněte s sebou!“ Služky se jej ještě více polekaly, rychle upalovaly do kuchyně a připravovaly pro něho něco k snědku. Pán se konečně vykoupal, byl v dobré náladě a při chůzi si zpíval. „Lidi, křičela Gražena a běhala po celém čeledníku, : Hynek se dostal do hádky s pánem z

Landeku!“ „Jak to dopadlo?“ Ptala se jí kuchařka. „Hynek dostal bičem přes ruku. To byl kravál. No, z Pána z Landeku jde ale strach.“ Kuchařka se tomu zasmála a poznamenala: „Dobře mu tak, dlouho si o to koledoval. Kde je teď, Graženo?“ „Myslíš pána z Landeku nebo Hynka?“ „Hynek.“ „Hynek je ve své komnatě a asi zuří.“ Smála se Gražena. Ostatní služebnictvo se sešlo v kuchyni a smáli se Hynkovi. „Já bych se nesmála, pověděla vážně služka, : pokud vyhraje pán z Landeku, tak máme vojnu. Říkal to. Prý u něho služebnictvo má tvrdou vojnu. Slyšela jsem to, jak to říkal. Pokud vyhraje, tak se máme na co těšit.“ „No, protáhla obličej kuchařka, : pokud to tak říkáš, tak tady by bylo veselo. Raději budu držet pěsti pánu z Cziezsyna nebo cikánskému baronovi, než pánovi z Landeku. Také jsem o něm něco slyšela.“ „A co?“ Ptala se jí Gražena. „No, že pán z Landeku je moc přísný a rozhodí ho každá maličkost. Tvrdě trestá, ale bohatě odměnuje. Nemám z něho dobrý pocit.“ „To asi nikdo. Ten pán z Landeku se tady začíná moc roztahovat, jako by mu to celé patřilo.“ „Kdo ví, nadhodila Gražena, : třeba bude. To abych šla o dům dál.“ Blížilo se k večeru, oba páni se už vraceli zpátky do zámku, poručili štolbovi, aby se postaral o jejich koně a úlovky donesl do návštěvní haly. Štolba jen přikývnul, opět si zavolal na pomoc pacholka a začal s ním přenášet ulovenou zvěř do návštěvní haly. Pán z Ciezsyna se podivil: „Ale, že by pán z Landeku už byl zpátky? To asi znamená, že už má po honu.“ „Dost možná, nadhodil cikánský baron, : jsem zvědavý, co ulovil.“ Písař prošel kolem pána z Ciezsyna a pospíchal do pracovny svého pána. Pán z Landeku vešel do jídelny, v klidu se posadil za stůl a hlasitě poručil: „Noste na stůl a džbán chci mít plný!“ „To je vojna. To někdy mé služebnictvo potřebuje.“ Usmál se pán z Ciezsyna šel se umýt. Když už byli všichni umytí a upravení, i oni usedli ke stolu. „Tak, usmál se pán z Landeku, : něco malého pojíme, napijeme se a jdeme vyřídit ty své úlovky. Pak se vrátíme k jídlu a po jídle budeme pokračovat v sázkách, ale mám s tebou řeč, pane z Ciezsyna.“ „Jakou, pane z Landeku?“ „To až později probereme, nejdříve povinnosti a pak se k tomu dostaneme.“ Pán z Ciezsyna přikývl a pustil se do menšího předkrmu. Později odešli do pracovny, posadili se za stůl, písař jim nalel do číší víno a opět vyčkával na

pokyny pána. „Ten písař má snad více rozumu, než služebnictvo dohromady.“ Poznamenal pán z Landeku a napil se vína. „Urození páni, začal pán z Ciezsyna, : je čas se podívat pravdě do očí. Takže já jsem ulovil jednu srnu a do střelby se mi připletl tenhle zajíc. Je na zemi, takže jsem prohrál, urození páni.“ Cikánský baron se podíval na zajíce, pak na pána z Ciezsyna a poznamenal: „No, dobrý to úlovek. Zajíc? To tady ještě nebylo, to příště vyzkouším také, pane z Ciezsyna.“ „A co máš ty, cikánský barone?“ Otázal se jej pán z Ciezsyna. „Mne se podařilo ulovit jednoho muflona, ten je ale veliký. Ten druhý mi bohužel utekl.“ Oba páni se usmáli. „A co jsi ulovil ty, pane z Landeku?“ Ptal se ho cikánský baron. „Já jsem ulovil jednu srnu, dva muflony a ještě pár koroptví, myslím, že jich je asi pět. Nepočítal jsem je.“ Oba páni na něho pohlédli, pán z Ciezsyna se podíval na písaře a diktoval mu: „Pán z Landeku ulovil plný počet. Jednu srnu a dva muflony a pět koroptví k tomu. Já jsem ulovil jednu srnu a malého zajíce a cikánský baron zasáhl jednoho muflona. Pán z Landeku vyhrál druhé kolo panských her. Získává všechna úrodná pole s obilím.“ Písař dopsal, zakašlal a otázal se: „Mohu se napít vína, Vaše milosti?“ „No, usmál se klidně pán z Ciezsyna, : za to, že pěkně píšeš a posloucháš, tak ti dnes přidělím celý džbán vína.“ Tleskl, k nim přišla služka a ptala se: „Přejete si něco, Vaše milosti?“ „Ano. Dones plný džbán vína pro písaře. „Služka jen přikývla a rychle utíkala pro džbán vína. Písař se usmál a poděkoval. Pán z Cizsyna jen kývl, tím dal na znamení, že je s jeho službami velice spokojen. Služka za malý okamžik donesla písaři džbán vína a usmála se. Písař se napil a byl připraven k psaní. „Tak, prohodil pán z Ciezsyna, : je na čase zahájit třetí lovecké kolo. Jako sázku dávám všechny šenky, co jsou v Karvě.“ „Hm, uvážlivá sázka, usmál se cikánský baron, : přidávám se a dorovnávám. Ale co budeme lovit zítra?“ Pán z Landeku zapřemýšlel a pak navrhl: „Jako úlovek bude jelen a jeden vlk. Myslím si, že je to šlechetná nabídka k sázení.“ Pán z Ciezsyna se usmál, pohlédl na písaře a diktoval: „Já, pán z Ciezsyna, pán z Landeku a cikánský baron jsme se dohodli takto. Každý z nás musí ulovit jednoho jelena a jednoho vlka. Sázky jsou všechny šenky v Karvě i v krajích pánů, kteří jsou zde napsaní.“ Písař jen poknul a pomyslil si: „Začíná přituhovat. Jak

ráno odjedou, tak se stavím za havíři v šenku.“ „Urození páni, utvrďte svými podpisy.“ Poručil jim pán z Ciezsyna a usmál se. Urození páni se podepsali, pak společně kráčeli do jídelny se pořádně najíst a napít. Písař si vzal džbán vína, chtěl odejít do své komnaty, ale pán z Ciezsyna jej zastavil: „Počkej, něco ti dám. Nastav ruku!“ Písař natáhl svou pravou ruku, čekal, co mu pán dá. Dostal od něho pět zlatých a poslal jej pryč. „Výborně, usmál se písař, : mám něco do šenku.“ S radostí odkráčel do své komnaty. Pán z Ciezsyna si vzpoměl na něco a ptal se: „Co jsi mi to chtěl říci, že máš se mnou řeč, pane z Landeku?“ „No vidíš. Málem bych zapoměl. Týká se to tvého správce Hynka.“ „Co je s ním?“ „Je neomalený a drzý. Podíval se na mé úlovky a drze něco si řekl. Slyšel jsem ho. Začal mi odporovat, tak jsem ho trochu zkrotil. Dokonce se na mne chtěl vrhnout, tak jsem ho ztrestal svým bičem. Doufám, že ti to nevadí. U mne má služebnictvo vojnu.“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl, naštval se a zavolal služku: „Pojď sem a dojdi pro Hynka.“ „On je ve své komnatě, Vaše milosti a je zamčený.“ „Tak mu řekni, že ho pán volá.“ „Který, Vaše milosti?“ „Pán z Ciezsyna a ať s sebou laskavě pohne!“ Služka přikývla, rychle utíkala ke komnatě, ve které byl Hynek, zaklepala na jeho dveře a ozvala se: „Hynku, máš jít do jídelny. Pán z Ciezsyna tě volá. Máš tam jít hned.“ Hynek odemkl dveře, hladil si svou ruku a s pomalým krokem mířil do jídelny. Přišel ke stolu, uklonil se a ptal se: „Co jsi přeješ, Vaše milosti?“ „Hynku, co to mělo znamenat? Pán z Landeku mi všechno řekl. Za to, co jsi udělal, tak máš dneska službu zadarmo a nemáš nárok na víno. Také za trest pozametáš před celým zámkem.“ „Já bych ho nechal zbičovat.“ Usmál se pán z Landeku a napil se vína. Hynek na něho pohlédl, už pochopil, že na pána z Landeku je příliš krátký. Jen se uklonil a poprosil: „Prosím za prominutí, pane z Landeku.“ „Pán z Landeku promine a já také, poznamenal pán z Ciezsyna, : a teď laskavě zmiz a trest platí!“ Hynek nic neřekl, jen se ušklíbil a opustil jídelnu. Pán z Landeku se usmál a poznamenal: „Já bych na toho Hynka byl přísnější. Je prudký a na něho platí jen můj bič. Půjč mi ho na chvíli, pane z Ciezsyna a já ti slibuji, že ti ho vrátím slušně vychovaného.“ Cikánský baron se usmál a pravil: „No, pána z Landeku moc dobře znám. Ten by převychoval snad i medvěda!“ Pán

z Ciezsyna se zamračil a podotkl: „Hynek je můj správce zámku a je na něho spolehnutí. Ano, je prudký, ale nechá si domluvit. No, a teď k věci, urození páni. Třetí sázka je uzavřena, ale já mám návrh.“ „Jaký?“ Ptal se jej pán z Landeku. „Já navrhuji, aby jsem si zítra odpočinuli a věnovali bychom se svým psům a koním. Musíme si odpočinout.“ Oba páni se na sebe podívali, zapřemýšleli, pak padlo rozhodnutí pána z Ciezsyna: „Dobrá, tak zítra se neloví, máme odpočinek, ale ta sázka a ten hon platí. Je to už sepsané.“ „Je mi to jasné, pane z Ciezsyna.“ Všichni se usmáli, naleli si víno do svých číší a pomalu popíjeli. Za nimi přišla služka a ptala se: „Co mám zítra nachystat na snídani, Vaše milosti?“ „Nic, budeme všichni vstávat pozdě, zítra se neloví, máme odpočinek a zavolej mi písaře.“ Služka jen přikývla, utíkala do čeledníku za písařem a pak vběhla do jídelny a udýchaně oznámila: „Páni zítra neloví, odložili své hry na čtvrtek!“ „Jak to?“ Ptala se jí kuchařka. „Já nevím, ale mají odpočinek. Asi si chtějí odpočinout.“ „Tak to mám čas, navařeno stejně mám, takže se konečně pořádně vyspím.“ Písař přišel za pány a ptal se: „Co si přejete, Vaše milosti?“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl a odvětil: „Zítra máme odpočinek, takže ty také. Zítra si můžeš jít kam chceš.“ „Ano, Vaše milosti. Mohu odejít?“ „Ano. Než odejdeš, tak zkontroluj mou pracovnu, zamkni jí a klíček mi dones. Na stole v mé pracovně jsou testamenty, tak ať se neztratí.“ Písař jen přikývl, učinil to, co mu pán z Ciezsyna přikázal a pak odešel do své komnaty. Všichni tři páni popíjeli až do noci a hlasitě se bavili. Služky už byly unavené je obsluhovat a jedna z nich si dovolila říci, že by chtěla jít spát. Pán z Ciezsyna se na ní opile podíval a prohodil: „Dobře, služky, jděte spát. Obloužíme se sami.“ Služky se s úlevou uklonily a odcházely do svých komnat. Páni se jen usmívali a bavili se. Hynek nemohl spát, seděl ve své komnatě na posteli a řekl si pro sebe: „Ten pán z Landeku mi vadí. To snad ani není pravda. On nesmí vyhrát, jinak máme vojnu. Nechci, aby to vyhrál pán z Landeku. To by bylo nám všem zle. Nikoho jsem se tak nebál, jen se bojím pána z Landeku. Ten je moc přísný a jde vidět, že má tvrdou ruku. Kdyby nebyl pán, ukázal bych mu. Ale jsem jen správce, tak musím mlčet a poslouchat.“ Pak nad tím mávl svou

pravicí, lehl si na postel a pokoušel se usnout. Pořád se převracel a hladil si ruku, přes kterou dostal bičem od pána z Landeku.

17. KAPITOLA...NÁVŠTĚVA PÁNA Z PRAGU

Ráno bylo chladné, služky už byly na nohou a chystaly pro pány bohatou snídani. První, kdo se probral ze spánku, byl pán z Landeku, upravil se a vešel do jídelny jako první. Posadil se za stůl, podíval se na snídani a pomyslil si: „Služky si přivstaly. Tak to má být. Když pán vstane, snídaně už má být na stole.“ U zámku Lotyhausu se objevil posel, ani neklepal na bránu, jen trpělivě vyčkával. Byl to voják, který měl ohlásit příchod pána z Pragu, ani nevěděl, že se jedná o Cornelii. Kdo to věděl, byl jen Ondřej, čarodějnice Berta a hrabě Bartoloměj. Hynek byl také už vzhůru, podíval se ven a řekl si pro sebe: „Je zima, Andrej musí zatopit. Kde je ten hlupák Andrej?“ Sotva to dořekl, do dveří vešel dřevorubec Andrej, ve svých rukou svíral veliký koš s dřívím a ozval se: „Před bránou někdo je a vypadá to na posla.“ „Na posla?“ Podivil se Hynek, byl už klidný, neboť spatřil Andreje v činnosti. “Ano, posel. Měl by jsi tam jít. Už tam stojí delší dobu.“ „Nestarej se o něho a jdi konečně zatopit a přiložit do kamen. V zámku začíná být chladno a hybaj!“ Napomenul ho Hynek a mířil k poslovi. Posel přešlapoval, vypadalo to, že mu byla zima. Hynek k němu přišel a ptal se: „Kdo jsi a co chceš?“ „Jsem posel a už tu čekám dlouho. Je pán doma?“ „Co myslíš?“ „Já myslím, že ty pánem nejsi, ale asi jsi správcem zámku.“ Odvětil. Hynek na něm poznal, že je chytrý, uvedl ho do zámku a poručil mu, ať se posadí v návštěvní hale. Posel přistoupil ke kamnám a ohříval si ruce. Hynek se za chvíli za ním vrátil a oznámil: „Musíš počkat. Pán z Landeku je vzhůru, ale cikánský baron a pán z Ciezsyna ještě spí. Až se probudí, nasnídají se a potom tě pustím za nimi. Dříve ne.“ Posel jen přikývnul, později se posadil na židli a trpělivě vyčkával. O něco později se probudili oba páni, po delší chvilce vešli do jídelny a posadili se k jídelnímu stolu. Pán z Landeku jim popřál dobré ráno a pokračoval ve snídani. Hynek přišel za nimi, uklonil se a oznámil: „Vaše milosti, přišel k nám posel.“ „Jaký posel?“ Ptal se pán z Ciezsyna, byl zvědavý, kdo to vůbec přišel. Hynek uvedl posla do jídelny, ten se jen uklonil a hlasitě oznámil: „Urození páni, ohlašuji příchod mého pána z Pragu.“ „Pán z

Pragu? Toho neznám, znám jen pána z Havru, ale z Pragu? Kdo je to, posle?“ „Je to můj pán a má velké panství nedaleko Havru.“ „Dobře, to jsi mi řekl toho moc, usmál se pán z Ciezsyna, : ale budiž. Příjmu ho. Vrať se za ním a řekni mu, že jej očekávám.“ „Dobře, Vaše milosti. Omluvte mne. Jdu za ním.“ Uklonil se posel a opustil jídelnu, pak zámek Lotyhaus. Pán z Landeku se podíval na cikánského barona, zakašlal a otázal se: „Ty znáš pána z Pragu?“ „Nikdy jsem o něm neslyšel. Opravdu ne. Vím, že pán z Havru je předek hraběte Bartoloměje, ale ten přece zemřel už dávno. Ale pána z Pragu? To slyším poprvé, pane z Landeku.“ Za nemalý okamžik k bráně karvského zámku přicválala Cornelie, která byla převlečena za pána z Pragu, po její pravici, postával kapitán Ondřej, byl dobře přestrojený za sluhu, který vypadal velice dobře. Hynek otevřel bránu, podivil se a ptal se: „Kdo jsi a co chceš?“ „Jsem pán z Pragu a jak se mi opovažuješ tykat? Zavolej mi tvého pána a to hned!“ Hynek nepoznal Cornelii, myslel si, že před ním stojí opravdový pán z Pragu. Uklonil se a omluvil se: „Omlouvám se, Vaše milosti. Nevěděl jsem, co jste zač. Ihned zavolám svého pána.“ Vypadalo to, že se uklidnil a rychle běžel pro svého pána. „Cornelie, zašeptal Ondřej, : jsi velice dobrá. Opravdu dobrá. Málem bych tě nepoznal.“ „Tiše, Ondřeji, ať mne neprozradíš. Naučila jsem se mluvit hrubým hlasem. Tak a teď se tvař, že jsi můj skutečný sluha. Někdo už přichází.“ Pán z Ciezsyna přistoupil k hlavnímu vchodu, podíval se na cizí návštěvu a pomyslil si: „Je slušně oblečený. Třeba to bude dobrý hráč.“ Probral se ze zamyšlení a ptal se: „Zdravím tě, urozený pane z Pragu. Čeho si žádáš?“ „Žádám o nocleh, jsem již dlouho na cestách, chtěl bych u tebe přenocovat na pár dní, než se vydám na další cesty.“ Pán z Ciezsyna si jej měřil s udiveným pohledem, ale pozval jej dál. Sluha jej následoval a sundával pánovi boty. „Ten sluha patří k tobě, pane z Pragu?“ „Ano, je to můj osobní sluha a jmenuje se Damián. Vždy mne doprovází na mých cestách. Chovejte se k němu uctivě a žádám, aby jste pro něho vyčlenili komnatu. Je to můj osobní sluha a žádám, aby jeho komnata byla poblíž té mojí.“ „Divné přání, ale budiž. Nech se ti stane po vůli.“ Pán z Pragu mu uctivě poděkoval a uklonil se. Pán z Ceizsyna se usmál a rozkázal: „Služky, připravte v prvním patře dvě komnaty pro naše dva hosty! Jednu

komnatu pro pána z Pragu a jeho osobní sluhu! A připravte bohatou snídani!“ Služky jen přikývly a ihned začaly plnit pánové příkazy. Pán z Pragu navštívil jídelnu, přivítal se s ostatními pány a posadil se za stůl. Pán z Landeku se na něho podíval a ptal se: „Kde leží tvé panství, pane z Pragu?“ „Mé panství je daleko. Jestli znáš celou Moravu, tak je to na kraji jihu. Tak tam je mé panství.“ „Tak to jsi z daleka, pane z Pragu. Pověz, umíš střílet z kuše?“ “Ano a ty jsi kdo, urozený pane? Zapoměl jsi se mi představit.“ Pán z Landeku se usmál, postavil se, uklonil se a hlasitě promluvil: „Jsem pán z Landeku, vedle mne sedí cikánský baron. Ten má panství poblíž Ciezsyna, ale je to o kus dál a mé panství se nachází na severu Moravy.“ Pán z Pragu se podivil a otázal se: „Ale pokud vím, tak tady zde vládl pán Lotyhausu. Jeho jméno si nepamatuji.“ „To je pravda, přikývl pán z Ciezsyna, : já jsem pán z Ciezsyna a mne patří celý Ciezsyn. Pán Lotyhausu, jmenoval se Johan, ale před několika dny skonal.“ „Jak skonal?“ „Zemřel a odkázal mi svůj testament. Nikdo mu neříkal nijak, než pán Lotyhausu. No a teď jsem majitelem Karvy já.“ Pán z Pragu zakašlal a pustil se do jídla. Hynek se díval na cizího pána, někoho mu připomínal, ale nemohl si vzpomenout. Jen nad tím mávnul rukou a kráčel do kuchyně. Kuchařka se dozvěděla o cizí panské návštěvě a zeptala se Hynka: „Kdo to k nám přijel?“ „Nějaký pán z Pragu. Sotva přišel a už mne napomenul, ale co. Ten tady ještě nikdy nebyl, ale vím jen jedno, že pán z Pragu kdysi existoval. Něco jsem o něm slyšel.“ „Existoval? Však žije a je tady, Hynku.“ Usmála se. „To ano, ale mám namysli jeho předka. Kdysi jsem byl na tom panství, je na jihu Moravy a o něm jsem slyšel ledacos.“ „Co například, Hynku?“ „No, že to byl velice přísný pán. Bohatě odměňoval a tvrdě trestal. Prý ho nikdo neměl v oblibě, byl prý samotář a o něm se říkávalo, že byl strašidelný, ale je to jen pověra tamějšího hloupého lidu.“ Kuchařka se nad tím zamyslela a začínala vařit. Pán z Pragu se najedl, napil a později se ubytoval ve své komnatě. Ondřej převlečený za osobního sluhu se také usídlil v komnatě a řekl si pro sebe: „Je tady pěkně. Ty dva pány sice neznám, ale z Pána z Landeku jde pořádný respekt. Vypadá silně a mohutně a jde vidět, že je odhodlaný. Na něho si musím dávat pozor.“ Mezitím písař kráčel ke karvskému šenku, posadil se za stůl

a poručil si víno. „Co tak včasně ráno, písaři? To jsi dostal takovou chuť na víno, že jsi nemohl dospat, co?“ „Ale ne, šenkýři. Mám novinky ze zámku.“ „Dobře, já to nechci poslouchat sám, až příjdou havíři z roboty, tak pak se rozpovídáš.“ „Platí, mám hlad a dej mi džbán vína. Mám dnes odpočinek.“ Do šenku také vešla stará Gražena a zvolala: „Lidi, máme vzácnou návštěvu!“ „Koho?“ Ptal se šenkýř a obsluhoval písaře. „Nějaký pán z Pragu se svým sluhou. Prý je na dalekých cestách a bude u nás nocovat!“ Písař se nad tím zamyslil a pak pověděl: „Pán z Pragu? Kdysi jsem tam byl, ale bylo to už hodně dávno. To je na jihu Moravy, ne? Znal jsem předka, nebyl moc oblíbený, řekl bych, že byl podivín a dost lhostejný ke svému lidu. O mrtvých pánech se nechci bavit zle, ale bylo to tak. Ale co. Alespoň mne možná něčím podaruje. Zítra asi budu psát pro pány. Zítra asi budou pokračovat ve svých hrách, takže dneska si chci užít volný den.“ Stará Gražena se s ním rozloučila a odcházela na tržiště, všude vyprávěla, že karvský zámek Lotyhaus má vzácného hosta. „No jo, Gražena.“ Usmál se šenkýř a napil se vína. Za nemalý okamžik dovnitř vcházeli první havíři, šenkýř se podivil a ptal se: „Tak brzo jste všichni skončili?“ „Ano, usmál se jeden havíř, : musíme se prokopat až dál, ale teď nemůžeme. Jsme už daleko od Karvy, ale na tom místě, kde jsme byli, tak tam už nemůžeme. To prý patří pánovi z Landeku, tak jsme všichni skončili. Musíme požádat našeho pána, aby se domluvil s pánem z Landeku.“ „Aha, přikývl šenkýř, : havíři, připravím vám vaše oblíbené číše a už vám budu nalévat.“ Jeden havíř se podíval na písaře a prohodil: „A hele, písálek je tady. Copak nám nového neseš ze zámku?“ „Mám novinky. Budete se všichni divit. Pán z Pragu nás navštívil.“ „A sakra, to je ten podivín, co? Od něho raději dál.“ Havíři byli nedočkaví a ptali se jej, kdo vyhrál první a druhé kolo panských her. Písař si poručil ještě víno, připadal si v šenku velice důležitě, přitom nebyl daleko od pravdy. Hrál důležitou roli v zapisování panských her. Napil se vína, zakašlal a odvětil: „Havíři, já vím všechno. Zapisuji totiž vše pro pány. První kolo vyhrál cikánský baron, vyhrál všechny potoky. Druhé kolo vyhrál pán z Landeku. Ten zase vyhrál všechna úrodná pole s obilím.“ Havíři na něho pohlédli, jeden z nich k němu přišel a požádal jej: „Jak budeš mít volný den, tak přijď mezi nás. Já se s

ostatními poskládám a za zprávy ti zaplatíme.“ „Co potřebuješ vědět?“ „Já a ostatní chceme vědět, jak to bude s doly. Máme strach o robotu. To víš, jsme jen havíři a ty jsi písař. Ty umíš číst a psát, my ne, ty se uživíš všude na zámku.“ „To je pravda, přikývl písař, : já se neztratím. Havíři, poslouchejte! Jak budu mít volný den, vždy sem příjdu a všechno vám řeknu. To, co jsem vám dneska řekl, tak to je vše, co vím.“ „A kdy budou další hry?“ Zeptal se šenkýř. „Budou, odpovídal písař, : ale nevím kdy. Dnes mají páni odpočinek.“ „A nevíš, o co se bude hrát?“ Zeptal se jej jeden havíř. „No, bude to zajímavé. Páni se dohodli, že musí ulovit jednoho jelena a vlka. A teď poslouchejte, havíři. Urození páni budou hrát o všechny šenky v kraji.“ Šenkýř se podíval na písaře, přelil víno a posadil se na židli. Měl otevřenou pusu a nebyl schopný slova. I havíři ztichli, v šenku nastalo hrobové ticho, které přeřušil písař: „Začíná asi přituhovat, že?“ První, kdo se vzpamatoval, tak byl šenkýř, rychle se napil vína a požádal jej: „Víš písaři, nikdy jsem tebe nikdy neprosil, ale teď prosím. Jsem šenkýř a šenkýřování je má obživa. Příjdeš mi říci, kdo vyhrál to třetí kolo?“ „Ano, šenkýři. Příjdu a řeknu ti to. Nemusíš se bát. Své slovo dodržím.“ Šenkýř mu poděkoval, nalil mu do číše víno a pověděl: „Na, vem si, to je na mne.“ Písař mu poděkoval, vypil víno a poručil si: „Mám hlad, otevři spíž a pochlub se, co tam máš.“ Šenkýř vešel do spíže, vytáhl z ní pecen chleba, sádlo a kus pečeného vepřového masa. Písař se usmál, třískl pěstí do stolu a zvolal: „Sem s tím masem a víno k tomu!“ Šenkýř se usmál, byl rád, že bude mít nějakou tu útratu. Mezitím pán z Pragu se zabydlel ve své komnatě, nechal si zavolat k sobě osobního sluhu a usmál se. „Cornelie, hraješ to velice dobře, usmál se Ondřej, : ale musíš vydržet s tím hlasem.“ „Neboj se, Ondřeji. Moc dobře vím, co dělám. Hrabě Bartoloměj mne naučil panským způsobům, takže si myslím, že nic nespletu. Karvský zámek znám docela dobře. Vždyť jsem tady kdysi uklízela.“ Ondřej jí políbil a pověděl: „Budu muset jít do své komnaty. Tady jsme v Lotyhausu a služebnicto by se podivilo, že jsem u tebe tak dlouho.“ „Dobře, ale buď mi vždy nablízku, sluho Damiáne.“ Usmála se Cornelie a opět začínala předstírat, že je pán z Pragu. Za ním přišla služka, zaklepala na dveře, uklonila se a oznámila: „Vaše milosti, panstvo si vás žádá.“ „Dobře, řekni jim, že

tam za chvíli příjdu.“ „Dobře, vyřídím, Vaše milosti.“ Pán z Pragu se později připravil, vyšel ze své komnaty a kráčel po schodech dolů do jídelny. Za ním kráčel jeho sluha Damián, jen se rozhlížel po obrazech a obdivoval je. „Damiáne, pověděl pán z Pragu, : můžeš si jít kam chceš, teď tě potřebovat nebudu, je tady služebnictvo.“ „Jak si pán přeje. Když dovolíš, odcházím do své komnaty.“ Pán z Pragu jen přikývnul a mířil k jídelnímu stolu. Hynek se na něho díval s upřeným pohledem a pomyslil si: „Ten pán z Pragu mi někoho připomíná, ale koho? Mne to připadá, jako by už tady někdy byl. Asi se mi to zdá.“ Opustil jídelnu. Pán z Pragu se posadil k jídelnímu stolu, pohlédl na kuchařku a ptal se: „Co máme na oběd?“ „Panstvo má na oběd pečené bažantí a koroptví a k tomu čerstvě upečený chléb a panské víno, Vaše milosti.“ „Dobře, přines to na stůl.“ Kuchařka jen přikývla a rychle upalovala do kuchyně. Pán z Ciezsyna se na něho podíval a jen tak prohodil: „Chybí nám hráč do počtu. My jsme zatím tři, ale ty jsi čtvrtý, pane z Pragu.“ „O co se hraje?“ Zeptal se. „Hraje se o naše majetky, jsou to lovecké hry, hony. Máš testament?“ „Mám, pane z Ciezsyna, ale nejdříve ukaž svůj.“ Pán z Ciezsyna mu ukázal testament svůj i ostatních a pravil: „Můžeme hrát od začátku, pokud nespěcháš. Minule jsem se tě ptal, jestli jsi dobrý ve střílení z kuše?“ „Ano, jsem. Jsem znamenitý hončí. Lovím už od malička. Můj děd mne to naučil, můj otec neměl čas, pořád někam jezdíval.“ „A měl by jsi zájem se k nám připojit?“ „Proč by ne, urozený pane.“ „Dobrá, k večeru tě očekávám u mne v pracovně, tam už bude můj písař a dohodneme se.“ „Dobře, pane z Ciezsyna. Slyšel jsem, že v dolech má své peníze hrabě Bartoloměj z Havru. Je to tak?“ „Vy máte dobré informace pane z Pragu. Vy ho znáte?“ „Ano, jen tak trochu. Viděl jsem ho několikrát na cestách a když jsem byl v Praze na korunovaci krále.“ „Ah, tak. Bude to zajímavé. Bude se hrát i o doly. Ovšem peníze hraběte Bartoloměje budou nedotčeny.“ Pán z Pragu na něho pohlédl, nevěřícně zakroutil hlavou a otázal se: „Ale jak všichni můžete hrát bez jeho souhlasu? To přece nedává smysl, pane z Ciezsyna.“ „Ale dává. Do dolů dal své peníze a do kterého dolu, to už neříkal, jen do dolu, takže se můžeme doknout všech dolů, a nakonec, ty doly jsou přece moje, jeho peníze zůstanou nedotčeny. Peníze v dolech mít bude, akorát se může stát, že doly

mohou změnit pána.“ Pán z Pragu se usmál a podotkl: „Aha, už tomu chápu. Dobrá, přistoupím na ty vaše hry. O co se vlastně bude hrát?“ „To ti vysvětlím, pane z Pragu. Prvně se bude hrát o maličkosti, jako jsou potoky, rybníky, pole, šenky a pak se budou sázky zvyšovat, ovšem se budou i zvyšovat nároky na hon. Rozumíš?“ Pán z Pragu se zasmál, poplácal pána z Ciezsyna po rameni a poznamenal: „Dobře, pane z Ciezsyna, příjmám tyto hry a tady ti ukazuji svůj testament.“ Pán z Ciezsyna se na něho podíval, rozmotal jej a četl: „Lesy, pole, rybníky, louky, šenky, mlýny, zámek a pět vesnic.“ Pak přestal číst a podivil se: „Jsi moc bohatý, pane z Pragu.“ „Nevěříš mi, pane z Ciezsyna?“ „Ach ano. Věřím ti. Vím, že pán z Pragu, nemyslím tebe, ale tvého děda, byl moc bohatý. Vím, že moc nehrál, to jsem slyšel, spíše se věnoval svým zájmům.“ „A čemu se věnoval, jestli to pak víš, pane z Ciezsyna?“ „Vím, čemu se věnoval. Zajímal se spíše o navštěvování pánů, také vím, že byl moc zahleděn do svých knih a dost často obchodoval. Když byl na cestách, vždy si něco od kupců koupil a sbíral různé trofeje, jako například lovecké a potom si udělal sbírku věcí, které koupil od kupců, pane z Pragu.“ „Ano, to souhlasí. Hromadil své bohatství.“ Přikývl pán z Pragu a usmál se. Cikánský baron zakašlal a ptal se: „Pane z Ciezsyna, ty jsi začal pořádat ty hry. Máme už za sebou druhé kolo. Co s ním?“ „Aha, to mne vůbec nenapadlo. Uděláme to tak, za chvíli se odebereme do mé pracovny a tam to vše probereme, souhlasíte?“ Ostatní páni s ním souhlasili, pán z Ciezsyna se podíval na služku a přikázal jí: „Jsou nás čtyři, takže pro každého pána džbán vína, ale pamatuj si, panské, ne kyselou bryndu! Upaluj!“ Služka se jej polekala a rychle utíkala do kuchyně. Vběhla dovnitř a vykřikla: „Kuchařko, zbylo tady ještě panské víno?“ „Co tak křičíš? Jenom klid, podívám se.“ Podívala se, zjistila, že už není, jen pokrčila svými rameny a podotkla: „Není, musíš jít do pivnice. Tam je sudů s panským vínem mnoho.“ „Díky, musím rychle donést džbány s vínem.“ Utíkala do pivnice, když tam dorazila, spatřila Jolu, jak usrkává ze své číše víno a pozdravila jí: „Ahoj, Jolo. Kde je sud panského vína?“ „Copak, ty nevíš, že tady jsou jen sudy s panským vínem?“ „Ne, do pivnice vůbec nechodím, pořád jsem v zámku nebo na zahradě.“ „Tenhle vpravo, v tom rohu.“ Služka jí poděkovala a

běžela do kuchyně pro čtyři džbány. Když je už donesla do pracovny pánům, jen je položila na stůl, chtěla odejít, ale pán z Landeku jí zastavil a ptal se: „Nevíš, kde je písař?“ „Nevím, od rána jsem ho neviděla, Vaše milosti.“ Pán z Landeku jen přikývl, nic neřekl a poslal jí pryč. Všichni páni se posadili ke stolu, do číší si nalévali víno a pán z Landeku spustil: „No, když k nám přišla návštěva a takhle z daleka, tak já si myslím, že by jsme ty naše hry mohli začít hrát od začátku. Ano, v těch předešlých jsou naše vítězné sázky, ale když máme čtvrtého hráče, může to být zajímavější.“ „Souhlasím, přikývl cikánský baron, : také si myslím, že to bude zajímavější a bude to napínavé.“ „Kde je ten písař?“ Ptal se pán z Landeku. „Jenom klid, pane z Landeku, dneska má písař volný den, k večeru se vrátí, není kam spěchat.“ „Co když je v šenku a je opilý?“ Ptal se cikánský baron, byl si tím jistý. „Tak ať je, zaslouží si to. Alespoň má volný den a užije si. Potom ho už budeme jen potřebovat.“ Usmál se pán z Ciezsyna a sám si vzal svitek, inkoust s brkem a začínal si dělat poznámky. Mezitím písař ještě seděl pořád v šenku, pořádně se najedl, napil se a usmál se. Šenkýř byl spokojený, že mu udělal velikou útratu, písař byl tak trochu opilý a řekl hlasitě: „No, už budu muset jít. Já vím, mám dnes odpočinek, tak jako páni, ale může se stát, že mne můžou dneska ještě potřebovat.“ „Kam by jsi chodil? Máš čas. Dej si ještě víno.“ „Tak jo, šenkýři.“ Přikývl a opile se díval po havířech. Pil jednu číši za druhou, když skončil u desáté, chtěl se postavit, ale neudržel rovnováhu a svalil se na zem. „Je úplně opilý.“ Zasmál se havíř, přišel k němu, zvedl ho a položil jej na dlouhou lavici. Pod hlavu mu dal deku a usmál se: „A dobře se vyspi.“ „Škoda, že nebudu v jeho kůži.“ Smál se šenkýř. „To jako proč?“ Otázal se ho havíř. „Protože až se probudí, tak ho bude strašně bolet hlava a ani mi neuvěří, kolik číší vín vypil. Phe! Ten se bude ještě zítra léčit!“ Ostatní havíři se začínali hlasitě smát, pak ztichli, zaslechli mluvit písaře: „Ano, píšu si, Vaše milosti.“ Pak usnul tvrdě. „Nechám ho u sebe pořádně vyspat a zítra ráno mu uvařím horkou smetanu. Měl by se z toho dostat.“ Usmál se šenkýř a dál obsluhoval havíře. Když se blížilo k večeru, pán z Landeku byl už unavený a promluvil: „No, jak tak koukám, čekám a čekám, písař nikde. Půjdu si lehnout, už jde na mne spánek.“ Ostatní páni se také

rozhodli, že půjdou spát, rozloučili se a rozešli se do svých komnat. Když už všichni spali, služky všude uklízely, jedna se vrátila do kuchyně a promluvila: „Kuchařko, všude je už pořádek. Písař se ještě nevrátil. Páni ho čekali.“ „To nevadí. Jak jsem slyšela, mířil do šenku. Tam se asi pořádně zahleděl do vína tak, že se dnes už nevrátí. Zítra ho chci vidět. Gražena mi to řekla. Je opilý a leží na lavici v šenku.“ Nastalo ráno, písař ještě ležel v šenku na lavici, otočil se a spal dál. Šenkýř se na něho podíval, nalil do číše trocha vody a polil ho. Písař se probudil, otočil se a svalil se z lavice na zem. Postavil se, snažil se chodit rovně, ale nějak se mu to nedařilo. „Vsávat, je den, písaři.“ Písař se probral, podíval se na šenkýře a ptal se: „Zaplatil jsem ti všechno? Jaj, bolí mne hlava a je mi špatně a ještě mi je v puse sucho.“ „Já se ti ani nedivím. Včera jsi vypil to ho hodně, písaři.“ „Jéé, bolí mne hlava. Nemáš něco na bolení hlavy?“ „Počkej tady a posaď se. Uvařím ti horkou smetanu a dám ti i polévku, písaři. Jenom klid.“ Písař se posadil na židli, chytil se za hlavu a řekl si pro sebe: „To jsem přehnal, ale za to můžeš ty, šenkýři.“ „Já? Proč já? Ty jsi pořád pil.“ „No jo, šenkýři, ale ty jsi mi naléval.“ „Neměl jsi pít a jít do zámku a ne si tady stěžovat.“ Smál se šenkýř. „To už máš jedno. Udělej mi něco proti bolení hlavy, nebo se tady zblázním.“ „Neboj se, písaři, už jdu na to.“ Za malý okamžik se před písařem na stole pyšnil hrnek s horkou smetanou, podíval se na ní a pomyslil si: „Phe, vína se dlouho nedotknu. Je mi zle!“ Napil se, pořádně si říhnul, lehl si opět na lavici a odpočíval. Do šenku vešla Gražena a ozvala se: „Písaři, včera se po tobě páni sháněli. No, ty teda vypadáš.“ Začala se hlasitě smát. „Nech toho, Graženo, copak nevidíš? Je mi zle.“ „Neměl jsi tolik pít, písaři. Dneska tě páni budou asi potřebovat.“ „Mne? Tak to je můj konec. Dneska se budu léčit.“ Pohlédl na šenkýře a ptal se: „Máš volný pokoj? Dneska bych u tebe ještě přespal a zítra bych se vrátil na zámek, šenkýři.“ „No, přikývl šenkýř, : že jsi to ty, tak ti poskytnu pokoj. Proč si o něj nepožádal včera?“ „Ještě s tím začínej, šenkýři. Copak jsem mohl vědět, že se u tebe opiji? Nevěděl jsem to, ale ty jsi mi pořád naléval.“ Šenkýř se usmál a ptal se: „A co urození páni? Budou čekat na tebe.“ „Tak ať čekají. Já si to u nich zodpovím. Nachystej mi něco na jídlo, já se pak půjdu umýt, napiju

se vody a půjdu si lehnout.“ „To nemůžeš, písaři, ohradila se Gražena, : páni na tebe dnes budou čekat!“ „Vrať se do zámku a oznam pánům, že se vrátím až zítra, že musím si něco neodkladného zařídit. Doufám, že jsi včera neroztrubovala po celém zámku, že jsem byl opilý?“ „Jo.“ Odvětila Gražena už bojácně. „Ženská, já tě snad přetrhnu. Vrať se do zámku a řekni pánům, že se vrátím až zítra ráno za svítání. Běž.“ Gražena jen přikývla, nic neřekla, rozloučila se s ním a utíkala přímo do zámku. Šenkýř mu připravil pokoj, pak se vrátil a nachystal mu něco na jídlo. „To je ale den, řekl si pro sebe písař, : celý den dneska prospím. To je hrůza, ale alespoň si pořádně odpočinu. „Pořádně se najedl, napil se vody a odešel do komnaty se pořádně vyspat. „Pořádně se vyspi, písaři. Spánek ti pomůže a ať se ti něco pěkného zdá, písaři!“ Ozval se ještě šenkýř a usmíval se.

18. KAPITOLA... PANSKÉ HRY ZAČÍNAJÍ ZNOVU

Pán z Ciezsyna už byl na nohou, posadil se ke stolu, pohlédl na služku a ptal se: „Nevíš, jestli už dorazil písař?“ „Ne, Vaše milosti. Ještě nedorazil.“ „Jak příjde, tak si to s ním vyřídím.“ Služka nic neříkala, jen mlčky obsluhovala přicházející pány. „Pěkně jsem se dnes vyspal, usmál se cikánský baron, : v noci se mi zdálo, že jsem ulovil velikého kance, ale urození páni. Ten ale byl. Pořádný kanec. Ještě ho pořád vidím před očima.“ Pán z Landeku se jen pousmál, podíval se na pána z Pragu a ptal se: „Ulovil jsi někdy kance?“ „Ano, mnohokrát, pane z Landeku. Kdysi jsem ulovil i dvanácteráka. Ale to už bylo dávno. Jeho paroží jsem věnoval svému dlouholetému příteli.“ „Ach tak.“ Přikývl pán z Landeku a pustil se do jídla. Stará Gražena se vrátila do zámku, každému říkala, jak dopadal v šenku písař. Pán z Ciezsyna jí zaslechl, jak se směje a zavolal si jí. „Co si přejete, Vaše milosti?“ Ptala se. „Nevíš, kde je písař? Od včerejška není k nalezení.“ „Vím, kde je, Vaše milosti.“ „Kde je?“ „Včera šel do šenku a tam zůstal až do večera a opil se.“ „Dojdi pro něho a řekni mu, že ho čekám.“ „To nepůjde, Vaše milosti.“ „Proč by to nešlo, Graženo?“ Gražena trpce polkla, pak se usmála a s třepavým hlasem oznámila: „Písařovi je zle a spí v šenku. Včera toho prý vypil strašně moc, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se usmál, podíval se na tři pány a podotkl: „Tady si služebnictvo dělá, co chce a já mohu psát za písaře. Alespoň si užil. Moc dobře vím, že se vína dlouho nedotkne. No, můžeš odejít, Graženo.“ Gražena se jen uklonila, popřála pánům dobrou chuť a opustila je. „Kdo dneska bude za nás psát?“ Zeptal se pán z Pragu. „Zatím nikdo. Nejdříve se najíme, pak podnikneme procházku celou Karvou a k večeru se vrátíme. Trochu se provětráme. Odvětil pán z Ciezsyna a napil se vína. „To je rozumné.“ Přikývl cikánský baron a pustil se do jídla. Mezitím kapitán Matěj naskočil na koně a uháněl rychle za hrabětem Bartolomějem. Když k němu dorazil, uklonil se a oznámil: „Vaše milosti, Cornelie plní svůj úkol znamenitě. Nikdo jí nepoznal a páni se s ní baví, jako s pánem. Ondřej je ubytovaný v komnatě v prvním

patře a jsem její osobní sluhou. Zatím to probíhá hladce.“ „To je dobře, usmál se hrabě Bartoloměj, : vrať se zpátky a sleduj je všechny. Pokud nastanou potíže, okamžitě přijď za mnou.“ „Neboj se, Vaše milosti, všechno je v pořádku. Nic se tam zvláštního neděje.“ „To je dobře. Můžeš odejít.“ Přikázal mu hrabě a posadil se na své oblíbené křeslo. Kapitán Matěj se s ním rozloučil, naskočil na koně a uháněl zpátky do Karvy. Vrátil se do Karvy, působil tak, že nikde nebyl a kráčel k vojákům. Všiml si jej posel Otakar, usmál se a ptal se: „Byl jsi za svým pánem, že?“ „Tiše, ať mne neprozradíš. Musím se nějak přetvařovat, zatím to jde všechno hladce, Otakare.“ „Já vím, páni mne teď nebudou potřebovat, spíše písaře, ale ten je v šenku a spí.“ „Co tam dělal?“ Ptal se jej Matěj. „Včera se písař opil a teď se dostává z toho. Prý toho vypil strašně moc.“ Kapitán Matěj se usmál a odkráčel do svého příbytku. Hynek seděl v kuchyni a přemýšlel nad vším možným. Kuchařka se motala kolem něho a uklízela, to Hynka vyrušilo a napomenul jí: „To musíš pořád uklízet a zrovna teď, když přemýšlím?“ „Tady jsi v kuchyni a jsem tady paní já. Jdi si přemýšlet jinam.“ Hynek vstal ze židle, ani se s ní nerozloučil a ozval se: „Babo jedna kuchařská!“ Odkráčel do své komnaty. Páni už konečně posnídali a cikánský baron se usmál a navrhl: „Mohli by jsme se projet po celé Karvě a podívat se, o co se vlastně bude hrát. Potom společně navštívíme šenk a narazíme tam na našeho písaře.“ „Není to špatný nápad, cikánský barone. Ihned zavolám štolbu.“ Přikývl pán z Ciezsyna a zařval: „Štolbo, ke mne!“ Štolba k němu přišel a ptal se: „Přejete si něco, Vaše milosti?“ „Ano. Připrav pro pány čtyři koně a pak nás vypravíš na cestu po Karvě. Půjdeš s námi.“ „Odpusťte, Vaše milosti, ale já se musím starat o koně.“ „Nemusíš, to udělá Hynek. Dojdi pro něho a řekni mu, ať jde do stáje a ať se postará o koně!“ Štolba jen přikývnul, opustil je a kráčel za Hynkem. Hynek seděl ve své komnatě, jen přemýšlel. Vyrušil ho štolba a oznámil: „Máš jít do stáje a starat se o koně. Já jedu s pány.“ „Kdo to říká? A kam jedeš?“ Ptal se nevrhle. Štolba měl z něho strach a odvětil: „Říká to pán z Ciezsyna a já jedu s pány na projížďku Karvou. Pán z Ciezsyna tak rozhodl, Hynku.“ Hynek nic neřekl, poslal štolbu za pány a sám bez řečí kráčel do stáje. Když už štolba připravil pro pány koně, přišel za nimi a

oznámil: „Vaše milosti, koně jsou už připraveny.“ „Dobře, přikývl pán z Ciezsyna, : jdeme se projít.“ Společně později nasedli na své koně a uháněli směrem do jedné vesnice. Za to Hynek byl ve stáji a řekl si pro sebe: „Phe, ten pán z Landeku se mi nelíbí. Začínám ho nenávidět. Je mi z něho zle, jak se na něho podívám.“ Podíval se na ostatní koně, nic už neříkal a začínal je krmit čerstvou trávou. Mezitím páni už byli na cestě po celé Karvě, mířili do jedné vesnice, ve které si prohlíželi mlýn, potok a různá stavení. Pán z Landeku se podíval na potok a řekl: „Pěkný je to potok. O něho budeme hrát. Kolik potoků je v Karvě, pane z Ciezsyna?“ „V mém testamentu je psáno, že Karva má pět potoků. Jsou ale hojné. Jsou v něm pstruzi.“ „Tak tohle si nechám líbit.“ Usmál se pán z Landeku a podíval se na potok zblízka. Později prošli celou vesnicí a pak společně zamířili k dolům. Když dorazili k dolům, u dolu spatřili dva vojáky, kteří hlídají havíře. Ve skutečnosti dávali na havíře pozor, aby se jim nic nestalo. Práce v dolech byla velice riskantní. Cikánský baron se podíval na jednoho vojáka a ptal se: „Jak probíhají práce v dolech?“ „Já nevím, Vaše milosti, od toho je tady velitel havířů, ale ten je v podzemí a kope s nimi uhlí.“ Odpověděl celkem jistě. Cikánský baron se podíval na důl a navrhl: „Urození páni, mohli by jsme navštívit důl. Jako myslím jít dovnitř. V dole jsem nikdy nebyl a chtěl bych se tam podívat, jak to tam vypadá a abych byl v obraze, když budeme o ty doly hrát.“ Voják na něho pohlédl a odvážil se promluvit: „Vaše milosti, to bych nedoporučoval. Práce v dolech je nebezpečná.“ „O tom snad rozhoduji já, jestli je nebezpečná nebo ne, okřikl jej cikánský baron, : jdeme dovnitř.“ Vešel dovnitř jako první, všude byla tma, jen hořely pochodně, které osvětlovaly cestu. Narazil na jednoho havíře a ptal se: „Kudy máme jít dál?“ Havíř se na něho podíval a rychle odvětil: „Dojdu pro našeho předáka, Vaše milosti.“ Odložil pochodeň a s rychlým krokem uháněl za předákem. Předák se podíval na havíře a upozornil ho: „Nezabij se tady!“ „Předáku, jsou tady páni ze zámku a jsou tady v dole!“ „Nepovídej a kde jsou?“ „Jsou o pár metrů dál. Já jdu pracovat.“ „Dobře, běž, já si s nimi promluvím.“ S pomalým krokem mířil do kopce, najednou zahlédl cikánského barona, uklonil se a ptal se: „Čemu vděčím za takovou vzácnou návštěvu, urozený pane?“ „Zdravím tě, předáku. Chci se jen

zeptat, jak se ti vede v práci a také kolik za den uhlí vykopeš?“ Předák spatřil další tři pány, uklonil se a odpověděl: „Práce jde nám od ruky, urozený pane. Uhlí vykopeme za den asi tak jeden vůz. Ale je toho dost. Když už jste tady, mám dotaz.“ Pán z Ciezsyna zbystřil a ptal se: „O co se jedná, předáku?“ „No, jedná se o to, že jsme s kopáním uhlím daleko a havíři jsou znepokojeni.“ „Čímpak jsou znepokojeni, předáku?“ „Chceme kopat dál, ale tam dále už nemůžeme. Bylo nám řečeno, že už to patří pánovi z Landeku.“ Pán z Ciezsyna zvážněl svojí tvář, pohlédl na předáka, pak na pána z Landeku a uklidnil předáka: „Jenom klid, kopejte dále. Díky, že jsi mi to řekl, to je důležiá věc.“ Předák se hrdě narovnal, byl na sebe hrdý, že se o tom zmínil. Pán z Landeku se podíval na pána z Ciezsyna a podotkl: „No, na to jsem zapoměl i já. Jak se vrátíme do zámku projednáme to a ty vyšleš svého posla k předákovi a ať mu řekne, jak jsme se dohodli.“ „Slyšel jsi.“ Usmál se pán z Ciezsyna na předáka a rozloučil se s ním. Předák jen přikývl, uklonil se a opustil jej. Přišel k jednomu havíři a oznámil mu: „Jak bude přestávka, svolej všechny havíře a řekni jim, že se sejdeme u lomu.“ „Dobře, předáku. Přikývnul havíř a s pomalým krokem odcházel za ostatními. Páni se vrátili nahoru, vyšli na světlo boží a pak společně naskočili na své koně a společně mířili k šenku. Byla to daleká cesta, ale k poledni dorazili k šenku a posadili se na lavice. Šenkýř se na ně podíval, polknul a ptal se: „Co si přejete, urození páni?“ „Pohosti nás a zavolej nám písaře.“ Odvětil s klidným hlasem pán z Ciezsyna a usmál se. Šenkýř jim dal víno, pak je pohostil a odcházel za písařem. Probudil písaře a zvolal: „Vstávej, jsou tady páni. Máš ihned jít za nimi.“ Písař nic neřekl, přetřel si oči a řekl si pro sebe: „Tak dobře se mi spalo. No nic, musím jít za nimi.“ Upravil se, vyšel z pokoje a mířil přímo do šenku. Pán z Ciezsyna si jej měřil, pak se usmál a ptal se: „Jak se ti spalo po vínu, písaři?“ „Klaním se, Vaše milosti. Omlouvám se, že jsem nemohl přijít, ale bylo mi zle.“ „To se ti ani nedivím, písaři. Dej se ještě do pořádku a večer přijď do zámku. Dej si víno na spravení, ať se ti večer dobře píše, písaři.“ Písař se k nim posadil, napil se číše vína přímo od pána, pak se postavil a promluvil: „Už víno nechci vidět. Jsem to včera přehnal.“ Pán z Landeku se zasmál a pravil: „No, ty teda vypadáš. Večer tě

chceme vidět v naprostém pořádku. Dlouho se vína nedotkneš. Budeš už každý večer pro nás psát.“ Písař jen přikývnul, byl ještě unavený. Šenkýř si myslel, že páni na něho budou nadávat, ale divil se. Všechno proběhlo v naprostém klidu. Písař se s nimi rozloučil a vrátil se zpátky do pokoje, tam ulehl na postel a usnul. Šenkýř obsluhoval pány s největší pečlivostí. Pán z Landeku na něho pohlédl a ptal se: „Nedělal tady písař náhodou nepořádek, šenkýři?“ „Ten a nepořádek? Ne, ten na to není, urozený pane.“ „To je dobře. K večeru ho probuď a vyšli ho k nám do zámku.“ „Jak si Jeho milost přeje.“ Pán z Landeku byl s jeho odpovědmi spokojený, jen kývl hlavou. Později se všichni rozloučili a kráčeli do zámku. Pán z Pragu se udiveně podíval na oblohu a promluvil: „Asi bude pršet, začíná být tmavo.“ „Tak ať prší a je bouřka, zasmál se pán z Ciezsyna, : mému kraji to neuškodí.“ Páni se vrátili do zámku a štolba odvedl jejich koně do stáje. Byl z cesty velice unavený a řekl si pro sebe: „Konečně mám klid. Páni se už vrátili do zámku a já mohu klidně odpočívat ve stáji.“ Přišel do stáje, spatřil Hynka, jak leží na kupě slámy a dříme. „Už jsme dorazili.“ Oznámil mu štolba. „No konečně, utrousil poznámku Hynek, : už jsem si myslel, že se nevrátíte. I pán z Landeku se vrátil?“ „Samozřejmě. Vždyť přece budou ty jejich hry.“ Hynek se zamračil, už nic neříkal a odkráčel do své komnaty. Služky už byly na nohou, obsluhovaly pány, nosily jim na stůl oběd a popřály jim dobrou chuť. „Tomu já říkám vzorné služebnictvo, pochválil si pán z Landeku, : to u mne se něco pořád děje. Pořád musím po svých služebnících křičet a nadávat.“ Společně usedli ke stolu a pustili se do vydatného a bohatého oběda. Hynek kráčel do kuchyně, posadil se za stůl a ptal se kuchařky: „Co máme my na oběd?“ „Moc nám toho nezůstalo, ale uvařím nám kaši a s chlebem.“ „Jenom to? A co mají páni?“ „Ti mají ještě koroptví a bažantí a ještě nám zbyla na jídlo jedna koroptev.“ „Tak jí oškubej a uvař. Mám hlad.“ „No to ti neuvařím, dostaneš kaši a chléb, Hynku. „To se Hynkovi nelíbilo, vyskočil. Kuchařka se na něho podívala a uklidnila ho: „Je mi to líto, ale páni mají vše, co si ulovili a Gražena se ještě nevrátila z tržiště.“ „No jasně, stará Gražena se zase poflakuje a drbe. Jak příjde, tak jí z hlavy vyškubu vlasy. Zle s ní bude. Ona si drbe a já mám hlad a pánům je fuk, jestli hladovím

nebo ne a ještě mne provokuje ten drzý pán z Landeku. Jak já ho nenávidím.“ „Řekni mu to a máš jeho bič v pohotovosti, Hynku.“ Hynek se urazil a vykřikl: „Uvař mi koroptev a to hned, nebo dostaneš ode mne výprask!“ Kuchařka už začínala mít z něho strach, raději poslechla a už se pustila do škubání koroptve. Páni slyšeli v kuchyni křik, pán z Ciezsyna zavolal jednu služku a ptal se: „Co se to v kuchyni děje? Ten křik jde slyšet až do jídelny.“ Služka se polekala a rychle odvětila: „Hynek má hlad a požádal kuchařku, ať mu něco uvaří, Ona mu nabídla kaši s chlebem, ale to on nechce. Chce koroptví. Kuchařka má z Hynka strach a bojí se ho.“ Pán z Ciezsyna se podíval na služku a rozkázal jí: „Přiveď mi Hynka a to hned.“ „Já se ho bojím, Vaše milosti.“ „Neboj se, řekni mu, ať k nám přijde.“ „Dobře, Vaše milosti.“ Přikývla služka a rychle utíkala do kuchyně. Hynek seděl za stolem a sledoval kuchařku, jak připravuje koroptev k obědu. „Hynku, máš jít za pány. Páni tě volají.“ Hynek se na ní podíval a ptal se: „A to jako proč?“ „Nevím, Hynku.“ Odvětila bojácně a začala pomáhat kuchařce. Hynek se podíval na kuchařku, mlčky odešel za pány a cestou si něco odříkával. Přišel za nimi, uklonil se a ptal se: „Co si přejete, Vaše milosti?“ ““Hynku, ozval se pán z Ciezsyna, : v kuchyni se ozýval křik. Můžeš mi říci, co se to tam pořád děje?“ „Zajisté, Vaše milosti. Jsem správce zámku a kuchařka mi nabídla kaši s chlebem, tak jsem jí řekl, že chci koroptví. Mám na to nárok.“ „A to jako musíš tak řvát?! Služka se tě bojí i kuchařka. Buď tak laskav a křik si nechej od cesty. Když na jídlo nic není, tak se uspokoj i s kaší. A teď odejdi, nechci mít z tebe zkažený oběd.“ Hynek se uklonil, podíval se na pána z Landeku, ušklíbil se a opustil je. „To byl pohled, smál se pán z Landeku, : skoro bych viděl, že mne nenávidí. Ještě jeden pohled na mne a naučím ho, jak má tančit.“ Ostatní páni se usmáli a mluvili o různých věcech. Schylovalo se k večeru, Gražena už byla dávno v zámku, položila košík zeleniny na stůl a oddychla si: „Konečně v zámku. Phe, ta bába pořád drbe a drbe.“ Hynek přišel za ní a utrousil poznámku: „To je dost, že jsi přišla! Co jsi koupila?“ Gražena se posadila na židli a pravila: „Koupila jsem mrkev, zelí a další zeleninu. Na tržišti bylo mnoho lidí.“ „To určitě, odsekl jí Hynek, : na tržišti nebylo mnoho lidí, jen si klevetila.“ „To je moje

věc, Hynku. Úkol jsem vyplnila a dej mi pokoj!“ „Babo jedna!“ Ušklíbil se Hynek a dále čekal, až kuchařka dodělá večeři pro pány. Do zámku se už vracel písař, vypadal už velice dobře, ale trochu se cítil nesvůj. Přišel za pány a oznámil: „Už jsem dorazil, Vaše milosti.“ „Výborně, přikývl pán z Ciezsyna, : takže si připrav své náčiní a jdi do mé pracovny a tam počkej. Budeš psát, je toho dneska hodně.“ Písař jen souhlasil a beze slova odkráčel do pánové pracovny. Služky už přinášely večeři, pán z Landeku si na něco vzpoměl a poručil služce: „Zavolej mi Hynka a řekni mu, ať s sebou pohne!“ „Už běžím, Vaše milosti.“ Podotkla služka a běžela pro Hynka. Později Hynek už stál před pánem z Landeku a otázal se: „Co si přeješ, Vaše milosti?“ „Nelíbil se mi tvůj pohled na mne. Ještě jeden takový pohled, tak tě naučím skákat podlé mé píšťalky. Ke mne se budeš chovat uctivě, tak jako k pánovi a ne ke zvířeti. Můžeš odejít!“ Hynkova tvář se zezelenala zuřivostí, uklonil se a se vzteklým krokem mířil ke své komnatě. Práskl za sebou dveřmi a vykřikl: „Ten pán z Landeku mi začíná ukrutně vadit! Jak mne naštve, tak mu zakroutím krkem a bude klid!“ Lehl si na postel, zatínal své pěsti tak, že mu praskaly na prstech klouby. Celou dobu byl ve své komnatě a ani nevylézal. Kapitán Ondřej, který byl převlečnený za sluhu Damiána, tak vyšel z komnaty a sháněl Cornelii, pána z Pragu. Přišel za ním a oznámil: „Bude si dnes večer jeho milost něco přát?“ „Ne, Damiáne, máš volný večer.“ „Jak si pán přeje.“ Opustil jej a vrátil se do své komnaty. Páni se konečně odebrali do své pracovny, písař seděl za stolem a pohrával si s brkem. „Tak, podotkl pán z Ciezsyna, : písaři, ty se připrav a my páni se konečně domluvíme na ty naše hry.“ Písař byl v naprostém klidu, tvářil se vážně, člověk by do něho neřekl, že se v šenku pořádně opil. Působil vážně a choval se vytříbeným způsobem. Pán z Landeku se usmál, vytáhl si z kapsy pár zlatých a dal je písaři s těmito slovy: „Tady máš a piš pro nás pořádně. Ty zlatky máš asi na víno, až si od psaní odpočineš.“ „Děkuji, Vaše milosti.“ Poděkoval písař a byl připravený. Pán z Pragu se postavil a oznámil: „Urození páni, sešli jsme se tady, aby jsme se všichni zúčastnili panských her a předložili testamenty. Každý z nás je nějak bohatý a má předpoklady k tomu, aby se zúčastnil panských her. Urození páni,

položte na stůl své testamenty.“ Cikánský baron se podivil a pomyslil si: „Ten pán z Pragu je moc chytrý. Už to prozrazují jeho slova. No, ty hry budou velice zajímavé.“ Vytáhl si z náprsní kapsy testament a položil jej na stůl. K nim přišla jedna služka a ptala se: „Máte ještě nějaké práni, Vaše milosti?“ Pán z Ciezsyna na ní pohlédl a požádal jí: „Dones nám šest džbánů vína, pět číší a také něco k snědku. Potom už můžeš odejít a už tě potřebovat nebudu.“ „Jak si Jeho milost přeje.“ Přikývla služka a utíkala pro džbány vína a číše. Později se víno pyšnilo na stole, i bažantí a služka je opustila. Pán se s ní rozloučil a ještě se ozval: „Zavři za námi dveře a už se tě potřebovat nebudu!“ Později si páni připili a byli na chvíli zticha, i písař byl v klidu, v pracovně nastalo hrobové ticho. Pán z Ciezsyna přerušil ticho a hlasitě prohlásil: „Tak, začneme pěkně znovu. Testamenty máme na stole, máme všechno připravené, písař je tady, tak můžeme v klidu začít. Do noci máme času dost. Takže urození páni, dávám na stůl testament a sázím potoky v mém kraji, jako první kolo panských her.“ Cikánský baron souhlasil a ozval se: „Dobrá, také dorovnávám svými potoky, ale co budeme lovit zítra?“ Pán z Landeku se lehce pousmál a odvětil: „Opět to samé. Pět bažantů a pět koroptví. Ten, kdo bude mít plný počet, vyhrál. Později se budou sázky zvyšovat a budou těžší hony. Myslím si, že je to dobrý nápad, urození pánové.“ Pán z Pragu trochu zazmatkoval, ale nedával to na sebe znát, jen si pomyslil: „Začíná přituhovat, musím dorovnat. Nesmím se prozradit, že jsem služebná Cornelie.“ Pak se probral ze zamyšlení a pověděl: „Dobrá, také s tím souhlasím. Ale mám dotaz. Vzal jsem si s sebou jen málo šípů, ale kuši mám svoji.“ „Nestarej se, pane z Pragu, uklidnil jej úsměvavě pán z Ciezsyna, : šípů máme dost a kdyby nám pochyběly, tak kat Matyáš je pro nás vyrobí. Není jen katem, ale i znamenitým kovářem.“ Pán z Pragu se uklidnil a tiše se usmál. „Urození páni, dospěli jsme k dohodě. Myslím, že by jsme měli utvrdit své podpisy.“ Nadhodil pán z Landeku a napil se vína. Pán z Ciezsyna se podíval na písaře a diktoval: „Já, pán z Ciezsyna, pán z Pragu, pán z Landeku a cikánský baron jsme se dohodli na panských hrách. První sázka jsou potoky a úkolem bude ulovit pět bažantů a pět koroptví.“ Písař dopsal, položil svitek na stůl a zakašlal. Páni se na něho podepsali a

pak už si jen připíjeli. Písař se na ně podíval, zívl a ptal se: „Je už pozdě, Vaše milosti a chtěl bych jít spát. Smím odejít?“ „Ano, odpověděl pán z Ciezsyna, : ale zítra, než se vrátíme, tak buď v pracovně a budeš připravený psát. Můžeš odejít.“ Písař se s nimi rozloučil a opustil je. Pán z Landeku se usmál, opustil je také a mířil do stáje ke štolbovi. „Připrav nám koně na zítra a pořádně jim uprav opratě!“ Přikázal mu. Štolba jen přikývnul a už začínal se starat o panské koně. Pán z Landeku se vrátil k pánům a pokračoval ve své hostině. Všude v zámku byl klid, dřevorubec Andrej se už dávno vrátil od kata Matyáše a přikládal dříví do kamen, aby bylo v zámku teplo. Když skončil s přikládáním, i on se uložil ke spánku.

19. KAPITOLA... PRVNÍ HRA OPĚT ZAČÍNÁ

Ráno bylo chladné, Andrej už byl na nohou a už nesl dříví k peci a přikládal. Když už měl všechny pece přiložené dřívím, očistil si ruce a řekl si pro sebe: „Tak a je to a teď ke katovi Matyášovi.“ Přišel do kuchyně, napil se horké smetany a opustil zámek Lotyhaus. Pomalu kráčel ke katovně, zastavil se u dveří a zabouchal na dřevěná vrata. Kat Matyáš mu otevřel dveře a přivítal ho: „Zdravím tě, Andreji. Pojď dál a posaď se. Nejdříve se u mne najíš a pak půjdeš do práce.“ „Co budeme dnes dělat?“ Ptal se nejistě. „No, doděláš dnes čtyřicet podkov a pak nabrousíš šípy, šavle, meče a sekyry. Dneska ale budeš dělat jen podkovy. Páni dneska začínají ty své hry, takže nových podkov bude potřeba.“ Andrej se usmál, už neměl strach dělat podkovy, docela se mu v téhle práci dařilo a v kovařině si byl jistý. Kat Matyáš mu donesl chléb, trocha pečeného kuřete, do číše mu nalil víno a popřál mu dobrou chuť. Mezitím Hynek se probudil, zjistil, že je v zámku teplo, zkontroloval pece a pomyslil si: „Hm, je přiloženo. Andrej se činí. Ale komu vynadám, když je všechno v pořádku? Někoho si najdu.“ Přišel do kuchyně, posadil se na židli a čekal, až někdo příjde. Jako první přišla kuchařka, otevřela pec a řekla si pro sebe: „Tak, Andrej musel přiložit. Jdu vařit. Ještě mám tady mufloní maso a srnčí, co páni ulovili. Budu muset spěchat.“ Polekala se Hynka, otázala se ho: „Fuj, to jsem se tě lekla! Co tady takhle strašíš po ránu?“ „Ale nic. Co máš na jídlo, kuchařko?“ „Zbyl tady ze včerejška bažant. Páni budou mít teplou večeři.“ Hynek jen přikývnul, vzal si pecen chleba, kus bažantího a odešel do své komnaty se najíst. „Je nějak klidný a krotký. Asi mu to pomohlo, když mu pán z Ciezsyna pořádně vynadal.“ Řekla si pro sebe a už se pustila do vaření. Hynek konečně dojedl ve své komnatě, vyšel z komnaty ven a procházel se po návštěvní hale. Za malý okamžik se probudil i pán z Landeku, vyšel z komnaty, protáhl se a vykřikl: „Urození páni, je den! Dneska začíná první kolo panských her!“ Ostatní páni se také probudili, upravili se a kráčeli do jídelny. Služky už jim přinášely bohatou snídani a popřály jim dobrou chuť. Pán z Ciezsyna se usmál a pověděl si: „Dobrá snídaně. Tohle

si nechám líbit.“ Hynek postával u dveří a koukal se na ně. Pán z Ciezsyna si jej všimnul a ptal se: „V zámku je teplo. Kde je Andrej?“ „Já nevím, Vaše milosti. Ale slyšel jsem, že je u kata Matyáše a učí se tam kovářem.“ Odvětil celkem klidně, ale lhostejně. Pán z Ciezsyna nic už neřekl a věnoval se své snídani. Páni později dojedli, připravili se na hon, naskočili na své koně a rozcválali se někam do karvských lesů. Hynek jim ani nezamával, zavřel za nimi vrata a pověděl si: „Zkontroluji alespoň služebnictvo.“ „Lidi, páni odjeli, může se slavit!“ Ozvala se jedna kuchařka a zavýskala radostí. Hynek se postavil a vykřikl: „Slavit se nebude. Tady rozhodují já. Všichni do práce!“ „To zrovna, odvětila kuchařka, : páni jsou na lovu a my budeme slavit.“ Podívala se na jednoho vojáka a poručila mu: „Vyval sud vína pro sluhy. Páni se vrátí až večer!“ Voják pohlédl na Hynka, nic neřekl a kráčel pro sud vína, který pán připravil pro sluhy. Mezitím dřevorubec Andrej u kata Matyáše vyráběl podkovy, docela mu to šlo. Když už skončil s prací, přišel za katem a oznámil: „Podkovy jsou hotové, teď jsou na kovadlině a musí vychladnout.“ Kat Matyáš se podíval na podkovy, zkontroloval je a pochválil jej: „Jsi dobrý, Andreji. Tomu já říkám správné podkovy. Všechny jsou stejné a ani nejsou křivé. Výborně. Tak, pro dnešek s kovařinou jsi už skončil a teď budeš brousit šípy, meče, šavle a sekyry.“ „To já zvládnu, Matyáši.“ Usmál se hrdě, posadil se na stoličku a začínal brousit sekyry. Kat se ještě jednou podíval a podkovy a pomyslil si: „Jsi asi lepší, než jsem já, ty podkovy jsou znamenité. Za chvíli můžeš opustit Karvu a hledat si službu jinde.“ V zámku Lotyhaus začala veliká oslava, služebnictvo se začínalo hlasitě bavit a smát se. Hynek neměl na zábavu ani pomyšlení, od rána byl nějak mrzutý a asi měl špatnou náladu. Do zámku přispěchala Jola, posadila se na židli v návštěvní hale a také se dala do řeči s ostatními služkami. Hynek na ní pohlédl, nic ale neřekl a také se připletl do řeči s ostatním služebnictvem. V zámku bylo velice veselo, později dorazila i cikánská kapela a začalo se tančit. O něco později dorazil i kat Matyáš s Andrejem a také se začínali bavit. Hynek se podíval na Andreje, zjistil, že to už není slabý dřevorubec, tak jako kdysi býval. Svaly mu rostly, už nebyl slabý, ale silný chlap. Měřil si ho s nevlídným pohledem. Andrej na něho také pohlédl, nic ale

neřekl a věnoval se prostřenému jídlu. Gražena také přišla do návštěvní haly, posadila se na židli a už začala služkám vyprávět, co je nového na tržišti a kdo koho okradl. „Drbna.“ Řekl si pro sebe Hynek a napil se vína. Páni už byli dávno v lesích, cikánskému baronovi se podařilo ulovit čtyři koroptve a tři bažanty. Vítězoslavně je položil na svého koně a usmál se: „Ještě musím ulovit dva bažanty a jednu koroptev a mám to v kapse. Vyhraji všechny potoky se pstruhy.“ Pán z Landeku byl s honem trochu pozadu, místo bažanta ulovil jednoho zajíce a lišku. Koně nechal na louce a procházel se vyoraným polem a hledal bažanty a koroptve. „A hele, tam jsou dva bažanti!“ Vykřikl tiše a připravil si kuši a zamířil na jednoho z nich. Vypálil, šíp se zabodl do jednoho bažanta, druhý utekl. Přišel k němu, vzal jej a položil ho na koně. Pán z Pragu měl ulovený plný počet, z dálky jej sledoval sluha Damián a usmíval se. Pán z Pragu zmizel a proměnil se v Cornelii. „Je mi smutno po tobě, promluvil Ondřej, který byl převlečený za sluhu Damiána, : už dlouho jsme nebyli spolu.“ „Já vím, Ondřeji, ale tohle musíme hrát až do konce. Zatím mne nikdo nepoznal a to je dobře, Ondřeji. Musíme vypátrat, proč byl pán Lotyhausu otráven a kdo jej otrávil.“ „To ano, Cornelie, to byl přece Hynek.“ „Máš pravdu, Ondřeji, já ho viděla, ale musíme zjistit, kdo mu dal příkaz a proč.“ Ondřej jí políbil a podotkl: „Teď to neřešme, udělejme si chvilku pro sebe, Cornelie. „To nejde, Ondřeji. Co když nás někdo uvidí a bude po hrách. Jsme v lese a je jasné, že nejsme tady sami. Páni se motají okolo.“ Ondřej se vzpamatoval a pravil: „Dobře, ale jak bude po všem, budeš patřit jenom mně a nikomu jinému, Cornelie. Slibuješ?“ „Slibuji, Ondřeji. Teď se musím převléct za pána z Pragu. Ani nevím, co dělá hrabě Bartoloměj.“ „Také nevím, ale jak jsem slyšel, tak kapitán Matěj byl za ním a všechno mu řekl, co se tady děje. Všechno je v pořádku. Máš pravdu, Cornelie. Musíme to dohrát až do konce.“ Oba se pak společně procházeli celým lesem. Pán z Ciezsyna měl nejmenší počet úlovků, byl ve špatné náladě a ze vzteku položil jednoho bažanta na svého koně a uháněl zpátky ke svému zámku, ale pak si to rozmyslel a obrátil koně ke karvským lesům. Když se schylovalo k večeru, Jola byla opilá, jen tak tak stála na svých nohách a vykřikovala: „Vím, proč pán Lotyhausu zemřel!“

Hynek najednou zbystřil a poslouchal, co Jola chce říci. „Ale Jolo, smála se Gražena, : jsi opilá, raději si jdi lehnout. Stejně by jsme už měli všichni s oslavou skončit. Páni za chvíli dorazí.“ Jola se jen usmála a znovu opile pravila: „Pán Lotyhausu byl zabit.“ Do Hynka skočila pořádná zuřivost, popadl Jolu a šel s ní do pivnice. „Kam jí vedeš?“ Ptala se jej Gražena, když Hynek odcházel s Jolou do pivnice. „Je opilá a neví, co mluví. Potřebuje vystřízlivět.“ „Má pravdu, nadhodil Andrej, : také bych si měl jít lehnout, ale než půjdu, tak pořádně do všech pecí přiložím.“ Hynek se po jeho větě uklidnil, byl rád, že každý uvěřil, že Jola mluví z cesty, protože je opilá a Andrej zachránil situaci. Hynek vešel s Jolou do pivnice, shodil jí na zem, zavřel za sebou dveře, zamkl a vykřikl: „Co to má znamenat, Jolo?“ „A co?“ Ptala se nechápavě. „Naposledy jsi to řekla! Pokud to řekneš ještě jednou, končíš na tomto světě! Skončíš zakopaná v panské zahradě!“ Jola nic neřekla, jen se zasmála, snažila se postavit, když se jí to po dlouhém souboji povedlo, za malý okamžik se svalila na zem a ihned usnula. „Babo jedna opilá!“ Vykřikl na ní a opustil jí. Stará Jola už nic nevnímala, jen spala.
Hynek se vrátil do návštěvní haly, postavil se vedle stolu a zakřičel: „Je konec zábavy! Všichni se rozejděte a pokliďte to tady!“ Za nemalý okamžik do zámku vešel písař, v ruce držel svitek a psací potřeby a mířil do pánové pracovny. Všechno služebnictvo začalo uklízet, cikánská kapela opustila zámek, všude se jen uklízelo, zametalo a vytíralo. Za nedlouho byl v zámku naprostý pořádek, nikdo nemohl poznat, že tu před pár minutami proběhla oslava. Služky už připravovaly pro pány bohatou večeři a vracely se zpět do kuchyně. Jako první se do zámku vrátil pán z Ciezsyna, byl v mizerné náladě a ihned poručil služkám: „Úlovky do mé pracovny a připravte mi koupel a to hned!“ Služky se jej polekaly, ihned šly vyplnit pánův příkaz. Ani ne za půl hodiny se vraceli ostatní páni, ti byli ve velmi dobré náladě. Později už byli umytí a připravení jít do pracovny. Písař už seděl za svým stolem a byl velice pozorný. Pán z Ciezsyna neměl moc dobrou náladu, jen prohodil: „No, jak tak koukám, tak se vám při dnešním honu dařilo, urození páni. Vyřídíme to rychle, protože mne vyhládlo.“ Pán z Landeku se usmál a podráždil jej: „Ale copak, pane z Ciezsyna? Nedařilo se vám při

dnešním honu?“ „Raději o tom nemluvme. Představ si, že jsem ulovil jednoho zajíce a jednoho bažanta a jednoho havrana a nic víc. Prostě se mi nedařilo. Nechci o tom mluvit.“ Cikánský baron se usmál a podotkl: „Já jsem ulovil čtyři koroptve a tři bažanty, jinak nic.“ Pán z Landeku se také zasmál a zažertoval: „Já jsem skolil jednoho zajíce, lišku, tři bažanty a čtyři koroptve. Jsem bohatý, mám mnoho úlovků, ale škoda že nemám všechny bažanty a koroptve. Tady jsou, leží na zemi.“ Pán z Pragu se na ně usmíval, nic ale neříkal, jen se v tichosti podíval na úlovky pánů. „Kolik máš úlovků ty, pane z Pragu?“ Otázal se jej pán z Landeku. „Já mám plný počet. Pět bažantů a pět koroptví a ještě jsem omylem trefil šišku.“ „Tak tomu já říkám splněný úkol.“ Usmál se cikánský baron a napil se vína. Pán z Ciezsyna se zašklebil a s podrážděným hlasem podotkl: „No dobře. Tak pán z Pragu vyhrál. Moc se mi o tom nechce mluvit, protože se mi na honu nedařilo, ale což. Moje porážka se musí uznat.“ Pohlédl na písaře a diktoval mu: „Já, pán z Ciezsyna jsem ulovil jednoho bažanta, cikánský baron ukořistil čtyři koroptve a tři bažanty, pán z Landeku skolil tři bažanty a čtyři koroptve a pán z Pragu ulovil pět bažantů a pět koroptví. Pán z Pragu vyhrál a tak získává všechny potoky v mém kraji.“ Písař dopsal, zakašlal a čekal na další pokyny. „Urození páni, podotkl pán z Ciezsyna, : utvrďte prosím svými podpisy a tím dáváme souhlas, že první panské kolo skončilo.“ Ostatní páni se podepsali, pak se odebrali do jídelny, jen písař zůstal sedět v pracovně, moc dobře věděl, že se páni po večeři vrátí. Všichni páni usedli ke stolu, připili si před vydatnou večeří a pustili se do jídla. „Omlovám se, Vaše milosti, prohodila služka, : ale mohu vědět, kdo vyhrál první kolo?“ „Jistě, zasmál se pán z Pragu, : já. Vyhrál jsem všechny potoky od pánů.“ Služka mu poděkovala za odpověď, usmála se a s tou zprávou utíkala do kuchyně, pak do čeledníku. „Lidičky, křičela, : pán z Pragu vyhrál první kolo! Má všechny potoky od pánů!“ „To je neuvěřitelné, podivila se kuchařka, : ten tady ještě nebyl, vidím ho poprvé ve svém životě a už vyhrál první kolo a k tomu potoky. Jsem zvědavá, o co se bude hrát v druhém kole. Páni určitě povečeří a pak půjdou do pracovny jednat.“ Všechno služebnictvo bylo z té zprávy na nohou. Páni už konečně dojedli, připili si a pak společně kráčeli do pracovny. Pán z Ciezsyna

opustil pracovnu, přišel do kuchyně a poručil kuchařce: „Dones nám dva džbány vína a pak už tě potřebovat nebudu. A ještě něco. Na snídani nám udělej bažantí a koroptví. Máš na to celou noc. Ráno, ať se snídaně pyšní na stole.“ „Dobře, Vaše milosti.“ Přikývla kuchařka a běžela pro dva džbány vína. Pán z Ciezsyna se vrátil do pracovny a oznámil: „Ráno budeme mít bohatou snídani. Bažantí a koroptví.“ „To si nechám líbit, usmál se pán z Landeku a podíval se na písaře. „Urození páni, prohlásil pán z Ciezsyna, : mohli by jsme přistoupit k druhému panskému kolu. Musíme se dohodnout, o co se bude hrát zítra.“ Cikánský baron se usmál a poznamenal: „Tak jako ze začátku. V druhém kole můžeme hrát o úrodná pole s obilím. Prvně jsme to hrávali, ale přišel k nám pán z Pragu, tak se hraje od začátku.“ „To je pravda, přikývl pán z Landeku, : také to navrhuji, pane z Ciezsyna.“ Pán z Ciezsyna se podíval na písaře a poručil mu: „Piš! Zítra se bude hrát o úrodná pole s obilím. Každý z nás musí ulovit dva muflony a dvě srny. Ten, kdo bude mít plný počet, vyhrál!“ Písař konečně dopsal, opět odložil svitek na stůl a zatvářil se velice důležitě. Pán z Ciezsyna si vzal svitek a poznamenal: „Urození páni, prosím, podepište se na ten svitek.“ Ostatní páni se podepsali, později odešli do jídelny, ve které pokračovali v hojné večeři. Písař také opustil pracovnu, odešel do své komnaty. Pán z Landeku se pousmál a začal: „Mne by jen zajímalo, kolik sudů vína máš v pivnici, pane z Ciezsyna.“ „No vidíš! To mne ani nenapadlo. Zítra, jak dorazíme z honu, tak se jí zeptám.“ „Koho?“ Ptal se jej cikánský baron. „V pivnici je zámecká hlídačka pivnice. Jmenuje se Jola. Urození páni, kdyby jste jí viděli, polekali by jste se jí. Hotová čarodějnice. Jedna bradavice vedle druhé a je ošklivá jako noc, proto jsem jí jmenoval jako zámeckou hlídačkou pivnice. Jak se to ale jmenuje? Už vím. Jola. Té by se polekali i loupežníci, odložili by svůj lup a nechali by se zajmout do otroctví!“ Smál se pán z Ciezsyna. Pán z Landeku se tomu zasmál a poznamenal: „Myslím si, že jsem jí už viděl, ale nejsem si tím jistý, ale k věci. Jak dohrajeme panské hry, pozívám vás do mého zámku v Landeku. Ten, kdo se nebojí, tak se může přidat k hrám o střechu nad hlavou.“ Cikánský baron se usmál a pověděl: „Do té doby je ještě daleko a ještě ani nevíme, jak dopadnou panské hry. Třeba to bude vyrovnané. Kdo ví.“ Všichni

páni už dojedli, připili si a odešli spát. Jedna služka poslouchala jejich rozhovor, rychle utíkala do čeledníku a promluvila: „Páni zítra budou hrát o úrodná pole s obilím!“ „Jak to víš?“ Ptala se jí kuchařka. „Slyšela jsem to a pak se bavili o Jole. Každý z nich má ulovit dva muflony a dvě srny. Zítra to bude zajímavé.“ Stará Gražena se usmála a ptala se kuchařky: „Je potřeba zajít zítra na trh?“ „Ano, musíš koupit zelí a nějaké koření, Graženo.“ Gražena se usmála, mnula si ruce a pomyslila si: „Zase mám co na tržišti povídat.“ Všichni později ulehli ke spánku, jen kuchařky byly vzhůru a vařily snídani pro pány, zámkem se šířila vůně pečených bažantů a koroptví.

20. KAPITOLA...DRUHÉ KOLO ZAČÍNÁ

Kapitán Matěj se ještě procházel po celém zámku, pak vešel do stáje, naskočil na svého koně a uháněl za hrabětem Bartolomějem. Když k němu dorazil, v Havrském zámku všechno spalo, Matěj se odvážil probudit hraběte Bartoloměje a omluvil se: „Omlouvám se, Vaše milosti, ale mám zprávy.“ Hrabě přišel k sobě, přetřel si oči a ptal se: „Tak pěkně jsem spal. No, mluv! Co máš pro mě?“ „Páni se dohodli, že zítra budou hrát o úrodná pole s obilím. Musí ulovit dva muflony a dvě srny.“ „Kdo vyhrál první kolo?“ „Cornelie, tedy pán z Pragu. Získal všechny potoky od pánů. Nastal ale problém.“ „Jaký?“ Ptal se hrabě Bartoloměj. „Pán z Landeku potom všechny pány pozívá k sobě. Do Landeku se jít netroufám, bojím se tam jít.“ „Neboj se, něco už vymyslím, podotkl hrabě Bartoloměj, : díky za zprávy a teď se můžeš vrátit. Chci spát.“ „Dobře, Vaše milosti. Buďte zdráv!“ Opustil jeho zámek, nasedl na koně a mířil zpět do Karvy.
Ráno bylo teplé, páni už byli na nohou a pochutnávali si na bohaté snídani. Hynek postával v jídelně a koukal se kolem dokola. Pán z Landeku si jej všiml a ptal se: „Co tak koukáš, Hynku?“ „Nic, jen jsem se nad něčím zamyslel, Vaše milosti.“ Odvětil celkem klidně. „A nad čím pak?“ Hynek mu ale neodpověděl, omluvil se a odkráčel do stáje za štolbou. „Ten Hynek mi začíná dost vadit, řekl pán z Landeku pánovi z Ciezsyna, : myslím, že je zapotřebí jej naučit slušnému chování. S výchovou služebnictva nemám problém.“ „Ale no tak. Nezapomínej, že jsi mým hostem, pane z Landeku. Hynek je můj sluha a já za něho zodpovídám.“ Nadhodil pán z Ciezsyna a pochutnával si na bažantí pečeni. „Jsem velice zvědavý, kdo vyhraje druhé kolo, usmál se cikánský baron, : mám takové tušení, že to budu já. Kdysi jsem lovil vysokou zvěř a byl jsem v tom dobrý.“ „To se uvidí, cikánský barone, usmál se pán z Pragu, : co když vyhraji já? To nikdo nemůže přece vědět.“ „Pravda, přikývl pán z Landeku, : nikdo nemůže předvídat, kdo z nás vyhraje.“ Páni se později najedli, připili si panským vínem a společně opustili zámek. Naskočili na koně a opět mířili ke karvským lesům. Hynek za nimi mával, pán z Ciezsyna se vrátil a přikázal: „Řekni Jole, ať se

připraví na svou zprávu! Jak se vrátím zpátky, tak tak ať příjde za mnou a řekne mi počet sudů s panským vínem!“ Obrátil koně a mířil k lesům. Hynek jen přikývnul, zavřel za sebou vrata a kráčel do kuchyně. Kuchařky už začínaly péct, vařit a smažit. Kuchařka se podívala na Hynka a pravila: „Páni nám odjeli a máme klid. Jo, slyšela jsem něco o Jole. Že se opila a že prý vykřikovala, že pán Lotyhausu byl zabit. Je to pravda, Hynku?“ „Ty jí věříš každé slovo, kuchařko. Moc dobře víš, že pán Lotyhausu zemřel. Jola, když se opije, tak mluví nesmysly. A kde je vůbec? Jdu za ní. Mám pro ní úkol.“ „Jaký úkol, Hynku?“ Ptala se jej opatrně. „Než pán odjel, tak mi přikázal, že mám jít za Jolou a říct jí, aby vypočítala panské sudy s vínem. Pán z Ciezsyna má dobrou paměť. Jak k nám přišel, tak podle testamentu vše si začínal ověřovat. Dělají to všichni páni, kuchařko.“ Kuchařka se už na nic neptala a začínala se věnovat vaření. Hynek odkráčel do pivnice za Jolou, byl na ní naštvaný, zavřel za sebou dveře a vykřikl: „Jolo, to bylo naposled!“ Kopl do ní. Jola zaječela bolestí a zařvala: „Já si na nic nepamatuji! Co chceš po mně?“ „Pán ti nařizuje, že máš vypočítat všechny panské sudy s vínem v pivnici. Pokud vím, bylo jich asi kolem padesáti. Teď počítat nemusíš, ale před jeho návratem je spočítáš, příjdeš za ním a řekneš mu počet sudů.“ „Já ale neumím počítat, Hynku!“ Hynek se zasmál a utrousil poznámku: „Počítat neumíš, ale nasávat, to ano. Prostě je vypočítáš a konec. Teď to byl kopanec, příště to bude má pěst!“ Jola se jej polekala a s tichým hlasem pověděla: „Já už tak pít nebudu, ale já opravdu neumím ani číst a počítat. Neumím to.“ „To je tvůj problém. Mne do toho nic není, ale co ti řekne pán, to už je tvá starost, Jolo. Uč se počítat a nenasávej to víno!“ Jola přestala brečet, posadila se na lavici a začínala se dívat na prsty. Hynek za ní zavřel dveře a smál se jako ďáblem posedlý. Jola se podívala na sudy s vínem a řekla si pro sebe: „Počítat neumím, číst neumím, já vlastně neumím nic. Kašlu na počítání. Natočím si víno a pánovi něco řeknu. Něco si vymyslím. Kašlu na nějakého pána z Ciezsyna. „To ovšem nevěděla, co se bude v ten večer dít. Andrej již dávno byl u kata Matyáše a opět se učil kovařině. Kat přišel k němu a pověděl: „Dnes se budeš učit, jak opravit zámek od žaláře. Je to jednoduché. Také se naučíš, jak vypáčit mříže.“ „To musím umět,

Matyáši?“ „Ano. Správný kovář tohle musí umět. Na tom nic těžkého není. Jak se tohle naučíš, pak se budeš učit vyrábět meče, šavle, nože a sekyry. To je daleko těžší, než dělat podkovy, Andreji.“ Andrej jen polkl, pomyslil si: „Myslel jsem, že kovář dělá jen podkovy. No, mám před sebou mnoho učení, ale nesmím to vzdát.“ Probral se ze zamyšlení a pověděl: „Naučím se to během pár dní. Když jsem se naučil dělat podkovy a šípy, dokážu i tohle.“ „Takhle se mi líbíš, Andreji.“ Páni už byli dávno v lesích a číhali na vysokou zvěř. Cikánský baron se procházel kolem potůčku, neviděl ani jednoho živáčka, jen stádo velikých kanců. „No, řekl si pro sebe tiše, : ty kance můžeme lovit příště.“ Vyšel na louku a zahlédl jednu srnu. Připravil si kuši, natáhl na ní ostrý šíp, namířil a vypálil, ale srna se polekala, otočila se a stihla utéci. Šíp se zabodl do stromu, cikánský baron se zamračil a zaklel: „Proklatě! Mohl jsem jí už mít a nemám nic! Snad příště. Mám na to celý den.“ Naskočil na svého koně a mířil do hlubokého lesa, měl naději, že tam, alespoň něco uloví. Pán z Ciezsyna byl tak trochu v dobré náladě, hned z rána se mu podařilo ukořistiti jednoho muflona, vítězoslavně se procházel a pískal si. Najednou zaslechl praskot popadaných větví, myslel si, že naproti němu jde vysoká zvěř a nemýlil se. Otočil se a za ním stál statný jelen. „Tak ten je pěkný a má pěkné paroží!“ Pomyslil si, byl v pokušení jej skolit, ale pak si uvědomil, že by to bylo neplatné. Má přece ulovit dva muflony a dvě srny. Jelen se na něho díval, zatroubil a s pomalým krokem jej obešel, byla to velice pěkná podíváná. Pán z Ciezsyna se usmál a pověděl si: „To budu vyprávět pánům, tak mi neuvěří, co jsem viděl.“ Zasmál se a pokračoval v číhání na srny a muflony. V lese bylo vlhko, tráva byla mokrá a všude byla rosa. Na hlavu mu spadla šiška, podíval se nahoru a na stromě spatřil pěknou zrzavou veverku. Ptáčci zpívali a ozývala se také i kukačka. Procházel se kolem stromů, najednou zahlédl srnu, tentokrát se k ní opatrně a tiše přiblížil, natáhl si na kuši šíp, zamířil a vypálil. Šíp se zabodl přímo do srny, při několika krocích oslábla na tolik, že padla na zem, asi se už nechala poddat svému osudu. Pán z Ciezsyna k ní přišel, sáhl na ní a usmál se: „A vida, mám úlovek a to velice znamenitý. Nepříjdu do zámku po prázdnu.“ Pán z Landeku se procházel kolem velikých stromů, opřel se o jeden smrk

a odpočíval. Zahlédl stádo muflonů, mnul si ruce a řekl si pro sebe: „Mufloni. Dva skolím a pak jdu na srny. Myslím, že dnes se mi bude dařit a to je dobře. Vyhraji sázku.“ Jeden šíp vypálil, pak druhý a před ním leželi dva ulovení mufloni. Přivázal je ke svému koni a potom vylezl na strom a díval se z výšky, jestli náhodou neuvidí nějaké srny. Nic nespatřil, jen dva kance, kteří cupitají k potůčku. Pán z Pragu už měl uloveného jednoho muflona a dvě srny, vyčkával na posledního muflona. Mezitím dřevorubec Andrej se už naučil opravovat zámky od mříží a vypáčet je, pustil se do broušení nožů, sekyr, šípů, šavlí a mečů a docela mu to šlo. Kat Matyáš se na něho díval s velikým nadšením, jen se usmál a pomyslil si: „Je velice pracovitý a odhodlaný a to se mi na něm líbí. Co já? Já už tady zůstanu, ale Andrej je mladý, vyučí se u mne kovářem a může jít o dům dál. Přeji mu štěstí. Zaslouží si to.“ Andrej už konečně dobrousil všechny zbraně a oddychl si: „Konečně. Už mám hotovo.“ Kat Matyáš k němu přišel, řádně si všechno zkontroloval a usmál se: „Výborně, Jsi velice dobrý ve své práci. Když už máš hotovo, tak se můžeš už vrátit.“ „Díky, kate Matyáši. Co budu dělat zítra?“ „Zítra už nic nemám. Ale jestli chceš, naučím tě vyrábět mříže a různé věci ze železa. Je toho hodně. Můžeš být i kovářem všech železných okrasných věcí.“ „Ty to umíš?“ „Ano, Andreji. Umím to. Tak už běž.“ Andrej mu poděkoval, rozloučil se s ním a opustil jej. Jola seděla v pivnici, pořád pila víno a smála se: „Já a počítat? Phe! To já přece neumím. Nikdo mne to nenaučil. Nikdo.“ Postavila se a chodila pořád kolem dokola. „Já umím počítat jen do desíti. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět a deset. Dál už nevím. Ať si to vypočítá samotný pán, když je tak chytrý. Já mám to své vínečko a lépe je být zámeckou hlídačkou pivnice, než se toulat po tržnici, jako ta stará udrbaná Gražena.“ Posadila se na lavici, do číše si nalila víno a pila jej jako vodu. Mezitím v zámku byl klid, žádná oslava tentokrát nebyla, všude se jen uklízelo, peklo, vařilo a smažilo. Hynek chodil okolo služek jako páv, chlubil se, že je správcem zámku a usmíval se, jako by mu v hlavě přeskočilo. Andrej se už vrátil, vešel do kuchyně a nalil si do hliněného hrnečku horkou smetanu. Hynek k němu přišel a prohlížel si ho s nevlídným pohledem. Kuchařka se usmála na Andreje a ptala se: „Tak co? Jak ti

jde kovařina?“ „Dobře, kuchařko, odvětil klidně, : už umím dělat šípy, podkovy, vypáčit mříže a opravit zámky od dveří a mříží. Kat Matyáš mi slíbil, že mne naučí vyrábět zbraně a ozdobné železné věci.“ „Tak to budeš za chvíli mistr kovář, Andreji. Přeji ti to.“ „Díky, kuchařko. Jak se to vše naučím, tak opustím Lotyhaus a půjdu třeba za lepší službou.“ Hynek jej zaslechl, usmál se, posadil se na židli a prohodil: „Phe! Kovařina je pěkná věc, Andreji, ale pamatuj si. Musíš být šikovný kovář a ne se jen tak rychle něco naučit a pak vyrazit. Tady jsi v Lotyhausu, takže mne budeš poslouchat. Hybaj přiložit!“ Andrej dopil horkou smetanu a odkráčel do dřevníku pro dříví. Hynek se uklidnil, pohlédl na kuchařku a poručil jí: „Jak dovaříš jídlo pro pány, tak navař něco mne. Mám hlad.“ „Ano, Hynku. Už to budu mít a pak ti uvařím něco k jídlu.“ Schylovalo se k večeru, páni se už konečně vraceli ze svého honu, přišli do návštěvní haly a posadili se na židle. Služka k nim přišla a ptala se: „Mohu něco udělat, Vaše milosti?“ „Ano, přikývl zklamaně pán z Ciezsyna, : připrav pro mne a pro ostatní pány koupel a ať to netrvá dlouho. A jak vše vyřídíme, tak mi potom zavolej zámeckou hlídačku pivnice.“ „Myslíte Jolu?“ „Ano a koho jiného? Jdi už.“ Služka jen přikývla a okamžitě běžela pro pány připravit koupel. Později páni už seděli v pracovně, všichni byli zticha a docela klidní. „Co se to s nimi děje?“ Ptala se jedna kuchařka služky. „Já nevím, odpověděla, : připravovala jsem jim koupel, potom vešli do pracovny a jsou tam nějak tišší. Asi se jim něco stalo.“ Po její větě se páni konečně rozmluvili a vyprávěli si své zážitky z honu. „Kde je písař? Ještě jsem ho neviděl a vždycky tady je před námi.“ Ptal se pán z Ciezsyna a napil se vína. Za nemalý okamžik k nim dorazil i samotný písař a omluvil se: „Omlouvám se, Vaše milosti, ale trochu jsem se opozdil.“ Posadil se na své místo, vytáhl si psací potřeby a vyčkával. Pán z Landeku se podíval na své úlovky a oznámil jako první: „Já mám dva muflony a dvě srny, plný počet.“ Cikánský baron se zamračil a pravil: „Já mám dvě srny a jednoho muflona. Ten jeden mi utekl, ale málem jsem ho dostal, ale šlápl jsem na suchou větev, ta pode mnou praskla, muflon si mne všimnul, podíval se na mne a utekl.“ Pán z Ciezsyna byl v dobré náladě a podotkl: „Já mám plný počet, jako pán z Landeku. Takže vyrovnal jsem pána z

Landeku.“ Pán z Pragu se také usmál a poznamenal: „No, bude to zajímavé zhodnocení, urození páni. Já mám dva muflony a dvě srny. Myslím si, že máme všichni tři stejné výsledky.“ Pán z Ciezsyna se podíval na úlovky, podrbal se na nose a pomyslil si: „Tři vítězové nemůžou být, musí být jen jeden. Jak to udělat? Jak stanovit výherce?“ Páni se na sebe podívali, moc dobře věděli, že jsou tři vítězové, ale vítěz může být jen jeden. Písař na ně pohlédl a ptal se: „Koho mám určit jako vítěze, Vaše milosti?“ Pán z Ciezsyna se zamračil a odvětil: „Ještě nevím, písaři. Musíme se dohodnout. Jen zůstaň na svém místě a buď připraven ke psaní.“ Písař nic neříkal, byl zticha, jen sledoval pány, byl sám zvědavý, jak se dohodou. Služka je zaslechla, utíkala do kuchyně a volala: „Začíná to být zajímavé! Vyhrali všichni tři páni a teď se musí dohodnout, kdo bude vítěz!“ Kuchařka na ní pohlédla a podotkla: „Já si myslím, že udělají další kolo. Tři vítězové nemůžou být. Něco ti páni musí vymyslet.“ Služka se usmála a povzdychla si: „Doufám, že to nevyhraje pán z Landeku. Z něho moc nemám dobrý pocit.“ „To já také ne, zasmála se kuchařka, : ale Hynek má z něho veliký respekt. Alespoň má z někoho respekt.“ „Už jim musím donést víno. Pánům už dochází.“ Nadhodila služka a rychle utíkala pro džbán vína. Pán z Ciezsyna byl už nervózní a otráveným hlasem promluvil: „No, jak vidím, tak se asi nedomluvíme. Urození páni, vidím to takhle. Jediná možnost je zopakovat si ty hry znovu, tedy to jedno kolo.“ „Nesmysl, pane z Ciezsyna, namítl pán z Landeku, : mám jiný nápad a myslím si, že to zabere a určí jednoho vítěze.“ Pán z Pragu pohlédl na pána z Landeku a ptal se: „A co to bude za rozhodující kolo?“ „Tři terče, tři šípy, a kdo se trefí do černého, vyhrál. A pokud i to bude vyrovnané, tak je tady další možnost a tou možností je, trefit se šípem do jablka.“ Odvětil pán z Landeku a napil se vína. Cikánský baron se tomu usmál, pochválil pána z Landeku: „Výborně, pane z Landeku. Myslím si, že je to dobrý nápad. Ten by měl zabrat, ale musíme se domluvit na dalším kole. Co budeme lovit příště a o co se budeme sázet?“ „Na to je ještě brzy, podotkl pán z Ciezsyna, : nejdříve se musí vyřešit nynější problém a pak se můžeme posunout dále.“ „Souhlasím. Urození páni, odcházím do své komnaty. Jsem unavený a potřebuji se vyspat.“ Oznámil unaveně pán z Pragu, vstal,

uklonil se a opustil je. Ostatní páni se také rozhodli, že se uloží ke spánku. Písař zakašlal a ptal se: „Mám už odejít, Vaše milosti?“ „Na tebe jsem zapoměl, usmál se unaveně pán z Ciezsyna, : jo, můžeš už odejít, ale ráno buď připravený v pracovně. Než odejdeš, oznam kuchařkám, ať nám připraví dobrou snídani a pak oběd. Zítra nejdeme nikam.“ „Rozumím, Vaše milosti. Omluvte mne.“ Uklonil se a opouštěl pracovnu. Když už všichni ulehli ke spánku, sluha Damián přišel za panem z Pragu a ptal se: „Cornelie, jak to dopadlo?“ „Neříkej mi tak, Ondřeji. Tady jsem pánem z Pragu. Zítra se to má rozhodnout. Jsme tři vítězové.“ „Aha, ptám se jen tak. Musím kapitánovi Matějovi něco říci a on pak půjde za hrabětem Bartolomějem. Hezky se vyspi.“ Cornelie jej políbila, rozloučila se a ulehla ke spánku. Posel přišel do kuchyně, očima hledal kuchařku a rozkázal: „Na příkaz pána z Ciezsyna se má udělat snídaně, pak oběd.“ „Copak, páni nikam zítra nejdou?“ Ptala se jej kuchařka. „Ne, jsou zítra tady. Budou jednat ohledně svých her. Tak si dávej na snídani i oběd záležet.“ Přikývl písař a opustil kuchyň. Kuchařka jen přikývla a řekla si pro sebe: „Kdy už se konečně pořádně vyspím. Jsem pořád na nohou a vařím jen pro pány a žádná dobrá zpráva, jen se vypráví o jejich hrách. Ale co. V Lotyhausu už to jiné nebude. Pořád dokola.“ Odložila hrnec na pec a posadila se na židli. Pán z Ciezsyna byl ještě vzhůru a řekl si pro sebe: „Na něco jsem zapoměl.“ Vyšel ze své komnaty, přišel za služkou a ptal se: „Byla jsi pro tu Jolu?“ „Ne, já jsem na to zapoměla, Vaše milosti. Omlouvám se.“ „Nevadí, stejně už je pozdě, ale zítra ráno jí chci vidět stát v jídelně. Můžeš odejít.“ Služka jen přikývla a odešla do čeledníku. Pán se vrátil do své komnaty, ulehl ke spánku a usnul.

21. KAPITOLA...JEDEN VÍTĚZ A BITKA V ŠENKU

Ráno bylo chladné, Andrej opět přiložil dříví do všech pecí, očistil si ruce a rychle utíkal ke katovi Matyášovi. Služka utíkala za Jolou, probudila jí a oznámila: „Dnes ráno máš jít k pánovi z Ciezsyna. Potřebuje s tebou mluvit.“ Jola se probrala, byla lehce opilá a prohodila: „Co? Jo, to jsou ty sudy. Jojo, mám je spočítané.“ Služka jen přikývla a opustila jí. Ve skutečnosti Jola neměla nic spočítané, v ten den si řekla, že si číslo vymyslí, protože neuměla ani číst a počítat. Nalila si do číše víno a napila se. Gražena se za včasného rána utíkala na tržiště pro čerstvou zeleninu a jak to bývávalo u ní zvykem, vždycky se zdržela. Páni už byli na nohou, přišli do jídelny a čekali na snídani. Služky jim donesly snídani a popřáli jim dobrou chuť. Písař kolem nich prošel a kráčel do pracovny. Pán z Ciezsyna se podíval na služku a rozkázal jí: „Přiveď mi Jolu.“ „Už jdu, Vaše milosti.“ Přikývla služka a utíkala pro Jolu. Později už Jola stála v jídelně a ptala se: „Co potřebujete, Vaše milosti?“ „No, ty tedy teda vypadáš. Jako by jsi pila každý den víno, ale k věci. Kolik sudů vína je?“ „To jako v pivnici?“ „Na stromě asi těžko, Jolo.“ Stará Jola se na něho podívala a odvětila: „Je jich tam asi kolem čtyřiceti pěti, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se usmál, podíval se na ní a pravil: „Jolo, tohle je nesmysl, protože jak jsem sem přišel, bylo jich stopadesát. Takže se laskavě vrať do pivnice, vypočítej je a pak přijď za mnou.“ „Já neumím počítat.“ Už začala brečet, klekla si a prosila pána, ať jí netrápí. Pán se usmál a podotkl: „Nikdo ti nic nedělá, Jolo. Vrať se do pivnice a vypočítej mi sudy s vínem. To je vše, co po tobě chci, nic víc. Počkej! Přistup ke mne blíže a dýchni na mne.“ Jola měla z pána strach, bála se, ale odvážila se k němu přistoupit a dýchla na něho. Pán se usmál a pravil: „Tak, Jolo. Udělám to takhle. Náladu si kazit nebudu, dneska je pro mne moc významný den. Když piješ mé víno, tak ti snižuji zlatku. Půjde to tak dlouho, dokud budeš pít mé víno. A za další. Pokud mé víno se ztratí z pivnice, tak zaplatíš všechno. Doufám, že si rozumíme. Teď můžeš odejít, ale než odejdeš, vypočítáš mi kolik v pivnici je sudů

mého vína. Dej si odchod.“ Jola se rozklepala na celém těle, rozbrečela se a zvolala: „Já neumím počítat!“ „To je tvůj problém, Jolo. Jdi a vypočítej mi sudy s vínem. A to uděláš hned!“ Jola už nic neřekla, uklonila se a s kulhavým krokem kráčela z jídelny pryč. „Já jí ukážu, že bude chlastat mé víno. Pěkně ty mé sudy vypočítá, i kdyby to trvalo do večera, ale vypočítá je!“ „Jenom klid, pane z Ciezsyna, uklidnil ho pán z Landeku, : pokud víno dojde, nechám poslet k tobě své. Není problém, ale teď se musíme najíst a pak probereme ty naše hry.“ „Dobře.“ Usmál se pán z Ciezsyna a pokračoval ve své snídani. Jola se vrátila do pivnice, posadila se na lavici, do číše si nalila víno a řekla si pro sebe: „Asi mám vojnu. Kvůli vínu příjdu o jednu zlatku. Ale co. Víno budu mít pořád, tak co.“ Za ní přišel Hynek a ptal se: „Co jsi dělala u pána?“ „Zavolal si mne a mám za úkol vypočítat všechny sudy s vínem, ale já neumím počítat!“ Hynek se na ní podíval a pravil: „Tak se to nauč!“ Jola se vzpamatovala, ukazovala svou pravicí na sudy a počítala je. Při počítání se jí třepala ruka. Dál už nemohla.“ Hynek se naštval a poručil jí: „Já to vypočítám sám!“ Jola si oddychla, posadila se na lavici a napila se vína. Hynek vypočítal sudy s vínem, pohlédl na Jolu a poručil jí: „Jdi za pánem a řekni mu, že tady jsou sudy s vínem. Je jich celkem stočtyřicet pět.“ „Díky, Hynku. Zachránil jsi mne! Jdu ihned za pánem a řeknu mu to!“ Hynek se na ní usmál a pomyslil si: „Zadarmo to nebude, Jolo. Na to se spolehni. Za to budu něco po tobě chtít.“ Jola přišla za pánem z Ciezsyna, byla celá udýchaná a oznámila: „Vaše milosti, konečně jsem vypočítala sudy s vínem. Je jich celkem stočtyřicet pět, Vaše milosti.“ „No vidíš, že to jde, když se chce. Můžeš odejít a pro příště. Nepij mé víno, jinak ti to bude stát dvě zlatky. Odejdi.“ Jola se vrátila do pivnice, byla už klidná a posadila se na lavici. Hynek k ní přistoupil a pověděl jí: „Tak, já jsem ti pomohl vypočítat ty sudy a ty máš za úkol něco pro mne udělat.“ „A co, Hynku?“ Ptala se. „Budeš sledovat pána z Pragu. Ten pán se mi vůbec nelíbí a také budeš sledovat pána z Landeku. Toho nenávidím. Potom mi řekneš, co jsi viděla.“ „Dobře, Hynku. Udělám to.“ Hynek se s ní rozloučil a odkráčel zpátky do zámku. Jola seděla na lavici jako zařezaná a ptala se sama sebe: „Proč mám vlastně sledovat pána z Landeku a pána z Pragu? To je

jedno, hlavní je, že mám víno.“ Mezitím páni už konečně posnídali a dohodli se, že závody určí jednoho vítěze. Štloba s Hynkem vytvořili tři slaměné terče a postavili je na zahradu, která se nacházela blízko zámku. „Tak urození páni, podotkl pán z Ciezsyna, : já, pán z Landeku a pán z Pragu budeme soutěžit. Každý z nás má tři šípy a jeden terč. Kdo se trefí do černého, je vítěz. Pokud i to nerozhodne, bude střelba na jablko. Souhlasíte?“ „Samozřejmě, bude to velice rozumné.“ Přikývl pán z Landeku, uchopil svou kuši a kráčel ven na zahradu jako první. Hynek se díval na něho s nevlídným pohledem, přál si, aby to pán z Landeku nevyhrál, moc ho totiž nemusel. Pán z Landeku vystřelil první, druhý a pak třetí šíp, byly zabodnuty vedle středu, ale v cíli nebyly. Pán z Ciezsyna se usmál a podotkl: „Dobře, tak teď já. Jde vidět, že pán z Landeku štěstí neměl, třeba ho budu mít já.“ Vypálil. Dva šípy měl mimo středu a třetí šíp v cíli. Pán z Pragu se na něho podíval a poznamenal: „Máš dobrou mušku, příteli a teď já.“ Jeden šíp letěl mimo a dva šípy se zabodly přímo do cíle. „Čistý střed jako slovo boží.“ Zasmál se cikánský baron a posadil se na židli, která byla na zahradě i se stolkem. „Všichni jste to viděli, prohlásil pán z Ciezsyna, : pán z Pragu je opět vítěz! Vyhrál všechna úrodná pole s obilím!“ Pak se všichni odebrali do pracovny a projednávali další kolo panských her. „Kdo vyhrál?“ Ptala se později kuchařka služky.“ Pán z Pragu. Zítra asi půjdou opět do lesů. Slyšela jsem je, jak se o tom baví. Jdu jim pro víno a pak budu nepatrně je poslouchat. Třeba se něco dozvím!“ Kuchařka se usmála a začínala už vařit oběd. Mezitím Hynek se rozhodl, že navštíví šenk a pořádně si poslechne, o čem se to havíři pořád baví. Pořádně se najedl, pak přišel do kuchyně a oznámil: „Kdyby mne páni hledali, tak jim řekni, že jsem v lese.“ Kuchařka jen přikývla a dál se věnovala přípravě oběda pro urozené pány. Andrej byl u kata Matyáše, učil se vyrábět z kovu okrasné předměty, ale nedařilo se mu to. „Já se to naučím. Podkovy mi také nešly a teď je umím. Naučím se to.“ Měl za úkol vyrobit věšáky, později nějaké ozdobné předměty. Kat Matyáš se usmál a pomyslil si: „Je učenlivý a to je dobře. Bude dobrým kovářem.“ Andrej se snažil ze všech sil, nakonec se mu povedlo ukovat pěknou mřížku a pochlubil se tím katovi Matyášovi. „Výborně, Andreji. Jen tak dál.“ Andrej byl z toho velice nadšený, začínal s

chutí pracovat. Páni už byli ve své pracovně, seděli na svých židlích a dívali se na písaře, ten se jen odvážil otázat: „Co mám napsat, Vaše milosti?“ Pán z Ciezsyna se usmál a podotkl: „Vítěz je pán z Pragu a tak získává všechna úrodná pole s obilím, písaři. Napiš to a pak budeš psát dále, jen co se dohodneme.“ Písař jen přikývl a připravil se ke psaní. Cikánský baron se napil vína a podotkl: „Je ráno a za nedlouho bude oběd, urození páni. Můžeme se dohodnout až po obědě. Já bych si rád odpočinul a po obědě se můžeme dohodnout na další kolo. Myslím si, že by to bylo rozumné.“ Pán z Landeku se usmál a poznamenal: „Moudrá slova. Také jsem toho názoru.“ Všichni jen přikývli a rozešli se do svých komnat. Písař také odešel do své komnaty, v zámku bylo ticho, jen v kuchyni bylo hlučno, kuchařky vařily, pekly a smažily. Mezitím Hynek navštívil šenk, posadil se na lavici a poručil: „Šenkýři, dones mi víno, ale poctivé!“ Šenkýř se na něho podíval a podivil se: „Doufám, že tady nebude bitka. Hynek je dost rýpavý.“ Nalil mu do číše víno a podal mu jí. Za nemalý okamžik do šenku také vešli havíři, posadili se za stůl a začali si vyprávět o pánech a jejich hrách. Jeden nadhodil: „Jak jsem přišel domů, tak má žena mluvila se starou Graženou, to je ta drbna, co pořád klábosí, co je nového v zámku a tak. Prý vyhrál pán z Pragu a zítra bude další kolo. Mám strach.“ „Z čeho?“ Zeptal se ho druhý havíř. „Z toho, kdy se bude hrát o doly a kdo bude jejich pánem. Já nechci, aby to vyhrál pán z Landeku, i když je pravdou, že dobře platí. Pán z Landeku je dost přísný a lidé mají z něho pořádný respekt. Ten se nikoho nebojí!“ Ostatní havíři jen přikyvovali a jeden se podíval na Hynka. Hynek se ušklíbil, pohlédl na bavící se havíře a ptal se: „A koho chcete jako za pána?“ „Pán z Pragu, o něm se říká, že je tajemný, ale slyšel jsem, že je dobrý pán. Není prý jako jeho otec, nebo děd. Ti dva byli přísní a šel z nich strach.“ Hynek se zasmál a poznamenal: „Já bych chtěl, aby to vyhrál pán z Ciezsyna, pro mne je dobrý a myslím si, že bude dobrým pánem i nadále.“ Jeden havíř se napil vína a poznamenal: „Slyšel jsem, že pán Lotyhausu byl zavražděn jen proto, aby pokračovaly panské hry. Nevím, jestli je to pravda, ale myslím si, že na tom bude něco pravdy a možná pán Lotyhausu byl překážkou a musel být proto odstraněn.“ Šenkýř se díval na své hosty a

poslouchal, o čem se to vůbec baví, ale do debaty se nepouštěl. Chodil okolo svých hostů a obsluhoval. Havíř pokračoval: „Opakuji to znova. Myslím si, že pán Lotyhausu byl možná zabit, aby ty panské hry mohly pokračovat. Nevím, je to mé tušení.“ Hynek se na něho podíval a s podrážděným hlasem promluvil: „To je nesmysl. Pán Lotyhausu byl nemocný a pánu z Ciezsyna odkázal testament. Byl jsem u toho. Testament mu předal pán Lotyhausu.“ „No, nadhodil jeden havíř, : já mám takové tušení, že se něco bude dít. Třeba skutečně byl pán Lotyhausu zabit a možná v tom prsty máš třeba ty, Hynku.“ V tom do Hynka skočila veliká zlost, postavil se a vykřikl: „To, co říkáš, tak tohle je křivda! Ještě jednou a letíš ze šenku ven!“ „Havíř se postavil a upozornil ho: „Nevyhrožuj a buď v klidu. Nezapomínej, že nás je tu více a ty jsi sám, Hynku! Tak být tebou, tak jsem zticha!“ Hynek si vyhrnul rukávy, přišel k havíři a varoval jej: „Ještě jedno slovo, končíš v tomto šenku!“ Šenkýř měl z potyčky strach, postavil se mezi ně a poprosil: „No tak, hoši. Přestaňte se hádat a uklidněte se. Nechci mít tady nic rozboté. Stačila minulá rvačka.“ „Táhni k čertu, šenkýři, okřikl jej Hynek, : ten havíř holotský si musí uvědomit, s kým on mluví! Pokud to neví, tak mu to vysvětlí mé pěsti!“ Šenkýř se podíval na svého pacholka, přistoupil k němu a požádal ho: „Nepatrně se vytrať ze šenku a utíkej pro Jeho milost. Ale buď rychlý.“ „Už jdu, šenkýři.“ Odvětil pacholek a s pomalým krokem opouštěl šenk. Havíři se postavili a blížili se k Hynkovi, ten ale neměl z nich žádný strach, jen se usmál a prohodil: „Jde vidět, že jsem se dlouho nepral. Je třeba si zopakovat bitku. Šenkýři, vystřel! Tady budou lítat stoly a židle!“ Šenkýř měl strach a poprosil: „Přestaňte, nebo běžte všichni ven a tam si to vyříkejte! Už jednou jsem měl rozmlácený šenk a nechci, aby se to opakovalo!“ Jeden havíř se usmál a pověděl: „No, jde vidět, že Hynek si koleduje, chlapi, vyžente šenkýře a my si něco potřebujeme vyřídit s Hynkem.“ „Také jsem tohoto názoru.“ Přikývl Hynek a připravil se k boji. Tři silní havíři vyhodili šenkýře, pak se vrátili do šenku a vrhli se na silného a mohutného Hynka. Propukla veliká rvačka, Hynek se oháněl svými pěstmi jako divý. Čtyři silní havíři se snažili srazit Hynka k zemi, ale kupovivu se jim to nedařilo, ten se bránil ze všech sil. Pacholek už konečně doběhl k zámku, zabouchal na

dřevěná vrata a vyčkával. Otevřela mu jedna služka a ptala se: „Co chceš?“ „Musím jít za pánem. V šenku je pekelný lomoz!“ „Co se stalo?“ Ptala se. „Hynek se tam pere s havíři.“ „Kde?“ „V šenku. Poslal mne šenkýř, ale rychle!“ Služka zavřela vrata, rychle utíkala za pánem a oznámila mu, co se v šenku děje. Pán z Ciezsyna se usmál a řekl si pro sebe: „Tady opravdu člověk nemůže mít klid.“ „Koukám, že v Karvě začíná být nějak živo, co jsme tady my.“ Zasmál se cikánský baron a pohlédl na pána z Landeku. „Já tam zajdu.“ Nabídl se pán z Landeku a připravoval se na cestu. V šenku byla pořádná bitka, Hynek se s havíři pral jako divý, po celém šenku lítaly židle a stoly a jeden havíř za druhým ležel na zemi. Šenkýř vešel dovnitř a zvolal: „Přestaňte se tady prát! Všechno mi to tady rozbijete!“ Nikdo jej ale neposlouchal, bitka pokračovala vesele dále. Dva mohutní havíři se vrhli na Hynka, ale jeho pěst je srazila k zemi. „Já ho znám z minula, promluvil jeden havíř, : kdysi sloužil u jednoho pána, ale byl vyhozen. Rád se pere a nikdo jej ještě nezrazil k zemi! Musíme dojít pro pána!“ „Není třeba, ozval se šenkýř, : už jsem pro něho poslal!“ Pán z Landeku vyšel ze zámku, naskočil na svého koně a uháněl k šenku. Pacholek jej následoval, utíkal za pánem, co mu nohy stačily, když už nemohl, zkrátil si cestu k šenku malým lesíkem, aby byl u šenku jako první. Když už dorazil k šenku, zvolal: „Šenkýři, pán z Landeku jde sem!“ „No konečně!“ Oddychl si šenkýř a v duchu se zaradoval. V šenku probíhala bitka, havíři se snažili srazit Hynka, ale zdálo se, že neměli úspěch. Pán z Landeku dorazil k tomu místu, seskočil z koně a vešel dovnitř. Kolem něho proletěla židle a dopadla přímo k oknu. Pán z Landeku si z opasku vytáhl bič a zakřičel: „Co je to tady a dost! Přestaňte se prát, nebo vám to vysvětlím jinak!“ Havíři se polekali jeho hrubého hlasu, přestali se prát, jen Hynek byl pořád zapálený do bitky. Pán z Landeku švihl svým bičem o zem a napomenul Hynka: „Co to má znamenat! Nech toho, nebo poznáš můj bič!“ Hynek jej zaslechl, chytil posledního havíře, který mu byl po ruce, ovalil ho pěstí, havíř neudržel rovnováhu a svalil se na zem. „Máš sílu, to musím uznat, co teď tě odvedu ke tvému pánovi a ten tě ztestá! Pohni s sebou!“ Hynek se na něho podíval, nic neřekl a beze slova následoval pána z Landeku, jak vychází ze šenku pryč. „A co já? Kdo mi tu škodu

zaplatí?!“ Ozval se šenkýř a nešťastně se díval po celém šenku. „Pán z Ciezsyna ti zaplatí škodu! S pánem bohem!“ Ozval se ještě pán z Landeku, naskočil na koně a s pomalým cvalem mířil k zámku, Hynek kráčel za ním. „Myslím si, že Hynek ztrestán nebude, protože je správcem zámku!“ Zuřil havíř, zaplatil za víno a mířil domů. Šenkýř se podíval na ostatní havíře a napomenul je: „Dobře vám tak, havíři! Příště nerýpejte do Hynka!“ „Ale o něm se říká, že má prsty o zavraždění pána Lotyhausu!“ „Máš důkazy? Nemáš! To bylo naposledy, jinak ten šenk už pro havíře nebude, ale jen pro pány! A příště už vám nenaleju! Běžte všichni domů!“ Zakřičel šenkýř a už začínal počítat škody. Pacholek urovnával stoly a židle, na zemi našel dvě zlatky, strčil si je do kapsy a v duchu se zaradoval: „Alespoň jsem něco našel. Dvě zlatky na cestě jen tak nenajdu.“ Šenkýř si ničeho nevšiml, jen počítal škody, když už měl vše vypočítané, prohlásil: „Pán musí zaplatit pasedát zlatých.“ Pán z Landeku s Hynkem už dorazil k zámku, poručil Hynkovi: „Počkej tady, já přivedu tvého pána. Ten už si to s tebou vyřídí! Kdyby jsi byl mým sluhou, tak máš vojnu, kamaráde. Pištěl by jsi jako myš! Já ti dám se pořád prát! Jestli se chceš pořád prát, Hynku, tak jdi do války!“ Hynek dal hlavu dolů, v duchu ale zuřil a proklínal havíře i pána z Landeku. Pán z Ciezsyna přišel k Hynkovi, pohlédl na něho a ptal se: „Hynku, můžeš mi říci, jsi prováděl v tom šenku?“ „Vaše milosti, to havíři si začali. Tady o tom nebudu mluvit. Musíme být někde o samotě, Vaše milosti.“ „Budiž, Hynku, pojď do mé pracovny.“ „Ale tam jsou přece urození páni!“ Zhýkl se strachem. Pán z Ciezsyna se nad tím zamyslel a poznamenal: „Tak jdeme do tvé komnaty a tam mi vše řekneš, co se v šenku stalo. Běž!“ Oba vešli do komnaty, pán za ním zamknul vrata a ptal se: „Co se to dělo v šenku, Hynku?“ „Vaše milosti, někdo to vypustil na svobodu.“ „A co?“ Ptal se pán. „Byl jsem v šenku a havíři si mezi sebou vyprávějí, že mám na svědomí pána Lotyhausu. Proto jsem se pral. Havíři začínají do toho šťourat, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna pohlédl na Hynka a s klidným hlasem promluvil: „Jenom klid, Hynku, to jsou jenom jejich slova. Nemají žádné důkazy, ale řekni mi jen jednu věc. Kdo o tom všechno ví?“ „Já, vy, Vaše milosti, stará Jola, to je ta hlídačka pivnice a kat Matyáš.“ Pán z Ciezsyna si vytáhl měšec zlatých a

poručil: „Hynku, dej katovi deset zlatých. Jole také deset a já zaplatím škodu v šenku. Ty také něco dostaneš.“ „Ale co uděláš ty, Vaše milosti, když pravda vyjde najevo?“ Ptal se Hynek už vyděšeně. „Buď v klidu, já se o to už nějak postarám, ty hlavně hlídej tu ožralou Jolu. Pokud bude dělat potíže, tak se jí zbav.“ „Rozumím.“ Přikývl Hynek a ještě se zeptal: „To mám udělat hned?“ „Ano, Hynku. Ničeho se neboj, hry pokračují tak, jak mají. Ty se postarej hlavně o to, aby kat dostal něco za mlčení a Jola. Není se čeho bát, nejsou proti nám žádné důkazy.“ U Hynkové komnaty někdo poslouchal, mihla se temná postava kolem jeho komnaty a pak se ztratila někde v kuchyni. Pán vyšel z komnaty a naoko řval po Hynkovi: „Příště se postarám o to, aby jsi zaplatil veškerou škodu, co jsi v šenku napáchal! Zmiz mi z očí!“ Hynek jej ihned pochopil, dal hlavu dolů a omluvil se: „Omlouvám se, Vaše milosti. Už se to opakovat nebude.“ „To jsem rád a teď zmiz!“ Hynek jen přikývnul, odcházel do kuchyně. Mezitím kapitán Ondřej, který byl převlečený za sluhu Damiána seděl v kuchyni a byl zamyšlený. Hynek se na něho podíval, nic neřekl, nalil si do hrnečku horkou smetanu a posadil se na židli. Damián na něho pohlédl a ptal se: „Něco nového?“ Hynek si ihned uvědomil, že mluví s osobním sluhou pána z Pragu, tak v klidu odpověděl: „Nic se neděje. Všechno je v pořádku.“

22. KAPITOLA...TŘETÍ HRA ZAČÍNÁ A KONFLIKT S JOLOU

Hynek jej opustil a odkráčel do své komnaty. Cikánský baron se podíval na pána z Landeku a ptal se: „Když jsi tam byl, kdo vyhrával bitku?“ „Hynek, urozený pane. Musím říci, že ten muž se rve velice dobře. Kdyby byla vojna, ihned bych ho nechal naverbovat. Je velmi silný, ale k věci, přátelé. Musíme se dohodnout na třetím kole.“ „Také souhlasím, odvětil pán z Pragu, : ale bylo by dobré se pořádně naobědvat, napít se dobrého vína a pak by jsme mohli jednat o třetím kole.“ „Pravda, tak jdeme do jídelny a po dobrém obědě se poradíme, jak dál.“ Přikývl pán z Ciezsyna a odcházel z pracovny jako první. Všichni vešli do jídelny, poručili si oběd, služky jen lítaly sem a tam a obsluhovaly pány. „Služko, přikázal jí pán z Ciezsyna, : zavolej mi Hynka!“ Služka jen přikývla a utíkala pro správce zámku. Později Hynek už stál před pánem z Ciezsyna a otázal se: „Co potřebujete, Vaše milosti?“ Pán z Landeku se na něho podíval a poznamenal: „Všiml jsem si, že se rád pereš. Jsi správcem zámku a správce zámku by se měl podle svého postavení chovat. Ale líbí se mi, jak se pereš. Pověz mi, kde jsi sloužil před tím, když jsi přišel sem?“ Hynek se hrdě postavil a odpověděl: „Kdysi jsem sloužil u jednoho pána, už nevím, jak se jmenoval, ale kdysi jsem se pral pořád. Z panství, kde jsem sloužil, tak mne vyhodili jen proto, že jsem sám kdysi vymlátil šenk. Pán mne za to vyhodil. Přišel jsem pak jsem a už tu sloužím asi tak deset let, Vaše milosti.“ „Pověz mi, Hynku. Jaký byl pán Lotyhausu?“ „Byl dobrý, jen trochu zapomětlivý. Ale potom začínal nějak být divný, asi ho častěji přepadávala nemoc. Trvalo to tak dlouho, až skonal, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se podíval na Hynka, usmál se a přikývl. „Hynku, ptal se jej pán z Landeku, : nechtěl by jsi sloužit u mne? Povýšil bych tě za kapitána. Jsi velice silný a schopný. Také bych ti dobře zaplatil. Tak co?“ „Odpusť pane z Landeku, ale já jsem věrný svému pánu z Ciezsyna.“ „Hm, to je škoda, ale budiž. Můžeš odejít.“ Hynek se uklonil a opustil jej. Pán z Ciezsyna byl s Hynkovou odpovědí spokojený. Páni se už konečně najedli, napili se a odcházeli zpět do pracovny. Písař

se také vrátil do pracovny, byl po obědě, posadil se za stůl a sledoval pány, byl ve střehu. „Tak, usmál se pán z Pragu, : je na čase se domluvit na třetím kole, o co se bude hrát a co máme ulovit?“ „Mám nápad, usmál se cikánský baron, : ulovit by jsme měli jednoho jelena a jednoho vlka. Bude to složité, ale hon bude stát za to.“ Pán z Landeku se usmál, jen nepatrně přikývl. Pán z Ciezsyna se usmál a podotkl: „Dorovnejte, urození páni. Sázím lesy a louky.“ Páni se na sebe podívali a pán z Landeku promluvil: „Dobrá tedy. Dorovnávám!“ Všichni také dorovnali, pán z Ciezsyna se usmál, pohlédl na písaře a poručil mu: „Piš. Já, pán z Ciezsyna, jsem rozhodl takto. Zítra bude hon, ulovit jednoho jelena a vlka, jako sázka se dává lesy a louky. Já, pán z Ciezsyna, pán z Landeku, pán z Pragu a cikánský baron jsme se tak dohodli.“ Písař dopsal a čekal. „Urození páni, prosím, podepište se.“ Poručil jim pán z Ciezsyna a sám se napil vína. Ostatní páni se podepsali, pak pokračovali v různé debatě. „Smím už odejít?“ Ptal se písař a zakašlal. „Ano, můžeš odejít. Tak jako vždycky. Večer, než přijedeme, tak buď v pracovně.“ „Dneska, Vaše milosti?“ „Ne, zítra, písaři. Dnes máš už volný den.“ „Děkuji. Vaše milosti.“ Poděkoval písař, uklonil se a opustil jej. Páni se věnovali svým zájmům a vyprávěli si své zážitky z honu. Písař prošel kolem kuchyně, zastavila jej kuchařka a ptala se: „Tak co, písaři? O co zítra budou páni hrát?“ „Budou hrát o louky a lesy. Každý z nich musí ulovit jelena a vlka. Bude to zajímavé. Jsem zvědavý, o co se bude hrát příště.“ Kapitán Matěj jej zaslechl, usmál se a ptal se: „A kdy páni budou hrát?“ „Zítra, kapitáne Matěji. Zítra.“ Kapitán Matěj jen přikývl a oznámil: „Musím do lesa. Viděl jsem tam pár vlků a pak pánům sdělím, kolik jich je v lesích.“ Písař se usmál a poznamenal: „Jsi nějak čilý, kapitáne Matěji, ale budiž. Mám už dnes volný den, tak se podívám na tržiště.“ Kuchařka nic neřekla a šla se věnovat úklidu v kuchyni. Kapitán Matěj se rozloučil s písařem, vyšel ze zámku, navštívil stáj, vzal si koně, naskočil na něho a uháněl za hrabětem Bartolomějem. „Mne by zajímalo, kam pořád ten kapitán Matěj jezdí?“ Ptala se služka, přestala se pak o něho zajímat a také se začala věnovat oprašováním okrasných předmětů a sošek. Hynek se rozhodl, že půjde za katem Matyášem a řekl si pro sebe: „Já a sloužit pánovi z Landeku? To nikdy! Mne je

tady dobře a doufám, že to tak zůstane.“ S pomalým krokem kráčel ke katovi, když k němu dorazil, všiml si Andreje, jak nese železo do kovárny. Andrej se na něho podíval, nic neřekl a věnoval se své práci dále. Hynek ho ani nepozdravil, vešel dovnitř a pozdravil kata Matyáše. „Zdravím tě, Hynku, dlouho jsi se tady neukázal. Co je nového v zámku?“ „Potřebuji s tebou mluvit, kate Matyáši, ale o samotě.“ Andrej přišel za nimi a ptal se: „Matyáši, podkovy jsou hotové a podařilo se mi ukovat svícen. Chceš se na ní podívat?“ „Zmiz!“ Napomenul ho Hynek. „Jenom klid, Andreji. Můžeš odejít a pokliď celou kovárnu. Já se pak na tvůj výtvor podívám. Poslechni.“ Andrej jen přikývl, popadl koště a odcházel do kovárny. „Nesnáším ho!“ Poznamenal Hynek a poručil mu: „Vyval soudek vína a něco na jídlo. Mám pro tebe důležitou zprávu!“ Kat Matyáš jej poslechl, vyvalil soudek vína, pak připravil něco na zub a posadil se k Hynkovi za stůl. „Jaké máš zprávy, Hynku?“ Ptal se s vážným hlasem. „Máme problém.“ „Jaký?“ „Vzpomínáš si na ten testament od pána Lotyhausu?“ „Ano, vzpomínám, přechovával jsem ho u mne, támhle v polici v tom džbánu. Proč se ptáš, Hynku. Něco se stalo?“ „Ano, ta stará Jola dělá problémy. Když je opilá, tak řve, kdo zabil pána Lotyhausu. Také, když jsem byl v šenku, tak havíři se bavili o vraždě pána Lotyhausu. No, skočila do mne zlost a začal jsem se v šenku prát. Pak přišel pán z Landeku a celou tu situaci uklidnil.“ Kat Matyáš se zamračil, přiskočil ke dveřím, aby se ujistil, jestli je nikdo neposlouchá, pak se vrátil a zašeptal: „To jsou jen řeči hloupých havířů, ale jedno je jisté. Musíme se být na pozoru. Něco se začíná dít. Pokud vím, tak o tom vím já, ty, Hynku, Jola a pán z Ciezsyna. Kdo o tom vlastně promluvil, že to i havíři vědí, Hynku?“ „Já to nevím, Matyáši, ale pán z Ciezsyna mne uklidnil. Havíři nemají žádné důkazy a také mi říkal, že to jsou jen Karvské klepy, nic víc. A ještě k tomu ta Gražena. To je drbna, ale pořádná. Je horší, než slepice.“ „Ale prosím tě. Gražena? Ta je neškodná. Mnoho lidí jí málokdy věří. Je to přece zámecká drbna.“ Smál se kat Matyáš. „Ale co když se stane, když se všechno prozradí? Pán z Ciezsyna by se z toho dostal, ale co my?“ „No co, poznamenal kat Matyáš, : pokud by to vyšlo na světlo boží, tak bych vzal nohy na ramena a utíkal bych pryč. Já jsem ho nezabil, ale jsem spoluviníkem. Přechovával jsem u

sebe ten testament.“ „No, myslím si, že by jsi se z toho také dostal, Matyáši. Jednal jsi na příkaz pána a já také. Kdyby to vyšlo na povrch, tak tu vinnu by jsme svalili na pána z Ciezsyna a hotovo. My jsme jen sluhové.“ „Ano, jsem sluha a kat, ale ty jsi správcem zámku, Hynku.“ „K čertu s tím! Nemluvme už o tom. Pokud Jola bude dělat problémy, zbavím se jí!“ Kat Matyáš nalil do dvou číší víno, uchopil svou číši a zvolal: „Na zdraví, Hynku a do dna!“ Hynek si s ním připil a pustil se do jídla. Andrej zametal v kovárně, když pořádně poklidil, opřel se o kovadlinu a pomyslil si: „Z Hynka mám strach. Mám takové tušení, že něco tají, nebo něco ví.“ Přitom ani nevěděl, že Hynek mu v blízké době zachrání život před bandou lupičů. Vyšel z kovárny ven a řekl si pro sebe: „No, jak se u kata Matyáše vše naučím, tak vyrazím do světa. Už mne to tady nebaví. Z Hynka nemám dobrý pocit. Nemám. Cornelie, ta se má. Našla odvahu a odešla ze zámku. A já? Já musím čekat, než se vše naučím a pak vyrazím do světa za jinou službou. Třeba se mi někde podaří. Kdo ví.“ Přestal nad tím přemýšlet, neměl co dělat, tak urovnával podkovy na zdi a nářadí. Pořádně přiložil v peci a rozhodl se jít za katem Matyášem. Přišel za ním a oznámil: „Matyáši, vše je poklizené a všude je čisto a zameteno.“ Hynek se na něho podíval a poručil mu: „Jak dorazíš do zámku, zajdi do lesa pro dříví a přilož v pecích. Když jsem se byl dívat do dřevníku, moc dřeva už tam nemáš.“ „Já vím. Já už jdu.“ „Zmiz!“ Ozval se Hynek a napil se vína. Kat Matyáš se usmál a podotkl: „Nemusíš být na Andreje tak hnusný. Je to dobrý chlapec. Bude dobrým kovářem.“ „Na něho někdy musíš zakřičet a někdy i do něho kopnout, aby se vzpamatoval.“ Andrej jej zaslechl, nic neřekl a opouštěl katovnu. Když se už blížilo k odpoledni, páni se rozhodli, že si vyjedou na projížďku Karvou a porozhlédnou se po okolí. Když už konečně vyrazili, Jola zavýskala radostí a zaječela: „Páni jsou pryč! Máme pré!“ Otevřela soudek panského vína a pila jej jako vodu. „Na zdraví!“ Řekla si pro sebe a smála se. Kapitán Matěj už dorazil k hraběti Bartoloměji, vešel do zámku a posadil se v jídelně ke stolu. Služka se jej polekala a ptala se: „Co tady děláš, Matěji?“ „Zavolej mi pána. Musím s ním ihned mluvit.“ „Už jdu, Matěji.“ Za nemalý okamžik za ním přišel hrabě Bartoloměj, pozdravil jej a ptal se: „Copak, Matěji. Něco nového?“

„Ano, Vaše milosti. Proběhl druhý lov, byl nerozhodný, tak páni se dohodli, že udělají střelbu na terč.“ „Kdo vyhrál?“ „Pán z Pragu. Zítra se bude hrát o louky a lesy. Mají za úkol ulovit medvěda a jelena. Také jsem něco zaslechl, Vaše milosti.“ „A co, Matěji? Mluv!“ „V šenku byla pořádná rvačka. Hynek s havíři, Proslýchá se, že havíři říkají, že pán Lotyhausu byl zabit, to ale Hynek prý nevydržel a v šenku se rozpoutala pořádná bitka. Tu bitku pak zkrotil pán z Landeku, Vaše milosti.“ „Dobře, Matěji. Můžeš se zpátky vrátit na své místo. Ta bitka s havíři, to je důležité. To znamená, že havíři možná mluví pravdu. I Cornelie tvrdí, že Hynek stojí za vraždou pána Lotyhausu. Nemáme zatím důkazy. Až se bude hrát o doly, tak přijď za mnou a já už něco vymyslím.“ „Dobře, Vaše milosti. Už musím jít.“ Hrabě Bartoloměj se s ním rozloučil a opustil jej. Přišel do své komnaty, vytáhl si svou oblíbenou knížku a zamyslel se: „No jo, co když se tam bude něco dít? Musím něco vymyslet a pak budu jednat.“ Přestal nad tím přemýšlet a začetl se do své knihy. Matěj nasedl na svého koně a s rychlým cvalem mířil do Karvy. Hynek byl už trochu opilý a smál se: „Jak přijdu do zámku, dám si ještě panské víno a něco si s Jolou vyřídím. Ona mne totiž nedá spát.“ „Prosím tě, buď k ní šetrný. Nezapomínej, že je to stará bába, Hynku.“ Usmál se kat. „Neboj se, budu k ní šetrný. Něco si s ní vyřídím a pak si půjdu lehnout. Ale než si půjdu lehnout, zkontroluji si Andreje, jesli pořádně přiložil v pecích. To víš, ráno je chladno a pak začíná být v zámku zima.“ Kat Matyáš se usmál, uchopil číši a zvolal: „Na zdraví, Hynku! Ať vše pro nás dobře dopadne!“ Hynek se zasmál a napil se vína. Pak vstal a s opileckými kroky mířil ke dveřím, sáhl na kliku a pravil: „No, díky za pohoštění, kate Matyáši. Ještě musím jít za Jolou a pak si jdu lehnout. Zítra mají páni ty své hry, takže zítra budu celý den odpočívat. Jen musím přikázat tesařům, aby opravili dřevěný plot.“ Otevřel dveře, zavřel je za sebou a odcházel k zámku. Kat Matyáš se napil vína a řekl si pro sebe: „Z toho dne mám ale strach. Co když se to všechno provalí? Nebudu nad tím přemýšlet, jen doufám, že vše dopadne dobře.“ Začal ve své světnici uklízet. Hynek přicházel k zámku, zkontroloval dřevník a podivil se: „Dřevník je plný, Andrej se činí. Jdu za Jolou.“ Vešel do pivnice, zavřel za sebou dveře, spatřil starou Jolu na zemi, jak je opilá a spí. Podíval

se na ní a pomyslil si: „Je mi odporná. Asi se jí zbavím! Je to baba jedna prašivá!“ Jola chrápala, s pusy jí tekly sliny, vypadala opravdu nechutně. Otočila se a chrápala dál. Hynek se usmál, vykřikl a kopl do ní: „Ožralá bába!“ Kopl jí do žeber a pak jí opustil. Jola se jen otočila, nic nevnímala a chrápala dál. Opustil pivnici a kráčel do své komnaty. Blížilo se k večeru, páni se vraceli z procházky, byli unavení a nechali si poručit dobrou večeři. „Kde je Hynek?“ Ptal se služky pán z Ciezsyna. „Byl u kata Matyáše a vypadá to, že se posilnil vínem, Vaše milosti.“ Odpověděla a položila veliký tác s pečeným bažantem na stůl. Pán z Ciezsyna jen přikývl a poručil jí: „Zítra, jak příjdeme z honu, tak chci vidět Hynka u sebe v pracovně.“ „Ano, Vaše milosti. Řeknu mu to.“ Pán byl spokojený s její odpovědí a poslal jí pryč. Páni se umyli, pak usedli ke stolu, byli nějak podezřele zticha, ani jedno slůvko nepadlo. V celé jídelně zavládlo hrobové ticho. Když se pustili do jídla, ihned se dali do řeči, bavili se o zítřejším honu. „Urození páni, usmál se cikánský baron, : jak jsme tenkrát byli na honu, tak jsem zahlédl pěkného jelena. Stál u mne, zatroubil a pak se ztratil někde v houští. Ale ten byl, pánové. Ten byl. Jeho trofej bych nechal vyvěsit ve své sběratelské komnatě. Páni, to bylo cosi nádherného. Král jelenů.“ „No, přikývl pán z Landeku, : pokud jej uvidím, tak můj šíp z kuše jej skolí a věřím tomu, že bude můj.“ „Nesmysl, namítl pán z Ciezsyna, : ten jelen bude můj, to je jasná věc.“ Pán z Pragu se napil vína a promluvil: „Nevím, jestli se mi ho podaří ulovit, protože jelen je velmi plachý. Mám s jeleny bohaté zkušenosti, urození páni.“ Ostatní páni na něho pohlédli a pán z Landeku nic nemohl udělat, jen souhlasit: „No, myslím si, že pán z Pragu má pravdu. Jelen je plachý a je opatrný. Také se může i bránit. Takže urození páni, já to vidím takhle. Ten zítřejší hon nebude jednoduchý. Může se stát, že neulovíme nic. To je prostě hon. Můžeš něco ulovit a nemusíš. To je prostě hon.“ Všichni jen přikývli a opět se pustili do jídla. Když v klidu povečeřeli, společně odcházeli dlouhou chodbou a nakonec se rozešli do svých komnat. Pán z Ciezsyna se vrátil do jídelny, zavolal služku a poručil jí: „Zavolej mi štolbu a to hned.“ „Ano, Vaše milosti. Už jdu.“ Za nemalý okamžik štolba stál před pánem a ptal se: „Co si přejete, Vaše milosti?“ „Štolbo, promluvil pán z

Ciezsyna, : připrav nám kuše a mnoho šípů a také se podívej koním na podkovy. A také připrav provazy.“ „Všechno už je připravené, Vaše milosti.“ „Dobře tedy. Můžeš odejít a ty služko tady ještě zůstaň.“ Štolba se uklonil, opustil jej a služka se jej otázala: „Co si přejete, Vaše milosti?“ „Kolik máte ještě vína?“ „Vaše víno?“ „Ne, vaše, pro služebnictvo. Zítra vám dovolím oslavu.“ „Já nevím, musela bych se zeptat kuchařky, Vaše milosti. Ona to ví.“ „Tak jí zavolej, laskavě.“ „Ano, Vaše milosti.“ Přikývla služka a rychle běžela pro kuchařku. „Přejete si něco, Vaše milosti?“ „Ptala se jej kuchařka. „Ano, kolik vám zbylo ještě vína?“ „Dost, Vaše milosti.“ „Dobře, ať si služebnictvo vezme ještě dva sudy vína. Zítra vám dovolím oslavu. Vrátíme se až k večeru, ale to ti povídám. Vše poklidit, uvařit a než se vrátíme, tak ať je tady pořádek a čisto a večeři chci mít na stole v jídelně.“ „Ano, Vaše milosti. Všechno bude.“ „To jsem rád. Můžeš odejít. Jo, a řekni dřevorubci Andrejovi, ať zítra ráno pořádně přiloží do pecí. Vypadá to, že bude zítra ráno zima.“ „Ano, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se s ní rozloučil a odkráčel do své komnaty. Kuchařky byly ještě vzhůru, vařily, pekly a smažily. Jedna se usmála a pravila: „Dneska ještě navaříme, poklidíme kuchyň a můžeme si v klidu přispat.“ Vařily dlouho do noci, pak i ony ulehly ke spánku. Ráno bylo chladné, jako první, kdo vstával, byl dřevorubec Andrej, vešel do dřevníku a do velikého koše skládal dříví a postupně jej odnášel do komnat, ve kterých se nacházely pece. Později do pecí přikládal, za ním přišla služka a pověděla: „Andreji, pán ti vzkazuje, že máš pořádně přiložit. Říkal, že ráno bude zima a asi měl pravdu.“ „Neboj se, usmál se, : vím, že je zima, proto ty pece naplním dřevem a měly by vydržet až do večera.“ Pořádně do pecí přiložil, pak kráčel do kuchyně, zjistil, že je všude pořádek a řekl si pro sebe: „Kuchařky se činily. A hele, na plotně je horká smetana. Naleju si.“ Vzal si smetanu, pak chléb se syrovátkou a pořádně se najedl. „Kam jdeš?“ Ptala se jej služka.“ „Jdu ke katovi Matyášovi. Učím se tam kovařinu a jde mi to.“ „A co budeš dělat, když se to naušíš, Andreji?“ „No co? Pokud se to naučím, tak opustím Lotyhaus a půjdu si hledat službu jinde za lepší peníz.“ „Ty se máš. Kdo bude pak přikládat, Andreji?“ „Nevím, ale já to už určitě nebudu. Třeba pán někoho najde.“ Usmál se Andrej a zakousl se do krajíčku chleba.

Služka jen dala hlavu dolů a pomyslila si: „No a já tady zůstanu napořád. Závidím mu. Já nic neumím, jen uklízet. Třeba se mi někdy také poštěstí.“ Páni už byli na nohou, pořádně se oblékli a kráčeli do jídelny. „Tomu já říkám pohotové služebnictvo, usmál se pán z Landeku, : to není jako u mne. U mne se musí pořád řvát a křičet, ale tady? Tady to jde všechno samo.“ „Urození páni, je na čase se pořádně nasnídat a pak vyrážíme na lov.“ Poznamenal pán z Ciezsyna a otřepal se zimou. Všichni později dojedli, napili se vína a pán z Ciezsyna se znovu oklepal, pohlédl na jednu služku a ptal se: „Přiložil Andrej pořádně do pecí?“ „Ano, Vaše milosti. Přiložil. Pece jsou plné.“ „A kam šel?“ „Učí se u kata Matyáše kovářem. Už dlouhou dobu.“ „A sakra. To abych musel později hledat nějakého dřevorubce. No nic. Teď to řešit nebudu. Dneska máte oslavu, takže všechno v klidu a v pořádku. Večer, ať je vše pro nás připravené.“ „Dobře, Vaše milosti.“ Přikývla služka a usmála se. Pán se na ní také po dlouhé době usmál, pak se otočil na pány a pravil: „Můžeme vyrazit, pánové.“ Ostatní páni s ním souhlasili, vyšli ze zámku, naskočili na koně a uháněli do karvských lesů. Služka se zaradovala a vykřikla: „Máme oslavu! Páni nám to dovolili!“ Všichni se jen usmívali, ale kuchařka je ihned zarazila: „Mám nápad. Je ráno, do večera je daleko, tak nejdříve poklidíme a pak můžeme slavit!“ Služebnictvo s ní souhlasilo, začali všichni uklízet, utírat prach a vše urovnávali na svá místa. Kuchařka se usmála a pravila: „Poklidíme a pak budeme slavit a později uklidíme jen po sobě.“ Služky lítaly sem a tam, uklízely, utíraly prach a vytíraly podlahu. Když už konečně skončily s prací, kuchařky už si připravovaly jídlo pro sebe a služky vyvalily z pivnice sud. Za nimi přicházela Jola, držela se za žebra a naříkala: „Jaj, mne bolí žebra. Asi jsem špatně ležela!“ „To máš z toho, že pořád piješ, Jolo! Já jsem ti říkala, nepij pánské víno, ale ty ne! Ty pořád musíš pít jako žíznivý osel!“ „Mlč, kuchařko a uvař mi smetanu. A nebo radši ne. Dej mi víno. Třeba mne to spraví a mou bolest otupí.“ „A kde je Hynek?“ Ptala se jedna služka, pak nad tím mávla rukou a už začínala prostírat stůl. Za nemalý okamžik do zámku přišla cikánská kapela, požadovala o zaplacení, tak kuchařky a služky daly dohromady peníze a zaplatily jim. Cikánská kapela také dostala pohoštění, i dva džbány vína a už začínala vesele vyhrávat.

Služky, kuchařky i pacholci se začínali bavit, tančili a smáli se. Hynek se probral ze spánku a ptal se sám sebe: „Co je tohle za rámus? Jdu se tam podívat.“ Vyšel ze své komnaty, kráčel do jídelny a nestačil se divit. Po celé jídelně hrála cikánská hudba a všichni podle ní tančili. „Pán nám dovolil oslavu!“ Vykřikla kuchařka, která jej spatřila jako první. Hynek se jen trpce usmál, posadil se na židli a díval se na tančící se služebnictvo. Nohy mu začaly samy poskakovat, pak jen mávl svou rukou a vyzval jednu mladou služku k tanci. Služka jej neodmítla a pustila se s ním do kola. V jídelně bylo velice veselo, všichni se bavili, jen Jola byla celá nesvá a držela se za žebra. Hynek si jí všimnul a ptal se: „Ale, co se ti stalo, Jolo?“ „Ani se neptej. Bolí mne žebra, že se nemohu ani narovnat. Mám pocit, jako by do mne někdo kopl!“ „Kopl tě někdo? Jak se ti to mohlo stát? Jak se ti to stalo, Jolo?“ Zeptal se se smíchem Hynek, přitom moc dobře věděl, že jí kopl právě on. Jola se zamračila a okřikla ho: „Nesměj se! Víš, jak to bolí?!“ „Nemáš tolik pít, Jolo. Ale pokud vím, tak ti pán už jednou říkal, že nemáš pít jeho víno, nebo ti to bude stát zlatku. Nebo dvě říkal? Teď přesně nevím.“ Jola nad ním mávla rukou a snažila se rozchodit svou bolest. Hynek na ní pohlédl a pomyslil si: „Jolo, to byl slabý kopanec. Příště tě kopnu tak, že budeš celá modrá!“ Probral se ze zamyšlení, přestal tancovat se služkou, posadil se na židli a v tichosti popíjel víno. Mezitím dřevorubec Andrej byl u kata Matyáše a snažil se ze železa vyrobit svícen. Později se mu to podařilo, na svícen nabodl tři svíčky a zapálil je svým křesadlem. Uchopil svícen a kráčel s ní ke katovi. Matyáš na ní pohlédl a pochválil jej: „Je to dobrá práce, Andreji. Velice dobrá. Chválím tě. Jen tak dál a budeš mistrem.“ „Děkuji ti, Matyáši. Už mám svaly. Podívej se.“ „No, máš je velké a tvrdé. Jde vidět, že získáváš sílu, ale tvá síla na Hynka nestačí. O to tady přece nejde. Učíš se jen proto, aby jsi mohl najít službu jinde, Andreji.“ „To je pravda, kate Matyáši. Už nechci poslouchat Hynka a pořád se nechávat od něho kopat a nadávat. Těším se na to, až odejdu.“ „To říkáš teď, Andreji. Kdysi jsem sloužil u jednoho pána, také jsem si kdysi říkával, že odejdu, ale když ten den přišel, bylo mi těžko. Věř mi.“ Andrej se na kata Matyáše podíval, jen dal hlavu dolů a mlčky odcházel i se svou vyrobenou svícní do dílny. Kat

Matyáš na něho pohlédl a pomyslil si: „Vím, že jsi dobrý, jsi znamenitý v kovařině a věřím, že službu najdeš, ale příjde den, kdy si na Karvu vzpomeneš. Znám to. Zažil jsem to, Andreji.“ Přestal nad tím přemýšlet, posadil se ke stolu, do číše si nalil víno a pomalu jej popíjel. Andrej položil svícen, posadil se na lavici a díval se na oheň ve výhni. Díval se na něho velice dlouho a řekl si pro sebe: „Že by kat Matyáš měl pravdu? Nevím. Třeba se mi tady podaří. Uvidím.“ V zámku Lotyhaus probíhala oslava na plné obrátky, služebnictvo se radovalo, tančilo se, zpívalo, hrála cikánská kapela a víno teklo proudem. Jola se opila, ale ještě věděla, co se kolem ní děje. K ní přišel jeden pacholek a požádal jí o tanec. Vypadalo to, že k ní odpor zmizel, protože byl také posilněný vínem a hudba jej k tanci povzbuzovala. Jola už necítila žádnou bolest, tančila a kroutila se jako zamlada. Služky na chvíli přestaly tančit, na stůl nosily jídlo a víno a opět se pustily do svých radovánek. Páni byli v lesích, měli za úkol ulovit jednoho jelena a vlka, pomalu se blížili ke hvozdům, nic jiného nenašli, jen malinká vlčí mláďatka. „To bude složité. Ulovit vlka se nám jen tak nepodaří. Musíme se všichni rozdělit. A to na všechny strany, pánové.“ Navrhl pán z Ciezsyna a pohrával si se svou kuší. Pán z Landeku se usmál a pověděl: „Půjdeme blíže k horám a když se někomu z nás podaří ulovit vlka, tak se pak vrátíme támhe na louku. Co tomu říkáte?“ „Já souhlasím, přikývl cikánský baron, : ale musíme dávat pozor, aby nás nenapadla smečka vlků.“ „Neboj se, Vaše urozenosti, máme přece psy.“ Usmál se pán z Pragu a kráčel do hor jako první. Když pán z Pragu byl konečně o samotě, z něho se na chvíli vyklubala Cornelie, nadechla se a usmála se. Vylekal jí Ondřej, políbil jí na rty a zasmál se. „To mi nedělej, Ondřeji! Už jsem si myslela, že je to nějaký pán a prokoukl mne.“ „Koukám, že se ti daří dobře a na mne často zapomínáš, má drahá.“ „Já vím, já vím, Ondřeji, ale musím hrát tu hru do konce. Mám teď problém a to pořádný. Musím ulovit jednoho jelena a vlka.“ Ondřej na ní pohlédl a podotkl: „Vím, kde jsou vlci. Kapitán Matěj se mi o tom zmínil a budeš mít možná vlka jen ty. Pojď za mnou. Zavedu tě tam. Ale dříve, než se převlečeš za pána z Pragu, tak tě pořádně políbím.“ Cornelie se usmála, přišla k němu, objala jej a líbala ho tak, jako nikdy předtím. Najednou zaslechli praskání větví, funění a

vrčení, Cornelie se polekala a rychle se převlékla za pána z Pragu. Ondřej se podíval za stromy a zahlédl velikého vlka, jak se na něho dívá. „Mám ho!“ Usmál se, zavolal Cornelii a přikázal jí: „Střel ho a máš kapitální ulovek pro pány!“ Pán z Pragu si připravil kuši, natáhl na něj ostrý šíp a vypálil. Vlk chtěl utéct, ale šíp byl rychlejší a zabodl se přímo do něho, vlk byl na místě mrtvý. Ondřej se usmál a poručil: „Tak a teď ho popadni, polož ho na koně a jdi na louku. Tam jsi už v bezpečí, Cornelie.“ „Díky, Ondřeji, ale neříkej mi tak, sluho Damiáne.“ Ondřej se na ní usmál, rozloučil se a odcházel pryč. Z Cornelie byl opět pán z Pragu a kráčel na velikou louku. Cikánský baron se blížil k horám, spatřil jen jednu lišku, malé medvídě a pár srn. Nic jiného už nespatřil. S prázdnou se vracel na louku, aby si zkrátil cestu, tak přebrodil úzký potůček a pak mířil na louku. Trefil jen tři zajíce a dvě koroptve. „Asi jsem prohrál. Vlk žádný a jelen také ne.“ Pán z Ciezsyna ulovil mládě vlka a malého daňka. „Alespoň něco jsem ukořistil.“ Usmál se, moc dobře věděl, že prohrál. Za to pán z Landeku, ten měl veliké štěstí. Cestou z hor narazil na velikého jelena, skolil jej a zakřičel: „Mám desateráka! Tohle nikdo nemá! Jenom já!“ Přivázal jej ke koni, naskočil na koně a s pomalým cvalem mířil na louku. Pán z Pragu číhal na jelena, napadlo ho, že vyleze na strom a počíhá si na velikého jelena. Ostatní páni se jen tak procházeli loukou, ale nesetkali se, každý si šel svou cestou. Když se blížilo k večeru, Jola byla úplně opilá a mluvila páté přes deváté. Mluvila něco o pánovi Lotyhausu, že byl zabit a pak do toho míchala Hynka, kata Matyáše a dokonce i sebe. Hynek jí zaslechl, přišel k ní a s klidným hlasem řekl: „Chci tě vidět v pivnici. Já tam za tebou za chvíli příjdu.“ „A to jako proč?“ Ptala se, byla celá uslimtaná a vypadala velice nechutně. „Proto a mazej!“ Jola se jej polekala a s opileckými kroky mířila z jídelny do pivnice.“ Páni se vracejí, křičela služka, : všichni ven a rychle po sobě uklízet! Honem!“ Služebnictvo se polekalo, bleskurychle začalo uklízet, cikánská kapela přestala hrát, rozloučila se a rychle opustila zámek. Služky prostřely pánům stůl s večeří, zapálily voskové knoty s vonným olejem a za chvíli v jídelně byla příjemná vůně vonných olejů. Páni se blížili k zámku velice pomalu, služky měly čas poklidit a kuchařky už měly jen to poslední. Nachystat pánům víno. Hynek

chtěl jít do pivnice za Jolou. otevřel venkovní vrata, ale pán z Ciezsyna ho zastavil: „Kam jdeš? Potřebuji s tebou mluvit. Až se upravím a usadím se na židli v jídelně, tak tě chci vidět stát u mne.“ „Ano, Vaše milosti.“ „Kam jsi chtěl jít, Hynku?“ „Chtěl jsem jít do pivnice, Vaše milosti.“ „Dobrá. A uprav se, vypadáš, jako by jsi spal ve stáji s koňmi.“ “Omlouvám se, Vaše milosti." Omluvil se Hynek a odkráčel do své komnaty. Páni se umyli, upravili a pak kráčeli ke stolu. „Mne pěkně vyhládlo, co jsem byl na honu, ale pánové, nic moc.“ Promluvil s úsměvem cikánský baron. „Nejdříve se najíme a pak budeme probírat hon. Nechte si chutnat, pánové.“ Prohlásil pán z Ciezsyna a pustil se do jídla. Za nemalý okamžik za nimi přišel Hynek a ptal se: „Co jsi potřeboval, Vaše milosti?“ „Hynku, ptal se pán, : když jsem byl na lovu, tak jsem něviděl ani jednoho vlka, jen mládě. Jak je to možné? To jako u nás v karvských lesích nejsou žádní vlci?“ Hynek se podíval na pána, nedokázal mu odpovědět na otázku. „Ptal jsem se tě na něco, Hynku.“ „Vaše milosti, já to nevím, ale jak kapitán Matěj byl v lesích, tak spatřil mnoho vlků, Třeba utekli, nebo já nevím.“ Pán z Ciezsyna na něm poznal, že odpověď nezná, jen přikývl a poslal ho pryč. Pánové se najedli a napili, pán z Ciezsyna si zkontroloval jídelnu, pak kuchyň a pochvaloval si pořádek. Kuchařka na něho pohlédla a oznámila: „Slavili jsme, ale je všude pořádek a čisto, Vaše milosti.“ „Dobře, chválím a tak to má být. Máte ještě všichni víno?“ „Ano, Vaše milosti. Jola se opila a Hynek jí přikázal, aby odešla, měla řeči, ale poslechla.“ „A co říkala?“ „Nebylo jí moc rozumět, Vaše milosti, ale něco jsem jí rozuměla. Říkala něco o pánovi Lotyhausu, ale pak už nic.“ „Hm, to mluví z cesty. Nikdo jí neberte vážně, je už stará. Jdi si už lehnout.“ „Ano, Vaše milosti. Jen ještě v kuchyni umyji nádobí a pak si jdu odpočinout, Vaše milosti.“ Pán jen přikývnul, rozloučil se s ní a odkráčel do své pracovny, za ním šli i další páni. Písař už tam byl přítomen a vyčkával na pokyny pána z Ciezsyna. Pán z Landeku se usmál a pověděl: „Urození páni, měli by jsme se pochlubit svými úlovky. Takže já začnu jako první. Podařilo se mi ulovit něco velikého jelena. Desateráka! Tady leží!“ Páni mu tak začali trochu závidět, byl to opravdu kapitální úlovek. „Dobře, přikývl pán z Ciezsyna, : já jsem ukořistil vlčí mládě a malého daňka, jinak nic

moc. Na vlka jsem nenarazil.“ Cikánský baron se napil vína, jen vstal, mávl rukou a pak se podíval na zem. „To je to, co jsem ulovil. Tři zajíce a dvě koroptve. Nedařilo se mi a otevřeně přiznávám, že jsem asi prohrál, pánové.“ Pán z Pragu se usmíval, podíval se na zem, pak pohlédl na pány a pravil: „Já ulovil velkého vlka a jelena. S osmiparožími!“ Páni na jeho úlovky pohlédli, pak se podívali na sebe a pán z Landeku odvětil: „Dobré úlovky, pane z Pragu, všechna čest.“ Pán z Ciezsyna se podivil a otázal se: „Vlk? Kde jsi ho střelil, pane z Pragu? Nikde jsem vlka neviděl.“ „Byl jsem blízko u hor a musím poznamenat, že jsem ho náhodou viděl. Sledoval mne, otočil jsem se, měl jsem strach, že po mne skočí. Díval se na mne, funěl a vrčel. Vzal jsem si kuši, namířil a vypálil. Vlk chtěl utéct, ale můj šíp byl rychlejší a zasáhl ho. Urození páni, kdo vyhrál?“ Pán z Ciezsyna se zamračil, pak pohlédl na písaře a se vzteklým hlasem mu poručil: „Piš! Já pán z Cieszyna jsem ulovil jen mládě vlka a daňka, cikánský baron tři zajíce a dva bažanty, pán z Landeku velikého a statného jelena, desateráka. Pán z Pragu vyhrál louky a lesy! Napij se vína a buď zticha, ano?!“ „Vaše milosti, já jsem ani nepípnul.“ Ozval se písař a napil se vína. „Co na něho tak křičíš? Vážně nic neřekl, pane z Ciezsyna.“ Usmál se pán z Landeku. Pán z Ciezsyna už nic neřekl, napil se vína a byl zamračený. V pracovně zavládlo hrobové ticho, jen písař si kýchl. „Ticho, přemýším!“ Ozval se pán z Ciezsyna, vypadal opravdu naštvaně a nebylo divu. Prohrál. „Měli by jsme se na ten svitek všichni podepsat.“ Usmál se pán z Pragu a uchopil brk jako první. Všichni se na svitek podepsali a pak se rozpovídali, co zažili na honu a podobně. Mezitím Hynek navštívil pivnici, zavřel za sebou vrata, přišel k Jole, kopl do ní a zakřičel: „Ty flundro jedna prašivá! Vína se už nedokneš! Už nebudeš hlídat pivnici zevnitř, ale zvenčí! To je víno pro pány a ne pro tebe, ty babo jedna ožralá!“ Jola zavýskala bolestí, podívala se na něho a s opileckým hlasem promluvila: „Ty o tom nerozhoduješ a naposledy si mne kopl!“ Hynek do ní kopl ještě jednou a zařval: „Vždycky, jak se ožereš, tak mluvíš o pánu Lotyhausu!“ „A není to pravda?“ V tom do Hynka skočila veliká zlost, vyhrnul si rukáv a ovalil Jolu pěstí do obličeje. Jola neudržela rovnováhu, svalila se na zem a zaječela bolestí. Z nosu jí tekla krev,

chytila se za nos a plakala. „To máš za to, co jsi provedla! Příště ti vyškubu všechny vlasy a budu tě kopat do modra!“ Jola si utírala nos od krve, nic už neřekla, vypadalo to, že při té ráně ihned vystřízlivěla. „Hynku, ozvala se, : dej mi nějaké peníze. Už nemám a já budu mlčet.“ Hynek se na ní podíval a varoval jí: „Dobrá, dám ti pět zlatých, ale tohle bylo naposled, co jsi předvedla. Pokud něco řekneš, skončíš bez vína, bez peněz a budeš zakopaná v panské zahradě! A teď si jdi lehnout, nebo tě nechám zabít, ty flundro jedna ožralá!“ Jola si vzala od něho pět zlatých, lehla si na lavici a beze slova usnula. „Babo jedna!“ Řekl si Hynek pro sebe, podíval se na ní, ujistil se, jestli spí, byla už ve spánku blažených. Podíval se na sudy s panským vínem a pomyslil si: „Příště bude chtít peníze také. Ale co, dám jí, aby nemluvila. Teď ode mne dostala, ale příště se jí zbavím. A to jednou pro vždy.“ Opustil pivnici, práskl dveřmi a kráčel do své komnaty. Jola se probrala ze spánku, otřepala se a řekla si pro sebe: „Hynek mne může zabít. Musím odtud utéct. No jo, ale kde najdu službu? Lotyhaus je jediný zámek, ve kterém jsem byla a jsem pořád. Nikde takovou starou bábu jako jsem já nevezmou. Musím něco vymyslet. Musím, jinak je po mne. Že já husa vše řeknu, když se opiji, ale já za to nemůžu, že mi panské víno tak chutná.“ Otočila se ke zdi a opět usnula. Páni byli ještě ve své pracovně, právě se dohodavali, o co se bude hrát a co mají ulovit. Byla to velice bouřlivá debata, stále se nemohli dohodnout, o co budou hrát. Písař se jen na ně díval, vypadal velice udiveně, v duchu si pomyslil: „Začíná pěkně přituhovat. Pán z Ciezsyna se už rozčiloval. Raději se na nic nebudu ptát. Ještě bych to odnesl já.“ Probral se ze zamyšlení a poslouchal dál. Pán z Ciezsyna se napil vína a rozhodl: „Budeme hrát o šenky. Ulovit musíme pět zajíců a jednu lišku.“ Pán z Landeku zvážněl a pak poznamenal: „Urození páni, dorovnávejte. Souhlasím. Ulovit lišku, to je umění. Liška je velice mazaná. Bude jí problém ulovit. To už začíná pravý hon.“ Všichni dorovnali a pán z Ciezsyna poručil písaři: „Já, pán z Ciezsyna jsem se rozhodl takto. Hrát se bude o šenky a každý z nás musí ulovit pět zajíců a jednu lišku.“ Písař dopsal a polknul. Už tušil, že panské hry jdou do tuhého. Urození páni se podepsali, napili se vína, uklonili se a opustili pracovnu. Písař si sbalil své věci, utíkal

do kuchyně a z plných plic zakřičel: „Pán z Pragu vyhrál louky a lesy! Ulovil vlka a jelena a páni se dohodli!“ „Jak?“ Ptala se kuchařka nedočkavě. „Musí ulovit pět zajíců a jednu lišku. Jde do tuhého. Pán z Ciezsyna byl vzteklý. Prohrál! Hrát budou o šenky! Zítra musím jít do šenku a vše řeknu šenkýři. Mám takové tušení, že se bude hrát i o doly! Je zle! Páni začínají být nervózní! Pán z Ciezsyna se na mne utrhl! Bojím se toho!“ Kuchařce se rozbušilo srdce a napomenula jej: „Nestraš, písaři. Třeba to dopadne velice dobře, uvidíš.“ „Kéžby jsi měla pravdu, kuchařko. No, musím se jít vyspat a ráno vyrážím do šenku. Musím vše říci šenkýři a moc tomu věřím, že stará Gražena bude ve svém živlu. Zase bude co vyprávět na tržišti.“ „Dobrou noc, písaři.“ Rozloučila se s ním kuchařka a opustila jej. Písař vešel do své komnaty a ulehl ke spánku. Andrej opět přiložil v peci, v dřevníku ještě naštípal dříví a později odešel do čeledníku. Kuchařka ještě dovařila pro pány snídani, ráno jim to ohřeje, ať má po celý den klid. Umyla nádobí, posadila se na židli a řekla si pro sebe: „No jo, co když písař má pravdu a půjde opravdu do tuhého? Musím být v klidu. Věřím, že to dobře dopadne. Poklidím to tady ještě a pak půjdu spát.“

23. KAPITOLA...HONY NA LIŠKU A ZAJÍCE A BITKA V ŠENKU

Ráno bylo chladné, Andrej už byl na nohou a začínal přikládat v peci. „Dneska ke katovi Matyášovi nejdu. Půjdu do šenku se napít vína, ale nejdříve se najím a pak se půjdu projít k šenku. Dám si tam dobré víno.“ Hynek vyšel ze své komnaty, zkontroloval všechny pece, pak přišel k Andrejovi a pochválil jej: „Dobrá práce. Kam jdeš?“ „Do šenku.“ Odpověděl s respektem. „Ty nejdeš ke katovi, Andreji?“ „Ne, on to ví, že k němu dneska nepříjdu.“ „Jak se ti daří v kovařině?“ Andrej se velice podivil, že Hynek s ním mluví normálně, neřve a nekřičí. „Dobře, umím podkovy, vypáčit mříže a dveře, umím vyrábět šípy, meče a šavle. Také i okrasné předměty. Nedávno jsem vyrobil svícen a katovi Matyášovi se líbila.“ „To je dobře, jen jdi do šenku, já se tam pak půjdu podívat.“ Andrej se s ním klidně rozloučil, opustil Lotyhaus a kráčel k šenku. Cestou si pomyslil: „Zajímavé. Jakoby se změnil. Že by konečně přišel k rozumu? Kdoví?“ Mávl nad tím rukou a mířil k šenku dál. V šenku byli hned z rána čtyři muži, pili víno za vínem a hlasitě se smáli a dobírali si šenkýře. Šenkýř moc dobře věděl, že to nejsou havíři, ale byli přespolní. Byli to slavní rváči, každého šikanovali a dokonce i loupili. Měli velice špatnou pověst a byli v šencích v různých krajích nežádoucí. Šenkýř je obsluhoval s velikou nechutí, ale zaplatili mu, tak je musel trpět. Mezitím páni už také byli na nohou, kráčeli do jídelny se pořádně nasnídat. Když se najedli, napili se vína a pán z Landeku promluvil: „Urození páni, dnes je významný den. Dnes se hraje o šenky a každý z nás musí ulovit pět zajíců a jednu lišku. Nebude to jednoduché, ale musíme se snažit.“ Pán z Ciezsyna se hrdě postavil a poznamenal: „Urození páni, uchopte číše vína a připijeme si na dnešní hon! Lovu zdar, pánové!“ „Lovu zdar!“ Vykřikli ostatní, pak se odebrali ke stájím, naskočili na své koně a cválali ke karvským lesům. Pán z Ciezsyna se ještě vrátil, přišel do kuchyně a přikázal kuchařce: „Vrátíme se až večer a ty nám uvař na večeři něco dobrého, až se vrátíme.“ „Ano, Vaše milosti. Večeři budete mít na stole. Ale srnčí už nemám, jen mufloní a mohu udělat

i paštiku, Vaše milosti.“ „Udělej mufloní hřbet a také k tomu něco chutného uvař. Vrátíme se za setmění.“ „Ano, Vaše milosti.“ Pán se s ní rozloučil, opustil zámek, naskočil na koně a mířil za ostatními pány. Nikdo ale netušil, že v šenku proběhne veliká bitka mezi čtyřmi muži a Hynkem. Kuchařka se usmála a řekla si pro sebe: „Tak, páni už odešli a já budu vařit, pak poklidím a později si dám odpočinek.“ Písař rychle utíkal do šenku, vešel dovnitř a zakřičel: „Páni se dohodli a budou hrát o všechny šenky!“ „Nepovídej!“ Ozval se šenkýř a nalil si do číše víno. „Každý z nich musí ulovit pět zajíců a jednu lišku.“ „Bude to zajímavé, ozval se šenkýř, : budu muset vyslat své pacholky do různých šenků, aby odevzdali tu zprávu. Moc mne to zajímá, kdo bude vlastnit šenky.“ Čtyři muži jen poslouchali, vypadalo to, že se o to vůbec nezajímají.“ Písař rychle dopil víno a kráčel neznámo kam. Andrej přišel ihned po něm, posadil se na židli a požadoval víno. Šenkýř se usmál a ptal se: „Ahoj, Andreji. Tebe jsem tady dlouho neviděl. Přišel jsi se na mne podívat?“ „Ano, šenkýři. Dlouho jsem u tebe nebyl. To víš, pořád se starám o dříví a aby bylo v zámku teplo. Také se učím kovařinu. Jak se to naučím, tak si najdu službu jinde.“ „Kam by jsi chodil? Tady je dost práce, ale ty nic nevidíš, jen zámek a dříví.“ Smál se šenkýř a podal mu číši s vínem. Muži se podívali na Andreje a jeden z nich se ozval: „Hej, ty? Dej mi zlatku na víno.“ „Nemám, mám jen pro sebe, ale dal bych ti.“ „Ty víno nepotřebuješ, na první pohled jsem poznal, že jsi zbabělec!“ „Ticho a klid!“ Napomenul jej šenkýř a třískl číší o stůl tak, že se víno z ní vylilo. Muž vstal, vytrhl Andrejovi zlatku, přišel k šenkýři a poručil: „Ten nic nepotřebuje, ale já ano! Džbán vína!“ „Dej mi tu zlatku, dlouho jsem nebyl na vínu. Prosím.“ „Nic nedostaneš a pokud budeš žadonit, mí kamarádi se o tebe postarají.“ Andrej už začínal mít z nich strach, nic neřekl a v tichosti opustil šenk. Šenkýř měl z těch mužů také nahnáno, raději jim dal džbán vína a byl zticha. Muži se smáli, dělali si že šenkýře legraci a dokonce si sami nalévali víno a pili jej bez zaplacení. Andrej kráčel zpátky k zámku, byl trochu nešťastný, že si v šenku nedal víno. V tom narazil na Hynka, Hynek se na něho podíval a napomenul jej: „Dávej pozor, kam chodíš?!“ „Promiň, jdu do zámku, pak do lesa.“ „Ty nejsi v šenku? Vždyť jsi tam šel. To sis dal jednu

číši vína a pak jsi odešel?“ „Ne, Hynku. Víno jsem ani neměl.“ „Jak to, Andreji? Šenkýř ti nedal víno?“ „Dal, ale do šenku vešli čtyři muži, vzali mi zlatku a koupili si víno. Vyhnali mne ven. Jsou čtyři.“ Hynek se usmál, poplácal Andreje po rameni a pravil: „Já jsem ti vždycky říkával, že jsi zbabělec! Nehodíš se na nic, jen na to dříví a na kovařinu. Otoč se srabe a pojď tam se mnou!“ „Hynku, ale oni jsou čtyři! Bojím se jich!“ „Nermluv a jdeme k šenku, srabe!“ Oba se otočili a mířili k šenku. Když k němu dorazili, vešli dovnitř a Hynek se ptal Andreje: „Kteří to byli?“ „Tamti, co sedí za stolem v rohu.“ Odpověděl se strachem. Hynek se na ně podíval, přišel k nim a poručil mu: „Hej ty, ty jsi vzal Andrejovi zlatku? Pokud ano, ihned jí vrať!“ Šenkýř Hynka sice nemusel, ale byl rád, že přišel. Alespoň tyto muže vyžene a bude mít naprostý klid. Jeden muž se podíval na Hynka, usmál se a pravil: „Nic ti nedám a upaluj! Pokud mne neposlechneš, budeš mít potíže s mými kamarády!“ Hynek se podíval na Andreje a poručil mu: „Andreji, zmiz! Tady bude veselo!“ Vyhrnoval si rukávy, podíval se na toho muže a pověděl: „Tak pojď, ať tě mám z krku.“ Muž vstal, povolal další své tři kamarády a rozkázal jim: „Na něho!“ Šenkýř se schoval do vedlejší komnaty a čekal, co se bude dít. V šenku vypukla veliká rvačka, Hynek se oháněl svou mohutnou pěstí jako divý. Jeden mohutný muž se na něho vrhnul, snažil se silného Hynka srazit k zemi, ale Hynek byl rychlejší, chytil jej za krk, jednou rukou jej zdvihl do výšky a ptal se: „Kdo je silnější, ty slabochu? He?“ Muž už měl z něho strach a odpověděl: „Ty! Pusť mne!“ Hynek jej pustil, položil jej na zem a svou mohutnou pěstí jej praštil tak, že neudržel rovnováhu a spadl na zem. Ostatní muži se ale nedali, popadli židle a stoly a házeli je po Hynkovi, ale ten vždy uhnul. V šenku nastal pekelný lomoz. Šenkýř si nevěděl rady, chtěl poslat pacholka pro pány, ale pak si uvědomil, že páni jsou na honu někde v karvských lesích. Muži se nedali a všichni se vrhli na Hynka, ale ten byl odhodlaný se prát. „Rvaček se já nebojím! Tak pojďte hoši!“ Zakřičel a naplno se rozpoutala v šenku pořádná bitka. Havíři přicházeli k šenku, jeden z nich chtěl vejít dovnitř, ale ihned utekl a zařval: „Tady je veliká bitka! Hynek se rve s přespolními rváči! Ty já znám! Každému ubližují! Ať je Hynek vytříská a je klid!“ Bitka to byla pořádná, po delším souboji

Hynek vyhrál, vyhodil je ze šenku a zakřičel: „Naposledy jste tady přišli!“ Muži byli samá boule, podívali se na havíře a jeden poručil svým kumpánům: „Jdeme pryč! Tady nás už nikdo neuvidí! My se ti pomstíme!“ Hynek vyšel ze šenku a ozval se: „Budu se těšit!“ Pak utíkali neznámo kam. Andrej se podíval na Hynka, pak dal hlavu dolů a tiše pověděl: „Já jsem slabý, stydím se za to.“ „Nic si z toho nedělej. Byli čtyři a pěkně silní, ale poradil jsem si s nimi.“ Opustil Andreje a kráčel zpět do zámku. Šenkýř vyšel ze své komnaty, podíval se na rozbité židle a stoly a řekl: „Zase vymlácený celý šenk! Že já jsem se dal na šenkýřování! Ale Hynek byl v právu.“ Podíval se na havíře a poprosil: „Chlapi, já vím, že jste přišli na víno, ale můžete mi pomoci opravit stoly a židle? Jedna číše bude pro všechny zdarma.“ „Pomůžeme!“ Ozval se jeden havíř a už začínal se svými druhy opravovat židle a stoly. Hynek přišel do zámku, pěst měl trochu zakrvácenou, lehce si jí omyl a pomyslil si: „Ten Andrej je opravdu slabý. Jedna rána a leží na zemi a to se učí kovářem. Phe.“ Vešel do své komnaty, lehnul si na postel a dřímal. Kapitán Matěj uháněl za hrabětem Bartolomějem, když dorazil do zámku, posadil se na židli a vyčkával na příchod pána. Za nemalý okamžik k němu přišel hrabě Bartoloměj, pozdravil jej a ptal se: „Co je nového v Lotyhausu, kapitáne Matěji?“ „Páni vyrazili na hon. Mají za úkol ulovit pět zajíců a jednu škodnou, tedy chtěl jsem říci lišku.“ „A dál, Matěji?“ „Hrají o všechny šenky. Pán z Pragu vyhrál louky a lesy. To je ta služka Cornelie.“ „Já vím a co dál?“ „Nervozita mezi pány roste. Slyšel jsem, že pán z Ciezsyna byl velice nervózní a utrhl se na písaře. V šenku byla veliká rvačka, před chvíli proběhla.“ „Kdo se tam rval?“ „Správce Hynek s nějakými muži, ale ti muži mají špatnou pověst. Prý to byli nějací rváči, kteří jsou v okolních šencích nežádoucí, nebo co.“ „Dobře, díky, to stačí, kapitáne Matěji, poznamenal hrabě Bartoloměj, : vrať se do Karvy a pořádně sleduj pány. Jak budou hrát o doly, tak okamžitě přijď za mnou. A co Ondřej?“ „Ondřej je s Cornelií a pomáhá jí při lovu. Teda pán z Pragu se sluhou Damiánem. Nemohu si pomoci, Vaše milosti, ale pořád se mi to plete.“ „Nic si z toho nedělej, ale hlavně je neprozraď. Pokud je prozradíš, je vše ztraceno. Můžeš se vrátit zpátky, ale dávej si pozor, aby tě nikdo neprokoukl. Zle by bylo s

tebou, kapitáne Matěji.“ „Neboj se, Vaše milosti. Dávám si pozor.“ Rozloučil se, opustil zámek, naskočil na koně a rychle uháněl do Karvy. Hrabě Bartoloměj se posadil na židli a zamyslel se: „Mohl bych zavolat posly a vyslat je ke králi. Ne, ještě je čas. Pán z Ciezsyna se musí sám chytit. Musím ale vypátrat, proč otrávili pána Lotyhausu a z jakého důvodu. Moc dobře vím, že král uvalí na mé posly glejt.“ Pak se probral ze zamyšlení, zavolal služku a přikázal: „Přines mi na stůl něco na jídlo. A přines mi víno!“ Služka jej poslechla, ihned mu přinesla víno a pak začala oprašovat různé sošky. Hrabě Bartoloměj se napil vína a pomyslil si: „Doufám, že ty hry proběhnou dobře. Není mi ale jasné, proč byl pán Lotyhausu zavražděn. Není mi to jasné. Musím to vypátrat.“ V karvském šenku už havíři opravili židle a stoly, později se posadili na židle a čekali na slíbené víno. Šenkýř jim donesl velký džbán vína a poděkoval jim za pomoc. „Z toho Hynka mám strach, ale udělal dobrou věc. Vyhodil ty muže ze šenku pryč a tak to má být.“ Nadhodil jeden havíř a napil se vína. „To ano, přikývl šenkýř, : ale vždycky mám rozmlácený šenk. Ale co mám dělat? No, že já jsem se dal na šenkýřování.“ Havíři jen přikývli, pak se pustili do hromadné debaty. Za chvíli tam také dorazil Andrej, chtěl víno, ale neměl na zaplacení. Šenkýř nic neřekl, nalil mu do číše víno a prohodil: „Pojď dál a dej si. Já vím, ty za to nemůžeš, že tě ti muži okradli.“ „My ho pozveme!“ Nabídli se havíři a zvali jej k sobě. Mezitím páni byli v lesích a věnovali se lovu. Pán z Ciezsyna už ulovil tři zajíce, ale lišku ani jednu, jen se mu podařilo trefit havrana a jednu veverku. Byl tak trochu zamračený, procházel se kolem hustých smrků a pomyslil si: „Doufám, že neprohraji, to už bych prohrál všechny šenky ve svém kraji. No, začínám se těch her bát, ale musím to uhrát až do konce, jiná možnost není.“ Pán z Landeku byl zatím bez úlovku, rozhodl se, že si odpočine, posadil se k jednomu velikému stromu a odpočíval. Najednou zaslechl praskot popadaných větví, pohlédl za sebe, spatřil lišku, uchopil svou kuši, natáhl na ní šíp, zamířil a vypálil. Liška chtěla utéct, ale šíp jí ihned skolil. Rychle vstal, vzal ulovenou lišku a položil jí na koně. Byl ve veselé náladě a pomyslil si: „Tak a mám lišku. Ještě pět zajíců a mám šenky.“ Naskočil na koně a uháněl někam doneznáma. Cikánský baron ulovil

pět zajíců, ale lišku ani jednu. Prohledával keře, stromy, na nic nenarazil, jen na pár zajíců a veverek. Byl tak trochu tím znechucený, opřel se o strom a ptal se sám sebe: „Kudy se mám vydat? Že by lišky byly někde v horách? Uvidím. Půjdu se tam podívat.“ Vzal si kuši, vedl za sebou svého koně a s pomalým krokem mířil do hor. Pán z Pragu se nacházel v horách, ulovil jen dva zajíce, ale nic jiného už u sebe neměl. Byl tak trochu zklamaný, ale moc dobře věděl, že to není první a ani poslední hon. Ondřej v převleku sluhu Damiána jej sledoval, také tušil, že dnešní den nebude stát za nic. Rozhlížel se kolem sebe, ale nic nespatřil. Přišel k pánovi z Pragu a oznámil: „Cornelie, dneska to vypadá na beznaděj. Asi neulovíme nic.“ „Neříkej mi tak, jsem pán z Pragu. Také si to myslím. Ulovit zajíce je pro mne problém. Je moc rychlý. Lišku jsem ještě neviděl.“ „Zkus se podívat do hor, třeba tam budou nějaké lišky.“ Navrhl Ondřej.“ „Půjdu se tam podívat, uvidím.“ Přikývl pán z Pragu a mířil do hor. Když se blížilo k odpoledni, páni byli ještě v lesích a číhali na škodnou. Pán z Landeku měl u sebe ulovenou lišku a pět zajíců, rozhodl se, že se vrátí do zámku a tam si odpočine. Naskočil na koně a s pomalým cvalem mířil k Lotyhausu. Když dorazil, koně dal do stáje, vešel do zámku a ozval se: „Služko, dej mrtvou lišku a zajíce do pracovny a připrav mi horkou koupel. Jak se okoupu, tak mi připrav něco na jídlo!“ „Ano, Vaše milosti. Udělám to hned.“ Přikývla služka a už začínala pro něho chystat koupel. Pán z Landeku se jen usmíval, posadil se v návštěvní hale za stůl a řekl si pro sebe: „Myslím si, že všechny šenky jsem vyhrál já. Vypadá to tak.“ Později se pořádně vykoupal, přišel do jídelny a posadil se za stůl. Služka mu donesla pečeného bažanta a pověděla: „Vaše milosti, to je poslední bažant, pak zbylo jen koroptví maso, mufloní a srnčí. Také je i něco z uloveného jelena a to je všechno. Mám vzít ty zajíce do kuchyně, Vaše milosti?“ „Ne, odpověděl, : ty zajíce mám jako důkaz o svých úlovcích.“ Služka jen přikývla a vrátila se do kuchyně. Když se schylovalo k večeru, pán z Landeku byl ve své komnatě a pročítal si svou oblíbenou knihu. Ostatní páni se vraceli, moc dobrou náladu neměli, když se také vykoupali, přišli do jídelny a posadili se za stůl. Pán z Landeku měl dobrou náladu, usmíval se a pověděl: „Urození páni, dneska mám dobrou náladu,

protože mám velice bohaté úlovky.“ „Hm, přikývl pán z Ciezsyna, : to já jsem štěstí vůbec neměl. Ale to je jedno. Nejdříve se najíme a pak se odebereme do pracovny. Zhodnotíme naše lovecké výsledky a pak se uvidí, co bude dál.“ Páni souhlasili a pustili se do jídla. Písař už mířil do pracovny, měl své pomůcky na psaní a řekl si pro sebe: „Mám takové tušení, že se bude něco dít.“ Později se páni najedli, napili se vína a odebrali se do pracovny, ve které bude probíhat zhodnocení jejich dnešního lovu. Pán z Ciezsyna se posadil na židli, zakašlal, aby si vyčistil hlas a promluvil: „Urození páni, já nevím, co k tomu dodat. Měl jsem smolný den a nechci o tom mluvit.“ „Budeš muset, pane z Ciezsyna, ozval se pán z Landeku, : jiná možnost není. Hry jsou rozpoutané.“ Pán z Ciezsyna se napil vína, na jeho očích šlo vidět, že zuří, ale nedával to na sebe znát. Cikánský baron jen seděl, neřekl ani slovo, jen se mlčky díval na písaře. Písař se na pány podíval a ptal se: „Mohu něco napsat, Vaše milosti?“ Pán z Ciezsyna se na něho podíval a vztekle odpověděl: „Na nic se mne neptej a buď zticha!“ Písař se jej polekal, omluvil se a vyčkával, co bude dál. Páni jen na sebe koukali, nic neřekli, v pracovně zavládlo hrobové ticho, jen zavrzaly židle a stoly. „Budete si ještě něco přát, Vaše milosti?“ Ptala se jich přicházející služka. „Ne, můžeš odejít, ale než odejdeš, přines nám džbán vína.“ Odvětil s úsměvem pán z Landeku. Za nemalý okamžik služka přinesla džbán vína, položila jej na stůl a ihned odešla. Pán z Landeku naléval do číší víno, usmál se a začal jako první: „Urození páni, já jsem ulovil lišku a pět zajíců, mám plný počet. Jak tak koukám, asi jsem vyhrál.“ Pán z Ciezsyna se rozčílil a zvýšil hlas: „Prosím vás, my to všichni vidíme! Ale musím pronést výsledky, pane z Landeku!“ „Co tak vyšilujete, pane z Ciezsyna. Jen jsem se o tom zmínil. Nic víc.“ Pán z Ciezsyna se omluvil, podíval se na ostatní pány a prohlásil: „Já jsem ulovil tři zajíce, ale malé, pak havrana a jednu veverku.“ Zavolal služku a pověděl podrážděně: „Tady máte toho svého ušouna a jděte do kuchyně! To není veliký zajíc, ale zajíček na paštiku! Toho jsem právě ulovil a neprovokujte mne! Zmizte!“ Hodil jí malého zajíčka na zem a zamračil se. Služka jej beze slova chytila a ptala se: „Mám z něho udělat paštiku?“ „Jasně že ano a vypadněte!“ Zakřičel, až mu přeskočil hlas. Služka se jej polekala a rychle utíkala do kuchyně.

Cikánský baron se usmál a pověděl: „Já jsem ulovil jen pět zajíců, ale ani jednu lišku, takže jsem prohrál, ale mám pěkně veliké zajíce.“ Pán z Ciezsyna byl uražený, moc dobře věděl, že prohrál. Podíval se na cikánského barona a ptal se: „Kde jsi ulovil tak pěkné zajíce, cikánský barone?“ „U hor. Byly tam pěkné kousky.“ Pán z Ciezsyna už nic neříkal, mlčky se podíval na písaře, pak se otočil a pohlédl na pána z Pragu. Ten se podíval na své úlovky a pravil: „Já jsem ukořistil jen dva zajíce, jinak nic víc, urození páni.“ Pán z Ciezsyna zakašlal, pohlédl na písaře a rozkázal: „Piš! Já, pán z Ciezsyna jsem ulovil tři malé zajíce, havrana a jednu veverku. Pán z Landeku ulovil lišku a pět zajíců. Pán z Pragu ulovil jen dva zajíce. Pán z Landeku vyhrává šenky.“ Písař dopsal, pohlédl na pána z Ciezsyna a pomyslil si: „Pán z Ciezsyna začíná prohrávat. To není dobré znamení. Pán z Landeku je v honu velice dobrý.“ Probral se z myšlenek a pokládal brko do nádobky s inkoustem. „Musíme se domluvit na dalším honu, pane z Ciezsyna.“ Navrhnul mu pán z Landeku, usmál se a napil se vína. Ostatní páni jen souhlasili, jen pán z Ciezsyna se už začínal ošívat, ale moc dobře věděl, že už couvnout nemůže, jen nepatrně přikývl hlavou. Písař nic neříkal, jen je pozoroval. Cikánský baron se usmál a oznámil: „Mne něco napadá, urození páni. Ulovit daňka a jezevce a bude se hrát o kovárny, katovny a mlýny.“ Všichni páni na něho pohlédli, pán z Ciezsyna jen polknul a utrousil poznámku: „A co když opět prohraji?“ „To jsou hry, pane z Ciezsyna. Přistoupil jsi na to. Ty jsi to začal a my jsme tě vyslyšeli.“ Odvětil pán z Landeku a usmál se. Jedna služka k nim přišla, oprašovala sošky a nepatrně je poslouchala. Pán z Ciezsyna se na ní podíval a okřikl jí: „Co tady děláš? Nevidíš, že tady máme poradu? Zmiz!“ Služka se jej polekala a rychle utekla. Cikánský baron se usmál na pána z Ciezsyna a ozval se: „Co se utrhuješ na služku? Nic ti neudělala. No, ale k věci. Já dorovnávám, urození páni.“ Pán z Landeku se zasmál a pravil: „Také dorovnávám, páni. Bylo by dobré podepsat mou výhru a pak se půjde na další dohodu, páni.“ Páni se podepsali na svitek, posadili se na židle a vyčkávali, co řekne pán z Ciezsyna. Ten se jen ošíval, pak pohlédl na písaře a vztekle mu přikázal: „Piš! Já, pán z Ciezsyna, pán z Landeku, cikánský baron a pán z Pragu jsme se dohodli takto. Zítra budeme lovit jednoho daňka a jednoho jezevce.

Sázka jsou mlýny, kovárny a katovny. Tak jest rozhodnuto!“ Písař dopsal, podíval se na pány a polknul. Ostatní páni se podepsali a pak se odebrali do jídelny a pokračovali ve své večeři. Písař si sklidil své pomůcky, zamířil do kuchyně a oznámil: „Je zle! Pánové se dohodli.“ „Jak?“ Ptala se kuchařka. „Každý z nich musí ulovit jednoho daňka a jezevce. Hrát budou o mlýny, katovny a kovárny.“ Kuchařka se posadila na židli a řekla si pro sebe: „Opravdu začíná přituhovat.“ Pak se podívala na písaře a otázala se jej: „Kdo vyhrál?“ „Pán z Landeku. Vyhrál všechny šenky. Pán z Ciezsyna zuří, jde to na něm vidět. Nemám z toho dobrý pocit, ale musím být potichu. Dneska se pán z Ciezsyna na mne utrhl. Jdu do své komnaty si odpočinout, stejně už je večer.“ „Já také už uklidím a pak si potřebuji s pány promluvit. Musím zítra něco navařit a bažanti a koroptve už nejsou. Budu muset něco vymyslet. Dobrou noc, písaři.“ Písař se usmál, rozloučil se s ní a odešel do své komnaty. Kuchařka poklidila v kuchyni, pak přišla do jídelny za pány a oznámila: „Vaše milosti, co mám uvařit zítra na snídani, oběd a večeři?“ „Máš tam bažanty a koroptve, ne? Tak je udělej.“ Odvětil jí pán z Ciezsyna už celkem klidně.“ Bažanti a koroptve už nejsou, jen mám mufloní maso, něco srnčího a něco z jelena.“ „Hm, přikývl pán z Ciezsyna, : tak nám udělej ty ulovené zajíce. Zajíce jsme dlouho neměli.“ Přikázal jí pán z Ciezsyna a poslal jí pryč. Kuchařka se s ním rozloučila a utíkala zpět do kuchyně. Páni se najedli, napili a pak si vyprávěli zážitky z honu. „Můj děd kdysi lovil v lesích každý den, chlubil se pán z Ciezsyna, : to byly úlovky! Ne, jako dneska, ale k věci. Musíme se dohodnout na zítřek. Karvské lesy jsou veliké, musíme si stanovit revír a tam lovit.“ „To je jednoduché, usmál se pán z Landeku, : rozejdeme do čtyřech stran a k večeru se vrátíme. Urození páni, tento hon bude neobvyklý. Ulovit jezevce se podaří málo komu. Myslím si, že ten zítřejší hon bude stát za to. Ulovit daňka, to není žádný problém, ale ulovit jezevce? Tomu já říkám skvělé umění.“ „Také si říkám, že jsem to přehnal, ale svitek už je podepsaný, urozený pane z Landeku.“ Přikývl pán z Ciezsyna a zatvářil se nějak divně. Páni se pořádně napili a rozešli se do svých komnat. Jola byl v zámku, prohlížela si pána z Pragu, pak odešla do pivnice. Vrátila se do pivnice, usedla na lavici a dávala si víno. Hynek přišel za ní a ptal

se: „Sledovala jsi pána z Pragu, Jolo?“ „Ano, už jej sleduji delší dobu. Někoho mi připomíná, ale nevím koho.“ „Koho ti připomíná? Tak mluv!“ „Já to nevím, Hynku. Prostě mne někoho připomíná. Nevím koho. Možná Cornelii, nebo já nevím.“ „Myslíš tu služebnou?“ „Ano. Když jsem se na něho dívala, chůze mi byla odněkud povědomá.“ „Dobře, že jsi mi to řekla. Protože ten pán z Pragu se mi nelíbí. Chová se divně. Pokud vím, tak pán z Pragu zná pána z Havru.“ „Kdo je to, Hynku?“ Zeptala se, po dlouhé době, byla střízlivá. „Je to hrabě Bartoloměj, vypadá to, že drží ochrannou ruku nad Cornelií. Musím se o tom zmínit pánovi z Ciezsyna. Moc nepij, aby jsi neříkala ty své řeči o pánovi Lotyhausu, jinak končíš na tomto světě, Jolo!“ Napomenul jí Hynek a opustil pivnici. Jola se napila číše vína a řekla si pro sebe: „Musím utéct, to je jasné. Třeba někam do lesů. Důležité bude, že mne Hynek nenajde. Myslím si, že se začíná něco dít.“ A nebyla daleko od pravdy. Ani netušila, co se bude v příštích dnech dít. Hynek vešel do zámku, kontroloval pece, jestli jsou plné dříví, když je zkontroloval, zamířil rovnou do kuchyně. V kuchyni za stolem seděl Andrej a popíjel horkou smetanu. Hynek si jej všiml a ptal se: „Jak to, že ještě nespíš?“ „Nemůžu usnout. Dřevo jsem naštípal, pece jsou plné a zítra ke katovi Matyášovi. Budu brousit vyrobené sekyry, které jsem vyrobil. Hynku a děkuji, že jsi se mne zastal.“ „Víš co, Andreji? To mne vůbec nezajímá! Jdi si lehnout. Mne vůbec nemusíš děkovat! Důležité je, že pece jsou plné!“ Andrej jej poslechl, dopil smetanu a odešel do čeledníku. Hynek se ještě procházel po kuchyni, podíval se na kuchařku a ptal se: „Co je zítra na oběd?“ „Pán přikázal, že mám udělat zajíce, tak je dělám. Dovařím a také jdu spát.“ Hynek si vzal bochník chleba, trocha syrovátky a také mířil do své komnaty. Kuchařky byly ještě v kuchyni, jedna stahovala zajíce z kůže, podívala se na služku a pověděla: „No jo, páni zítra budou hrát. Co když to opět vyhraje pán z Landeku a nakonec se bude hrát i o zámek. Asi budeme mít nového pána a já pána z Landeku nechci. Slyšela jsem, že je přísný.“ „To si nevybereš, holka, odvětila kuchařka, : jednou to přijít musí. Také si nepřeji, aby pán z Landeku vyhrál, ale co máme dělat? Jsme jen služebnictvo a nic víc. My musíme pány poslouchat.“ Kuchařka už nic neříkala, jen mlčky

stahovala z kůže zajíce. „Ten je ale velký!“ Pochválila si kuchařka a už začínala zajíce kuchat. Za nedlouho se v kuchyni šířila pěkná vůně. V zámku byl klid, páni již spali, jen kuchařky v kuchyni se činily. Kapitán Matěj vyšel ze zámku, nasedl na koně a uháněl za hrabětem Bartolomějem. Jola vyšla z pivnice, všimla si koně na kterém seděla temná mohutná postava. „Asi Hynek.“ Řekla si pro sebe, vlezla do pivnice, zavřela se a zamkla.

24. KAPITOLA... ODHALENÍ ŠPEHA MATĚJE A SOUBOJ

Lehla si na lavici a usnula. Ráno bylo deštivé, dřevorubec Andrej už byl na nohou, naštípal dříví a postupně jej házel do všech pecí. Očistil si ruce a mířil do kuchyně. Kuchařka na něho pohlédla a ptala se: „Dobré ráno, Andreji. Chceš něco na snídani?“ „Dobré ráno. Jo, mám hlad. Co tam máš?“ „Mám tady chléb s tvarohem a smetanu. Dáš si?“ „Dám. Díky. Počkám tady, najím se a pak půjdu ke katovi Matyášovi.“ Do kuchyně také vešla Gražena, posadila se za stůl a promluvila: „Celá Karva už ví, o co se bude hrát dneska. Dneska zajdu na tržiště a pořádně poklábosím.“ „Ty si opravdu nedáš pokoj, Graženo. Pořád musíš o něčem klepit.“ „Alespoň něco dělám, kuchařko. Skáču ti pro zeleninu, tak alespoň pořádně poklábosím!“ Kuchařka si to nenechala líbit, ohradila se, v tom vypukla mezi kuchařkou a starou Graženou ostrá hádka. Andrej se na ně díval, mávnul rukou a řekl si pro sebe: „Raději půjdu jinam a posnídám si v klidu.“ Vzal si chleba s tvarohem, hrnek horké smetany a pádil do čeledníku. Kuchařka a Gražena se pořád hádaly, jejich hádku přerušil pán z Ciezsyna a zakřičel: „Co je to tady?!“ Obě ženy se polekaly a ztichly. „Můžete mi říci, co se to tady děje?!“ Zeptal se vztekle pán z Ciezsyna. Kuchařka jen dala hlavu dolů a odvětila: „Nic, Vaše milosti, jen jsme se hádaly.“ „Hádaly, poznamenal přísně, : vy jste se tak hádaly, že vás obě jde slyšet až do haly! Kvůli vám jsem se probudil. Doufám, že je ráno!“ „Ano, Vaše milosti, je ráno.“ Přikývla kuchařka a už začínala vařit. „A ty Graženo, ty mazej na trh a kup zeleninu do kuchyně. Ty nevíš, co máš dělat?“ „Ano, Vaše milosti. Vím. Už jdu.“ Řekla opatrně Gražena, vzala košík a utíkala na trh. „Máte štěstí, že je ráno. Kdyby byla noc, ztrestal bych vás! Jak se páni probudí, připrav nám snídani a dones nám víno. Pospěš si!“ „Ano, Vaše milosti. Už to bude.“ Pán z Ciezsyna se vrátil do své komnaty, upravil se a později mířil do jídelny. Podíval se na svůj svitek a pomyslil si: „Phe! Šenky nemám, potoky nemám a ani lesy a louky. No, snad budu mít dneska štěstí. Musím dnes vyhrát. Kovárny, mlýny i katovny jsou teď ve hře. Musím se snažit.“ O něco

později ke stolu do jídelny už dorazili ostatní páni a cikánský baron promluvil: „Pánové, dneska se mi zdálo, že jsem střelil pěkného jezevce! Ale ten byl! Byl veliký jako pes!“ „Třeba se ti ho podaří ulovit, cikánský barone.“ Usmál se pán z Landeku a podíval se na stůl, ve skutečnosti byl zvědavý, co má na snídani. Služky jim donesly pečené zajíce, chléb a panské víno a popřály jim dobrou chuť. Páni jedli, pak se napili vína a na chvíli odpočívali. „No nevím, jestli mne ten můj kůň unese, protože jsem se pořádně najedl.“ Poznamenal cikánský baron a usmál se. Pán z Landeku se podíval na služku a přikázal jí: „Zavolej mi Hynka!“ „Už jdu, Vaše milosti!“ Za nemalý okamžik do jídelny přišel Hynek, uklonil se a ptal se: „Co si přeješ, Vaše milosti?“ „Hynku, ptám se tě znovu. Nechtěl by jsi do mé armády? Máš sílu a ničeho se nebojíš. Dobře bych ti zaplatil. Co na to říkáš?“ „Odpusť Vaše milosti, ale nechci. Jsem správcem zámku Lotyhaus a chci, aby to bylo i tak nadále, Vaše milosti.“ V tom do místnosti vešla Gražena a oznámila: „Vaše milosti, byla jsem na tržišti a Hynek se opět popral v šenku!“ „Babo jedna!“ Okřikl jí Hynek. Pán z Ciezsyna se usmál, podíval se na Hynka a ptal se: „Tak jak je to tedy?“ „Vaše milosti, ošíval se Hynek, : do šenku vešli čtyři muži a okradli našeho dřevorubce Andreje a dělali tam peklo. Já jsem tam šel a udělal jsem tam pořádek s nimi. Zeptej se šenkýře i havířů, Vaše milosti.“ „Dobrá, přikývl pán z Ciezsyna, : já si to ověřím. Ale jestli mi lžeš, tak si pamatuj, že tě stihne trest!“ Hynek se jen uklonil a opustil jídelnu. Pán z Ciezsyna se podíval na Graženu a otázal se: „Byla jsi už na trhu, Graženo?“ „Ano, Vaše milosti, ale kuchařka mne ještě poslala pro vajíčka.“ „Hm, přikývl pán z Ciezsyna, : tak jak půjdeš do kuchyně, tak ať ti dá kuchařka deset zlatých a jdi na jarmark koupit tolik slepic, kolik ti vyjde zlatek a také přikaž dřevorubci Andrejovi, aby vyrobil kůrník, ale veliký. Jdi!“ „Ano, Vaše milosti, ale Andrej teď tady není. Je u kata Matyáše.“ „Tak až příjde.“ „Dobře, Vaše milosti. Už jdu.“ Cikánský baron se podíval na ostatní pány a promluvil: „Měli by jsme také vyrazit. Hon nás nenechá čekat, urození páni.“ „To je pravda. Tak jdeme.“ Přikývl pán z Pragu a vstával od stolu jako první. Vyšli ze zámku, naskočili na své koně a uháněli do karvských hor. Hynek za nimi zavřel vrata a řekl si pro

sebe: „Já a do armády k pánovi z Landeku? To nikdy! To raději se budu prát v šenku každý den!“ Procházel se celým zámkem, kontroloval i komnaty pánů, najednou si všiml, že na zemi v komnatě sluhy Damiána leží meč. Podíval se na něho a řekl si pro sebe: „Ten meč jsem už někde viděl, ale kde? Třeba se mi to zdá.“ Vyšel ze zámku, procházel se kolem zámku, najednou zahlédl kapitána Matěje, jak hladí svého koně. „Kam máš namířeno?“ Ptal se jej Hynek. „Nikam, odpověděl, : ale odpoledne se půjdu projet kolem lesa.“ V tom z pivnice vyšla Jola, podívala se na kapitána Matěje a ptala se: „Kam pořád v noci jezdíš? Pořád tě vidím, že sedíš na koni a cváláš někam k lesu.“ Kapitán Matěj se podíval na Jolu, polknul, jen si pomyslil: „Musím rychle něco vymyslet. Třeba, že se každou noc jen procházím se svým koněm.“ Probral se ze zamyšlení a pověděl, že má rád noční procházky. Hynek se na něho podíval, přišel k němu a ptal se: „Nejsi náhodou nějaký ten špeh?“ „Já a špeh? Ne, Hynku. Jsem jen kapitán. Starám se o vojáky pána z Ciezsyna, tak jako ty se staráš o zámek Lotyhaus.“ „No, jen aby! Jinak bych z tebe vytřepal duši! Pohlídám si tě!“ Matěj už nic neřekl, jen dal hlavu dolů a kráčel se svým koněm do stáje. „Hlídej ho, Jolo.“ Přikázal jí Hynek a vrátil se do zámku. Mezitím Gražena byla na tržišti a sháněla slepice. Jedna trhovkyně se na ní podívala a pravila: „Na co potřebuješ slepice? Asi už nemůžeš klevetit, tak tak si pořizuješ slepice.“ „Ale ne, usmála se, : pán z Ciezsyna se rozhodl, že si pořídí slepice. Asi jen proto, že pořád chodím na trh pro vajíčka. Kolik jich máš?“ „A kolik máš zlatek, Graženo?“ „Deset. Mám koupit tolik slepic, kolik vyjde.“ „Za deset zlatek vyjde dvacet slepic a máš kůrník?“ „Nemám, ale jak se Andrej vrátí od kata Matyáše, tak postaví veliký kůrník.“ Trhovkyně nachytala dvacet slepic, ale místo prodeje pořád s ní klábosila. Andrej byl u kata Matyáše, brousil vyrobené sekyry a řekl si pro sebe: „Tak, za chvíli už to budu mít hotové. Myslím si, že ty sekyry jsou pěkné.“ Kat Matyáš přišel za ním, podíval se na ty sekyry a pravil: „No, máš je pěkně zhotovené, to musím uznat, Andreji. Jde vidět, že umíš.“ „Já si myslím, že už umím všechno.“ „No, zasmál se kat Matyáš, : myslím si, že už ano. Ale je jasné, že se musíš naučit ještě jednu věc a to myslím budeš potřebovat.“ „Jako, kate Matyáši?“ „Jsi dřevorubec, ne?“ „To ano. O

co se jedná?“ „Vyrob ze dřeva dlouhé rukojetě. Naučím tě vyrábět oštěpy. To je poslední, co tě ještě naučím a pak si tě budu zkoušet. Pokud vše zvládneš, nemáš se už čemu učit, Andreji.“ Andrej se usmál, poděkoval a odešel do lesa pro pár dlouchých popadaných větví. Později přišel, začínal z větví vyrábět rukojetě na oštěpy. Když už udělal pár rukojetí, položil je vedle pece a začínal vyrábět ze železa hroty. Kat se na něho jen díval, někdy ho i napomenul, jak to má vyrábět, jinak jej mlčky pozoroval. „Tak, hroty už jdou hotové, stačí je nechat vychladit a pak je naostřit.“ „Výborně, Andreji. Jen tak dál. Za chvíli budeš tovaryš a pak mistr. Jsi mistr dřevorubec a tovaryš kovářského řemesla.“ Andrej se usmál a začínal ostřit první hrot. Kat vešel do spíže, nachystal Andrejovi něco na jídlo a na stůl položil džbán vína. Andrej dobrousi poslední hroty, málem se o ně pořezal a zavýskal: „Jsou dost ostré! Málem jsem se o ně poranil!“ „To neřeš, usmál se na něho kat, : pojď se najíst a napít. Něco jsem ti připravil. Teď na chvíli zapomeň na práci a pojď se najíst.“ Andrej jej poslechl, posadil se ke stolu a začínal jíst. Kat se na něho podíval a pravil: „Něco ti dám. Je to prsten, který mi dal můj bývalý mistr. Třeba ti přinese v životě štěstí, Andreji.“ „Proč to říkáš, Matyáši?“ „Nezasloužím si ho. Něco jsem provedl, ale to ti říci nemůžu. To se dozvíš časem.“ Andrej si vzal od něho prsten, podíval se na něho a ptal se: „Někam jde, kate Matyáši?“ „Nezlob se, Andreji, ale tohle ti říci nemůžu. Tohle se dozvíš časem, Andreji. Máš už všechno hotovo?“ „Mám. Můžeš se na to podívat, kate Matyáši.“ „Dobře, klidně se najez a napij, já jdu poklidit kovárnu.“ Andrej nechápal, proč je tak krotký a vůbec se nesměje, tak jako předtím. Přestal nad tím přemýšlet a pustil se do jídla. Páni už byli na honu v lesích. Cikánský baron byl zatím bez úlovku, procházel se lesem a pomyslil si: „Není možné, že bych nic neulovil. Musím hledat dále.“ Zastavil se u jednoho stromu, podíval se na louku a zahlédl tři daňky. Usmál se, vytáhl si kuši, natáhl na ní šíp, namířil a vystřelil, jenže daňci si jej všimli a rychle se dali na útěk, šíp těsně minul živý úlovek. „Zatraceně!“ Zaklel, mávl nad tím rukou a pokračoval v procházce. Pán z Ciezsyna se nacházel v horách, kráčel do kopce, najednou zahlédl velikou noru a u nory postával jezevec. „Mám ho a vyhraji!“ Pomyslil si, připravil si kuši, namířil a vypálil. Šíp se přímo zabodl

do jezevce, na místě byl mrtvý. Pán z Ciezsyna skoro začínal brečet a řekl si pro sebe: „Ulovit jezevce se málo komu podaří! Budu vítěz! Konečně zase po dlouhé době vyhraji!“ Vzal jej, položil na koně a s pomalým cvalem mířil na louku. Pán z Landeku měl asi smolný den, v honu se mu příliš nedařilo, měl ulovené tři bažanty, dvě koroptve a jedno sele divočáka. „No, nic moc, ale já si myslím, že vše bude v pořádku. Alespoň budeme mít něco na jídlo a kuchařky se budou činit.“ Cestou ještě střelil menšího daňka a pak mířil do hor. Pán z Pragu ulovil malinkého jezevce a daňka, byl tak trochu nervózní, protože se nacházal v lese úplně sám. „Neboj se, jsem tady s tebou.“ Uklidnil ho mužský hlas. Pán z Pragu se uklidnil, zjistil, že jej sleduje sluha Damián, jen se usmál a směle kráčel k horám. Mezitím čarodějnice Berta byla ve své chýši, vařila si polévku, najednou jí přepadlo divné tušení a řekla si pro sebe: „Něco se mi nelíbí. Mám strach. Mám takové tušení, že se něco zlého bude dít. Doufám, že nikdo neprokoukne Cornelii, že je převlečená za pána z Pragu. To by bylo opravdu zle. Hynek mi dělá starosti. Dlouho jsem ho sice neviděla, ale moc dobře vím, že je to chytrý chlap. Nebojí se. No, snad budu doufat, že to dobře dopadne.“ Dovařila polévku, pak se posadila za stůl a pochutnávala si na ni. V zámku hraběte Bartoloměje byl klid, jen služky lítaly sem a tam a uklízely. Hrabě Bartoloměj si četl svou oblíbenou knihu, když dočetl jednu větu, pomyslil si: „Doufám, že se Cornelie činí.“ K němu přišla jedna služka a ptala se: „Vaše milosti, smím se na něco zeptat?“ „Jistě, ptej se.“ „Vy znáte pána z Pragu osobně? Nemyslím Cornelii.“ Hrabě Bartoloměj na ní pohlédl a odvětil: „Ano, znám, ale na vycházky málokdy chodí. Ten je samotář a věnuje se svým zájmům. Proč tě to tak zajímá, služko?“ Služka se na něho podívala a odpověděla: „Protože mám o Cornelii strach, Vaše milosti. Mám jí ráda a nechci, aby se jí něco stalo, Vaše milosti.“ „Neboj se, nic se jí nestane a běž raději uklízet. „Dobře, Vaše milosti.“ Hrabě Bartoloměj si opět otevřel knihu, pak jí zavřel a nechal si k sobě zavolat tři posly. Později k němu přišli a jeden z nich se jej zeptal: „Přejete si něco, Vaše milosti?“ „Ano, odvětil klidně, : napíši dopis a s tím svitkem poběžíte ke králi. Dám vám k ochraně pár vojáků a tímto svitkem dorazite ke králi.“ „Dobře, Vaše milosti.“ Přikývl jede posel a

vyčkával. Hrabě Bartoloměj dopsal dopis, zapečetil jej a poručil: „Tento svitek zaneseš králi. Je v něm napsáno všechno, co se v Karvě děje. Doufám, že tam dorazíte včas. Žádné zdržování.“ „Ano, Vaše milosti.“ Přikývl, vzal svitek, strčil si jej do rukávu, rozloučil se s ním a se svými přáteli opustil zámek. Hrabě Bartoloměj se tak trošku uklidnil a řekl si pro sebe: „Doufám, že tam dorazí včas. Také mám tušení, že se bude něco dít. Cornelie s Ondřejem se musí být na pozoru.“ Blížilo se už k odpoledni, kapitán Matěj navštívil stáj, naskočil na svého koně a uháněl do Havru za hrabětem Bartoloměj. Hynek jej sledoval a poručil jednomu vojákovi: „Na koně a za ním! Nic nedělel, jen ho sleduj! Pak mi řekni, kam pořád jezdí! Pokud je to nějaký špeh, poradím si s ním! Na co čekáš? Běž!“ Voják jen přikývnul, nasedl na koně a nenápadně jej sledoval. Hynek přišel za Jolou, posadil se na lavici a usmál se: „Rybička se chytila na udici. Nalij mi víno do číše, společně něco vypijeme.“ Jola se usmála, nalila mu do číše víno a ptala se: „Co když to je opravdu nějaký špeh, Hynku?“ „Pokud je to špeh, tak se ho zbavím, ale nejdříve to z něho vymlátím. Mám sílu, ale mozek jsem neztratil.“ Jola se usmála, napila se vína a ptala se: „Máš u sebe nějaké peníze? Chtěla bych si něco koupit.“ „Dám ti, ale to jen proto, že teď jsi hodná a nemeleš hlouposti!“ Sáhl do kapsy, vytáhl z ní čtyři zlatky a usmál se: „Tady máš a doufám, že už nebudeš nic mluvit o pánu Lotyhausu, když se opiješ. Jinak víš, co tě čeká?“ „Vím, bez vína, bez peněz a budu zakopaná v panské zahradě.“ Odpověděla už velice opatrně. „Hodná holka.“ Usmál se Hynek a napil se vína. Kapitán Matěj dorazil do Havru, vešel do zámku a rychle oznámil: „Vaše milosti, páni jsou na honu!“ „Co mají ulovit dneska?“ Ptal se. „Jezevce a jednoho daňka. Hrají o mlýny, katovny a o kovárny. Začíná už přituhovat. Pán z Ciezsyna prohrává hry.“ „Dobře, Matěji. Zítra potom za mnou přijď a řekni mi, o co budou hrát zítra. Rychle se vrať zpátky. Nesledoval tě někdo?“ „Myslím si, že ne, Vaše milosti.“ „Dobře, vrať se zpátky a bedlivě sleduj pány.“ Matěj se s ním rozloučil, vyšel ze zámku, nasedl na koně a uháněl zpátky do Karvy. Voják jej sledoval a usmál se: „Už vím, za kým chodíš. To musím říci Hynkovi.“ Nasedl na koně, s pomalým cvalem jej sledoval zpátky do Karvy. Tři poslové už byli na cestě do Prahy za samotným

králem, nemuseli se ničeho bát, měli vojenský doprovod. Voják se vrátil do Karvy, seskočil z koně a mířil k Hynkovi. Všude jej hledal, nemohl jej nikde najít, proto šel do kuchyně a ptal se: „Kde je Hynek? Potřebuji s ním mluvit.“ „Myslím, že je v pivnici.“ Odvětila kuchařka a dál se věnovala vaření. Voják jen přikývnul, opustil kuchyni a mířil do pivnice. Hynek držel v rukou číši vína a říkal Jole: „Tak, doufám, že jsi už přišla k rozumu. Peníze jsem ti dal. Dostaneš ještě pak něco navíc, ale až později, Jolo.“ „Díky, Hynku. Nevěděla jsem, že jsi štědrý.“ „To jsem, ale u mne si to člověk musí zasloužit.“ „Ehm, přerušil je voják, : mám důležitou zprávu, Hynku.“ Hynek se otočil ke dveřím, spatřil vojáka, napil se vína a ptal se: „Co máš pro mne nového? Sledoval jsi toho Matěje, jak jsem ti to přikázal?“ „Ano, a myslím si, že nebudeš mít z toho radost, Hynku.“ „Mluv, ale rychle!“ Voják se posadil na lavici a s bojácným hlasem promluvil: „Sledoval jsem toho kapitána Matěje a mířil do Havru. Pak vběhl do zámku Jeho milosti hraběte Bartoloměje. Asi mu donáší, co se tady děje.“ Hynek na něho vypoulil oči, místo číše si vzal džbán vína, nahnul jej k ústům a pil jej jako vodu. Pak džbán položil, pohlédl na Jolu a poručil: „Zmiz!“ Jola se jej polekala, vzala si peníze, co jí dal a opustila pivnici. „Řekni to ještě jednou, vojáku!“ „Ano, sledoval jsem ho. Mířil do Havru a pak vešel do zámku Jeho milosti hraběte Bartoloměje. Nemám z toho dobrý pocit, Hynku.“ Hynek mu zaplatil a ptal se: „A kde je teď?“ „Vrátil se, myslím, že je ve stáji, Hynku.“ „Dobrá. Můžeš se vrátit ke svým a já si jdu promluvit s tím Matějem.“ „Hynku, Matěj je v boji dobrý. Umí se rvát. Minule skolil mohutného muže, když byl na cestách. Dávej si na něho pozor.“ „Neboj se, dostanu ho.“ Hynek se ještě jednou napil vína, opustil pivnici a mířil do stáje. Když přišel, spatřil Matěje a ptal se: „Kde jsi byl?“ „Byl jsem se projít, Hynku. Proč se ptáš?“ „Nekecej a rychle mluv, nebo má pěst tě srazí k zemi jedna dvě! Mluv! Kde jsi byl?“ Matěj už začínal mít divné tušení, jen odpověděl: „Byl jsem se jen projít a po tom ti nic není. Raději se jdi věnovat zámku. Je třeba opravit plot.“ Hynek k němu přiběhl, chytil jej pod krk a varoval jej: „Já vím, kde jsi byl. Byl jsi v Havru u hraběte Bartoloměje! Vyklop to! Mluv, nebo ti natluču!“ Matěj jej od sebe odtrhnul, věděl, že se s ním bude bít. „Ty nejsi

kapitán, ale špeh hraběte Bartoloměje! Teď ti ukážu, jak já se rvu! Jdi ven!“ Matěj z něho strach neměl, vyhrnul si rukávy a vyzval Hynka k pěstnímu souboji. Oba se do sebe pustili, před stájí probíhala rvačka mezi Matějem a Hynkem. Boj to byl velice vyrovnaný, Matěj z něho neprojevil žádný strach a pustil se do něho. Jola postávala u stáje a dívala se na ně, ani si neuvědomovala, že se nad ní stahují mračna. Matěj se snažil porazit Hynka, ale vypadalo to, že nemá žádný úspěch. Hynek jej ovalil pěstí po hlavě, byl omráčen. „Co s ním?“ Ptala se Jola. „Vojáci, přikázal Hynek, : chopte se ho a do šatlavy s ním! Dejte mu vodu a chleba. Jak se probere, tak si s ním promluvím.“ „Máme to říci Jeho milosti pánovi z Ciezsyna?“ Ptal se jej voják. „Ne, nejdříve si s ním promluvím a pak budu jednat s pánem. Odveďte ho!“ Vojáci jej odvedli do šatlavy, položili jej na lavici, dali mu na stoličku chléb a džbán vína a opustili jej. Matěj se po krátké chvilce probral, uvědomil si, že je v šatlavě, hledal cestu, jak se má dostat ven na svobodu. Hynek si ošetřil svou pěst, navštívil kuchyň a poručil kuchařce: „Nachystej mi něco na jídlo a pak připrav něco pro vězně! Máme vězně!“ Kuchařka se na něho podívala a podivila se: „Máme vězně? Kdo to je?“ „Je to kapitán Matěj, něco provedl a teď za to pyká.“ „A tak slušný to chlapec byl.“ Povzdychla si kuchařka, přitom nevěděla, o co se jedná. Matěj se procházel po cele, chytal se za hlavu a řekl si pro sebe: „Jak jsem dopadl. Co mám dělat? Z Hynka strach nemám, ale co když pan z Ciezsyna se rozhodne mne ztrestat trestem smrti? To bude můj konec.“ Přistoupil k mřížím a volal: „Pusťte mne ven! Já musím jít za hrabětem Bartolomějem!“ Volal, ale marně. Když se blížilo k večeru, páni se vraceli z honu, byli ve velice dobré náladě. Všichni se upravili a kráčeli do jídelny. Služky jim přinášely na stůl jídlo a víno a popřály jim dobrou chuť. Pán z Ciezsyna se usmál a poznamenal: „Vojáci jsou upraveni. To se mi líbí. Musím zavolat kapitáne Matěje a pochválit jej. „Zavolal kuchařku a poručil jí: „Zavolej mi kapitána Matěje!“ Kuchařka jen polkla a odvětila: „Já radši zavolám Hynka, Vaše milosti.“ „A to jako proč? Chci, aby jsi mi zavolala kapitána Matěje, to je všechno.“ Kuchařka jen přikývla, opustila jídelnu, chytila se za hlavu a utíkala za Hynkem. „Co je? Co se děje?“ „Pán mne zavolal a chce, abych mu zavalola kapitána

Matěje, ale já nevím, co mám říci.“ Hynek se na ní podíval, usmál se a pravil: „Zůstaň v kuchyni. Já to vyřídím sám. Jdu za ním.“ Přišel do jídelny, uklonil se a ptal se: „Co jsi potřeboval, Vaše milosti?“ „Tebe jsem nevolal, ale volal jsem Matěje.“ „Já vím, Vaše milosti, ale potřebuji být s tebou o samotě.“ „Co je? Co se děje?“ „Až vše vyřešíte, co týká vaších hrách, tak potom budu s tebou mluvit, Vaše milosti.“ „No dobře, ano, popovídám si s tebou, Hynku, ale já chci Matěje.“ „Já vím, Vaše milosti, právě o tom budu chtít s tebou mluvit, ale o samotě.“ „No dobře. Jak vyřídím své záletitosti, tak za tebou příjdu. A teď odejdi, chci se v klidu najíst.“ „Dobře, Vaše milosti. Nechte si chutnat.“ Uklonil se a opustil jídelnu. „Co se to s Hynkem, ptal se pán z Landeku, : je takový slušný a krotký. Takhle ho vidím poprvé, co jsem tady. Ale co. Nebudu nad ním přemýšlet. Musím se najít. Dobrou chuť, urození páni.“ Hynek přišel do šatlavy za Matějem, odemkl mříže, posadil se na lavici a ptal se: „Kdo je tvým pánem, Matěji?“ Matěj se na něho podíval, už se s ním nechtěl prát, zjistil, že Hynek je mocnější, proto v klidu odpověděl: „Můj pán je pán z Havru. Hrabě Bartoloměj. Pusť mne a můj pán ti slíbí beztrestnost.“ „A to jako proč, Matěji?“ „Pán z Havru tuší, že pán Lotyahusu byl zabit, proto mne sem vyslal jako špeha.“ Hynek se zasmál a pravil: „Dobrá, to, co jsi mi řekl, tak to řeknu svému pánovi. Ať on sám rozhodne o tvém osudu. Máš štěstí, že teď s pánem mluvit nebudu, ten má jiné starosti. V šatlavě budeš zavřený tak dlouho, dokud pán z Ciezsyna si s tebou nepromluví. Hlady a žízní nezemřeš. Naviděnou, Matěji.“ Zavřel za ním mříže, zamknul a opustil šatlavu. Matěj už byl bezradný, nevěděl, co si má počít. Mezitím páni už konečně povečeřeli, později se odebrali do pracovny a poručili si víno. Služka jim jej přinesla a rychle utíkala do kuchyně. „Tak urození páni, usmál se pán z Ciezsyna, : dnes jsem měl úspěšný lov, takže si já myslím, že jsem vyhrál dnešní hon. Ulovil jsem daňka a jednoho velikého jezevce. Byl přesně u nory, nabil jsem si kuši a vypálil.“ „Hm, podotkl pán z Landeku, : já jsem ulovil tři bažanty, dvě koroptve a jedno sele divočáka, takže jsem prohrál.“ Cikánský baron se zasmál a promluvil: „Já jsem bez úlovku, nějak se mi dneska nedařilo.“ Pán z Pragu se zamračil a podotkl: „Já nevím, jestli to platí, ale já mám malinkého jezevce a menšího daňka.

Podívejte se na zem, tam leží.“ Pán z Ciezsyna se usmál a prohodil: „Pokud vím, tak oba máme stejně, ale počítá se od většího úlovku.“ „Přesně tak, pane z Ciezsyna.“ Přikývl pán z Landeku a napil se vína. Pán z Ciezsyna pohlédl na písaře a diktoval: „Piš, já pán z Ciezsyna jsem ulovil daňka a jezevce, pán z Landeku tři bažanty, dvě koroptve a sele divočáka, cikánský baron nic a pán z Pragu malého jezevce a malého daňka. Pán z Ciezsyna vyhrál, čili já a tak získávám mlýny, kovárny a katovny.“ Písař dopsal a utřel si čelo od potu. Pán z Landeku se zasmál a poznamenal: „No, jak tak koukám, tak pán z Ciezsyna měl po dlouhé době štěstí. Měli by jsme se všichni podepsat a rozpoutat další lovecké kolo, urození páni.“ „Dobrá, přikývl pán z Ciezsyna, : ale o co budeme hrát?“ „Musíme se dohoudnout, ale něco mne napadá.“ Přikývl cikánský baron a napil se vína. Písař se na ně díval, poznal, že páni jsou v dobré náladě a jen se nepatrně usmál. Pán z Ciezsyna se divně zatvářil a promluvil: „Budeme hrát o stáje a o panské zahrady. Ulovit musíme medvěda a dva zajíce.“ „Medvěda, ptal se cikánský baron, : bude to veliký problém, protože medvědi jsou v horách. Jak ho chceš ulovit, pane z Ciezsyna?“ „Je to hon, cikánský barone.“ „Ne, namítl pán z Landeku, : navrhuji ulovit dva divočáky a dvě kachny.“ Pán z Pragu se na pána z Landeku podíval a podotkl: „Není to špatný nápad, ale myslím si, že by ty kachny neměly být dvě, ale tři, urozený pane z Landeku.“ Pán z Ciezsyna se podíval na písaře a přikázal: „Piš! Já, pán z Ciezsyna, pán z Landeku, cikánský baron a pán z Pragu jsme se dohodli takto. Každý z nás musí ulovit dva divočáky a tři kachny. Hraje se o stáje a panské zahrady.“ Písař dopsal, upravil si u krku límec a napil se vína. „Urození páni, prosím podepište se.“ Přikázal jim pán z Ciezsyna. Páni se podepsali, pak opustili pracovnu a mířili opět do jídelny. Písař se zasmál, byl rád, že vše proběhlo v klidu a kráčel do kuchyně. „O co se vsadili a co budou lovit, písaři?“ Ptala se jej kuchařka. „Budou hrát o stáje a panské zahrady. Každý z nich musí ulovit dva divočáky a tři kachny. Dneska to bylo ale klidné. Pán z Ciezsyna vyhrál.“ „To je dobře, oddychla si kuchařka, : jaké je to štěstí, že pán z Landeku to nevyhrál.“ „Jdu si lehnout.“ Oznámil jí písař, rozloučil se s ní a odcházel do své komnaty. Páni ještě mluvili o zítřejším honu, později se rozešli do svých komnat, jen pán z

Ciezsyna přišel za Hynkem a ptal se: „Proč jsi mi nezavolal kapitána Matěje?“ „Vaše milosti, kapitán Matěj je v šatlavě.“ „A to jako proč? Provedl něco snad?“ „Ano, Vaše milosti, odpověděl Hynek celkem klidně, : kapitán Matěj donáší Jeho milosti hraběti Bartoloměji. Je to špeh. Nechal jsem ho sledovat.“ Pán z Ciezsyna se podíval na Hynka a s vážným hlasem promluvil: „Zítra si s ním promluvím, ale myslím si, že by bylo dobré ho nechat v šatlavě. Děkuji ti Hynku.“ Hynek začínal být neklidný a rychle oznámil: „Ten kapitán Matěj má vypátrat, kdo zabil pána Lotyhausu. Řekl mi to, proto hrabě Bartoloměj ho vyslal jako špeha, Vaše milosti.“ „To se mi nelíbí, podotkl pán z Ciezsyna, : pro jistotu ho nechej v šatlavě a zítra si s ním promluvím, jak příjdu z honu. Řekl ti ještě něco, Hynku?“ „Už ne, Vaše milosti, ale začínám mít strach.“ „Ničeho se neboj. Nic se neprovalí. Ty hlavně hlídej tu Jolu. Pokud bude mluvit, tak se jí zbav, ale nenápadně.“ „Rozumím, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se s ním rozloučil a mířil do své komnaty. Hynek vešel do kuchyně, posadil na židli a pomyslil si: „Toho Matěje bych se měl zbavit. Co když opravdu ví, že jsem pána Lotyhausu otrávil já na příkaz pána z Ciezsyna?“ V tom ho vyrušila kuchařka a ptala se: „Ty nejdeš spát?“ Hynek se jí polekal, podíval se na ní a okřikl jí: „Co tady strašíš?!“ „Já jsem teď dovařila, Hynku a také půjdu spát.“ Hynek nic neřekl, vzal si krajíc chleba se sýrem a odešel do své komnaty. „Nad čím to pak přemýšlel?“ Urovnala nádobí do polic, podívala se na pec a řekla si pro sebe: „Andrej musí přiložit.“ Sotva to dořekla, Andrej přišel do kuchyně a přikládal do všech pecí. Kuchařka se uklidnila, byla ráda, že v zámku bude teplo. Andrej si očistil ruce, rozloučil se a také odešel do své komnaty. V zámku bylo ticho, teplo a vanula se vůně vonných olejů. Matěj se procházel po cele, nemohl spát a řekl si pro sebe: „Jsem asi v trapu. Musím se odtud nějak dostat, ale jak? Mříže jsou zamčené na tři západy a jsou zaryté ve zdi. Ani vypáčit to nejde, protože jsou pevně kované. Co mám dělat?“ Nevěděl si rady, posadil se na lavici, dal si hlavu do dlaní a přemýšlel.

25. KAPITOLA... LOVECKÉ ÚSPĚCHY A ANDREJOVÉ TRABLE

Ráno bylo chladné, páni už byli dávno vzhůru, nacházeli se v jídelně a dávali si vydatnou snídani. „No, poznamenal pán z Landeku, : dneska nám začíná důležitý hon a musím říci, že se na něho i těším, urození páni.“ „Hm, důležité bude, jestli vůbec něco dneska ulovíme. To počasí je dneska nějak divné. Asi bude pršet. Ale co. Třeba se může stát, že něco opravdu ulovíme.“ Usmál se pán z Ciezsyna a napil se vína. Hynek k nim přišel, uklonil se a ptal se: „Vaše milosti, plot je již opravený. Tesaři jej opravili. Budeš ještě něco potřebovat, Vaše milosti?“ „Ne, ale chci se zeptat. Kolik máte ještě vína na své oslavy, Hynku?“ „Máme toho ještě dost, Vaše milosti.“ „Dobře, dnes vám dovolím oslavu. Ale jako vždy. Večer bude večeře na stole a všude bude pořádek.“ „Ano, Vaše milosti.“ Pán jen přikývnul a poslal Hynka pryč. Andrej ihned z rána přiložil, přišel do kuchyně a posadil se na židli. Byl celý umazaný, ale s úsměvem na tváři se díval na kuchařku. „Dám ti horkou smetanu.“ Usmála se kuchařka. „Jsem úplně špinavý, smál se Andrej, : naštípal jsem dříví, ale umazal jsem se od smoly. Ale co. Umyju se a pak půjdu do šenku se napít vína.“ Do kuchyně vešla služka a oznámila: „Andreji, máš jít za pánem. Ihned.“ „Něco se stalo?“ Ptal se sám sebe, ale odpověď nedostal. Přišel za pány, uklonil se a ptal se: „Přejete si něco, Vaše milosti? Něco jsem provedl, Vaše milosti?“ „Ano.“ Andrej se divně zatvářil, nebyl si totiž ničeho vědom, že něco provedl. Pán z Ciezsyna se napil vína, přísně na něho pohlédl, ale pak se usmál a pravil: „Jsem s tebou velice spokojený, Andreji.“ Andrej se usmál, ulevilo se mu. „Řekni mi, jak to děláš, že v zámku je pořád teplo?“ „No, já vždy ráno přiložím plnou pec a potom až večer, Vaše milosti.“ „Dobře, dobře. Tady máš pět zlatek a s nimi si dělej, co chceš. Jsem s tebou spokojený. A ještě něco. Slyšel jsem, že se učíš u kata Matyáše kovařinu. Je to pravda, Andreji?“ „Ano, Vaše milosti, je to pravda. Chtěl bych potom odejít a najít si službu jinde.“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl a pravil: „Bránit ti v tom nebudu. Budiž. Potom, jak se vyučíš kovářem, tak mi řekni přesně, kdy chceš odejít. Ale musíš mít

zajištěnou službu. To jen proto, abych našel nového dřevorubce a topiče. Můžeš odejít.“ „Děkuji, Vaše milosti.“ Poděkoval Andrej, uklonil se a opustil jídelnu. Přišel do kuchyně, posadil se na židli a pochlubil se kuchařce: „Pán z Ciezsyna mne pochválil. Že dělám svou práci dobře. A dokonce mi dal i pět zlatých.“ „To jsem ráda za tebe. Andreji. Ty dneska nejdeš ke katovi?“ „Ne, mám dnes volný den. Zajdu si do šenku na víno. Doufám, že se mi nic nepřihodí.“ Za nimi přišel Hynek a promluvil: „Půjdu s tebou, Andreji. Také navštívím šenk. Ale ty můžeš jít napřed a já tam za tebou příjdu. Musím ještě do šatlavy a s někým si promluvit.“ Andrej jen přikývl, posnídal a napil se horké smetany. Mezitím páni už také posnídali, napili se vína a vyrazili na hon. Štolba za nimi mával a pak si to zamířil rovnou do stáje. Pán z Ciezsyna seděl na koni a promluvil: „Takže urození páni, ulovit dva divočáky a dvě kachny.“ „Rozumím, ten, kdo bude mít úlovky jako první, tak se může vrátit do zámku.“ Přikývl pán z Landeku, rozloučil se s nimi a cválal někam do lesů. Do šenku vešli tři muži, posadili se na židle a požadovali víno. Šenkýř poslechl, dal jim víno a popřál jim dobré pití. V ten okamžik vešel i Andrej, usedl ke stolu a požadoval džbán vína. „Začínáš tady chodit dost často, usmál se šenkýř, : asi jsi měl dobrý den.“ „Co dobrý den, ale dobré ráno. Dneska jsem dostal pochvalu od samotného pána. Dal mi dokonce i pět zlatek a proto jsem přišel na víno.“ „To vypiješ celý džbán vína sám?“ „Ale ne, za chvíli příjde Hynek. Poslední dobou se chová ke mne slušně. To asi proto, že za chvílu budu svým pánem. Učím se u kata Matyáše kovářem.“ „Tak to máš dobré a pak potom kam půjdeš, Andreji?“ „Já nevím, asi si najdu službu jinde a pak si chci zařídit svoji kovárnu. Zatím jsem učeň, pak budu tovaryš a později mistrem.“ „Tak ať se ti to povede, Andreji. Přeji ti to.“ „Díky, šenkýři.“ Nalil si víno do číše a pomalu jej upíjel. Tři muži na něho pohlédli, nic neřekli, ale jejich oči prozrazovaly, že mají špatné úmysly. Za nedlouho do šenku přišel i Hynek, posadil se k Andrejovi a poručil: „Šenkýři, dej nám něco na jídlo! Platím!“ Šenkýř jen přikývnul, nachystal jim srnčí pečeni a chlebem a ještě donesl džbán vína. Andrej si na něco vzpoměl a pravil: „Jdu ke katovi. Vrátím se.“ Opustil šenk a mířil do katovny za katem Matyášem. Tři muži se zvedli od stolu a začali dřevorubce

Andreje sledovat. Hynek zůstal v šenku sám a pomalu z číše upíjel víno. „Co potřebuješ, Andreji?“ Zeptal se ho později kat Matyáš. „Zapoměl jsem ti říci, že zítra příjdu a že dodělám ty svícně.“ „Jo, dobře a kam jdeš teď?“ „Jsem s Hynkem v šenku. Dávám si tam víno.“ „Dej si i za mne. Já musím ještě něco dodělat a pak jdu vyrábět podkovy.“ Andrej se s ním rozloučil, opustil katovnu a opět mířil k šenku. Kráčel po cestičce, cestou si pohvizdoval. V tom ho napadli ti muži, kteří byli v šenku a požadovali po něm peníze. Andrej měl z nich strach, dal se rychle na útěk a mířil k šenku. „Za ním!“ Ozval se jeden muž a utíkal za prchajícím Andrejem. U šenku jej dostihli a stihli ho ještě oloupit. Hynek zaslechl řev mužů, proto vyšel ven a podíval se na Andreje, který leží na zemi. Muži se podívali na Hynka, nic neřekli, vešli do šenku a poručili si víno. „Hynku, prosil Andrej, : oni mne oloupili a drze šli do šenku.“ „Jenom klid, Andreji, vyřídím si to s nimi.“ Vešel do šenku, podíval se na ty muže a ihned přikázal: „Vy jste okradli Andreje o pět zlatek. Vraťte mu je, nebo bude zle!“ „Zdrž se a vypadni!“ Okřikl ho mohutný muž. Šenkýř měl strach a poprosil je: „Já nechci, aby jste se prali. Nechci mít zase rozbitý šenk! Prosím!“ „Teď si troufáš, co, když tady pán z Landeku není, co?“ Utrousil poznámku muž a zlověstně se usmál. Hynek pohlédl na šenkýře, pak na muže a odvětil: „Do toho ti nic není a běž ven. Porveme se venku!“ Šenkýř si oddychnul, byl rád, že bude mít šenk v pořádku. Andrej se raději schoval pod stůl, bál se. Všichni vyšli ven, Hynek si vyhrnoval rukávy a umál se: „Tak, chlapci, už se těším, jak vám natluču. Tak se vrhěte na mne.“ Před šenkem propukla veliká rvačka mezi Hynkem a třemi muži. Jedna rána, druhá a třetí a tři muži leželi na zemi, ale nevzdávali se, snažili se Hynka porazit. Šenkýř vyšel ven a díval se na velikou bitku, dokonce i Andrej se na ní odvážil podívat. Hynek skolil jednoho, druhého a pak třetího muže, všichni tři leželi na zemi a kroutili se bolestí. Muži se raději vzdali, přestali se prát, jeden z nich hodil na zem pět zlatých, které patřily Andrejovi a pohrozil: „Já si tě najdu, Hynku a zničím tě!“ „Zmiz, nebo skončíš v šatlavě!“ Varoval jej Hynek, vzal ze země pět zlatých a podal je Andrejovi. „Děkuji ti, Hynku, zachránil jsi mne.“ „Nestojí za řeč, ale pro příště se už budeš bít sám. Nebudu tě pořád bránit. Mazej do

šenku!“ Oba vešli do šenku, posadili se za stůl dávali si do nosu. Šenkýř byl rád, že pro tentokrát měl šenk v pořádku, jen se usmíval, začal zapomínat na příhodu s muži a s Andrejem. Mezitím poslové od hraběte Bartoloměje mířili do Prahy za králem, měli vojenský doprovod. Utábořili se nedaleko dnešního Kolína. Seskočili z koně, mířili do jedné vesnice k jednomu velikému šenku. „Bůh s vámi, urození páni, kdo jste a co si žádáte?“ „Zdravím tě šenkýři, jsem posel Václav a dva další jsou také poslové Jeho milosti hraběte Bartoloměje z Havru. Chceme se tady na pár dní ubytovat, je to možné?“ „Ale jistě, mám pět volných pokojů, ale máte s sebou několik vojáků, to bude problém je někde ubytovat. Jedině tady kovář Lojza je může u sebe ubytovat. Má hrozně velikou kovárnu, viď Lojzo?“ „Jasně, vojáci, pojďte za mnou, u mne přespíte.“ Vojáci následovali kováře Lojzu, byli rádi, že budou mít střechu nad hlavou. Šenkýř se podíval na posla Václava a ptal se: „Kam máte namířeno, pane?“ „Za králem do Prahy. Mám pro něho důležitý vzkaz. Nachystej nám něco na pití a na jídlo, šenkýři. Zaplatíme ti.“ Šenkýř se podíval na pacholky a poručil: „Vyvalte sud s vínem, nachystejte jim kančí pečeni a hodně chleba a také jim dejte polévku a připravte pro ně pokoje! Pohněte si! Je to panská návštěva!“ Pacholci se jej polekali a ihned běželi vyplnit šenkýřův příkaz. Posel Václav se posadil ke stolu, podíval na na hosty a ptal se: „Kdo zná krále osobně?“ Hosté na něho pohlédli a jeden z nich odpověděl: „Já, kdysi jsem s ním mluvil, ale je to pár let zpátky, urozený posle. Není zlý, je ale přísný. Bohatě odměňuje a tvrdě trestá. Proč se ptáte, urozený posle?“ Neodvážil se mu tykat, moc dobře věděl, že je to posel Jeho milosti hraběte Bartoloměje. „Jenom tak, protože mám pro něho velmi důležitou zprávu. Díky za odpověď a tady máš zlatku!“ Hodil mu jí a jeden z hostů, který mu odpověděl jí dobře chytil a poděkoval. Tři poslové už měli na stole bohatý oběd, dobře se najedli, napili a pak po dlouhé cestě odkráčeli do svých komnat se pořádně vyspat. „To je zajímavé, protáhl obličej šenkýř, : mne by zajímalo, proč jdou za králem a co mu chtějí. Je to zvláštní.“ „Třeba něco se děje v jejich krajích stalo a jdou s tím ke králi.“ Řekl pacholek a urovnával dříví u pece. „Ty se hlavně starej o práci, napomenul ho šenkýř, : tohle není jen tak. No, zkusím se od nich

něco dozvědět. Uvidím. U nás se totiž nic neutají.“ Nad územím dnešního Kolína se mohutně zamračilo, spustil se veliký liják a pak začala silná bouřka. Vojáci byli ubytovaní ve veliké kovárně, odpočívali a dávali si medovinu. „Odkud jste, vojáci?“ Ptal se jich kovář Lojza. „Jsme z Havru, to je poblíž Karvy. To je na Moravě. Náš pán je Jeho milost hrabě Bartoloměj. To on nás vyslal.“ „A mohu se zeptat proč a za jakým účelem?“ „Lituji kováři, ale slíbil jsem, že nic nepromluvím. Jen vím to, co ty. Jen to poslové vědí, my je jen hlídáme před napadením.“ „Aha. To škoda, povzdychl si kovář, : já jsem myslel, že se dozvím něco nového a zase nic.“ „A jak jde práce, kováři?“ Ptal se ho voják. „Ale jo, jde to. Nestěžuji si. Kolín je veliké město, takže mám práce dost, vojáku.“ Voják už nic neříkal, opřel se o lavici a snažil se usnout. Mezitím páni byli na honu, pán z Pragu ulovil dva divočáky a jednu kachnu, moc nadšený nebyl, myslel si, že uloví plný počet daného úlovku. Byl tak trochu zklamaný, ale pak si řekl: „No, mám alespoň něco. No co? S prázdnou do zámku nepříjdu.“ Měl tak trochu strach z lesa, ale našel odvahu, dva divočáky přivázal ke koni a kachnu měl v ruce. Naskočil na svého koně a pomalu cválal k zámku Lotyhaus. Pán z Landeku ulovil jednoho divočáka a tři kachny, mlčky nasedl na koně a také uháněl k zámku. Pán z Ciezsyna byl z lovu zklamaný, protože neulovil nic, jen jednu kachnu, byl bez nálady, chtěl se vrátit do zámku, ale obrátil koně a cválal někam k lesům. „Třeba tam budu mít štěstí.“ Řekl si pro sebe a mířil do hlubokých lesů. Za to cikánský baron byl štěstím bez sebe, ukořistil dva divočáky a dvě kachny, vítězoslavně uháněl k zámku Lotyhaus. Později se tři páni setkali u zámku, chyběl jen pán z Ciezsyna. V zámku probíhala oslava veškerého služebnictva, páni vešli do zámku a pán z Landeku poručil: „Konec oslavy a chystejte nám něco na stůl k jídlu!“ Služky se polekaly, ihned začínaly rušit oslavu a chystaly pro pány koupele a později něco na jídlo. „Kde je pán z Ciezsyna?“ Ptal se cikánský baron, byl ve velmi dobré náladě. „Třeba je ještě na honu, odvětil pán z Pragu, : myslel jsem, že na honu budeme až do večera, ale kupodivu ten hon šel nějak rychle, urození páni.“ Pánové jen přikývli a věnovali své koupeli. Když už byli hotoví, usedli ke stolu a připili si panským vínem. Služka přišla k nim, očima hledala pána z

Ciezsyna a ptala se: „Kde je Jeho milost pán z Ciezsyna?“ „Asi se někde zdržel, ale myslím si, že za chvíli dorazí. Co máme k obědu?“ „Zajíce, bažanty a pár koroptví, Vaše milosti.“ „Dobře, nos to na stůl. Nebudeme čekat na pána z Ciezsyna. Kdo ví, za jak dlouho příjde.“ Služka poslechla, s ostatními služkami nosívala na stůl různé pečeně a na konec přinesla i džbán panského vína. Pán z Ciezsyna se nacházel u zámku, usmálo se na něho štěstí, podařilo se mu ulovit jednoho divočáka, později i on zamířil k zámku. Přišel dovnitř, všiml si, že ostatní páni jsou už doma, jen se podivil: „Jsou tady nějak podezřele rychle. Že bych pro změnu prohrál já? Uvidím.“ Dal si koupel, pak usedl k nim za stůl a ptal se: „Zdravím vás, urození páni. Jaký byl lov?“ „Ale jo, ušlo to. Proběhl velice rychle, ale myslím si, že každý z nás něco má.“ Odpověděl s úsměvem pán z Landeku. Služka na něho pohlédla a ptala se: „Kde jste byl tak dlouho, Vaše milosti? Měla jsem o vás strach.“ „O mne se neboj, služko. Ale díky za starost. Je všechno v pořádku? Nic se nestalo během té vaše oslavy?“ „Ne, Vaše milosti. Všechno proběhlo v pořádku. Urození páni přerušili oslavu, jak dorazili, Vaše milosti.“ „Hm, to je dobře.“ Za nemalý okamžik přišel písař a vyčkával, až se páni najedí. Když se páni najedli a napili, zamířili si to rovnou do pracovny. Usedli na své oblíbené židle, služka jim přinesla džbán vína a usmála se. Asi byla ráda, že všichni páni jsou v pořádku. Písař přišel za nimi, posadil se za stůl a vyčkával na jejich příkazy. Pán z Ciezsyna naléval do všech číší víno a oznámil: „Urození páni, jsme tady, aby jsme se pochlubili svými úlovky. Takže já začnu jako první. Ulovil jsem jednu kachnu a před zámkem jednoho divočáka. Není to sice moc veliký úlovek, ale něco alespoň mám.“ Pán z Pragu se podíval na jeho úlovky, jen přikývnul a prohlásil: „Já mám zase dva divočáky a jednu kachnu. Asi jsem nevyhrál, ale zítřejší oběd bude vydatný. Kančí maso.“ Pán z Landeku protáhl obličej, pochlubil se svými úlovky: „Já mám jednoho divočáka a tři kachny, myslím si, že o jídlo máme postaráno. Jen kuchařky a služky by se měly činit, urození páni.“ Cikánský baron vstal, uchopil svou číši vína, uklonil se a prohodil: „Já mám plný počet, urození páni. Račte se podívat. Dva kance a dvě kachny. Myslím si, že jsem vyhrál sázku.“ Ostatní na něho pohlédli, bylo na nich vidět, že tak trochu závidějí, ale nakonec

mu popřáli. Pán z Ciezsyna se napil vína, pohlédl na písaře a přikázal: „Piš! Já, pán z Ciezsyna jsem ulovil jednoho divočáka a jednu kachnu, pán z Pragu ulovil dva divočáky a jednu kachnu, pán z Landeku ukořistil jednoho divočíka a tři kachny a cikánský baron ulovil dva divočáky a dvě kachny. Cikánský baron vyhrál a tak získává stáje i panské zahrady.“ Písař dopsal, nechtěně ušpinil svitek a tak jej začínal přepisovat znova. Pán z Ciezsyna na něho pohlédl, nic neřekl a jen se usmál. „O co budeme hrát zítra, urození páni?“ Ptal je pán z Landeku, pohrával si se svým prstenem na prsteníčku. „Večer se dohodneme.“ Odpověděl pán z Ciezsyna a napil se vína. Mezitím hrabě Bartoloměj vyčkával na svého špeha Matěje, začínal být nervózní, kapitán Matěj se nevracel. „Doufám, že se mu nic nestalo.“ Řekl si pro sebe, procházel se po své knihovně, z nervozity urovnával své knihy ve své knihovně. Služka za ním přišla a ptala se: „Bude dnes pán večeřet?“ Hrabě Bartoloměj se probral ze zamyšlení, pohlédl na ní a odvětil: „Ano. Než odejdeš, zavolej mi vojáky. Tak alespoň čtyři. Někam je vyšlu.“ „Zajisté, Vaše milosti.“ Rychle utíkala pro vojáky, pak mazala do kuchyně. „Vojáci, přikázal jim později, : sice čarodějnicím moc nevěřím, ale teď se mi hodí. Přiveďte mi čarodějnici Bertu. Na něco se jí zeptám. Víte, kde bydlí?“ „Ano, Vaše milosti, odpověděl voják, : žije v horách, tak je postavená chýše a v ní bydlí.“ „Dobře, dobře. Zajděte pro ní a odkažte jí, že jí pozívám na večeři. Ale musí to být dneska večer. Jděte.“ Vojáci jen přikývli, naskočili na své koně a uháněli do hor za čarodějnicí Bertou. „Mám divné tušení.“ Řekl si pro sebe hrabě Bartoloměj a posadil se na židli. Blížilo se k večeru, páni opět navštívili svou pracovnu, posadili se na židle a čekali na písaře. Písař už k nim dorazil, omluvil se a posadil se na židli. Pán z Ciezsyna něco postrádal, vykřikl: „Služko, chybí nám džbán vína! A řekni kuchařkám, aby už za chvíli chystali na stůl večeři!“ „Ano, Vaše milosti.“ Za chvíli se na stole už pyšnil džbán vína, páni na něho pohlédli a byli zticha. Písař promluvil jako první: „Co mám psát, Vaše milosti?“ „Dozvíš se to, písaři.“ Mezitím služka přišla do kuchyně a oznámila: „Cikánský baron vyhrál panské zahrady a stáje. Bude se rokovat o další sázce! Kuchařky, za chvíli máte nosit na stůl.“ Páni stále seděli na svých židlích, mlčky se dívali na džbán

plný vína a vypadá to, že přemýšlí. Pán z Ciezsyna sáhl po džbánu, naléval do číší víno a usmál se. „Co se ti honí hlavou, urozený pane?“ Ptal se jej cikánský baron.“ „Mám to. Bude to zajímavý lov. Kdo z vás umí rybařit?“ „Myslím, že to každý svede, odpověděl pán z Landeku, : ale chytat ryby, to je takové nezáživné. Dávám přednost honu, pane z Ciezsyna.“ „Dobrá, tak budeme lovit. Zítra si ale dáme odpočinek a pozítří budeme lovit. Je potřeba ulovit opět bažanty, ale myslím si, že to bude stát za to. Deset bažantů a pět koroptví. Co vy na to, urození páni?“ Ptal se pán z Ciezsyna. „No, špatný nápad to není, ale myslím si, že by jsme mohli ulovit pět bažantů, pět koroptví a dvě kachny. Myslím si, že je to veliká výzva pro náš hon, urozený pane.“ Navrhl pán z Pragu a napil se vína.“ Pán z Ciezsyna jen přikývl, pohlédl na písaře a pravil: „Připrav se na psaní, písaři. Zítra máš volný den, tak si dělej, co chceš.“ „Mohli by jsme hrát o zámek.“ Usmál se cikánský baron. „Dobrá, přikývl pán z Ciezsyna, : budeme tedy hrát o zámek. Pozítří se bude hrát o zámek a půjde o hodně, jde totiž o střechu nad hlavou.“ Písař se na ně podíval, polknul a pomyslil si: „No, bude to velmi zajímavé.“ Pán z Ciezsyna se podíval na písaře a poručil: „Piš! Já, pán z Ciezsyna, pán z Pragu, pán z Landeku a cikánský baron jsme se dohodli takto. Každý z nás musí ulovit deset baženttů, pět koroptví a dvě kachny. Hraje se o zámek.“ Písař dopsal, utřel si čelo od potu a začínal být neklidný. Začínal si sám pro sebe klást otázky: „Co když pán z Ciezsyna prohraje? Kam půjde? Kam půjdeme my? Co nás pak čeká?“ Ale odpovědi se vůbec nedočkal. „Urození páni, podepište se prosím na svitek.“ Poručil jim pán z Ciezsyna a sám uchopil brko do rukou a kráčel k písaři. „Vaše milosti, mohu se na něco zeptat?“ Ptal se písař. „Ano, ptej se. Poslouchám, písaři.“ „Co když prohrajete sázku, kam půjdeme my?“ „Do té doby je ještě daleko, písaři a nestrachuj se. Já si myslím, že to vyhraji. Jsou to panské hry a o svá místa se bát nemusíte. Jdi klidně do čeledníku a oznam to, že se vůbec nemusejí ničeho bát.“ Písař se uklidnil, ale ve své duši měl neklid. Uklonil se a opustil pracovnu. Páni ještě byli v pracovně a hovořili o svých honech. „Lidi, ozval se písař, : páni se dohodli!“ „Jak?“ Ptala se kuchařka. „Zítra mají volný den a já také, takže zítra jdu do šenku. Pozítři každý z nich musí ulovit deset bažantů, pět koroptví a dvě

kachny a teď mne všichni poslouchejte. Bude se hrát o zámek.“ „Nepovídej, ale co když pán z Ciezsyna prohraje?“ Ptal se kuchařka a chytala se za hlavu. „Pán z Ciezsyna mne za vámi poslal, a mám vás ujistit, že se vůbec nemusíte bát. No, jdu se vyspat. Je už pozdě. Zítra mám volný den, tak jdu do šenku! Hezky se vyspi.“ Řekla mu kuchařka a už zavolala služky a přikázala jim, ať nosí na stůl. Páni opustili pracovnu, zamířili do jídelny, usadili se ke stolu a byly překvapení. Na stole se pyšnila bohatá večeře. Za nimi přišel Hynek, uklonil se a otázal se: „Vaše milosti, pane z Ciezsyna, potřebuji s tebou mluvit.“ „A to mne nenecháš v klidu se najíst? O co jde?“ „Jde o toho kapitána Matěje, Vaše milosti.“ „Dobrá, po večeři za tebou příjdu. Teď se ztrať, chci se v klidu najíst.“ Hynek se uklonil a opustil je. „Matěj, ptal se pán z Landeku, : není to ten kapitán Matěj?“ „Ano, odpověděl pán z Ciezsyna, : je to on. Něco provedl a teď je v šatlavě. Zajdu za ním a vyzpovídám ho.“ „Nemám to udělat za tebe? Mám s těmi lidmi veliké zkušenosti.“ Nabídl se pán z Landeku. „Nene, to udělám já sám.“ Odpověděl rychle pán z Ciezsyna, šlo na něm vidět, že trochu zneklidnil. Když se zakousnul do kančí pečeně, uklidnil se. Do zámku hraběte Bartoloměje přišla čarodějnice Berta, uklonila se a ptala se: „Co si přejete, Vaše milosti.“ „Berto, vítám tě, přivítal jí hrabě Bartoloměj, : nechal jsem tě zavolat, protože jsem tak trochu neklidný. Můžeš mi něco vyvěštit? Jsem neklidný. Mám nějaké divné tušení a nevím, co to je.“ Čarodějnice Berta se usmála a pravila: „Jde vidět, že jste si mne zavolal právě včas, Vaše milosti. Také mám to tušení a myslím si, že je pravé.“ „Proč?“ Ptal se. „Protože někdo ohdhalil tvého špeha a je teď ve vězení, Vaše milosti. Jen vám pohlédnu do očí a už vím, co se děje.“ „Vyvěšti mi něco, prosím.“ Čarodějnice Berta se posadila ke stolu, vytáhla si rybí šupiny a věštila: „Panské hry se už posunuly o kus dál a vypadá to, že se bude hrát o střechu nad hlavou. Ten váš špeh je ve vězení. Odhalil jej Hynek, z něho mám husí kůži. Není to dobrý člověk, má toho na svědomí moc. Jde vidět, že je to veliký silák a ničeho se nebojí. Ať si kapitán Ondřej a Cornelie dávají na něho pozor. Z Hynka nemám moc dobrý pocit.“ „Už jsem vyslal ke králi své posly. Myslím si, že by už by měli být na místě. Mí poslové znají všelijaké zkratky.“ „To je dobře, myslím si, že

královské pomoci bude potřeba.“ Přikývla Berta a otřepala se. Hrabě Bartoloměj byl v pokušení navštívit Karvu a vyřídit si to osobně, ale Berta jej varovala: „Nedělejte to. Nemáte ještě důkazy proti pánovi z Ciezsyna, Vaše milosti.“ Hrabě Bartoloměj se nad tím zamyslel a pravil: „Počkám tedy na své posly, až se vrátí od krále. Poslal jsem je ke králi. Myslím si, že by měl přijít s nimi i královský průvod.“ „To uděláte nejlépe, Vaše milosti. Jsem sice jen čarodějnice a stará, ale v lidech se moc dobře vyznám, Vaše milosti.“ Hrabě Bartoloměj se na ní usmál, pohladil jí po lících a podotkl: „Dobrá, poslechnu tě. Můžeš u mne přespat. Služky ti připraví komnatu a ještě tě dobře pohostím.“ „Děkuji, Vaše milosti.“ Mezitím Andrej už byl dávno na zámku, věnoval se štípáním dříví a řekl si pro sebe: „Mám takové tušení, že se tady bude něco dít. Nevím, ale cítím to.“ Za ním přišla kuchařka a ptala se: „S kým si to tady povídáš, Andreji?“ „Ale nic, jen tak si pro sebe něco drmolím. Dříví už budu mít naštípané, pak naplním všechny pece a už bude v zámku teplo. Vlastně je teplo, ale pece neuhasnou.“ „Jsi v topení dobrý, Andreji. Slyšela jsem, že chceš od nás odejít. Je to pravda?“ „Ano, je. Nebaví mne to už tady. Jak se vyučím kovářem, tak si najdu službu jinde. Třeba ve větším městě. Třeba si mi tam podaří.“ Kuchařka nic neřekla, jen dala hlavu dolů a mlčky jej opustila.

26. KAPITOLA...PANSKÉ HRY GRADUJÍ A POSLOVÉ U KRÁLE

Ráno bylo teplé, ale už se dalo poznat, že se blíží podzimní čas. Venku svítilo sluníčko, bylo prostě nádherně. Páni měli dnes volný den a tak si ještě přispali. Písař byl už na nohou, navštívil kuchyň a poprosil kuchařku: „Prosím tě, udělej mi něco na snídani.“ „Udělám, neboj se. Posaď se. Za chvíli budeš mít snídani na stole.“ „Díky.“ Kuchařka mu připravila na stůl pár koláčů a horké mléko. Písař se usmál a dával si do nosu. Za nimi přišel i Andrej, podíval se do pecí a podotkl: „Musím ještě přiložit a pak půjdu ke katovi. Dneska budu něco vyrábět.“ „Už umíš všechno?“ Ptal se jej písař. „Skoro ano, ale něco mi nejde, ale naučím se to. To je poslední, pak si najdu službu jinde, písaři.“ „O něčem bych věděl.“ Nadhodil písař a usmál se. Páni už vstávali, upravili se a mířili do jídelny. Služky jim přinesly na stůl snídani a popřály jim dobrou chuť. „Pánové, dneska se mi zdál sen, usmál se pán z Pragu, : zdálo se mi, že jsem byl na lovu a ulovil jsem tři veliké jeleny, ale ti byli.“ „Hm, podotkl pán z Ciezsyna, vypadalo to, že dnes byl bez nálady, : to se někdo má, že má někdo takové sny. Ale k věci. Zítra máme hon, ale dneska by jsme mohli vyrazit také na hon.“ „Copak, pane z Ciezsyna, špatně jste se vyspal?“ Ptal se jej cikánský baron a usmál se. „Ale, nestojí to za řeč, urozený pane. Máte pravdu. Celou noc jsem špatně spal a asi jsem se moc nevyspal. No, ale mohli by jsme někam vyrazit po snídani. Přece nebudeme celý den v zámku, když je tak hezky.“ „Máš pravdu, usmál se pán z Landeku, : mám nápad. Co kdybychom lovili ptáky. Nic nemáme na práci, dneska máme volný den, tak co?“ Ostatní páni se usmáli, souhlasili a pokračovali ve snídani. Andrej konečně naplnil všechny pece dřívím, v pecích to jen pěkně hořelo a praskalo. Očistil si ruce, prošel kolem pánů a oznámil: „Vaše milosti, pece jsou plné.“ „Kam máš namířeno, Andreji?“ Ptal se jej pán z Ciezsyna. „Ke katovi Matyášovi. Učím se tam kovařinu, Vaše milosti.“ „Dobře, jak se vše naučíš, tam mi potom oznam, kdy chceš ode mne odejít. To jen proto, abych našel jiného dřevorubce a topiče.“ „Dobře, Vaše milosti. Oznámím, nebojte se.“ Rozloučil se s

nimi a odcházel pryč. „Bude mi po něm smutno, ale což. Myslím si, že Andrej je dobrý dřevorubec a topič. Jak se vrátí zpátky do zámku, něco mu dám. Třeba dvě zlatky, nebo tři.“ Řekl si pro sebe pán z Ciezsyna a napil se vína. Andrej zamířil ke katovi, vešel dovnitř, pohlédl na dílnu a usmál se: „Kdysi jsem chtěl být kovářem, ale teď jim budu. Přání se mi vyplní.“ Kat Matyáš jej slyšel, pohlédl na něho a podotkl: „To je dobře, že práci máš rád. Pamatuj si, pokud si zamiluješ tuhle práci, práce se zamiluje do tebe a vše ti půjde od ruky samo. Znám to, Andreji. Máš můj prsten?“ „Mám, kate Matyáši. Nosím jej pořád. Je pěkný. Bude to pěkná vzpomínka na tebe, až já budu samotným mistrem.“ „Tak pojď, půjdeš se najíst a pak uděláš ze železa jednu věc, která ti nešla a to jsou ozdobené mříže.“ Andrej se usmál, posadil se ke stolu a pustil se do jídla. Kat Matyáš se na něho díval a pomyslil si: „Doufám, že tady zůstaneš. Mám takový nejasný pocit, že vše se hroutí. Ty se o sebe neboj, Andreji. Ty máš svědomí čisté, ale já? Já už to mám spočítané. Cítím, že se ke mne blíží zkáza a zánik. Doufám, že budeš dobrým kovářem, Andreji.“ Andrej dosnídal, dopil víno a odkráčel do dílny. Rozdělal v peci oheň, vše si dobře připravil a čekal na kata Matyáše. Kat k němu přišel a pravil: „Tak, dej tyčky do ohně a jak budou rozžhavené, tak je sklepej dohromady, ale pěkně rovně a do řady za sebou. Potom je budeš ohýbáním tvarovat. Pozor, nespal se, Andreji.“ „Neboj se a díky za radu.“ Andrej se v práci činil, konečně se mu podařilo ukovat ozdobnou mříži a pochlubil se tím katovi Matyášovi. „Výborně, jde vidět, že už všechno umíš. Zítra ke mne přijdeš a vyzkouším si tě. Potom ti nechám u pána z Ciezsyna udělat cejch kovářství, Andreji.“ „Díky, kate Matyáši.“ Andrej urovnával veškerá nářadí a usmíval se. Mezitím v na území dnešního Kolína bylo rušno, poslové už byli na nohou a byli připravení vyrazit do Prahy za samotným králem. Šenkýř se na ně podíval a ptal se posla Václava: „Jak se jste u nás měli?“ „Dobře, šenkýři, dobře. Děkujeme za pohoštění. Už musíme vyrazit za králem. To víš, povinnosti už čekají.“ Šenkýř jim dal jídlo na cestu, popřál jim hodně zdaru a mával jim. Poslové s vojáky se také s nimi rozloučili a s pomalým cvalem mířili do Prahy.“ Šenkýř se podíval na jednoho pacholka a přikázal mu: „Nasedni na koně a sleduj je. Potom se vrať a řekni

mi, proč byli u krále. Ale dávej pozor, aby tě neviděli.“ „Už jdu.“ Přikývl pacholek a mířil do stáje. „Kudy teď?“ Ptal se posel Václav, když už byl na cestě. „Znám zkratku, v Praze jsme za chvíli. Pojďte za mnou.“ Odpověděl voják a vedl je zkratkou. Když se blížilo k odpoledni, poslové už konečně dorazili ke královskému hradu. Kolem pražského hradu bylo pěkně hlučno, kejklíři jen tancovali a předváděli své umělecké a akrobatické kousky. Na tržišti bylo mnoho lidí a procházeli se kolem hradu i kolem mostu. „Ta Praha je veliká.“ Pomyslil si posel Václav a usmíval se. V tom narazili na jednoho kapitána, který je sledoval. Posel Václav nepatřil mezi hloupé lidi, poznal, že jsou sledováni, otočil se a ptal se: „Kdo jsi?“ „Jsem kapitán královského vojska. Dbám na bezpečnost samotného krále a kdo jsi ty?“ Posel se mu uklonil a odvětil: „Jsem panský posel a ti dva také a další je jen vojenský doprovod, kapitáne. Máme namířeno za králem.“ „Kdo vás posílá?“ „Jeho milost hrabě Bartoloměj z Havru.“ Kapitán se usmál a pravil: „Tak pojďte za mnou. Následujte mne.“ Posel obrátil koně a přikázal ostatním, aby jej následovali. Když přišli do hradu, kapitán jim jen oznámil: „Počkejte tady, ohlásím vás samotnému králi.“ Král zrovna seděl za stolem a podepisoval svitky ohledně otevření nově postavených mlýnů. „Vaše výsosti, oznámil kapitán, : jsou tady poslové od Jeho milosti pána z Havru, hraběte Bartoloměje.“ „Dobře, pošli je za mnou.“ Kapitán jen přikývnul, přišel za nimi a poručil jim: „Můžete jít za králem.“ Posel Václav jen přikývnul a s ostatními mířil ke králi.“ Král si ho měřil s divným pohledem a ptal se: „Co mi neseš za zprávu, posle?“ „Buď vítán Vaše výsosti. Mám pro tebe důležitou zprávu od pána z Havru.“ „Havr? To je někde na Moravě, ne? Myslím, že je to poblíž Karvy. Teda já si to alespoň myslím.“ „Ano, Vaše výsosti a zde ti předávám svitek od pána.“ Král si vzal od něho svitek, odpečetil, rozmotal a četl: „Já, Jeho milost pán z Havru hrabě Bartoloměj vám chci požalovat. Po Karvě se šíří zvěsti, že pán Lotyhausu hrabě Johan byl údajně otráven, byl odstraněn z toho důvodu, aby se mohly rozpoutat panské hry o majetky. Hrají o své majetky a nejhorší je na tom, že jsem do karvských dolů dal mnoho peněz. Páni však hrají i nadále.“ Přestal číst, podíval se na posla a ptal se: „Jací páni žijí na Moravě, posle?“ „Máš to tam napsané, Vaše výsosti. Jen čtěte dále.“ Král jen

přikývl, četl si potichu, pak odložil svitek, napil se vína a podotkl: „To, co píše Jeho milost hrabě Bartoloměj, tak to je vážné obvinění. Hynek? Kdo to je?“ „Hynek je správcem karvského zámku Lotyhaus.“ „Hm, přikývl král, : a má hrabě Bartoloměj nějaké důkazy?“ „Ano, Vaše výsosti. Existuje svědek a je to bývalá služebná karvského zámku, jmenuje se Cornelie.“ „Pokud vím, tak na Moravě, tedy na severu Moravy vládnou čtyři páni. Pán z Ciezsyna, pán z Landeku, Pán Lotyhuasu a cikánský baron. Ti čtyři byli kdysi u mne, ale je to řadu let zpátky, posle. No, dobrá, vyšlu s tebou méhou soudce, aby tuto záležitost vyšetřil. Pokud se prokáže, že pán Lotyhausu Johan byl opravdu otráven, budou z toho důsledky. Ale teď to vypouštím z hlavy a jdi si odpočinout. Můžeš na mém hradu pobývat, jak dlouho chceš, posle.“ Podíval se na služky, tleskl a zvolal: „Připravte pro panské posly pokoje a pro vojáky přístřešky!“ Služky jen přikývly, ihned běžely vyplnit králův příkaz. Posel se uklidnil, byl už hladový, ale netroufal si to říci nahlas. Král na něho pohlédl a pravil: „Jak se všichni ubytujete, tak jste srdcečně zváni k mému královskému stolu.“ Posel se uklonil a kráčel s ostatními do připravených komnat. Rádce se přiklonil ke králi a podotkl: „O pánovi z Ciezsyna jsem zaslechl ledacos, Vaše výsosti.“ „Ano, já to vím. Také jsem něco zaslechl, ale tohle vyšetří můj královský soudce, kterého vyšlu i se svým vojskem. Teď na to nemysli, za chvíli se bude podávat na stůj jídlo. Chci se v klidu najíst.“ Později všichni přišli ke královskému stolu, usedli a čekali, až se král jako první zakousne do srnčí pečeně. Pak se všichni pustili do jídla, okolo stolu hráli muzikanti a dva silní muži se prali ve veliké jídelně, byla to ovšem jen hra, skutečná podívaná. „Co říkáš na mé vystoupení mých kejklířů, posle?“ Ptal se král a usmál se. „Vypadají velice dobře, Vaše výsosti. Musím pochválit.“ „To jsem opravdu rád, posle, že se ti mé vystoupení líbí. Najíme se, pak si odpočineš a zítra tě provedu celou Prahou. Pak projednáme tuhle záležitost ohledně toho svitku. Teď se v klidu najez a zapomeň na všechny problémy. Teď jsi u mne, tak ti přeji dobrou chuť, panský posle.“ Posel jen přikývnul, nenechal se pobízet a s chutí se pustil do výborného jídla. Šlo na něm vidět, že mu velice chutná. Ostatní poslové jedli a dívali se na královské vystoupení. V Karvě byl zatím klid, páni už dávno vyrazili na procházku celou Karvou, Hynek byl

zase bez nálady, jen si řekl pro sebe: „Phe, pánovi z Ciezsyna asi je jedno, jestli bude mluvit s kapitánem Matějem, nebo ne. Budu muset se toho kapitána zbavit. Ale nejdříve musím najít tu Cornelii. Asi mne viděla, že trávím pána Lotyhausu.“ Vyrušila ho Gražena a ptala se: „Chceš něco koupit? Jdu na trh.“ „Fuj, to jsem se lekl! Táhni k čertu, Graženo! Nechci od tebe nic!“ Okřikl jí Hynek a odešel do své komnaty. Gražena nic neřekla, jen se ušklíbila a opustila zámek. Kolem Havru se procházeli právě páni, v popředí na koni seděl pán z Ciezsyna a mířil k hraběti Bartoloměji, ale pak si to rozmyslel, obrátil koně a cválal k dolům. Pak společně mířili k šenku. Voják přišel za hrabětem Bartolomějem a oznámil: „Vaše milosti, právě kolem vašeho území projížděl pán z Ciezsyna s ostatními pány.“ „Kam cválali?“ Ptal se hrabě Bartoloměj.“ Obrátili koně a mířili k dolům, Vaše milosti.“ Hrabě se podíval na vojáka a promluvil: „Jak budeš hlídat venku, tak vyhlížej posly. Dej mi pak vědět, jestli jsou už na cestě, vojáku.“ „Ano, Vaše milosti. Nebojte se.“ Uklonil se a opustil jej. Čarodějnice Berta pohlédla na hraběte Bartoloměje a pravila: „Nebojte se, Vaše milosti. Vše dopadne velice dobře. Uvidíte. Nebude to lehké, ale věřte mi, vše bude mít dobrý konec.“ „Kéžby jsi měla pravdu, čarodějnice Berto.“ Povzdychl si a trpce se usmál. Když se blížilo k večeru, páni se vraceli zpátky do zámku Lotyhaus, byli z cesty unavení, Hynek už je očekával u stáje a čekal na pána z Ciezsyna. Pán z Ciezsyna seskočil z koně a ptal se: „Něco se stalo, Hynku?“ „Ne, Vaše milosti, ale ty jsi říkal, že si promluvíš s kapitánem Matějem.“ „Jo, no vidíš. Zapoměl jsem na to. Po večeři půjdeme společně do šatlavy.“ „Mám jít s tebou, urozený pane?“ Nabídl se pán z Landeku, hladil svého koně.“ „Ne, to já si musím vyřídit sám. To je maličkost. Vy všichni jděte do jídelny, já tam potom příjdu.“ Pán z Landeku se usmál, uklonil se a s ostatními pány mířil do jídelny. Mezitím Andrej byl ještě u kata Matyáše, brousil šavle, sekyry a meče a řekl si pro sebe: „Zítra mám poslední kovářskou zkoušku. Nesmím zklamat. Potom mi pán z Ciezsyna udělí cejch kovářství a pak odcestuji někde jinde za lepší službou.“ Kat Matyáš jej slyšel, přišel k němu a oznámil: „Nebude to trvat jeden den, ale tři dny. Musím si tě vyzkoušet pořádně, Andreji. Dávej si hlavě na tom záležet. Myslím si, že jsem tě naučil vše, co dovedu.

Můžeš už jít do zámku, pece a dříví tě určitě čekají.“ „Máš pravdu, kate Matyáši. Už jdu. Takže zítra ráno k tobě příjdu.“ „Dobře, Andreji. Zítra uděláš šest podkov, pak oštěpy a sekyry. Dřevorubec jsi, tak k sekyrám uděláš i rukojetě. Pozítří budeš dělat meče a nože a na další den okrasné předměty.“ Andrej jen přikývl, rozloučil se s ním a opustil jej. Páni už byli po vydatné večeři, domluvili se na zítřejším honu, opustili jídelnu a mířili do svých komnat. Pán z Ciezsyna byl trochu divný, přišel za Hynkem a poručil mu: „Jdeme do šatlavy. Pohni s sebou!“ Hynek jen přikývl, hodil na sebe kabát a vedl svého pána do šatlavy. V kobce na lavici seděl kapitán Matěj, hlavu měl ve svých dlaních a přemýšlel. Pán z Ciezsyna odemkl celu, vešel dovnitř, posadil se k němu a ptal se: „Jak ti je, kapitáne Matěji?“ Kapitán na něho pohlédl, nedokázal na jeho otázku odpovědět. Pán pokračoval: „Slyšel jsem o tobě, že jsi špeh hraběte Bartoloměje, je to pravda? Mluv ale pravdu!“ „Ano, je to pravda, přiznávám se.“ „Proč tě sem poslal, Matěji?“ „Jeho milost hrabě Bartoloměj moc dobře ví, že panské hry jsou rozpoutané a že hrajete o panské majetky, Vaš milosti.“ „A dál?“ „Jeho milost hrabě Bartoloměj ví, že budete hrát i o doly a do dolů dal své peníze, tak to mám hlídat.“ „Aha, a ani víc? Třeba otrava pána Lotyhausu?“ Kapitán Matěj se na něho podíval a vypoulil na něho oči. „Mluv, nebo tě stihne trest, kapitáne Matěji!“ „Ano, i tohle. Lidé si o tom vyprávějí, že pán Lotyhausu byl otráven jen proto, aby byly rozpoutané panské hry.“ Hynek se na něho díval a začínal mít ze svědectví strach. Pán z Ciezsyna se podíval na Matěje a pravil: „Dobrá, teď mi řekni jednu věc. Kam se ztratila služka Cornelie a jestli něco viděla?“ „Služka Cornelie je pod ochranou Jeho milosti hraběte Bartoloměje, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se postavil, procházel se po cele, pohlédl na Hynka a poručil: „Nepouštěj ho ven, dokud se tato situace neuklidní.“ „Z toho se budete zodpovídat, Vaše milosti.“ Odvážil se říci kapitán Matěj. „Ty!“ Pohrozil mu Hynek, chtěl jej udeřit pěstí, ale pán jej zkrotil: „Klid, Hynku, to nic nepomůže! Nechej ho tak! Jdeme ze šatlavy pryč.“ „Hlady a žízní nezemřeš!“ Vykřikl na kapitána Hynek a následoval svého pána. Kapitán Matěj seděl jako zařezaný, nevěděl, co si má počít. K němu přišla služka, dala mu džbán vína, srnčí pečeni a chleba. „Služko,

požádal jí Matěj, : jak příjde třeba nějaká pomoc, že mi to řekneš, viď?“ „Ano, kapitáne, Matěji. Jinak já nemohu udělat nic. Kdybych tě pustila, pán by mne ztrestal. Už musím jít.“ Kapitán Matěj se s ní rozloučil, podíval se na večeři a pustil se do jídla. Pán z Ciezsyna se rozloučil i s Hynkem a odkráčel do své komnaty. Hynek ještě šel do kuchyně, podíval se do pecí a ptal se: „Kde je ten Andrej? Je zapotřebí přiložit.“ Sotva to dořekl, už přicházel Andrej, naštípané dříví už měl, jen přikládal do pecí, pak se očistil a odkráčel do své komnaty. Hynek ještě seděl v kuchyni a zamyslel se: „Co když se to všechno provalí? Kdyby náhodou k něčemu došlo, musím někam utéct. Pán z Ciezsyna se z toho dostane, ale já? Já jsem jen správce zámku, nic víc.“ Začínal mít z toho strach a divnou předtuchu. Kuchařka se na něho podívala, usmála se a popohnala jej: „Jdi už spát. Už je moc pozdě. Páni už asi spí.“ „Ale jo.“ Podotkl Hynek nervózně, napil se horké smetany a odkráčel do své komnaty. Ráno bylo chladné, Andrej už byl na nohou, naštípal dříví a pořádně přiložil do pecí. Očistil si ruce a rychle mířil do kuchyně. Kuchařka mu na stůl připravila snídani a popřála mu dobrou chuť. Andrej se nenechal ani pobízet, rychle se pustil do jídla. Když se najedl, upravil se a chtěl jít za katem Matyášem, ale zastavil jej Hynek a ptal se: „Kam jdeš?“ „Jdu ke katovi Matyášovi. Dnes mne bude zkoušet z kovářství. Bude to trvat tři dny, Hynku.“ „Hm, tak upaluj a řekni katovi, že se zítra za ním stavím. Vypadni!“ Andrej už nic neřekl, rozloučil se a rychle upaloval do katovny. Za nedlouho vstávali i páni, byli ve veselé náladě, těšili se na dnešní hon. Posadili se v jídelně ke stolu a čekali na vydatnou snídani. Služky už jim přinášely na stůl jídlo a veliký džbán vína a popřály jim dobrou chuť. „Jak jste se dnes vyspali, urození páni?“ Ptal se jich pán z Pragu a pustil se do snídaně. „Ale jo, dobře jsem se vyspal, nemohl jsem dospat dnešnímu honu. Ale dočkal jsem se. Už ani nevím, co máme dnes ulovit a o co se vlastně hraje.“ Zasmál se cikánský baron. „Já vám osvěžím pamět, urozený pane, pověděl s úsměvem pán z Landeku, : ulovit musíme deset bažantů, pět koroptví a dvě kachny a hraje se o zámek.“ „Díky za osvěžení paměti, pane z Landeku, úplně mi to vypadlo z hlavy. Takže se v klidu najíme a můžeme vyrazit na hon.“ Usmál se cikánský baron. Páni se najedli, napili se a vyrazili ke stáji.

Štolba jim připravil koně, lovecké náčiní a popřál jim mnoho štěstí při dnešním honu. Pán z Ciezsyna naskočil na svého koně a poručil mu: „Vzkaž Hynkovi, ať pro služebnictvo uspořádá oslavu a také oznam písaři, ať je připraven!“ „Zajisté, Vaše milosti.“ Uklonil se štolba a rozloučil se s nimi. Páni mířili přímo k hlubokým lesům. Hynek seděl v kuchyni na židli a přemýšlel. Za ním přišel štolba a oznámil: „Jeho milost pán z Ciezsyna přikázal, že máš pro služebnictvo uspořádat oslavu. A také máš oznámit písaři, ať je na večer připraven.“ „To je všechno?“ Ptal se jej podrážděně Hynek. „Ano, je to všechno. Nevztekej se, já za nic nemůžu.“ „Dobrá, můžeš odejít. Jak bude oslava, můžeš přijít.“ Uklidnil se Hynek a pohlédl na kuchařku a poručil jí: „Připrav mi něco na snídani. Mám hlad.“ „Už to bude Hynku. Zbylo tady srnčí a chléb.“ „Tak mi to dej. Já se najím a pak musím jít do pivnice.“ Kuchařka jen přikývla, připravila mu něco na snídani a pak začala vařit oběd pro pány. Hynek se najedl, napil se a kráčel do pivnice. Jola ležela na lavici a ještě spala. Hynek jí žduchnul a pověděl: „Vstávej, a připrav sud s vínem! Bude dneska oslava!“ Jola je probrala a pravila: „Jéé, oslava? Tak to se zase opiji. Už se těším!“ „Ne, aby jsi zase kecela hlouposti!“ Napomenul jí Hynek. Jola se jen zamračila, moc dobře věděla, o čem to Hynek mluví. Ušklebovala se a řekla si pro sebe: „No co? Když promluvím, tak ještě dnes uteču. Hynek mne může zabít.“ Vstala, připravila sud pro služebnictvo a ptala se: „Proč nemůžeme pít panské?“ „Proto, protože panské víno je jen pro pány a prozraď mi. Piješ ještě panské víno?“ Ptal se jí Hynek. „No, ošívala se Jola, : včera jsem si dala, ale jenom trošičku.“ „Víš o tom, že ti pán vždy strhuje zlatku, že?“ „Nepřipomínej mi to, Hynku. Nechci o tom mluvit.“ Napomenula ho a ze všech sil vyvalila sud vína pro služebnictvo. Hynek jej chytil a ozval se: „Já už ho tam zanesu sám, ty pak přijď ale to ti povídám, nechci slyšet žádné kecy o pánovi Lotyhausu. Jinak končíš!“ „Neboj se, Hynku, dám si na jazyk pozor.“ Hynek nic neříkal, kráčel i se sudem do jídelny. Jola moc dobře věděla, že asi v opilosti promluví, bála se toho, moc si v tom nevěřila. Ostatní služebnictvo dělalo všude pořádek, oprašovalo sošky, pak rovnalo stoly a židle. Hynek se posadil v jídelně za stůl, zavolal si k sobě služku a poručil: „Dones z kuchyně číše a talíře a příbory.

Najíme se, ale nejdříve sežeň tu zatracenou cikánskou kapelu. Nebudu jí někde hledat po celé Karvě a pohni si s sebou!“ „Už jdu!“ Přikývla a už začala jednat. Mezitím v Praze bylo velice rušno, král už byl na nohou, posnídal a zavolal si k sobě dva významé muže. „Seznamte se poslové z Karvy. To je královský posel Alfons a můj královský soudce Břetislav. Pojedou s vámi do Karvy a vyšetří případ ohledně otravy pána Lotyhausu.“ Posel Václav se uklonil a pravil: „Máme vojenský doprovod, Vaše výsosti.“ „Já vím, ale proto bude lepší vám udělit glejt. Pro jistotu. Pokud se ukáže, že pán Lotyhausu byl skutečně otráven, posel Alfons s královským soudcem tuto záležitost vyšetří a najde viníka. Poté jej zajmou a přivedou ho ke mne do Prahy. Doufám, královský soudče Břetislave, že tuhle záležitost bleskově vyřešíš. Je to choloustivá záležitost, protože byl otráven pán, tedy pokud byl otráven.“ „Nebojte se, Vaše výsosti, udělám vše, co bude potřebné. Kdy máme vyrazit, Vaše výsosti?“ „Podle mne možná co nejdříve, třeba dnes. Kuchařky vám něco nachystají a pak můžete vyrazit do Karvy. Cestu máte dlouhou.“ Posel Václav jen přikývnul, usmál se a pomyslil si: „Jeho milost hrabě Bartoloměj bude mít radost, že jsme dorazili v pořádku ke králi a pak dorazíme k němu.“ Probral se ze zamyšlení, posadil se za stůl a dával si dobrou snídani. Král byl spokojený, vypadalo to, že si s ničím nedělá starosti. Posadil se na trun a vyčkával. Za chvíli na zámek přili kejklíři a začali předvádět své kousky. Král se usmál a ptal se svého vojáka: „Už dorazil posel z Germánie?“ „Ještě ne, Vaše výsosti.“ „Dobrá, až dorazí, dej mi pak vědět. Čekám od germánského krále důležitou zprávu.“ „Zajisté, Vaše výsosti.“ Přikývl voják a odkráčel z jídelny ke svým druhům. Když se blížilo k odpoledni, poslové už seděli na koních, byli připravení vyrazit do Karvy. V popředí na koních seděli královští jezdci, za nimi královský posel a královský soudce. Dali příkaz k rychlému cvalu, rychle se dali do pohybu a mířili směrem do Karvy. Královský soudce Břetislav se podíval na posla Václava a ptal se: „Je ta Karva daleko?“ „Ano, je to až na severu Moravy, Vaše urozenosti.“ „Neříkej mi tak, nejsem král, ale královský soudce. Říkej mi Břetislave.“ Posel se usmál, potykal si s ním a pak pokračoval v cestě. Když projížděli Kolínem, lidé byli velice zvědaví, kam to vůbec míří. „Jedeme do Karvy! Prý

byl otráven pán Lotyhausu!“ Ozval se královský posel a popohnal svého koně. Jeden pacholek se usmál, dozvěděl se, co potřeboval a ze všech sil utíkal do šenku. Mezitím páni byli v karvských lesích na honu, číhali na bažanty, koroptve a kachny. Zatím byli bez úlovku, ale určitě tušili, že se něco změní a nebyli daleko od pravdy. Pán z Ciezsyna ulovil devět bažantů, tři koroptve a jednu kachnu. Chyběl mu jen jeden bažant a jedna kachna, číhal, ale marně. Rozhodl se, že si počká na svou kořist někde u vyoraného pole. Posadil se ke stromu, opřel se o něho a vyčkával. Pán z Landeku měl plný počet úlovku, jen se usmíval a vesele si kráčel malým lesíkem. Cikánský baron se nacházel u rybníka, měl jen pět bažantů, tři koroptve a dvě kachny. „Třeba ještě něco ulovím.“ Pomyslil si, udělal si z pevného dlouhého klacíku udici a začínal chytat ryby. Pán z Pragu měl také plný počet, byl velice spokojený se svými úlovky, chtěl se vrátit k zámku, ale nakonec se rozhodl: „Služebnictvo tam slaví, nebudu jej obtěžovat. Ať si také užije.“ Obrátil koně a mířil někam do hlubokých lesů. Mezitím na zámku Lotyhaus probíhala oslava, cikánská kapela vyhrávala, služky, kuchařky a pacholci se dávali do tance. Jola přišla za nimi, najedla se, pak pila číši vína za vínem. Hynek se na ní díval, pozoroval jí. Jola byla už opilá, mluvila ledaccos, ale o otravě pána Lotyhasu ani nepadlo. Jola měla totiž z Hynka veliký strach, vypadalo to, že si dává pozor na jazyk. Blížilo se k večeru, Jola byla úplně opilá a mluvila páté přes deváté. Hynek k ní přišel a poručil jí: „Jdi už spát!“ „Už, už jdu. Mám, mám dost.“ Pravila opile a jen taktak se odpotácela do pivnice. „Konec oslavy a uklízet!“ Poručil Hynek a zahvizdal. Služebnictvo jej poslechlo, cikánská kapela dostala zaplaceno a opustila zámek. Začalo se s velikou rychlostí uklízet, kuchařky už nosily na stůl pro pány večeři. Páni už konečně dorazili k zámku, byli ve velmi dobré náladě, umyli se, upravili a kráčeli do jídelny se najíst. V ten čas se vracel i dřevorubec Andrej, rychle naštípal dříví a přiložil do pecí. „Jak ti dopadla první zkouška?“ Ptala se jej kuchařka. „Dobře, první zkoušku jsem udělal. Ještě mi zbývají dvě a mám cejch kovářství.“ Odpověděl unaveně Andrej, ale na tváři měl šťastný úsměv. Páni usedli ke stolu, pán z Ciezsyna si nechal zavolat Andreje a ptal se: „Jak ti dopadla první zkouška, Andreji?“ „Dobře, Vaše milosti. Udělal

jsem jí. Ještě mne čekají dvě zkoušky a mám to.“ „Dobrá, Andreji. Potom, jak to uděláš, přijď ke mne i s katem Matyášem a udělím ti cejch kovářství. Než odejdeš, jsou pece plné?“ „Ano, Vaše milosti. Právě jsem přiložil.“ „Dobrá, můžeš odejít.“ Přikázal mu pán z Ciezsyna a napil se vína. Andrej se uklonil a opustil pány. Písař přišel do jídelny, podíval se na pány, jen přikývnul a mířil do pracovny. „Jde tak akorát.“ Usmál se a věnoval se své večeři. Když už všichni konečně povečeřeli, odebrali se do své pracovny a posadili se za menší kulatý stůl, který stál naproti psacímu stolu. Písař už měl připravené své psací potřeby, byl klidný, neboť poznal, že jsou v dobré náladě. Pán z Ciezsyna se usmál a začal jako první: „Urození páni, opět se tady setkáváme. No, zkrátím to. Vypadá to, že máme mnoho úlovku, takže já začnu jako první. Ulovil jsem devět bažantů, tři koroptve a jednu kachnu. Plný počet to sice není, ale opět máme něco na oběd.“ Cikánský baron se napil vína, pohlédl na své úlovky a pravil: „Já mám pět bažantů, tři koroptve a dvě kachny. Náhodou, kachna se zelím, to bych si dal.“ Písař se podíval na ulovenou kachnu a pomyslil si: „Je veliká. Také bych si dal a to i s nádivkou.“ Polkl, napil se vína a byl ve střehu. Pán z Landeku se usmíval, nic neříkal, jen se natěšeně díval na pány. „Co jste ulovil vy, urozený pane z Landeku?“ „Já mám plný počet, urození páni. Deset bažantů, pět koroptví a dvě kachny. Takže si já myslím, že jsem vyhrál.“ „Nebuďte si tak jistý, pane z Landeku, upozornil na sebe pán z Pragu, : mám ty samé úlovky, to co vy.“ Ostatní páni se podívali na jeho úlovky, jen zakroutili svými hlavami a byli zticha. Písař se také na to podíval a pomyslil si: „Myslím, že bude klání mezi pánem z Landeku a pánem z Pragu.“ Pán z Ciezsyna se zamračil, moc dobře věděl, že prohrál celý zámek, ale moc si starosti nedělal. V Karvě měl ještě jeden malý útulný zámeček, který se nacházel poblíž dolů. „Jak to uděláme?“ Ptal se jej pán z Landeku. „Jediná možnost je klání, urozený pane z Landeku. Jiná možnost opravdu není, ale jisté je jedno, někdo musí vyhrát, nemůžou být dva vítězové.“ „Pravda, přikývl pán z Pragu, : musíme se dohodnout na zítřejším klání. Pokud vím, střílení na terč už bylo. Měli bychom vymyslet něco lepšího. Třeba tři střely na jablíčka. Myslím si, že je to dobrý nápad.“ Pán z Ciezsyna zapřemýšlel, pohlédl na písaře a

poručil mu: „Piš. Já, pán z Ciezsyna mám devět bažantů, tři koroptve a jednu kachnu. Cikánský baron, pět bažantů, tři koroptve a dvě kachny. Pán z Landeku a pán z Pragu, deset bažantů, pět koroptví a dvě kachny. Mají plný počet a tak vyhrávají oba, ale zítra bude klání mezi pánem z Landeku a pánem z Pragu. Tři střely na jablíčka.“ Písař dopsal a polknul. Pán z Pragu se usmál a pravil: „To klání bude velmi zajímavé. Mám takové tušení, že vyhraji.“ „Moc si nemyslete, ozval se pán z Landeku, : také jsem výborným střelcem. Zámek bude můj.“ „Dobrá, přikývl pán z Ciezsyna, : všichni se podepíšeme na ten svitek a já pak půjdu do kuchyně pro jablíčka.“ Všichni vstali, podepsali se na svitek a posadili se zpátky ke stolu. Pán z Ciezsyna chtěl jít do kuchyně, ale zastavil se, jen zvolal: „Služko, ke mne!“ Služka k němu rychle přiběhla, uklonila se a ptala se: „Přejete si něco, Vaše milosti?“ „Máme jablíčka?“ „Ano, Vaše milosti. Máme. Máme mnoho jablíček. Proč se ptáte, Vaše milosti?“ „Neptej se a vyčleň mi osmnáct jablíček. Dovedeš to? Umíš počítat, služko?“ „Vynasnažím se, Vaše milosti a kde je mám položit?“ „Doneseš mi je do pracovny a pak nám dones ještě džbán vína.“ Služka jen přikývla, uklonila se a rychle běžela do kuchyně. Písař odložil svůj psací brk a ptal se: „Smím už odejít, Vaše milosti?“ „Ano, písaři. Dnes tě pokračovat už nebudu, jdi si odpočinout, ale zítra k ránu buď v pracovně. Můžeš odejít.“ Písař se uklonil, opustil je, rychle zamířil do kuchyně a zvolal: „Pán z Ciezsyna a cikánský baron prohráli. O zámek budou bojovat jen dva páni a to je pán z Landeku a pán z Pragu!“ „Pán z Landeku, podivila se kuchařka, : to ne, já nechci, aby to vyhrál on. On je moc přísný. Byla bych ráda, kdyby to vyhrál pán z Pragu.“ Písař nic neřekl, rozloučil se a odešel do své komnaty. Služka vešla do místnosti, ve které se nacházela veškerá zelenina a ovoce, nabírala jablíčka do košíčku, pak se posadila a přemýšlela. „Copak ti je?“ Ptala se jí kuchařka. „Ale, Jeho milost pán z Ciezsyna chce po mne, abych nasbírala na zítřek osmnáct jablíček, ale já neumím počítat. Nevím, kolik je osmnáct.“ Kuchařka se usmála a nabídla se: „Počkej, udělám to. Ty pak vezmeš košík a zaneseš je pánům.“ Služka se usmála, poděkovala jí. Za chvíli se košík plný jablíček pyšnil v pracovaně na stole. Pán z Ciezsyna byl spokojen a ptal se: „Máš džbán vína?“ „Za chvíli pro

něho dojdu, Vaše milosti.“ Odpověděla rychle a utíkala do kuchyně pro džbán vína. Později páni holdovali vínu, smáli se a vyprávěli si své zážitky z honu. „No, pomyslila si kuchařka, : panské hry nabírají na obrátkách. Jsem zvědavá, o co se bude hrát příště. Doufám, že ne o doly. Bojím se toho a mám z toho nepříjemný pocit.“ Páni se pak rozcházeli do svých komnat, uložili se ke spánku. Matěj byl stále v šatlavě, snažil se dostat ven, ale nějak se mu to nedařilo. Podíval se na mříže a pravil: „Mříže jsou zazděné do zdi, není jak se dostat ven.“ V tom zaslechl zarachocení klíčů, zbystřil. Zjistil, že někdo vchází do šatlavy. Nahlédl přes mříže, spatřil hořící pochodeň, která míří k němu. Byl nertpělivý a ptal se sám sebe: „Kdo to asi může být?“ K němu se blížil kat Matyáš, kontroloval mříže, najednou si všiml kapitána Matěje, zamířil k němu. „To jsi ty, kate?“ „Ano, já. Přišel jsem se jen podívat po dlouhé době do šatlavy. Kontroluji, co mám opravit a co ne.“ „Kate Matyáši, mám prosbu. Můžeš mne pustit? Je to důležité. Tady se stala křivda. Moc dobře vím, že Jeho milost hrabě Bartoloměj vyslal posly za samotným králem. Říká se, že pán Lotyhausu byl otráven. Co nevidět tady má pán z Ciezsyna společnost. Prosím, pusť mne.“ Kat Matyáš na něho pohlédl a pravil: „To nejde, kapitáne Matěji. Já vím, že pán Lotyhausu byl otráven, ale to nikdo ze služebnictva a ani z pánů neví.“ „Otrávil ho Hynek, že?“ „Ano, ale on musel. Byl to na příkaz pána z Ciezsyna.“ „Takže v tom prsty má Hynek. Věděl jsem to.“ „Ne jen Hynek, ale i já, stará Jola a pán z Ciezsyna.“ „A nevíš, proč byl pán Lotyhausu otráven, kate Matyáši?“ „Ano, vím. To jen proto, aby mohly být rozpoutané panské hry. Já jsem schovával u sebe testament, takže v tom mám prsty i já. Jsem spoluviník.“ „Pustíš mne, kate Matyáši?“ „Ne, ale mám už výčitky svědomí. Tady máš páčidlo, dobře ho schovej, když k tobě někdo příjde. Tímhle vypáčíš mříže a jsi volný, ale uteč někam hodně daleko. Hlavně neříkej, že jsem ti pomohl, kapitáne Matěji.“ „Proč tohle děláš?“ Ptal se jej Matěj. „Protože už nemohu dál. Citím, že se ke mne něco zlého blíží a jsem schopný se tomu postavit. Ty se hlavně postarej o Andreje. Je to dobrý kovář, ale neumí se prát. Nauč ho to, aby se v životě ubránil. Bude to potřebovat.“ „Dobře, kate Matyáši, naučím ho to a postarám se o něho. Děkuji ti.“ Kat Matyáš už nic neřekl, rozloučil se s ním a

opustil šatlavu. Matěj se podíval na páčidlo a pomyslil si: „Je pevné, doufám, že se při páčení mříží nezlomí.“ Začínal páčit mříže, po dlouhém souboji se mu to podařilo, vyšel ven, snažil se najít cestu ze šatlavy, prošel otevřenými vraty a už byl venku. Rychle utíkal do Havru za pánem hrabětem Bartolomějem. Neměl koně, moc si uvědomil, že do stáje se vracet bylo moc riskantní, tak raději utíkal lesem, v ruce držel meč, byl opatrný, to jen proto, aby se ubránil před hladovými vlky. Kat Matyáš se vrátil zpátky do katovny, zavřel za sebou dveře a řekl si pro sebe: „Zítra příjde Andrej, tak si ho vyzkouším a pozítří také. Doufám, že kapitán Matěj nikomu neřekne, že jsem ho vysvobodil. Hynka se nebojím, ale nechtěl bych se s ním prát.“ Uložil si veškeré nářadí a ulehl ke spánku. Matěj utíkal lesem, byl už udýchaný, nad ránem už dorazil do Havru, opřel se o zeď zámku a oddechl si. „Konečně u hraběte Bartoloměje. Musím ho vzbudit.“ Vešel do zámku a zvolal: „Vaše milosti, vstávejte! Je to hodně důležité! Vstávejte!“ Hrabě Bartoloměj se probudil, podivil se, kdo to volá, nazul si papuče a mířil do návštěvní místnosti.

27. KAPITOLA...JEDEN VÍTĚZ A PANSKÁ NÁVŠTĚVA

Matěj se posadil na židli a vyčkával na svého pána. „Kdo to tak křičí? Zrovna jsem pěkně spal!“ Ozval se vztekle hrabě Bartoloměj, přetřel si oči a zahlédl kapitána Matěje. „Matěji, jsi to ty?“ „Ano a je zle, Vaše milosti. Byl jsem ve vězení a kat Matyáš mne vysvobodil. Řekl mi pravdu.“ „Počkej, počkej, Matěji. Jakou pravdu. Uklidni se, jsi u mne, takže jsi teď pod mou ochranou. Co se stalo? Kde je Cornelie a Ondřej?“ „Ti dva jsou v pořádku, Vaše milosti. Ani nevím, jak dopadli ty včerejší panské hry a nevím, o co budou hrát zítra, ale to je jedno. Kat Matyáš mi řekl, kdo otrávil pána Lotyhausu.“ „Kdo?“ „Byl to Hynek, správce zámku, ale není v tom sám. Ví o tom Jola, to je ta stará bába, co hlídá pivnici. Také i kat Matyáš má v tom prsty, ale ten u sebe přechovával jen pánův testament.“ „A dál?“ Ptal se jej hrabě Bartoloměj. „V tom má prsty i pán a je to pán z Ciezsyna, Vaše milosti. To jen proto, aby mohly pokračovat panské hry. Řekl mi to.“ „Dobrá, přikývl odhodlaně hrabě Bartoloměj, : ty se jdi v klidu vyspat a zítra půjdeš se mnou do Karvy. Pro jistotu si vezmu vojáky. Ozbroj se. Jdi spát. Ráno vstáváme.“ „A o řekneš, Vaše milosti?“ „Ne, nikam nechoď, půjdu tam sám se svým průvodem. Ty zůstaň u mne na zámku. Příjdu tam pod záminkou návštěvy. Jdi už spát.“ Matěj jen přikývl, opustil návštěvní halu a mířil do čeledníku se konečně vyspat. „Kdy už poslové dorazí?“ Ptal se sám sebe pán a opět kráčel do své komnaty a ulehl ke spánku. Ráno bylo teplejší, Andrej rychle přikládal do pecí a uháněl ke katovi Matyášovi. Páni už také byli vzhůru, zamířili do jídelny, byli v dobré náladě. Ani netušili, co se bude v ten den dít. Hynek se procházel po celém zámku a kontroloval a značil si, co je třeba opravit a co ne. Pak se vrátil, přišel k pánům a promluvil: „Jedno okno je třeba opravit, Vaše milosti. Zatéká.“ „Dobře, přikývl pán z Ciezsyna, : jde vidět, že něco děláš. Kam máš dnes namířeno, Hynku?“ „Musím ke katovi Matyášovi. Něco musím donést. Pokud vím, tak vám docházejí šípy.“ „Výborně. Tak jdi a dones jich co nejvíce, Hynku.“ Hynek jen přikývnul, uklonil se a opustil zámek.

„Tak, poznamenal pán z Ciezsyna, : pán z Landeku a pán z Pragu budou dnes mít klání o zámek. Budou tři kola, kdo sestřelí nejvíce jablíček, vyhrává zámek.“ Ostatní páni souhasili a pustili se do vydatné snídaně. Za nimi přišel jeden voják a oznámil: „Vaše milosti, mám pro vás zprávu z daleka.“ „Jakou to pro mne zprávu máš?“ Ptal se jej pán z Ciezsyna.“ Voják se na něho podíval a polknul, jakoby měl z něčeho strach. Pán z Ciezsyna na něho pohlédl a popohnal ho: „No tak mluv! Jakou zprávu máš?“ „Byl jsem v šenku a někteří pocestní vyprávějí, že do Karvy míří královský posel.“ Pán z Ciezsyna se postavil a ptal se: „Řekni to ještě jednou. Nepřeslechl jsem tě?“ „Prý sem míří královský posel, Vaše milosti.“ „Dobrá, můžeš odejít. Třeba má pro nás pozvání do královského zámku.“ Promluvil pán z Ciezsyna a posadil se na židli. Voják se uklonil a opustil pány. Páni se najedli, napili se a mířili ven na zahradu. Pán z Ciezsyna se podíval na služku a přikázal jí: „Přines mi z pracovny košík jablíček, klání uděláme hned z rána a pak se všichni půjdeme projet.“ Služka přikývla, rychle upalovala do pracovny, přinesla košík jablíček a kráčela do kuchyně. Pacholek zapíchl do trávy osmanáct hrubých klacíků, na ně nabodl jablíčka a vzdálil se. „Každý má tři kola, promluvil pán z Ciezsyna, : kdo z vás trefí nejvíce jablíček, vyhrává zámek.“ Pán z Landeku se postavil za čáru, nabil si svou těžkou kuši, namířil a vypálil. Tři šípy se trefily do tří jablíček. Pán z Pragu se podíval na něho a pomyslil si: „Ten pán z Landeku je tvrdý soupeř. Musím se více soustředit.“ Namířil, vystřelil, jeho šípy se zabodly jen do dvou jablek, ten třetí letěl neznámo kam. Pán z Landeku se zasmál a pravil: „Jde vidět, že vedu o jedno jablko, pane z Pragu.“ „No, zkus to ty, pane z Landeku. Uznám porážku.“ Pověděl podrážděně, ale ovládl se. Pán z Landeku vypálil, opět tři jablka šly k zemi. Pán z Ciezsyna už tušil, že to vyhraje pán z Landeku, zamyslel se: „Tak, to už je asi jasné. Pán z Landeku získá zámek. No, příjdu o zámek, ale co. Mám ještě jeden a tenhle nedám. Je to moje poslední střecha nad hlavou.“ Pán z Pragu vypálil, jedno jablíčko padalo k zemi, dva šípy se zabodly do vedlejšího stromu. Už každému bylo jasné, že pán z Landeku vyhraje třetí kolo. Nikdo už nemusel hádat, byli si tím jistí. Nastalo poslední a třetí kolo. Pán z Pragu se snažil, mířil co nejlépe a vypaloval jeden šíp za druhým.

Všechna jablíčka trefil, zaradoval se, ale moc dobře věděl, že prohrál. Pán z Landeku trefil opět tři jablka a usmál se: „No, a zámek je můj.“ „Pojďme do pracovny.“ Přikázal pán z Ciezsyna a vedl panstvo do pracovny. Posadili se ke stolu, pán s Ciezsyna pohlédl na písaře a rozkázal: „Piš! Dnes proběhlo klání mezi pánem z Pragu a pánem z Landeku. Každý měl tři kola, každý měl trefit devět jablíček. Pán z Pragu trefil šest jablíček a pán z Landeku trefil devět jablíček, takže pán z Landeku vyhrál zámek Lotyhaus.“ Písař polknul, moc dobře věděl, že už bude zle. Pomyslil si: „Zámek získa pán z Landeku, takže nás čeká vojna. Toho jsem se bál nejvíce. Snad páni nebudou hrát o služebnictvo. To by bylo opravdu zlé.“ Páni se podepsali na svitek a usmáli se. „Příště by jsme mohli hrát o služebnictvo.“ Zasmál se pán z Landeku. „No vidíš, urozený pane, zasmál se pán z Ciezsyna, : to není špatný nápad. Večer to probereme.“ Mezitím Andrej byl u kata Matyáše a věnoval se kovářství. Matyáš se na něho díval s velikým zájmem, sem tam mu poradil, ale nebylo to moc často. Když už to měl téměř hotové, odpočinul si. „Dobře, Andreji, usmál se kat Matyáš, : tak to má být, máš to pevné. Tak a teď vyrobíš pět nožů a šavlí a nabrousíš je. Šípy jsi už udělal, takže jsi v tom dobrý. Zítra budeš dělat okrasné předměty a pokud to uděláš, jsi tovaryšem svého druhého řemesla a tím je kovářství.“ „Díky, kate Matyáši. Jak jim budu, najdu si službu jinde.“ Kat Matyáš se podíval na Andreje a usmál se. V katových očích šlo poznat, že se blíží jeho zkáza. Andrej se usmál, vůbec netušil, že se něco blíží, jen se věnoval své práci. Kat Matyáš mu připravil snídani, pak do číše nalil víno a pověděl: „Jdi se najíst. Pak budeš pokračovat. Máš na to celý den, Andreji.“ „Díky, Matyáši.“ Mezitím hrabě Bartoloměj byl připraven vyrazit na cestu do Karvy, kapitána Matěje nechal spát, zavolal si své vojáky a mířil do Karvy. S pomalým cvalem mířil do Karvy, ani nespěchal, moc dobře věděl, že páni budou asi na lovu. I kdyby by měl na ně čekat až do večera, tak počká. Páni chtěli vyrazit na vycházku, ale za nimi přišel voják a oznámil: „Vaše milosti, jde k nám vzácná návštěva.“ „Kdo?“ Ptal se pán z Ciezsyna. „Jeho milost hrabě Bartoloměj.“ Pán z Ciezsyna se divně zatvářil, pohlédl na ostatní pány, trochu znervózněl. Pánovi z Pragu se rozbušilo srdce a pomyslil si: „Doufám, že mne neprozradí,

že jsem Cornelie. A kde je Ondřej?“ Když se podíval ke dveřím, spatřil jej, trochu se uklidnil. „Dobrá, uvítám ho. Jsem velice zvědavý, co vlastně po mne chce. Jak příjde, pozvi ho dál a kde je vlastně Hynek?“ „Šel ke katovi Matyášovi, Vaše milosti.“ „Hm, dobrá, tak ho uvedeš ty.“ Voják přikývl a opustil jej. „Pánové, teď nikam nemůžeme jít, mám návštěvu. Musím se o ní postarat. Můžete jí do jídelny.“ Poznamenal pán z Ciezsyna a usmál se. Služka přišla za pány a ptala se: „Mám pro pána připravit něco k jídlu a k pití, Vaše milosti?“ „Samozřejmě, že ano. To je samozřejmost. Pospěš si.“ Odvětil pán z Ciezsyna a sám se posadil na židli. „Co asi chce? Nemám ho moc v oblibě.“ Podotkl pán z Landeku a napil se vína. „Já už asi vím, řekl pán z Ciezsyna, : ještě, jak byl pán Lotyhausu naživu, tak dal do dolů nějaké peníze. Asi má strach, že když budeme hrát o ty doly, tak o své peníze příjde. Vysvětlím mu to, ať je v klidu.“ Ostatní páni jen přikývli a seděli za stolem. Za nemalý okamžik už dorazil hrabě Bartoloměj, seskočil z koně a vešel dovnitř. Voják rychle přišel do zámku a oznámil: „Vaše milosti, Jeho milost hrabě Bartoloměj je tady.“ „Uveď ho dál a vy služky, noste na stůl!“ Hrabě Bartoloměj vešel dovnitř, uklonil se a přivítal je: „Zdravím vás, Vaše milosti. Ale. Jak vidím, je tady pán z Landeku, cikánský baron i pán z Pragu. Vítám vás.“ Páni se mu také uklonili a usmáli se. Hrabě Bartoloměj se posadil ke stolu, usmál se a ptal se: „Slyšel jsem, že pořádáte panské hry?“ „Ano, odvětil pán z Ciezsyna, : už jsme se posunuli o kus dál. Snad se nechcete zúčastnit, že ne?“ „Uhodl jste. Nechci. Ale k věci pane z Ciezsyna. Nedávno jsem byl v karvském šenku a lidé říkají, že pán Lotyhausu Johan byl otráven. Je to pravda?“ Ostatní páni se podívali na pána z Ciezsyna, pak pohlédli na hraběte Bartoloměje. „Nesmysl to je. Lidé toho napovídají. Mám svědky, že pán zemřel přirozenou cestou. Hynek je svědkem, to je můj správce zámku. Ale škoda, teď tady není, je u kata Matyáše.“ „Hm, přikývl hrabě Bartoloměj, : to je jedno. Asi máte pravdu. Lidé toho opravdu napovídají. Ale za další. Co je s mými penězi, které jsem dal dolů?“ „Věděl jsem, že se na to zeptáte, hrabě Bartoloměji. O své peníze se nemusíte vůbec bát.“ „Kdy hodláte hrát o doly?“ „No, hrabě Bartoloměji. Do té doby je ještě daleko. O své peníze se nebojte, pokud někdo z nás vyhraje doly,

nebojte se, máte tam stejný podíl.“ „To jsem rád.“ „A ještě něco hrabě Bartoloměji. Ke mne míří královský posel. Nevíte o tom něco?“ „Královský posel? O tom nic nevím, urozený pane z Ciezsyna.“ Zakroutil hlavou Bartoloměj, přitom se v duchu zaradoval a pomyslil si: „Rybička se chytila na udici.“ „Nabídněte si, Vaše milosti z Havru.“ Hrabě Bartoloměj se nechal pohostit, pochutnával si na srnčí pečeni, chlebu a vínu. Když se najedl, ptal se: „Co vlastně ten královský posel chce?“ „Já nevím, asi chodí od pánů k pánům a pozívá. Třeba král má nějakou mimořádnou událost.“ Odvětil pán z Ciezsyna a usmál se. Hrabě Bartoloměj vstal, uklonil se a pravil: „Děkuji za pohoštění, bylo to moc dobré. Ale dáte mi vědět, kdo vyhrál doly, že?“ „Buďte bez obav, Vaše milosti z Havru, uklidnil ho pán z Landeku, : všechno se dozvíte a o peníze vůbec nepříjdete.“ Pán z Pragu se na něho podíval, měl strach, že ho hrabě Bartoloměj prozradí, ale bál se zbytečně. Hrabě Bartoloměj se s nimi rozloučil a opustil je. Naskočil na koně a se svým průvodem mířil do Havru. „Konečně, že odešel. Moc ho nemám v oblibě.“ Utrousil poznámku pán z Landeku a posadil se na židli. „Mne nic neudělal, vnímám ho jako neutrálního, podotkl cikánský baron, : já si myslím, že je to takový samotář, který se věnuje svým zájmům.“ „Pravda, ale nebudeme se pánem z Havru kazit náladu, že? Jdeme se projít. Venku je pěkně, i když za chvíli bude zima, ale užijeme si toho počasí, dokud můžeme.“ Navrhl pán z Ciezsyna a usmál se. Pánové s ním souhlasili, zvedli se a kráčeli ke stáji ke koním. Pán z Ciezsyna se podíval na služku a přikázal jí: „Odpoledne se vrátíme nebo k večeru. Chci mít na stole dobré jídlo a pití.“ „Spolehněte se, Vaše milosti.“ Přikývla služka a upalovala do kuchyně. Páni naskočili na své koně a uháněli někam k dolům. Hynek už přicházel ke katovi Matyášovi, zaklepal na vrata a vyčkával na něho. Kat Matyáš otevřel dveře, podíval se na něho a pravil: „Pojď dál, ale je u mne Andrej. Dělá zkoušky z kovářství.“ „Nevadí, potřebuji s tebou mluvit a to hned.“ Odvětil Hynek a vešel dovnitř. Přišel ke stolu, posadil se na židli a promluvil: „Máme problém, kate Matyáši.“ Za nimi přišel Andrej a oznámil: „Za chvíli to budu mít hotové, kate Matyáši, ale musím ještě poklidit dvůr a kovárnu.“ Hynek na něho pohlédl a napomenul ho: „Zmiz!“ „Já už jdu, Hynku. Už jdu.“ Odvážil se říci

Andrej a odkráčel zpět do kovárny.“ Matyáš se usmál, zavřel za sebou dveře a ptal se: „Jaký máme problém, Hynku?“ Hynek si nalil do číše víno, napil se a odpověděl: „Znáš kapitána Matěje? To je ten, co k nám nedávno přišel. Zavřel jsem ho do šatlavy.“ „A proč?“ Ptal se kat Matyáš, už tušil o co se jedná, zbledl. „On je špeh Jeho milosti hraběte Bartoloměje a zřejmě ví, o čem se jedná. Musím ho mít pod zámkem. Dnes večer se půjdu na něho podívat.“ Kat Matyáš polkl a pomyslil si: „Problém. Kapitána Matěje jsem vysvobodil já a jak se to někdo dozví, že jsem to udělal já, tak budu v maléru. Musím zatloukat.“ Přišel k sobě a ptal se: „Jak to můžeš vědět, že je špěh? Něco ti říkal, nebo co?“ „Ano, říkal. Prý hrabě Bartoloměj má podezření, že jsem pána Lotyhausu otrávil já. Matěje raději nechám pro jistotu pod zámkem.“ Kat Matyáš se posadil na židli a podotkl: „No, situace se může zkomplikovat.“ „To jako proč?“ Ptal se Hynek. „Lidé, no, pocestní si mezi sebou vyprávějí, že do Karvy má namířeno královský posel. Nevím, jestli je to pravda, ale musím říci, že z toho nemám dobrý pocit.“ Andrej přišel dovnitř, začínal zametat, ale Hynek jej okřikl: „Zmiz! Jdi zametat dvůr!“ „Já už mám vše hotové.“ Ohradil se. „Andreji, otázal se jej kat Matyáš, : máš vše hotové?“ „Ano, mám.“ „Dobrá, tak jdi a oprav mi šibenice a mučící nástroje. Jsi přece dřevorubec, ne?“ „To jsem.“ Zasmál se Andrej, usmál se a opustil je. „Tak se to musí s ním, Hynku. Víš, Andrej není špatný chlap, je to dobrý pracant.“ „Ten chlap mne zajímá ze všech nejméně. Musíme se zbavit Joly, to je jasné.“ Poznamenal Hynek a opět se napil vína.“ „Jak to chceš udělat, Hynku? Nemám se jí zbavit já? Jsem kat a mám v tom už nějaké zkušenosti.“ „Ne, kate Matyáši. Zbavím se jí já. Zítra jdou asi páni na hon a já jí opiji a nechám jí volnost. Pokud bude mluvit, zbavím se jí. Myslím, že to bude tak nejlepší. Ta Jola mi začíná vadit a nebaví mne jí pořád hlídat.“ „A co královský posel?“ Ptal se vylekaně Matyáš. „Já si myslím, že to nebude tak zlé. Třeba královský posel má k nám namířeno jen proto, že něco má pro pány. Asi je bude někam pozívat a my budeme tady, jako vždycky. Krále jsem ještě neviděl a ani po tom netoužím.“ „Máš pravdu, Hynku. Na krále také nejsem zvědavý. Jsem rád tady a tady také zůstanu.“ Oba si pak připili a zasmáli se. Andrej už opravil všechny mučící nástroje, odpočinul si a oddychnul

si: „Konečně. Všechno už mám hotové.“ Podíval se ke dveřím, spatřil Hynka, jak odchází pryč a loučí se s katem Matyášem. Přišel za Matyášem a podotkl: „Už to mám hotové, pojď se podívat.“ Kat se šel podívat na jeho výtvory, řádně si vše zkontroloval a pochválil jej: „Výborně, Andreji, jsi velice dobrý. Jde vidět, že umíš. Zítra máš poslední den zkoušky. Jak to zvládneš, budeš už kovářem a dostaneš od pána cejch kovářství.“ Andrej se usmál a pověděl: „Jsem rád, že budu kovářem. Už budu umět dvě řemesla.“ „To je dobře, Andreji, neztratíš se a to je dobře.“ Andrej se s ním rozloučil a upaloval do zámku. Kat za ním zavřel dveře, posadil se na židli a pomyslil si: „To je dobře, že Andrej nic neví, nechci mu ublížit.“ Schylovalo se k večeru, páni se vraceli z procházky, byli z cesty velice unavení a dopřáli si koupel. Služky jim přinesly na stůl večeři, džbán vína a rychle mazaly do kuchyně. Páni už byli po koupeli, kráčeli do jídelny, posadili se na židle a pochutnávali si na vydatné večeři. Andrej přiložil do všech pecí, přišel za pánem, uklonil se a oznámil: „Vaše milosti, byl jsem u kata Matyáše a udělal jsem druhou zkoušku v kovářství. Zítra mám poslední. Kam mám potom jít?“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl, zakašlal a odvětil: „Necháš mne v klidu najíst? Ale to je jedno. Jak splníš třetí zkoušku, tak s katem Matyášem přijď za mnou a já ti udělím cejch kovářství. Ale než ti jej udělím, tak se podívám, jakým jsi kovářem. Chci tě vidět pracovat.“ „Ano, Vaše milosti, rozumím. Přeji dobrou chuť.“ Pán z Landeku se na Andreje podíval a poznamenal: „Ten Andrej se mi líbí. Je takový slušný a krotký. Možná ti ho ukradnu. Potřebuji kováře.“ „No, uděláme dohodu, usmál se pán z Ciezsyna, : mám nápad. Můžeme hrát o služebnictvo a já si myslím, že to bude dobrý nápad, ale Andreje ti neslibuji.“ „To jako proč?“ Ptal se jej pán z Landeku. „Protože mi oznámil, že jak bude mít cejch kovářství, tak opouští mé služby a jde někam jinam. Říkal mi to.“ Pán z Landeku se divně zatvářil, nic neřekl a věnoval se své večeři. Když už pořádně pojedli, odebrali se do pracovny. Písař přišel za nimi, posadil se na své místo a vyčkával. „O co budeme hrát a co budeme lovit?“ Ptal se cikánský baron. „To právě musíme dojednat. O co budeme hrát, to už se ví. O služebnictvo. Ale co budeme lovit? To se musíme dohodnout.“ Podotkl pán z Ciezsyna a pohrával si se

svitkem. Písař se na ně díval, odvážil se otázat: „Vaše milosti, co bude se zámkem, když ho vyhrál pán z Landeku?“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl a v klidu odvětil: „Jak skončí hry, zámek připadne pánovi z Landeku. I ostatním. Může se stát, že se mohu odstěhovat do Landeku. Kdo ví, jak hry dopadnou, písaři.“ Písař se už na nic neptal, byl připraven psát, ale příkaz ještě nedostal. Pán z Landeku se usmíval a oznámil: „Tak dobrá, budeme tedy hrát o služebnictvo, ale musíme se dohodnout, co budeme lovit.“ Pán z Pragu se divně zatvářil a nadhodil: „Ulovíme každý tři divočáky, myslím si, že to se dá ulovit.“ Ostatní páni s ním souhlasili. Pán z Ciezsyna se usmál, pohlédl na písaře a poručil: „Piš! Já, pán z Ciezsyna, pán z Landeku, cikánský baron a pán z Pragu jsme se dohodli takto. Zítra každý z nás musí ulovit tři divoká prasata, hraje se o služebnictvo.“ Písař dopsal, nic neříkal, byl si tím opravdu nejistý. „Urození páni, prosím, podepište se na svitek.“ Pobídl je pán z Ciezsyna a vstával od stolu jako první. Páni se podepsali, pán z Ciezsyna se podíval na služku a poručil jí: „Zavolej mi Hynka, a to hned!“ „Jistě, Vaše milosti.“ Ozvala se služka a rychle upalovala pro Hynka. „Klaním se, Vaše milosti.“ Uklonil se později Hynek a čekal, co mu pán z Ciezsyna chce říci. „Hynku, ptal se, : kolik máme ještě šípů?“ „Vaše milosti, šípů máte hodně. Dřevorubec Andrej je vyrobil pro vás. Je jich asi stopadesát.“ „Asi nebo určitě?“ „Určitě, Vaše milosti.“ „Dobře, tak ať mi je donese do jídelny.“ „Už jsou v jídelně, Vaše milosti. Jsou lehké a nabroušené.“ „Dobře, Hynku, můžeš odejít a ještě něco. K nám má dorazit královský posel. Kdyby náhodou dorazil, tak jej pohosti a nechci mít žádnou ostudu. Můžeš odejít.“ Hynek se uklonil a opustil jej. Písař se podíval na pány a ptal se: „Smím odejít, Vaše milosti?“ „Ano, dnes už máš volný večer a zítra tady buď, jako vždy.“ Odvětil přísně pán z Ciezsyna a napil se vína. Písař se uklonil, rozloučil se a mířil do jídelny. Když přišel do jídelny, kráčel kuchyň a oznámil: „Páni zítra jdou na hon. Každý z nich musí ulovit tři divočáky a hrají o služebnictvo!“ Kuchařka na něho pohlédla, chytila se za hlavu a promluvila: „O služebnictvo? To ne! Doufám, že to nevyhraje pán z Landeku! To by nám bylo zle!“ Písař nic neřekl, rozloučil se a odkráčel do své komnaty. Páni ještě seděli v pracovně, pak se odebrali do jídelny, pokračovali v dobré večeři. Vyprávěli si různé

příhody, které se týkaly jen honu. „Kdysi dávno, vyprávěl pán z Landeku, : jsem lovil kance, ale pánové, ten byl. Jeho hlava byla veliká jako tři naše hlavy dohromady. Střelil jsem ho. Jeho trofej mám u sebe v zámku v lovecké místnosti. Mám tam hodně loveckých trofejí. Dokonce i sám královský posel mi záviděl tuhletu místnost.“ Všichni se usmáli, uchopili do svých rukou číše a připili si. Když už bylo opravdu pozdě, rozešli se do svých komnat a uložili se ke spánku. Jen Andrej chodil po celém zámku, naplnil pece dřívím a řekl si pro sebe: „Zítra mám poslední zkoušku z kovářství. Jsem zvědavý, jestli to udělám, ale myslím si, že ano. Nejsem hloupý. Jak tohle udělám, dostanu cejch kovářství a odejdu z Karvy pryč. Najdu si lepší službu za lepší peníz. Pak si zařídím svoji kovárnu.“

28. KAPITOLA... ZDÁRNÝ HON A NOVÝ TOVARYŠ

Nakonec i Andrej ulehl ke spánku v čeledníku. V zámku byl klid, všechno v něm spalo, jen kuchařky se činily ve vaření. Po celém zámku se šířila vůně pečených bažantů a koroptví. „Máme tolik masa, že nevíme co s ním.“ Pověděla jedna kuchařka druhé. „To nevadí, alespoň se pomějeme i my.“ Usmála se druhá kuchařka a vytáhla z pece čerstvě upečeného bažanta. Gražena přišla za nimi, posadila se na židli a napila se horké smetany. „Copak, nemůžeš dospat rána?“ Ptala se jí kuchařka a usmála se. „Nemohu spát, už se těším na tržiště. Holky, slyšely jste to?“ „A co?“ Ptal se kuchařka. „K nám má namířeno královský posel. Když jsem byla včera na tržišti, tak jsem se stavila v šenku. Byli tam někteří pocestní kupci a oni mi řekli, že viděli královský průvod.“ „Nebyli opilí?“ Ptala se. „Ne, byli v pořádku a v šenku prodávali svícně a různé náramky a náušnice. Prý byli až v Kolíně a viděli průvod. Dokonce toho jednoho znají.“ „Kdo to byl?“ Ptala se zvědavě kuchařka a uždíbala kousky z pečené koroptve. „Kupec mi říkal, že mezi nimi byl i jeden posel Václav. Je to posel od Jeho milosti hraběte Bartoloměje z Havru.“ „Nepovídej. Tak to znamená, že se něco děje.“ „A co?“ Ptala se Gražena, byla nadšená, že zítra na tržišti bude mít co vyprávět.“ „Včera byl u nás Jeho milost hrabě Bartoloměj. Možná s tím má souvilost ten královský posel, kdo ví.“ Gražena se usmála a řekla si pro sebe: „Tak to budou zítra příběhy. Alespoň budu mít co vyprávět.“ Pak se zvedla od stolu, rozloučila se a odkráčela do své komnaty. Kuchařka se podívala na druhou kuchařku a poznamenala: „Já si myslím, že tady bude ještě veselo. Nejsem vědma, ale mám takové tušení, že se tady bude něco dít.“ „Kdo ví.“ Nadhodila druhá kuchařka a věnovala se pečením chleba. Ráno bylo velice chladné, Andrej už byl na nohou, naštípal dříví a pořádně přikládal do pecí. Očistil se, podíval se do jedné pece, jak v ní hoří dříví a řekl si pro sebe: „No, za chvíli je tady zima. Mám štěstí, podařilo se mi nahromadit mnoho dřeva na zimu. Nemusím chodit do lesa a řezat dřevo v zimě někde v lesích. Mám mnoho dříví.“ Pořádně se oblékl, posnídal, napil se

horké smetany a odkráčel ke katovi Matyášovi. Hynek si jej všiml, nic neřekl a pravil: „Andrej už má druhé řemeslo. Bude svým pánem, takže teď se musím k němu chovat jinak. To už nebude poskok, tak jako kdysi býval, ale bude tovaryšem svého řemesla.“ Vešel do kuchyně, v klidu posnídal a usmál se. Kuchařka na něho pohlédla a ptala se: „Co se tak směješ? Podařilo se ti něco?“ „Ne, jenom tak. Dneska je dobrý den. Kde je Jola?“ „Kde by byla? Asi je v pivnici. Kde asi?“ Hynek se usmál, nic neřekl, měl něco v plánu. Kuchařka už mu něvěnovala pozornost, dělala pořádek v kuchyni. Páni už byli na nohou, mířili do jídleny a posadili se ke stolu. Služky jim přinášely bohatou snídani a popřály jim dobrou chuť. „Jak jste se dnes vyspali, pánové?“ Ptal se s úsměvem pán z Landeku. „Dobře, odpověděl pán z Pragu, : už se těším na hon. Ulovit tři divočáky, tomu říkám umění.“ Ostatní páni jen přikývli a usmáli se. Když posnídali, napili se vína, pak se zvedli od stolu a kráčeli do stáje pro své koně. Hynek přišel za nimi a oznámil: „Vaše milosti, šípy jsou v jídelně na zemi.“ „Dobře, přikývl pán z Ciezsyna, : přines nám jich alespoň padesát.“ Hynek jen přikývnul, ihned jich donesl padesát a popřál jim šťastný lov. Páni se usmáli, vzali si šípy, naskočili na své koně a uháněli ke karvským lesům. Hynek jim zamával a pomyslil si: „Dneska opiji Jolu a uvidím, jestli něco promluví o pánovi z Lotyhausu.“ Mezitím Andrej přišel ke katovi, vešel dovnitř, připravil si veškeré nářadí a rozdělal v peci oheň. Kat Matyáš přišel za ním a ptal se: „Už jsi tady? Dneska máš poslední zkoušku, tak si na tom nechej záležet.“ „Já vím, kate Matyáši. Co mám dneska vyrobit?“ Kat Matyáš se podíval na železné tyčky a odvětil: „Vyrob kovovou mříži, pak svícen a potom zkus vyrobit kousek kovového plotu. Máš na to celý den.“ Andrej se usmál a podotkl: „Tá já už umím, akorát mám něco.“ „Co?“ Ptal se jej kat. „Včera jsem byl u pána z Ciezsyna a on mi řekl, že se podívá, jak pracuji, pak mi udělí cejch kovářství, kate Matyáši.“ „Ano, má pán pravdu. Dělá se to tak, ale ty se ničeho nemusíš bát. Učil jsi se u mne poctivě, takže to máš v rukávu.“ „To mám, kate Matyáši.“ „To jsem rád, že si věříš. Tak s chutí do práce. Já si pak zkontroluji tvé výtvory.“ Andrej jen přikývl, usmál se a pustil se do práce. Za chvíli se z kovárny ozýval ťukot kladiva a pach rozžhaveného železa. Mezitím posel Vávlav vedl královské

poselstvo do Karvy, cestu ještě měli velmi dalekou. Královský soudce Břetislav se na něho podíval a ptal se: „Je Karva ještě daleko, Václave?“ „Ano, Břetislave. Myslím si, že za čtyři dny jsme na místě, ale bylo by dobré navštívit první Jeho milost hraběte Bartoloměje.“ „Budiž, Václave. Takže jak se setmí, někde se utáboříme. Támhle je nějaká vesnice, tak tam se utáboříme, Václave.“ „Dobře, Břetislave. Beru na vědomí.“ Veliká kolona putovala nekonečnou loukou, která byla obklíčená samými lesy. Posel Václav se usmál a pomyslil si: „To se bude pán z Ciezsyna divit, koho vedu. Jen doufám, že královský posel a soudce nejedou do Karvy zbytečně.“ Probral se ze zamyšlení, pohlédl na krajinu a usmíval se. Královský soudce s královským poslem seděli na koni a sledovali okolí. Za nimi cválalo královské vojsko. Mířili už na Moravu, dorazili do jedné vesnice, ve které se utábořili. Lidé je neznali, ale pohostili je, jak se dozvěděli, že k nim dorazilo královské jezdectvo, ihned pro něj uspořádali hostinu. V Karvě byl klid, Gražena utíkala na tržiště pro zeleninu a ovoce, jak to u ní bývávalo zvykem, ihned se zapovídala s trhovkyněmi. Vyprávěla každému, jak dopadly panské hry a o co páni hrají dneska.“ Gražena byla neškodná, nikomu neublížila, jen byla strašně upovídaná a moc přeháněla. Stará Jola byla v pivnici, zametala a dělala pořádek. Za ní přišel Hynek a ptal se: „Copak to děláš, Jolo?“ „Dělám tady pořádek. Jsem tady, hlídám tady, tak tady musím trochu poklidit.“ Hynek se usmál, měl v plánu, že se zbaví Joly jednou provždy. „Ukliď tady a pak přijď do kuchyně a dones dva džbány panského vína. Napijeme se spolu.“ Jola nemohla uvěřit vlastním uším, jen se na něho podívala a pomyslila si: „S Hynkem se napít? Naposledy jsem s ním pila, jak se mi svěřil s tím testamentem.“ Pak přestala nad tím přemýšlet, mávla rukou a přikývla. Hynek se upokojil s jejím přikývnutím, zavřel za ní dveře a kráčel do pivnice. Nikdo však netušil, co se bude v ten večer dít. Blížilo se k odpoledni, páni se ještě z honu nevraceli, jen po poslovi odevzdali zprávu, že se vrátí až k večeru, to pro Hynka byla velice dobrá zpráva. Jola přišla do jídelny, v ruce držela dva džbány vína a kráčela do kuchyně. Položila je na stůl, posadila se na židli a odpočinula si. Hynek k ní přišel a pravil: „Páni se vrátí až k večeru, právě mi to řekl jejich posel.“ „To je dobře, těším se na panské

víno. Hynku, že neřekneš pánům, že pijejme jejich víno, že?“ „Neboj se, Jolo, to se páni nedozví. Jsem správcem zámku, tak se nemusíš bát, Jolo.“ Jola se uklidnila a do číší nalévala panské víno. Hynek měl v plánu opít Jolu a bude čekat, až Jola bude vyprávět o pánu Lotyhausu, pak se jí zbaví jednou pro vždy. Naléval jí víno a snažil se jí opít, ale vypadalo to, že Jola snesla velmi hodně, dva džbány už byly prázdné. Zavolal služku a přikázal jí: „Dones nám tři džbány panského vína a pohni s sebou!“ „Ale to je pro pány!“ Ohradila se služka. „Udělej to, co jsem ti řekl!“ Zvýšil hlas na ní Hynek, trochu se uklidnil, když služka jej poslechla. Za chvíli se na stole pyšnily tři džbány panského vína, Hynek se na ně s úsměvem podíval a pomyslil si: „Tři džbány vína by měly tu starou Jolu položit. Tedy já si to myslím.“ Jola pila jednu číši za druhou a vyprávěla: „Kdysi jsem sloužila u jedné hraběnky, ale ta mne vyhodila. Prý jsem kradla stříbrné podnosy. Prý jsem je prodávala kupcům a oni mi za to dávali peníze.“ „A kradla jsi?“ Ptal se jí Hynek. „No, něco jsem vzala, ale neprodávala jsem. Vojáci pak je u mne našli a postěžovali si paní. Řekla mi: „Buď žalář nebo vyhnanství. Tak jsem odešla.“ Hynek si jí měřil s nevlídným pohledem, opět jí nalil do číše víno a ptal se jí: „A co otrava pána Lotyhausu? Budeš o tom někomu mluvit?“ Jola už začínala být opilá, pletl se jí jazyk a rozpovídala se: „Jo, ale já za to nemůžu, to všechno Hynek. Přišel za mnou a řekl mi svůj plán. Dokonce vím i to, že pán z Ciezsyna mám v tom prsty. Říkal mi to Hynek a to jen proto, aby se mohly rozpoutat ty jejich panské hry, protože pán Lotyhausu by možná s tím nesouhlasil, tak proto ho odstranili.“ Ani si už neuvědomovala, že právě mluví s Hynkem. „Jsi sice stará a ožralá, ale mozek ti slouží dobře.“ Zaskřípal zuby Hynek, měl v úmyslu jí pořádně opít a pak se jí zbavit. Když byla úplně opilá, Hynek jí odvedl do pivnice, udeřil jí do hlavy pěstí tak, že při první ráně upadla na zem a byla bezvědomí. Položil jí na trakař, odvezl jí do stáje, hodil jí na koně jako pytel a cválal s ní někam do lesů. „Třeba jí vlci roztrhají, to je jedno. O jednoho svědka méně.“ Usmál se, pohodil jí do křoví, pak naskočil na koně a uháněl zpátky k zámku. Uklidil džbány s vínem, vešel do kuchyně a tvářil se, jakoby se nic nestalo. Kuchařka se na něho podívala a ptala se: „Kde jsi byl, Hynku?“ „Trochu jsem se

napil vína. Udělej mi něco k snědku, než se páni vrátí. Mám hlad.“ Kuchařka jen přikývla, nachystala mu bažantí pečeni s chlebem a popřála mu dobrou chuť. Hynek se najedl, po jídle si silně říhnul a odešel do své komnaty. Jola byla pohozená v lese a ležela v křoví, každý by si mohl myslet, že je mrtvá, ale pohnula se jí pravá ruka. Otevřela oči, byla tak úplně opilá, že ani nevnímala, kde je a co se kolem ní děje. Kolem ní proskočila menší srnka a ztratila se někde v houští. Otočila se a usnula. Když se blížilo k večeru, Jola se probrala, už přicházela k sobě, vůbec si nepamatovala, co se s ní stalo. Podívala se okolo sebe, zjistila, že je venku v lese. „Co tady dělám?“ Ptala se sama sebe a zavýskala bolestí. Sáhla si na hlavu, podívala se na dlaň a zjistila, že má zakrvácenou hlavu. Potom si vzpoměla, že pila s Hynkem, ale pak už nevěděla nic. „Musím jít do zámku, ale co když mne Hynek uvidí a zabije mne? Třeba on mne mohl pohodit do lesa. Musím utéct někam daleko.“ Řekla si pro sebe, držela se za hlavu a mířila pěšky přímo do Havru. Páni se už vraceli konečně do zámku, měli bohaté úlovky, vešli do návštěvní místnosti a pán z Landeku poručil: „Služky, zavolejte pacholky a ať odtáhnou divoké kance do pracovny!“ Dvě služky jen přikývly, rychle běžely pro pacholky. Za nedlouho už ulovení kanci byli v pracovně, písař už byl na svém místě a jen se na ně díval. Páni si dopřávali koupel, po koupeli se odenrali do jídelny, služky už jim přinesly džbán vína a vydatnou večeři. Pán z Ciezsyna se usmál a poznamenal: „No, dneska asi příjdu o služebnictvo, ale budiž. Seženu si nové, ale Hynka si nechám.“ Pán z Landeku se usmál a popřál pánům dobrou chuť.

Andrej už přišel do zámku, byl velice šťastný, protože zvládl i třetí zkoušku. S ním přišel i kat Matyáš, oba zamířili k pánům a uklonili se. Pán z Ciezsyna se zakousl do bažantí pečeně, pohlédl na ně a ptal se: „Tak co? Jak to dopadlo, Andreji?“ „Dobře, Vaše milosti. Udělal jsem i třetí zkoušku.“ Pán z Ciezsyna polknul své sousto, napil se vína a pověděl: „Dobrá, zítra ráno buď u kata Matyáše a bude se na tebe dívat, jak pracuješ. Chci tě vidět vyrábět podkovy a pět šípů.“ „Kolik podkov a šípů mám udělat, Vaše milosti?“ Zeptal se Andrej opatrně. „Stačí šest podkov a pět šípů. Pokud tohle zvládneš, udělím ti cejch kovářství. No a pak si najdi službu a já tě později pustím, Andreji. Teď oba můžete odejít. Mám ještě své povinnosti.“

Kat i Andrej se uklonili a opustili pána. Hynek se podíval na Andreje a poručil mu: „Kovářem ještě nejsi, tak mazej přiložit do pecí.“ „Až jdu, Hynku.“ Odvětil Andrej a utíkal pro dříví. Páni se konečně najedli, napili se vína a později kráčeli do pracovny. Písař už tam na ně čekal a usmíval se. Pán z Ciezsyna se usmál, pohlédl na pány a pravil: „Urození páni, já začnu jako první. Ulovil jsem dva kance a jedno sele.“ Pán z Landeku se divně zatvářil a podotkl: „Já zase jednoho kance, dva zajíce a jednu srnu.“ „Phe! To nic není. Já mám dva a půl divočáka!“ Zavýskal cikánský baron. „Jak dva a půl divočáka?“ Ptal se jej pán z Ciezsyna. „No, dva divočáky a jedno sele, to je dva a půl divočáka.“ Odpověděl s úsměvem cikánský baron a napil se vína. Pán z Pragu si do číše nalil víno, napil se a s radostí oznámil: „Mne se podařilo ulovit tři veliké kance! No, spíše dva a ta třetí je pořádná bachyně.“ Ostatní páni se podívali na jeho úlovky, jen se závistí přikývli, ale nic neřekli. Pán z Ciezsyna se podíval na písaře a poručil: „Piš! Já, pán z Ciezsyna jsem ulovil dva kance a jedno sele, pán z Landeku jednoho kance, dva zajíce a jednu srnu, cikánský baron dva kance a jedno sele a pán z Pragu dva kance a velkou bachyni. Vítězí pán z Pragu a tak získává služebnictvo, kromě Hynka.“ Písař dopsal, podíval se na svitek, utřel jej od nepatrné kaňky a pomyslil si: „To jsem rád, že služebnictvo vyhrál pán z Pragu a ne pán z Landeku. Ulevilo se mi. To ale znamená, že hry budou pokračovat i nadále.“ Probral se ze zamyšlení a mlčky se díval na pány. „Zítra by jsme si mohli udělat volný den. Měli by jsme se rozběhnout do našich domovů a za dva dny se vrátit do Karvy.“ Navrhnul cikánský baron. Ostatní páni s ním souhlasili, podepsali se na svitek a vrátili se do jídelny. Pořádně povečeřeli a pak ulehli ke spánku ve svých komnatách. Andrej naštípal dříví, naložil pece do plna a pak odešel do své komnaty. Gražena přišla do kuchyně a ptala se kuchařek: „Nevíte, kde je Jola? Vůbec jí nemůžu najít.“ „Asi je někde schovaná a opilá.“ Odpověděla kuchařka a věnovala se vaření. Jola se nacházela v lese, chodila kolem dokola a přemýšlela, co se jí mohlo stát. Najednou si vzpoměla a vykřikla: „Hynek! On mne pozval a opil mne a dál už nevím nic! To znamená, že mne chtěl zabít a nepovedlo se mu to! Kam teď? Do Karvy jít nemůžu, Hynek by mne opravdu zabil!

Musím utéct a to hodně někam daleko!“ Nacházela se v Havru, mířila do hor, narazila na chýši, ve které bydlela čarodějnice Berta. Ani nezaklepala a vešla dovnitř. Čaroděknice Berta si jí všimla, pohlédla na ní a pozdravila jí: „Zdravím tě. Jde vidět, že jsi starší, než já. Co tě sem ke mne přivádí?“ Jola se posadila na židli, sáhla si na zraněnou hlavu a odpověděla: „Jsem Jola a jsem z Karvy. Musíš mi pomoci! Hynek mne chce zabít! Málem mne zabil, ale nepodařilo se mu to!“ Berta na ní pohlédla a pravila: „No, hlavu máš ošklivě zraněnou, ukaž, ošetřím ti rány a dám ti na hlavu obvaz s bylinkami.“ Jola nebylo moc v klidu, klepala se strachy a byla jí zima.“ Berta se na ní podívala a ptala se: „Nejsi Jola z Lotyhausu?“ „Ano, jsem to já. Vím všechno o otravě pána.“ „No, něco jsem zaslechla. Řekni mi, kdo má v tom prsty?“ „Pán z Ciezsyna, kat Matyáš a Hynek. Také i já, ale já jsem to jen věděla. Hynek mi dával víno a peníze za mlčení, ale to víš. Ráda se napiju a v opilosti říkám věci, které nikdo nesmí vědět. Proto mne chtěl Hynek zabít a málem se mu to povedlo. Nechej mne tady na čas. Bojím se vrátit do Karvy, prosím!“ Berta se jí podívala do očí a poznamenala: „Víš, dokážu věštit, ale ty jsi z Karvy. Jak ti mohu věřit?“ „Nechej mne tady. Mám strach!“ Prosila Jola a začínala brečet, bála se o svůj život. „No dobrá, ale zítra ráno půjdeme spolu k hraběti Bartoloměji a vše mu řekneš.“ „To ne, já se bojím.“ Ohradila se Jola s pláčem. „Tak nic, tak si jdi kam chceš.“ Namítla čarodějnice Berta a usmála se, moc dobře věděla, že zůstane a že s ní půjde k hraběti Bartoloměji. „Dobře, já tedy půjdu, jen mne nechej tady. Bojím se Hynka! On je schopný všeho!“ „Tak já ti dám najíst napít a ty si přilož obvaz s bylinkami na hlavu. Do rána by jsi měla být v pořádku.“ Jola jí bez problémů poslechla, pustila se do jídla, pak se napila horké smetany a později ulehla na lavici ke spánku. Mezitím Gražena vešla do pivnice, hledala starou Jolu, nikde jí nemohla najít, tak nad tím mávla rukou a odkráčela zpátky do své komnaty. Ráno bylo stále chadnější, všichni už věděli, že se blíží zima. Andrej už byl na nohou a už přikládal do pecí. O tom čase se ze spánku probrali i páni, posnídali, rozloučili se a rozešli se do svých domovů. „A je po hrách.“ Řekla si služka hlasitěji. Pán z Ciezsyna se usmál a odvětil: „Ne, není. Jeli domů, aby si vyřídili své povinnosti. Za dva

dny se vrátí a hry budou opět pokračovat. Kde je Andrej?“ „Tady, Vaše milosti.“ „Dobrá, najez se, napij se a vyrazíme společně ke katovi Matyášovi!“ Poručil mu pán z Ciezsyna. Andrej jen přikývl, rychle mazal do kuchyně, najedl se a napil se a teple se oblékl. Pán z Ciezsyna už na něho čekal v návštěvní hale a popohnal jej: „Tak jdeme. Ukážeš mi, jak umíš pracovat. Pokud to svedeš, udělím ti cejch kovářství.“ Oba nasedli na koně a uháněli ke katovi Matyášovi. „Je opravdu chladno, řekl si pán z Pragu, který se sluhou Damiánem mířil do Havru za hrabětem Bartolomějem. Když dorazil na to míst, z pána z Pragu se stala Cornelie a ze sluhy Damiána Ondřej. Oba přišli do jídelny a začali se vášnivě líbat. Hrabě Bartoloměj přišel za nimi do jídelny a napomenul je: „Na to máte chvíli čas. Mne teď zajímá, jak pokračují hry?“ „Zdravím vás, Vaše milosti. Tady je svitek, co jsem za tu dobu vyhrála.“ Odvětila s úsměvem Cornelie. Hrabě Bartoloměj si vzal svitek a četl jej. Poté jej odložil a pochválil Cornelii i Ondřeje: „Výborně, chválím vás. A nyní můžete pokračovat, v čem jste skončili.“ Ondřej se usmál, chytil Cornelií do náručí a nesl jí do své komnaty. Za pánem přišel Matěj a ptal se: „Už jsou tady?“ „Ano, později mi toho řeknou více. Zřejmě to není tak důležité. Jde vidět, že se Cornelie s Ondřejem snaží.“ Sotva to dořekl, k němu dorazila čarodějnice Berta s Jolou. „Berto, co ty tady?“ „Vaše milosti, mám pro tebe důležitou zprávu, Jola vám to řekne sama.“ „Posaď se a jak se jmenuješ?“ Ptal se pán z Havru staré Joly. „Jsem Jola a jsem z Karvy. Vím, kdo zabil pána Lotyhausu.“ Začala mluvit třepavým hlasem, bylo na ní vidět, že se bojí. Hrabě Bartoloměj na ní pohlédl a utišil jí: „Nemusíš se tady ničeho bát. Tady jsi v bezpečí. Jsi u pána, na kterého si na něho nikdo netroufne.“ Berta na něho pohlédla a dodala: „Hynek jí chtěl zabít. Utíká před ním.“ „Jenom klid, usmál se hrabě, : myslím si, že královské poselstvo dorazí. Tak, Jolo a teď mi řekni, jak to doopravdy bylo.“ Jola se napila vína a s třepavým hlasem mu odpovídala na otázky. Hrabě Bartoloměj si vše značil a usmíval se. Byl rád, že se našel nějaký svědek k tomu případu. „Co hodláte dělat, Vaše milosti?“ Ptal se jej Matěj. „Co? Tento svitek, který si značím, tak jej ukážu královskému poslovi. Jola bude také svědčit. Ničeho se nemusí bát, je pod mou ochranou.“ „Já mám strach z

Hynka!“ Vykřikla Jola a pustila se do pláče. „Neboj se, Hynek tady nepříjde a pokud ano, mé vojsko se o něho postará. Je silný, to je pravda, ale proti padesáti vojákům nic nezmůže.“ Uklidnil jí pán z Havru a poručil služkám: „Připravte jí koupel a komnatu! Musí se vyspat!“ Služky jí připravily pořádnou horkou koupel. Jola se pořádně vydrhla a opláchla se, pak mířila do komnaty. „A žádné pití!“ Ozval se ještě za ní hrabě Bartoloměj a schoval si svitek. Mezitím pán z Ciezsyna s Andrejem dorazili ke katovi, vyčkávali na něho. Kat Matyáš je přivítal a usmál se: „Račte dál, Vaše milosti, i ty Andreji. Alespoň Andrej vám ukáže, co jsem ho já naučil.“ Andrej si připravil kovářské náčiní, rozdělal v peci oheň a čekal, až v peci bude ta správná teplota. „Co mám udělat, Vaše milosti?“ Ptal se jej Andrej slušně. „Jak jsme se včera domluvili. Šest podkov a pět šípů. Pokud to zvládneš, cejch kovářství je tvůj.“ Odvětil pán z Ciezsyna a posadil se na lavici a sledoval pracujícího Andreje. Vyráběl první podkovy, z kovárny se ozýval ťukot těžkého kladiva. Kat Matyáš mezitím nachystal pro pána z Ciezsyna jídlo a dobré víno a vyčkával. Když už měl podkovy hotové, měl je vychlazené, pán mu poručil: „Dej jednomu koni podkovy. Já se na něm projedu.“ Andrej jen přikývl, vešel do stáje a před pánem mu nasadil podkovy. Pán z Ciezsyna vyskočil na koně a projížděl se okolo katovny a kovárny. Když se vrátil, seskočil a pochválil jej: „Máš zlaté ruce, Andreji. Chválím tě. Dobrá a teď udělej pět šípů a já si je vyzkouším.“ Andrej jen přikývnul, vzal si tyčky a začínal vyrábět šípy. Když se blížilo k odpoledni, Andrej je už měl hotvé, usmál se a pověděl: „Musím je nechat vychladnout a potom naostřit, Vaše milosti.“ „Dobře, počkám.“ Přikývl pán a rozhlížel se okolo sebe. Když šípy už byly studené, došlo i na jejich broušení. Pán se na něho díval, jak pracuje, jen přikývl a pomyslil si: „Cejch kovářství už máš jistý, Andreji. Už máš druhé řemeslo. Budeš svým pánem.“ Probral se ze zamyšlení, uchopil kuši, vzal si jeden ostrý šíp, natáhl jej na kuši, namířil na tlustý a veliký strom a vypálil. Šíp letěl a s velikou rychlostí se zabodl do tlustého a silného stromu. Pán přišel k šípu, snažil se jej ze stromu vyndat, ale nějak mu to nešlo. Proto si vzal kladivo a opatrně jej ze stromu vyklepal, poté vytáhnul. Podíval se na hrot a pravil: „Hrot je ostrý, přímý zásah do stromu. Je použitelný na

několikrát, po několikáté stačí nabrousit hrot.“ Pohlédl na Andreje a usmál se: „Výborná práce, kováři Andreji. Jdeme se najíst a pak půjdeme všichni do zámku a udělám ti cejch kovářství.“ „Takže už to mám jisté, Vaše milosti?“ Ptal se jej Andrej nadšeně. „Ano, o svůj cejch se už neboj, patří ti právem.“ Společně kráčeli ke stolu, najedli se a napili, později odcházeli do zámku. Pán z Ciezsyna se usmál, vyndal dva svitky a zavolal si k sobě písaře a diktoval mu: „Já, pán z Ciezsyna uděluji dřevorubci Andrejovi cejch kovářství. Složil zkoušky a stává se tovaryšem svého řemesla. Kovářství.“ Pán se na svitek podepsal, dal jej Andrejovi a pravil: „Je tvůj, Andreji. Pokud chceš, najdi si službu jinde a potom mi to oznam, když jí najdeš. Pak tě propustím, dřív ne.“ Andrej mu poděkoval, uklonil se a opustil jej. Kat Matyáš se usmál a pravil: „Vaše milosti, Andreje není už co učit. Umí vše, to co já. Asi mu přenechám kovárnu, nevím, rozhodnu se ještě, Vaše milosti.“ „Potom mi oznam, jak jsi se rozhodl. Můžeš odejít.“ Kat se uklonil a opustil zámek. Pán se posadil na křeslo, rozhlížel se okolo sebe a pomyslil si: „Tak, páni jsou pryč a já bych si mohl jít odpočinout od honu. Půjdu se někam, projít, třeba k dolům. Tam jsem dlouho nebyl.“ Mezitím Andrej byl v kuchyni, ukazoval svitek kuchařkám a chlubil se: „Jsem tovaryšem svého řemesla a tím je kovářství! Dostal jsem cejch! Mám ho!“ „Co budeš dělat, Andreji?“ Ptala se jej kuchařka. „No, asi se porozhlédnu po jiném kraji a najdu si službu jinde. Ovládám už dvě řemesla. Uživím se bez problémů a později budu svým pánem a budu mít své kovářství!“ Kuchařka dala hlavu dolů a zklamaně pravila: „Škoda. Bude tady bez tebe smutno. Tobě se nelíbí Karva?“ „Líbí, ale chtěl bych poznat i jiný kraj, než Karvu. Chci jít o kraj dál a usadit se.“ „Kam by jsi chodil, Andreji. Jsi v zámku, pán najde dřevorubce a ty jsi už kovářem. Můžeš už bydlet u kata Matyáše a ne pořád poslouchat Hynka. Bude mi tady bez tebe smutno.“ V tom do kuchyně vešel Hynek, všiml si, že drží svitek s cejchem kováře, jen poručil: „Andreji, zatop! Mne se zdá, že pece uhasínají!“ Andrej na něho pohlédl, nic neřekl a v klidu kráčel pro dříví, postupně jej přikládal do pecí. „Proč na něho už tak neřveš?“ Ptala se Hynka kuchařka. „Je kovářem a je svým pánem. To už není na nicovaté nemehlo, jak kdysi býval. Jdu se projít ven.“ „Neviděl jsi Jolu?

Gražena se po ní ptala. Hynek se na ní podíval a pomyslil si: „Jola už je mrtvá, je v lese a určitě si na ní pochtnávají vlci.“ Probral se ze zamyšlení a odvětil: „Ne, neviděl jsem jí, ale určitě je někde v pivnici a pije panské víno. Však Jeho milost pán z Ciezsyna jí řekl, že jí bude za to brát jednu zlatku, když pije jeho víno.“ „Ale ona v pivnici není. Gražena tam byla několikrát a nikoho nenašla.“ „Tak to já nevím, kde je.“ Odpověděl Hynek a mířil do své komnaty. Andrej už přiložil do všech pecí, v zámku bylo opět teplo. Když se blížilo k večeru, pán se vrátil z procházky, byl unavený a poručil si teplou koupel. Později kráčel do jídelny, čekal, co mu služky přinesou k jídlu. „Bažantí a koroptví, Vaše milosti.“ Pravila služka a položila dva táce s jídlem na stůl. Pán se na to podíval a usmál se: „No vida, jídla máme dost, takže zítra se může udělat paštička z bažanta.“ „Ano, Vaše milosti. Řeknu to kuchařkám v kuchyni.“ Pán jen přikývnul a pustil se do dobrého jídla. Když se blížilo k půlnoci, všechno v zámku spalo, jen na zámku u hraběte Bartoloměje bylo velice rušno. K hraběti přišel voják, uklonil se a oznámil: „Vaše milosti, mám pro vás dobrou zprávu.“ „Jakou? Mluv!“ „Hranice Moravy už překročil náš posel Václav s královským poslem i soudcem. Měli by tady být za čtyři dny. Postupují pomalu.“ „To je dobrá zpráva. Děkuji. Jdi spát.“ „Ano, Vaše milosti. Dobrou noc.“ Hrabě se usmál a posadil se na své oblíbené křeslo.

29. KAPITOLA...KRÁLOVSKÁ NÁVŠTĚVA V KARVĚ A SETKÁNÍ S HYNKEM

Za chvíli za ní přišel Ondřej s Cornelií a posadili se v jídelně za stůl, u kterého seděla i stará Jola. Cornelie na ní pohlédla a vyděšeně se jí zeptala: „Jolo, co tady děláš?“ „Utekla jsem ze zámku, no spíše mne chtěl zabít Hynek. Musel mne udeřit pěstí do hlavy a pak mne asi pohodil v lese.“ „Jak asi?“ Ptala se zvědavě. „Já to nevím. Prosím tě, neříkej nikomu nic, že jsem tady.“ „Neboj se, Jolo. Viděla jsem Hynka, jak otrávil pána Lotyhausu.“ „Já vím, Hynek o tom ví a asi půjde po tobě. Mám z něho strach.“ „Jolo, co je nového v Lotyhausu?“ Ptala se schválně, Jola ani nevěděla, že je v Karvě převlečená jako pán z Pragu. „Andrej dělá kováře, učí se u kata Matyáše a chce pak odejít někam daleko. Páni pořád hrají a Hynek několikrák vymlátil celý šenk. Nikdo ho ještě neporazil, je to dobrý rváč.“ Cornelie se usmála, neboť zjistila, že Jola mluví čistou pravdu. Hrabě Bartoloměj se usmál a poznamenal: „K nám asi za čtyři dny dorazí královský posel, a asi k nám přijede i královský soudce. Jola bude svědčit.“ „A nestane se jí nic, Vaše milosti?“ Ptala se Cornelie, byla tak trochu na pochybách. „Co by se jí mělo stát? Bude pod mou ochranou a pochybuji, že si páni něco dovolí v přítomnosti královského posla. Ne, neměj strach, Cornelie. Všechno dobře dopadne, neboj se.“ Cornelie se uklidnila, pohlédla na Ondřeje a usmála se. „Z Hynka strach nemám, ve svém životě jsem porazil mnoho mužů, takže mohu porazit i Hynka. Nebojím se ho.“ Oznámil Ondřej, postavil se, se svým postojem působil, jako nějaký hrdina. „Hynek je zákeřný, naznačila Jola, : minule se v šenku pral s havíři a neporazili ho. Hynek je velice silný a ničeho se nebojí.“ „Neboj se, Jolo. Já si s ním nějak poradím.“ Uklidnil jí kapitán Ondřej a pohladil po vlasech Cornelii. Všichni se pak rozešli do svých komnat a uložili se ke spánku. Uplynuly čtyři dny, Pán z Landeku, pán z Pragu a cikánský baron už byli dávno v Karvě a plánovali další panskou hru, ale zatím nevěděli jakou a co mají ulovit a o co mají hrát. Karvský zámek byl klidný, nic zajímavého se nedělo, jen to, že všichni hledali Jolu, ale nikde jí nemohli najít. „Až jí najdete, tak jí

ztrestám! Má hlídat pivnici a ne se někde toulat!“ Vykřikl vztekle pán z Ciezsyna a třískl pěstí do stolu. „Nerozčilujte se, pane, uklidnil jej pán z Landeku, : třeba se opila a někde se zatoulala.“ Pán z Ciezsyna si zavolal Hynka a poručil mu: „Máš za úkol najít Jolu a hledej jí, kde chceš, prostě do večera jí chci mít tady!“ Hynek na něho pohlédl a odvětil: „Budu se snažit jí najít, Vaše milosti a nač jí chceš?“ „Uplynulo mnoho dní a já chci po ní, aby mi vypočítala sudy s vínem.“ Hynek jen dal hlavu dolů, zamračil se, uklonil se a opustil pána. Páni odešli do pracovny, posadili se na židle a už začali plánovat další hry. Pán z Landeku se usmál a pravil: „Jak jsem dorazil domů, služebnictvo bylo ihned v pozoru. Ihned jsem měl vše na stole a všechno připravené. Služebnictvo bylo v šoku.“ Cikánský baron se tomu zasmál a pravil: „To je u mne pořád při starém, nic se nezměnilo.“ Pán z Pragu se napil vína a promluvil: „Já jsem na služebnictvo hodný, takže u mne je to normální. Přišel jsem, ptal jsem se, co je nového a to je všechno.“ Pán z Ciezsyna se usmál, nic neřekl a zamyslel se. Po dlouhém přemýšlení se opět usmál a navrhl: „Myslím si, že by jsme mohli už hrát o naše doly. Hon bude trvat tři dny.“ Páni zbystřili, pohlédli na pána z Ciezsyna a do číší si naleli víno. „Poslouchám, pane z Ciezsyna. Jsem jako jedno ucho.“ Ozval se pán z Landeku. „Myslím si, že tento hon a tyho hry budou stát za to. Hony budou trvat tři dny a bude se hrát o doly, myslím si, že to je pro nás veliká výzva.“ „Co budeme lovit?“ Ptal se jej cikánský baron. „Každý z nás musí ulovit jednoho divočáka, jednu srnu, jednoho muflona, jednoho vlka, bažanta, koroptev, kachnu, zajíce, lišku a jelena. Myslím si, že ten, kdo zvítězí, budou mu patřit všechny doly.“ Odvětil pán z Ciezsyna a pohrával si se svým psacím brkem. „Ten hon nemůže trvat tři dny, ale více dní. Za tři dny se toho tolik ulovit nedá.“ Namítl pán z Pragu. „Pravda, potvrdil cikánský baron, : na ten hon je potřeba asi tak sedm dní, než to vše dokážeme ulovit.“ Pán z Ciezsyna se nad tím zamyslel, vstal a chodil sem a tam. Pak pohlédl na pány a ohradil se: „Sedm dní? To je dlouhá doba. To není možné.“ „Ale je to možné, pane z Ciezsyna, jinak odstupuji od panských her.“ Pohrozil pán z Landeku. Ostatní páni se k němu přidali a trvali na svém. Pán z Ciezsyna se zamračil, zjistil, že je sám proti většině, svolil: „No dobrá, tak ať je tedy po

vašem. Kdy začneme?“ „Dnes k večeru se sejdeme v pracovně, sepíšeme dohodu ohledně panských her a zítra můžeme vyrazit. Každý z nás si vezme svitek, inkoust a brko a bude si znamenat úlovky. Každý večer po honu se naše úlovky nashromáždí tady v pracovně a písař bude znamenat. Bude to pravé a čestné.“ Navrhl pán z Landeku a zasmál se. To se zase nelíbilo pánovi z Ciezsyna, ale co mohl dělat, než jen souhlasit. „Bude to velice náročné, pomyslil si, : ale myslím si, že to bude stát za to. Půjde do tuhého. Toho jsem se vždycky obával, ale couvnout už nemůžu. Hry jsou v plném proudu.“ Probral se ze zamyšlení, pohlédl na pány a trpce se usmál. Ostatní páni se na něho podívali a usmáli se. Pán z Ciezsyna už moc dobře věděl, že jde už do tuhého, ale nedával to na sobě znát, nic jiného nemohl dělat, než souhlasit. Mezitím Hynek naoko hledal Jolu, pak se vrátil k pánům a oznámil: „Vaše milosti, Jolu jsem nikde nenašel. Nevím, kde je.“ Pán z Ciezsyna se podíval na pány, pak na Hynka a pravil: „No, to je dobré. V mém zámku se i ztrácí služebnictvo. Tady asi jsou nadpřirozené síly, nebo co.“ Hynek jen dal hlavu dolů a tichým hlasem promluvil: „Vyšlu vojáky, aby našli Jolu.“ „Nikoho vysílat nebudeš, Jola není pro mne důležitá. Běž do pivnice a vypočítej mi sudy s vínem. Pokud se Jola objeví, pošli jí za mnou. Ztrestám jí!“ „Zajisté, Vaše milosti.“ Přikývl Hynek, uklonil se a opustil pány. „Dnes večer sepíšeme další pravidla pro naše hry. Myslím si, že tohle bude předposlední kolo a v posledním kole se bude hrát o všechno.“ Poznamenal pán z Landeku a napil se vína. Pán z Ciezsyna nic na to neřekl, jen mlčky seděl a díval se kolem sebe. Mezitím Andrej přitápěl v peci, očistil se a byl rozhodnutý, že opustí Karvu. Kuchařka si jej všimla, že si balí všechny své věci a ptala se: „Odcházíš, Andreji?“ „No, ještě ne, ale mám to v plánu. Chci si najít službu jinde za lepší peníz. Jsem už tovaryšem svého řemesla a tak si myslím, že bych si už měl hledat službu.“ „Andreji, prosila jej kuchařka, : bude zima a služba se hledá v zimě těžko. Zůstaň tady do jara.“ Andrej se na ní podíval, dal hlavu dolů a promluvil: „Chtěl bych odejít, ale když tak prosíš, zůstanu tady do jara. Stejně se už blíží zima a službu bych těžko našel. Třeba na jaře najdu dobrou službu.“ „To je dobře, že to říkáš. Jsem ráda, že ještě zůstaneš. Za to ti udělám srnčí pečeni a dám ti i panské víno.“

Usmála se kuchařka. „Je dost srnčího? To jen aby pánům nechybělo.“ „Neboj se, Andreji. Masa je dost i panského vína.“ Do kuchyně přišel i Hynek a ptal se Andreje: „Přiložil jsi do všech pecí?“ „Ano, Hynku, přiložil.“ „Andrej už na jaře od nás odchází.“ Zmínila se kuchařka Hynkovi.“ „Hm, podotkl Hynek, : alespoň najde jinou službu. Jdu do pivnice vypočítat sudy s vínem. Jola se ztratila.“ Přitom moc dobře věděl, kde je Jola. Myslel si, že je mrtvá a že jí vlci sežrali, ale ve skutečnosti byla naživu a byla ukrytá u hraběte Bartoloměje. Vešel do pivnice, vypočítal sudy s vínem, přišel za pánem z Ciezsyna a oznámil: „V pivnici je sto čtyřicet osm sudů s panským vínem, Vaše milosti.“ „Dobře, Hynku. To jsem rád. Jak příjde Jola, přiveď jí ke mne! Promluvím si s ní. Teď můžeš odejít.“ Hynek se uklonil, rozloučil se s ním a opustil je. Schylovalo se k večeru, na zámku u hraběte Bartloměje byla veliká radost. Kapitán Ondřej se zasnoubil se služkou Cornelií, zatím bez ní. Kapitán Matěj k nim přistoupil, poblahopřál mu a pravil: „Doufám, že také najdu tu pravou. Čekám na ní, ale nějak nepřichází.“ „Neboj se, dočkáš se.“ Usmál se Ondřej a poděkoval. Hrabě Bartoloměj nechal prostřít stůl všelijakými dobrotami a ozval se: „Přátelé, pojďte všichni ke stolu. Jídlo už je připravené.“ Ke stolu zamířila i Jola, pohlédla na Matěje a bála se posadit na židli. „Jen si sedni, Jolo, teď už patříš k nám.“ Promluvil Matěj a do číše si nalil víno. Jola se posadila na židli, pak pohlédla na hraběte a rozplakala se. Hrabě Bartoloměj k ní přišel a ptal se: „Co se ti stalo, Jolo?“ „Mám strach ze soudu a bojím se Hynka.“ „Neboj se, tady. Tady jsi u mne v bezpečí a nic ti nehrozí. Jsi v mém panství a nemysli na to nejhorší. Z Hynka strach nemám. Podívej se.“ Chytil jablíčko do rukou a se vší silou jej v rukou rozmáčknul. „Takhle Hynek skončí, když příjde ve zlém na mé panství. Neboj se, netroufne si.“ Jola se uklinila, utřela si slzy a začala se věnovat jídlu. Vypadalo to, že už neholdovala vínu tak, jako předtím. Asi to byl pro ní veliký šok. Všichni usedli ke stolu, připili si na Ondřeje a Cornelii, pak se společně pustili do jídla. Byla i pozvaná čarodějnice Berta, popřála zamilovanému mnoho štěstí a také u stolu se nenechala pobízet. V zámku Lotyhausu byla dusná atmosféra, páni povečeřeli a společně kráčeli do pracovny. Písař už seděl za stolem a byl v dokonalém střehu. Pán z Ciezsyna se posadil

na židli, napil se vína a s nejistým hlasem promluvil: „Urození páni, jsem tady, aby jsme rozpoutali naše předposlední kolo panských her. Už jsme se všichni dohodli, ale musím to utrvdit písemně. Kdo je pro, aby se hrálo o doly?“ Všichni páni s ním souhlasili. „Kde máte sluhu Damiána?“ Ptal se pán z Landeku pána z Pragu. „Sluha Damián za chvíli by měl dorazit.“ Odpověděl a pomyslil si: „Kde je Ondřej tak dlouho? Už by tady měl být. Doufám, že mne nikdo neprokoukne, že jsem Cornelie.“ Přišel k sobě a usmíval se. Pán z Ciezsyna pohlédl na písaře, zakašlal a přikázal: „Piš! Já, pán z Ciezsyna, pán z Landeku, pán z Pragu a cikánský baron jsme se rozhodli hrát o doly. Každý z nás bude muset ulovit jednoho kance, jelena, muflona, srnu, lišku, zajíce, koroptev, vlka, bažanta a kachnu. Hon bude trvat celých sedm dní. Ten, kdo bude mít plný počet úlovků, vyhrává všechny doly.“ „Ehm, zakašlal pán z Pragu, : já s tím souhlasím, urozený pane z Ciezsyna, ale pokud vím, tak Jeho milost hrabě Bartoloměj dal do dolu své peníze. Nepříjde náhodou o ně?“ „Ne, odvětil pán z Ciezsyna vážně, : o své peníze se hrabě Bartoloměj nemusí bát. Pokud třeba prohraji, doly získává výherce a Jeho milost hrabě Bartoloměj o peníze nepříjde, nemusí se ničeho obávat, pane z Pragu.“ Pán z Pragu se uklidnil a pobídl: „Měli by jsme se všichni podepsat, pak se opět v klidu najíst a zítra můžeme vyrazit na hon.“ „Pravda.“ Přikývl pán z Landeku a kráčel k písaři jako první. Všichni se podepsali, písař pro pány připravil svitky, lahvičky s inkoustem a psací brka. „K čemu to je?“ Ptal se jej cikánský baron. Písař se podíval na pána z Ciezsyna a odvětil: „To je na znamenání úlovku, Vaše milosti. Pán z Ciezsyna to navrhnul.“ „Ach ano, potvrdil pán z Ciezsyna, : to je na to, když budeme všichni na lovu a kdo co uloví, tak to zaznamená na svitek. Hry pak budou pravé a čestné.“ „To je dobrý nápad, usmál se cikánský baron, : myslím si, že se mi to bude hodit, ale ne jen mne, ale nám všem. Dobrý nápad, pane z Ciezsyna.“ Pán z Ciezsyna se usmál a napil se vína. Všichni se pak podepsali na svitek a mířili do jídleny pokračovat ve večeři. Později odkráčeli do svých komnat a uložili se ke spánku. Do zámku vešel kapitán Ondřej v převleku sluhy Damiána a kráčel za pánem z Pragu. „Kde jsi byl?“ Ptal se jej pán z Pragu. „Byl jsem u hraběte Bartoloměje a bez tebe jsem se zasnoubil s

tebou, Cornelie.“ „Neříkej mi tak. Nechci, aby mne někdo prokoukl. Běž spát, zítra mám náročný lov. Tady je svitek, je na něm napsat, co mám ulovit, abych vyhrála doly.“ „To máš ulovit za jediný den?“ „Ne, Ondřeji. Za sedm dní. Tohle je předposlední kolo. Běž už spát.“ „Dobře, Cornelie. Jak vyrazíte na zítřejší hon, budu ti v patách, jen mi tentokrát zanechej stopy. Sedm dní je dlouhá doba.“ „Já vím, ale neboj se. Každý večer se budeme vracet, najíme se a přespíme. Pak na další den opět vyrazíme na hon. Nechám ti stopy, dívej se vždy na zem. Z malých kamínků budu dělat kupky. Buď budu v lese, v horách nebo na louce, Ondřeji.“ „Platí, Cornelie.“ Usmál se Ondřej, políbil jí a rychle mazal do své komnaty. Ráno bychlo čím dál tím více chladnější, Andrej už začínal do pecí přikládat dříví, ale i uhlí. „Brr, to je zima! Musím jít k dolům pro uhlí a pořádně zatopit. Dříví je dost, ale uhlí je málo, musím nabrat do vozu alespoň zásobu na zimu.“ Kuchařky už byly na nohou, vařily pro pány snídani a oběd zároveň. Andrej pořádně přiložil do pecí, pak se posadil v kucyhni na židli a promluvil: „Zajdu ke katovi Matyášovi. Vyrobím se meč a naučím se bojovat. Jak opustím Karvu, tak se budu muset nějak bránit.“ „To je dobře, že tak uvažuješ, pochválila jej kuchařka, : v životě to budeš potřebovat.“ Andrej jen přikývnul, dal si krajíc chleba se syrovátkou a horkou smetanu. Páni už také vstali, upravili se a mířili do jídelny. Pán z Ciezsyna se posadil na židli a promluvil: „Dneska jsem nějak rozlámaný, ani jsem nemohl spát.“ „To si stěžujete, nebo to nám říkáte, urozený pane?“ Ptal se jej pán z Landeku a přičichnul si k bažantí pečeni. Pán z Ciezsyna se divně zatvářil a pustil se do vydatné snídaně. Když už všichni byli po jídle, vyrazili do stáje, naskočili na koně a mířili ke karvským lesům. Pán z Pragu značil cestičky, sbíral kamínky a dával je do malé kupky. Poté se i on ztratil v karvských lesích. Nikdo netušil, že právě do Karvy zamíří královský posel i s královským soudcem a co se bude dít u šenku. Andrej už posnídal, rozloučil se a odcházel ke katovi Matyášovi. Gražena, jako vždy, mazala na trh pro zeleninu a ovoce. Hynek také vešel do kuchyně a ptal se: „Kde je Andrej?“ „Odešel ke katovi Matyášovi. Na jaře chce odejít.“ Odpověděla kuchařka a dál se věnovala vaření. „To mne nezajímá. Kdyby mne někdo hledal, tak jsem v šenku. Mám chuť se pořádně opít.“ „A našel jsi tu Jolu,

Hynku?“ „Ne, nenašel. Asi utekla, nebo co. Kdyby jí někdo našel, stejně by mi nechyběla. Vzdechlina kočky je pěknější, než ona. Je to samá bradavice!“ Zasmál se podrážděně Hynek a opustil Lotyhaus. Hynek dorazil k šenku, podíval se dovnitř a podivil se. Šenk byl plný havířů a šenkýř je jen obsluhoval. Vešel dovnitř a nahlas utrousil poznámku: „Je ráno a šenk je plný. To havíři nemají co na práci?!“ Posadil se na židli a poručil si víno. Ostatní havíři jej zaslechli, ale nevěnovali mu pozornost. V šenku byl klid a každý si hleděl svého. Mezitím poslel Václav už vedl královského posla do Karvy a usmál se: „Vidíš? Támhle jsou doly a když půjdeš dolů, tak se dostaneš dolů, tak se dostaneš k zámečku. Je to takový malý zámeček, který vlastní Jeho milost pán z Ciezsyna. Kdysi ho měl pán Lotyhausu, ale ten zemřel a teď ho má pán z Ciezsyna.“ „Hm a kdy budeme v zámku Lotyhaus?“ Zeptal se jej královský soudce. „Prvně navštívíme Havr. Musím vás doprovodit Jeho milosti hraběti Bartoloměji. Ale nejdříve se stavíme do šenku. To je blízko. Není to daleko.“ Odvětil posel Václav, těšil se na dobré víno. Královský posel s ním souhlasil, pohlédl na své vojáky a rozkázal: „Pomalu, máme čas! Stavíme se všichni do šenku a dáme si víno!“ Vojáci se zaradovali a už se mezi sebou pustili do debaty. Mezitím v šenku začala být hustá atmosféra. Havíři se začínali bavit o pánech a jejich hrách, Hynek jen poslouchal. Jeden havíř se podíval na šenkýře a pravil: „Ten pán z Ciezsyna nemá snad ani rozum. Slyšel jsem, že prohrál mnoho, ale získal málo. Pokud to takhle půjde dál, bude nám zle. Dneska se hraje o doly. Mají na to sedm dní.“ „Odkud to víš? He?“ Ptal se ho Hynek. „Od Graženy. Dneska je na tržišti a každému to vykládá. Jo, a ztratila se Jola. Nikdo jí nemůže najít.“ „Odvětil jeden havíř. Druhý nadhodil: „Třeba Jola věděla o praktikách v zámku a někdo jí mohl zabít.“ Přitom se podíval na Hynka. Hynek se zamračil, byl v klidu, pak se usmál, pohlédl na šenkýře a poručil: „Dones mi džbán vína!“ Šenkýř byl v klidu, ale moc dobře věděl, že klid v šenku dlouho nebude. Donesl Hynkovi džbán plný vína a pomyslil si: „Hynek by měl zůstat na zámku a ne tady chodit. Jsou tady i havíři, tak to znamená, že se schyluje k veliké bitce. Hynek mi zase rozmlátí šenk na maděru. Pravdou je, že Hynka nikdo nepřepral.“ Zavolal pacholky a poručil jim: „Kdyby náhodou byla

tady bitka, tak utíkejte do Lotyhausu pro vojáky. Ti by měli Hynka uklidnit a odvézt jej do zámku.“ „Ano, uděláme to, šenkýři.“ Přikývl jeden z pacholků. Byli připravení zaběhnout k zámku pro vojáky, šenkýř se vrátil zpátky do šenku a tvářil se, jakoby se nic nedělo. Hynek stále seděl u stolu, sledoval havíře, jak se mezi sebou baví. Jeden se napil vína a promluvil: „Gražena mi řekla, že se Jola ztratila a že jí nikdo nemůže najít.“ „Jo, nadhodil třetí havíř, : slyšel jsem, že do Karvy míří královský posel. Pocestní tady nedávno byli a viděli je.“ „A co vůbec chtějí?“ Ptal se ho zvědavě šenkýř. „Já nevím, prostě mají namířeno do Karvy. Pocestní mi toho moc neřekli, jen to, že míří sem, šenkýři.“ Šenkýř jen přikývl, obsluhoval havíře a pomyslil si: „To bude asi něco hodně důležitého. Královský posel nepřijede jen tak.“ Přišel k sobě a věnoval se obsluhováním, chystáním jídla a naléváním vína. Hynek zbystřil, dopil číši s vínem a ptal se: „Havíři, a kde je ten posel přesně? Řekli ti to pocestní?“ „Ne, Hynku a proč se náhodou o to tak zajímáš?“ „Jen tak, ze zvědavosti.“ Odvětil, vypadalo to, že byl v klidu. Jeden mohutný havíř se usmál a podráždil Hynka: „Třeba si královský posel jede pro tebe, Hynku. Možná, že jsi Jolu zabil ty a ty teď říkáš, že se někde ztratila. Třeba si královský posel si jede pro tebe. Možná, že jsi otrávil i toho pána Lotyhausu!“ Hynek se postavil, pohlédl na něho a vztekle pravil: „Buď v klidu a nic se ti nestane! Pokud chceš zůstat celý, tak raději buď zticha!“ Mohutný havíř se na něho podíval a s úsměvem odvětil: „Tebe se vůbec nebojím. Myslím si, že ve všem máš prsty ty a nikdo jiný. Každý to tady o tobě mluví.“ „Říkám ti to podruhé! Buď zticha, nebo poznáš moji pěst!“ Upozornil ho Hynek. Šenkýř už zjistil, že tady bude brzo bitka, přišel za pacholkem a poručil mu: „Je to tady. Běž pro vojáky do zámku.“ „Už jdu, šenkýři.“ Přikývnul a co nejrychleji utíkal pro vojáky k Lotyhausu. Mohutný havíř se ale nenechal zastrašit, vyhrnul si rukávy a usmál se: „Dlouho jsem se nepral, takže se teď s tebou procvičím, Hynku.“ Šenkýř k nim přišel a prosil: „Běžte se prát ven, prosím vás! Já nechci mít rozbitý celý šenk.“ Hynek se usmál a pověděl: „To už máš marné, šenkýři. Vystřel! Tady bude veselo!“ Šenkýř raději vyšel ze šenku a vyčkával, co se bude dít. Začala veliká bitka, židle a stoly lítaly po celém šenku. K tomu místu právě přicházel posel

Václav s královským poslem a soudcem. Někteří havíři je spatřili, rychle se uklonili a byli zticha, jen Hynek se pral s některými odvážlivci. Královský soudce se podíval do šenku, spatřil silného Hynka, jak se pere s havíři. Pak se neohroženě postavil a s hrubým hlasem se zeptal: „Co se to tady děje?“ Hynek vzal jednoho mohutného havíře, udeřil jej pěstí do obličeje a mohutný havíř spadl přímo před královského soudce. „Máš sílu a pereš se dobře. Kdo jsi?“ Ptal se. Hynek se usmál a odpověděl: „Jsem Hynek, správce zámku Lotyhaus. A ty jsi kdo?“ Všichni poznali královského soudce, jen Hynek byl jediný, kdo jej nepoznal. Šenkýř už měl strach, bál se toho, co bude následovat. Královský soudce se usmál, pohlédl na havíře a napomenul se: „Slušností je pozdravit a uklonit se, když před vámi stojí královský soudce!“ Havíři se přestali prát, uklonili se a ozvali se: „Vaše milosti!“ „Co se to tady děje?“ Ptal se. “Tohle je Hynek, odvětil šenkýř, : je to správce zámku a je silný. Ještě ho nikdo neporazil. Je dobře, že jste přišel, rozmlátil by mi šenk na maděru.“ „Na to jsem se tě neptal, šenkýři. Kde je Jeho milost Karvy?“ „Je na honu, Vaše milosti. Pořádají panské hry.“ „Dobrá, přikývl královský soudce, : mám namířeno do Havru za hrabětem Bartolomějem. Mám pro něho velmi důležitou zprávu. Všechno to tady ukliďte a jak se budu vracet, ať je v šenku pořádek!“ Šenkýř jej pozval dál a ptal se: „Chceš víno, Vaše milosti?“ „Ano, dám si! Urovnej židle a stoly! To uděláš hned!“ Ostatní havíři pomáhali šenkýři, jen Hynek stál jako opařený horkou vodou, nebyl schopný pohybu. „A co ty tam tak stojíš, napomenul jej královský soudce, : také jdi pomoci!“ Hynek jej ale neposlechl, jen se ušklíbil, posadil se na židli a poručil si víno. „Jde vidět, že jsi zbojník, usmál se, : ale máš veliké štěstí, Hynku, že tady není sám pan král. Za neuposlechnutí královského rozkazu by tě stihnul krutý trest, ale budiž. Jak se vrátíš do zámku ke svému pánovi, tak oznam, že do Karvy přišla královská návštěva!“ Za nemalý okamžik přišel pacholek i s vojáky, ale rychle se uklidnil, zjistil, že před šenkem stojí královská návštěva. Královští vojáci si dopřávali víno, dokonce i královský posel s královským soudcem. Hynek se jen na ně díval, nebyl schopný slova. Jeden havíř se zamračil a ptal se: „Proč jste dorazili, Vaše milosti? Snad pan král pro někoho posílá?“ „Ne, jedná

se o velice důležitou věc, ale to ti říci nemohu. Jak pokračují práce v dolech, havíři?“ „Dobře, Vaše milosti. Uhlí je dost a práce je také dost. Nedávno nám Jeho milost přidalo o zlatku navíc, pak o dvě. Jde vidět, že si nás váží, Vaše milosti.“ Odpověděl havíř už se strachem, uvědomil si totiž, s kým mluví. Soudce jen přikývnul, podíval se na své vojáky a poručil: „Dopijte víno a budeme pokračovat v cestě do Havru za hrabětem Bartolomějem!“ Vojáci rychle dopili víno, vyšli ze šenku a byli připravení na cestu. „Buď pozdraven, šenkýři, ozval se královský soudce, : ať máš mnoho hostů a méně rvaček! Buď zdráv!“ Naskočili na své koně a uháněli směrem za hrabětem Bartolomějem. Když se ztratili z dohledu, šenkýř protáhl obličej, podíval se na havíře a poznamenal: „Vzácná návštěva. Co tady asi chce?“ Hynek dopil víno, nic neřekl a odkráčel do zámku. Za nemalou chvíli se celá Karva dozvěděla, že měli velice vzácnou návštěvu a to přímo od samotného pana krále. Přišel do zámku, vešel do kuchyně a posadil se na židli. Kuchařka si jej všimla a ptala se: „Co se ti stalo, Hynku?“ „Nestarej se!“ Okřikl jí a netrpělivě vyčkával na příchod pánů. Mezitím Andrej byl u kata Matyáše a prohlížel si všechna kovářská náčiní. Kat Matyáš se usmál a ptal se: „Copak, je ti smutno po práci?“ „Ale ne, jen přemýšlím, Matyáši.“ „A nad čím?“ „Jak nastane jaro, odcházím z Karvy.“ „Kam by jsi chodil? Je tady kovárna, ehm. Třeba ti jí dám, kdo ví.“ „Mne?“ Ptal se jej Andrej. „Ano, tobě. Víš, mé řemeslo je katovské, ale pravdou je, že jsem i kovář, ale ty jsi mladý.“ „No jo, kate Matyáši, ale ty nejsi starý.“ „Já to vím, Andreji, ale stal jsi se tovaryšem kovářského řemesla. Jsi přece kovář a dřevorubec, máš dvě řemesla a kovářství a dřevorubectví jde dohromady. Přemýšlej. Myslím si, že se v Karvě dobře uživíš.“ „Já vím, Matyáši. Vyrobil jsem si meč, chci se naučit bojovat. Nechci být závislý na Hynkovi. Nepřeji si, aby mne pořád bránil. Potom by mi to mohl vyčítat, že se bránit neumím.“ „Nebo se, naučíš se i bojovat. Věřím tomu.“ Uklidnil jej kat Matyáš. Za nimi přišla Gražena a volala: „V šenku byla veliká bitka! Hynek se tam pral s havíři a víte, kdo tam dorazil?“ „Ne.“ Ozval se kat Matyáš. „Královský posel i s královským soudcem! Jeli na území Jeho milosti hraběte Bartoloměje! Jdu to oznamovat dál!“ Andrej se podíval na kata Matyáše a ptal se: „Co ti tu chtějí?“ „Já nevím, ale

myslím si, že to není dobrá zpráva.“ Podíval se na Andreje a přepadlo jej divné tušení. Andrej na něho pohlédl a ptal se: „Něco se děje, kate Matyáši?“ „Nic, jdi si sednout ke stolu, já ti něco k jídlu a k pití připravím.“ Odvětil klidně kat Matyáš, rozbušilo se mu srdce. V očích měl hrůzu, jako by cítil, že se jeho zkáza blíží. Andrej se posadil za stůl, později si pochutnával na srnčí pečeni a dobrém vínu. Schylovalo se k večeru, páni se už konečně vraceli z honu do zámku, byli velice unavení. Pán z Ciezsyna ulovil jednoho divočáka, byl v dobré náladě a žertoval: „Toto prase chci vidět ještě dnes na talíři.“ „Ale to nebude možné, Vaše milosti. Bude to trvat dlouho.“ Bránila se zoufale kuchařka. „Dělám si legraci, kuchařko. Vím, že to nejde tak rychle. Jeho hlavu chci vidět ve své lovecké komnatě! Je to pořádný kanec!“ Kuchařka si oddychla, byla ráda, že jí pán pochopil. Ostatní páni také ulovili kance, ale ne zase tak velikého, jako pán z Ciezsyna. Páni se umyli, upravili se a kráčeli k jídelnímu stolu. Služky jim přinesly bohatou večeři a popřály jim dobrou chuť. Hynek pořád seděl v kuchyni, pohlédl na kuchařku a ptal se: „Už jsou páni doma?“ „Ano, Hynku, teď jsou v jídelně a večeří.“ Odpověděla celkem klidně. Hynek vstal a kráčel do jídelny. Uklonil se a oznámil: „Vaše milosti, mám pro tebe zprávu.“ „Jakou?“ Ptal se pán z Ciezsyna. „Dneska k šenku dorazil královský posel se soudcem a mířili za hrabětem Bartolomějem.“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl, napil se vína a ptal se: „Kam, že jeli?“ „K hraběti Bartoloměji, Vaše milosti.“ „Asi příjdou i sem. Možná král má pro nás nějaké pozvání. Asi bude nějaká královská slavnost. Děkuji ti, Hynku. Můžeš odejít.“ Přitom ani netušil, co se chystá. Když páni pojedli, zamířili rovnou do pracovny. Tam na ně čekal už písař, seděl na židli a byl v pozoru. Pán z Ciezsyna se posadil na židli a poručil služce: „Dones nám džbán vína!“ Služka jen přikývla, rychle utíkala pro džbán vína. Později se pyšnil na stole, vůně vína omamovala pána z Landeku. „Tak urození páni, poznamenal pán z Ciezsyna, : první den honu máme za sebou. Jak jsem viděl, všichni máme úlovky. Poměříme velikosti kanců a určíme vítěze dnešního dne.“ Pán z Landeku se zasmál a pravil: „Já jsem ulovil bachyni, no veliká moc není, ale na zabíjačku by stačila.“ Pán z Pragu se podíval na bachyni a usmál se: „Pěkná to bachyně. Já mám menšího kance, na

královský stůl bohatě stačí.“ Cikánský baron je pohlédl na ostatní úlovky, jen nevšímavě prohodil: „No, koukám, že jste se činili. Já jsem ulovil menší sele divočáka, ale na ohniště se vejde. Pro ostudu to tedy není.“ Pán z Ciezsyna se usmál a s radostí oznámil: „Urození páni, vyhrál jsem. Ulovil jsem největšího kance. Takže první den patří mne.“ Písař se usmál a ptal se: „Mám něco napsat, Vaše milosti?“ „Ano, piš. Já, pán z Ciezsyna jsem ulovil velikého kance, takže první den je můj a získávám tak největší úlovek prvního honeckého dne. Divoký kanec.“ Písař dopsal a usmíval se. Ostatní páni mu začali v tichosti závidět, ale nic neřekli, jen mu blahopřáli a usmívali se. Pán z Ciezsyna byl štěstím bez sebe. Pacholci na příkaz pánů odnesli kance do kuchyně, jen tomu největšímu zbavili hlavy, vysušili jí a vycpali jí a později jí dali do lovecké místnosti jako loveckou trofej, která patřila pánovi z Ciezsyna. Páni opět navštívili jídelnu, najedli se, napili a pak kráčeli do svých komnat se vyspat. V zámku bylo ticho, jen kuchařky, jako obvykle, se věnovaly vaření. Do zámku vešel Andrej, naštípal dříví a do všech pecí pořádně přiložil. Přikládal i do pecí uhlí, jen si pomyslil: „Tak, uhlí by mělo vydržet až do rána. Myslím se, že bude dlouho teplo.“ Kuchařka se na něho podívala a ptala se: „Přiložil jsi všude?“ „Ano, kuchařko. Pece jsou plné. Hodil jsem do nich i uhlí, takže teplo by mělo dlouho vydržet. Už se našla ta stará Jola?“ „Ne, Andreji. Nevím, co si mám o tom myslet, ale Jola se ztratila a nikdo neví, kde je. Co když se ztratila? Nebo jí někdo zabil?“ „Nestraš, kuchařko. Určitě se někde najde. Jdu si lehnout. Je pozdě. Dobrou noc.“ Kuchařka se s ním také rozloučila a dál se věnovala vaření. V zámku klid naprostý klid, vůně pečených bažantů se vanula napříč celým zámkem.

30. KAPITOLA... HRABĚ BARTOLOMĚJ A JEHO PORADA

Noc byla chladná, obloha už předvídala, že brzy bude padat první sníh. Královský soudce se svým průvodem už dorazil k zámku hraběte Bartoloměje, zabouchal na vrata a vyčkával. Jeden voják otevřel bránu a ptal se: „Bůh s vámi. Kdo jste a koho si žádáte?“ „Pusť mne dovnitř! Před tebou stojí královský soudce i posel.“ Voják se mu uklonil, otevřel bránu dokořán a oznámil: „Jdu probudit Jeho milost hraběte Bartoloměje.“ Královský soudce jen přikývnul a rozkázal svým vojákům: „Tam jsou příbytky, tak běžte do nich a ohřejte se a ubytujte se. Já jdu za pánem!“ Vojáci jen přikývli a mířili k příbytkům, ve kterém bydleli zdejší vojáci, podělili se o příbytky a o jídlo. Kapitán Matěj se probudil, zjistil, jaká to návštěva přišla a rychle vzburocoval kuchařky a služky, aby uvařily něco dobrého. V zámku hraběte Bartoloměje vznikl veliký zmatek, služebnictvo běhalo sem a tam. Hrabě Bartoloměj se probudil, oblékl si bačkory a ptal se vojáka: „Proč mne budíš? Vždyť je noc. Co se děje?“ „Vaše milosti, dorazil tvůj posel i s královským poslem a soudcem.“ Odpověděl zmateně. „Košili a kalhoty!“ Poručil mu. Pán se později oblékl, kráčel do návštěvní místnosti a přivítal královskou návštěvu: „Vítám vás, Vaše jasnosti. Jaká byla cesta?“ Královský soudce se na něho podíval, také se mu uklonil a už spustil: „Zdravím vás, Vaše milosti. Přejdeme k věci. Vy jste vyslal svého posla s dopisem, je to tak?“ „Ano, Vaše jasnosti, ale to můžeme probrat u noční hostiny. Kuchařky se už činí. Odložte si a odpočiňte si.“ Královský soudce se usmál a pravil: „Mám toho dost na jazyku, ale budiž. Až u noční hostiny.“ Později se noční hostina pyšnila na stole, všichni usedli ke stolu a dali se do jídla. Posel Václav se podíval na hraběte Bartoloměje a oznámil: „Jak jsme jeli do Prahy, tak cesta byla klidná. Zastavili jsme se v Kolíně a tam jsme v místním šenku přečkali pár nocí.“ „Dobře, posle Václave, jsem s tebou spokojen a děkuji.“ Poděkoval Bartoloměj a podíval se na královského soudce. Ten se přísně zatvářil a už spustil: „Ve vašem dopise jste zmiňoval,

že hrabě Johan, přezdívaný jako pán Lotyhausu byl otráven a že tady se provádějí panské hry. V tom dopise uvadíte i jména údajných provinilců. Proto jsem tady, protože sám pan král mne pověřil tímto úkolem. Doufám, že zde nejsem zbytečný, to by se samotný král zlobil, Vaše milosti hrabě Bartoloměji.“ „Ne, nejste tady zbytečný, královský soudče, za to vám ručím i svou čestí a přízní k samotnému králi.“ Královský posel jen přikývnul a oznámil: “No dobrá. Jak jsem projížděl kolem karvského šenku, tak jsem narazil na velmi silného muže, pral se tam s havíři. Prý se jmenuje Hynek. Dokonce jsem se podíval na ten svitek, co jste psal králi a v něm je napsáno také jméno Hynek. Prý je správcem zámku.“ „Ach ano, Vaše výsosti. To je ten Hynek, kterého jste viděl u toho šenku. Je velmi silný a má pověst velikého siláka. Ještě ho nikdo nezdolal.“ „Panu králi by se určitě hodil. Je silný a viděl jsem ho se prát. Možná by se hodil do královského vojska, ale k věci, Vaše milosti hrabě Bartoloměji. To, co uvádíte v tom dopise, tak je to vážné obvinění. Máte alespoň nějakého svědka?“ „Ano, Vaše výsosti. Mám dva a ta jedna nedávno utekla ke mne.“ „Dobrá, Vaše milosti hrabě Bartoloměji. Nejdříve se najíme, pak ulehneme ke spánku a zítra vše pořádně probereme. Je pozdě a mne se už nechce přemýšlet. To víte, jsem z cesty unavený.“ Hrabě Bartoloměj s ním souhlasil, pil víno a byl zticha. Později se odebrali do svých komnat a ulehli ke spánku. Ráno bylo chladné, napadalo jen trochu sněhu, páni už byli dávno po snídani a vyrazili na druhý hon. Hynek za nimi zavřel dveře, otřepal se zimou a zvolal: „Andreji, zatop a pohni s sebou!“ „Už jdu.“ Přikývl Andrej, chodil od pece k peci, byly rozžhavené, ale musel do nich pořádně přiložit, aby se v zámku neochladilo. Když přiložil všechny pece, usmál se: „Tak, jsou plné a jdu ke katovi Matyášovi.“ Hynek se na něho podíval a ptal se: „Kdy odcházíš odtud?“ „Chtěl bych odejít, až nastane jaro. To už si najdu službu jinde.“ Odpověděl Andrej a kráčel do kuchyně. Hynek také vešel do kuchyně, nachystal si jídlo a pití a posadil se ke stolu. Kuchařka na něho pohlédla a ptala se: „Co budeš dnes dělat, Hynku?“ „Nevím, asi zajdu do šenku. Asi se pořádně opiji a někoho tam vytřískám. Jeden havíř mi dluží vysvětlení a já to vysvětlení z něho dostanu.“ Andrej se podíval na Hynka a pravil: „Vyrobil jsem si šavli a budu se učit bojovat.“ „To by jsi měl, ty

slabochu, zasmál se, : jedna rána a ležíš na zemi. Musíš se naučit dobře rvát a ne jen poťukávat s mečem nebo šavlí. To umím i já, ale i když dojde na pěstní souboj, tak jsi v háji.“ „A naučil by jsi mne to?“ Ptal se jej Andrej. „Nemám čas učit takové padavky, jako jsi ty, Andreji. Třeba na někoho narazíš, kdo tě naučí bojovat.“ Andrej už nic neřekl, v klidu posnídal, pak odkráčel ke katovi Matyášovi. Kuchařka se podívala na Hynka a pravila: „Měl by jsi ho alespoň něčemu naučit.“ „To nepřipadá v úvahu, kuchařko. Každý se má naučit prát sám. Mne to nikdo neučil. Na to Andrej časem příjde sám. Několikrát Andrej dostane, naučí se a pak už bude jen každému rozdávat rány, kdo ho napadne. Znám to, kuchařko. On se to musí naučit sám a já ho nebudu učit se rvát. Příjde na to sám.“ Kuchařka se na něho jen podívala a pomyslila si: „Asi Hynek má pravdu.“ Mezitím u hraběte Bartoloměje bylo rušno, služky utíkaly sem a tam a obsluhovaly královského posla i soudce. Hrabě Bartoloměj už vstal, upravil se a mířil do jídelny. Královský soudce byl už také vzhůru a usmál se: „Dneska je pěkná zima. Doufám, že pořádně nasněží. Nemám rád suchou zimu. Jola prošla kolem něho, uklonila se a pozdravila jej. Soudce na ní pohlédl a ptal se jí: „A ty jsi kdo?“ „Jsem Jola, Vaše milosti.“ „Hm, vypadáš nějak divně, ale budiž. Každý z nás nějak vypadá. Jak dlouho sloužíš hraběti Bartoloměji?“ „Já? Nesloužím. Já jsem tady jen schovaná, Vaše milosti.“ „Nechápu.“ Poznamenal královský soudce. Za nemalý okamžik k nim přispěchal hrabě Bartoloměj, uklonil se a pozdravil jej: „Vaše Jasnosti, posaďte se za jídelní stůl a vše řádně probereme ohledně této záležitosti.“ „Dobře, tak jdeme tedy.“ Podotkl a posadil se k jídelnímu stolu. Pustili se do jídla, královský posel byl zticha a pochutnával si na dobré snídani. Královský soudce se podíval na Jolu, pak na hraběte Bartoloměje a ptal se: „Vaše milosti, kdo je to?“ „Je to Jola, bývalá hlídačka panské pivnice. Je to jeden z mých svědků, který dosvědčí, že pán Lotyhausu byl otráven jedem. Utekla před Hynkem.“ „Dobrá, přikývl soudce, : po snídani si jí vyslechnu.“ Jola měla z výslechu veliký strach, podívala se na hraběte Bartoloměje a ptala se: „Nebude to bolet?“ „Neboj se, uklidnil jí, : nic se ti nebude dít, jen ti položí pár otázek a bude si znamenat, co jsi odpověděla. Není to žádné mučení, jen se tě na něco bude ptát. Buď v klidu, Jolo.“ Jola se

uklidnila, poznala, že je v bezpečí. Po snídani se královský soudce upravil, vešel do pracovny a předvolal si Jolu. Jola kráčela s nejistým krokem k němu, měla z výslechu ohromný strach. „Posaď se a napij se vína. Neboj se, nic se ti dít nebude, jen se tě na něco zeptám.“ „Nebudete mi dělat nic, Vaše milosti?“ Ptala se jej bojácně. „Ale kdepak, Jolo. Jen ti položím pár otázek a pak můžeš jít.“ „Já nechci zpátky do Karvy, bojím se.“ „Myslím to tak, že se pak můžeš odebrat do své komnaty, Jolo. Tak a teď se uklidni a já se tě budu jen ptát a ty mi budeš odpovídat.“ Jola jen přikývla, do číše si nalila víno a snažila se být pozorná. Královský soudce zakašlal, aby si vyčistil hlas a už začínal: „Jak dlouho sloužíš u pána Lotyhausu a co děláš?“ „Sloužím u něho asi dvacet let, ale neumím číst a ani počítat. Kdysi jsem byla služebnou, ale potom jsem chodívala na trh a později jsem byla jmenovaná jako zámecká hlídačka pivnice, Vaše milosti.“ „Dobře, píšu si. Jak jsi se dostala do Karvy, Jolo?“ „Bylo to už hodně dávno, přitáhla jsem, když jsem byla ještě mladá. Dotáhla mne do Karvy jedna služebná, ale už není naživu. Zemřela na nemoc. Utírala jsem sošky, prach a vytírala jsem podlahu v zámku Lotyhaus, Vaše milosti.“ Královský soudce se usmál a opět se jí otázal: „Kolik je ti let, Jolo?“ „Mne? Mne je asi kolem sedmdesáti let, ale nevím to jistě.“ „Dobře a teď mi řekni něco o působení v zámku Lotyhaus a kdo otrávil pána Lotyhausu?“ „Jeho milost pán Lotyhausu byl velice přísný, měl rád pořádek a byl zlý, když něco nenašel. Pána Lotyhausu otrávil Hynek, to je správce zámku. Před ním jsem utekla. On mne chtěl zabít, Vaše jasnosti.“ „Proč tě chtěl zabít, Jolo?“ „Protože vím o něm všechno. Když se opiji, tak si někdy nedávám pozor na jazyk. Abych nepromluvila, tak mi dával víno a peníze.“ „A ty jsi od něho něco vzala?“ „Ano, Vaše milosti. Zpočátku mi to nevadilo, ale potom jsem se začínala toho bát.“ „Kdo otrávil Hynka a kdo mu dal příkaz, Jolo?“ „Hynek ho otrávil, testament schovával u kata Matyáše. On ho neotrávil, ale schovával ho u sebe.“ „Koho, Jolo?“ „No, ten testament. Schovával ho na příkaz Hynka a ten zase poslouchal Jeho milost pána z Ciezsyna.“ „Takže pán z Ciezsyna poručil Hynkovi, aby otrávil pána Lotyhausu?“ „Ano, Vaše jasnosti. Mluvím pravdu.“ Královský soudce si vše zapisoval a ještě jednou se jí zeptal: „Jeho milost hrabě Bartoloměj se zmiňoval ještě o jedné

služebné. Jmenuje se Cornelie. Je to tak?“ „Ano, Vaše jasnosti. Byla údajným svědkem, jak Hynek otrávil pána Lotyhausu. Slyšela jsem to.“ „A to ti Hynek říkal, že otrávil pána Lotyhausu?“ „Ano, Vaše jasnosti.“ „Dobře, to je všechno. Můžeš odejít. Zavolej mi služku Cornelii.“ Jola jen přikývla, opustila pracovnu a mířila rovnou k hraběti Bartoloměji. „Tak co? Jak jsi dopadla u výslechu?“ Ptal se jí. „Dobře, všechno si zapsal, Vaše milosti. Mám k němu zavolat služebnou Cornelii.“ Hrabě Baroloměj se usmál, poděkoval a kráčel za královským soudcem. „Vás jsem nevolal, Vaše milosti, ale služebnou Cornelii.“ Poznamenal a usmál se. „Já vím, ale jedná se o choloustivou záležitost, Vaše jasnosti.“ „O jakou choloustivou věc se jedná, Vaše milosti?“ „Páni hrají o své majetky a mezi nimi je pán z Pragu.“ „No a? Pokud vím, tak starý pán z Pragu syna nemá a je samotářem. Straní se ostatních pánů a věnuje se svým zájmům.“ „To ano, vím o tom, Vaše jasnosti, ale pán z Pragu se zúčastňuje panských her.“ „Nerozumím tomu. Pokud vím, tak pán z Pragu nikdy nehrál. Je sice bohatý, ale nikdy nehrál.“ „Máte pravdu, Vaše jasnosti. Pán z Pragu je ve skutečnosti služebná Cornelie. Já ji naučil hrát a kapitán Ondřej jí naučil střílet ze samostřílu, luku a z kuše. Je tam od toho, aby dohlédla na panské hry, protože když pán Lotyhausu byl ještě naživu, tak jsem do dolů dal mnoho peněz, tak proto jsem tam vyslal služebnou Cornelii v převleku pána z Pragu.“ „To je chytré, Vaše milosti hrabě Bartoloměji. Velmi chytré. Takže předpokládám, že je s nimi na panském honu, je to tak?“ „Ano, je to tak.“ Přikývl hrabě Bartoloměj a usmál se. Královský soudce se zasmál a podotkl: „Jste chytrý, Vaše milosti a to já vám jen schvaluji. Musíme se ale domluvit, aby Cornelie k nám přišla a vypovídala ve prospěch vás a otravy Jeho milosti pána Lotyhausu.“ „Ehm, to bude tak trochu problém, Vaše jasnosti. Cornelie je maskovaná jako pán z Pragu a je na honu. Bude problém jí sem dostat. To jen proto, aby nevzbudila podezření, že je převlečná za pána z Pragu. Ostaní páni by se jí možná zbavili.“ „Dobře, ale čekat dlouho nemohu, musím se pak vrátit do Prahy a vyřešenou touto věcí. Král nebude dlouho čekat, Vaše milosti hrabě Bartoloměji.“ „Já vím, jediná možnost je překazit tyto hry a zasáhnout. Jiná možnost není, královský soudče.“ “Dobrá. Zítra brzy ráno tedy vyrážíme do Karvy i s mým vojenským

doprovodem, zatknu Hynka a pokud se bude bránit, nechám ho uvěznit do výslechu a pak jej přivezu do Prahy ke králi. Pochopte, Vaše milosti, že král nemůže dlouho čekat. Také má nějaké určité povinnosti.“ Hrabě Bartoloměj jen přikývl, tím dal najevo, že souhlasí. Blížilo se k odpoledni, Hynek se nacházel v šenku a čekal na mohutného havíře. Když navštívil šenk, podíval se na Hynka a jen utrousil poznámku: „Ale! Ty tady na mne čekáš? Myslel jsem, že jsi už zavřený v žaláři.“ Hynek k němu přišel, chytil jej za krk a varoval jej: „Ještě jednou budeš do mne narážet, tak tě zabiju! Nejsi jeden člověk, kterého jsem zbavil života! A teď vypadni, srabe!“ Havíř měl z něho strach, upravil se a utíkal pryč. Šenkýř na něho pohlédl a ptal se: „Chceš víno?“ „Dám si a dones mi džbán vína a něco k snědku! Ale pohni!“ Šenkýř mu za nemalý okamžik donesl džbán vína, kančí pečeni s chlebem a popřál mu dobrou chuť. Hynek se jen zasmál, pustil se do jídla. V zámku hraběte Bartoloměje byl klid, jen služebnictvo bylo nervózní, tušilo, že se bude v zámku něco dít. „Vy se všichni uklidněte, uklidnil služebnictvo kapitán Matěj, : to se blíží jen panská porada, vás se to netýká.“ „A ty jsi kdo?“ Ptal se Matěje královský posel. „Jsem Matěj, kapitán a špeh hraběte Bartoloměje. Jsem také i svědek.“ „Jak bude porada, tak to vše řekneš královskému soudci, Matěji.“ „Beze všeho, Vaše milosti.“ Když už všichni byli po vydatném obědě, v jídelně se hromadily židle, pak se všichni na ně posadili a čekali na příchod královského soudce. Ten za okamžik přišel, posadil se a rozhlížel se okolo sebe. „Královský soudče, je tady ještě jeden svědek, oznámil mu královský posel, : jmenuje se Matěj, je to kapitán a posel.“ „Dobře, poslechnu si ho. Kde je?“ Matěj přišel za ním a byl připravený odpovídat na jeho otázky. „Tak Matěji. Kdo jsi a co děláš?“ „Jsem posel a kapitánem karvského vojska, jmenoval mne Jeho milost pán z Ciezsyna, jinak jsem špeh hraběte Bartoloměje.“ „Dobrá, přikývl královský soudce, : řekni mi, co vše víš o otravě pána Lotyhausu.“ Matěj seděl na židli a odpovídal: „Měl jsem za úkol tady na příkaz Jeho milosti hraběte Bartoloměje sledovat a vyzvídat, jak probíhají panské hry a donášel jsem mu všechny zprávy o těchto hrách.“ „Dobře, to už je vysvětleno. Je pravda, že pán z Pragu je ve skutečnosti služebná Cornelie?“ „Ano, doprovází jí kapitán Ondřej. Hlídá jí a dává na ní

pozor. Sem tam jí pomůže s honem, ale tajně, Vaše jasnosti.“ „Ondřej? Kdo to je?“ “Je to kapitán vojska z Landeku. Kdysi sloužil u pána z Landeku, ale nějak se s ním nepohodl a tak opustil jeho služby a našel službu u Jeho milosti hraběte Bartoloměje.“ „Dobře, přikývl královský soudce, : co všechno víš o otravě pána Lotyhausu?“ „Hynek, to je správce zámku, tak mne prokouknul, porval jsem se s ním a on mne nechal vsadit do vězení. Sám se mi přiznal, že otrávil pána Lotyhausu na příkaz pána z Ciezsyna. Potom se mi přiznal i samotný pán a řekl mi, že mu nikdo nic nedokáže, protože proti němu nemám žádné důkazy. Kat Matyáš mi později dal páčidlo a řekl mi, že mohu utéct. Přiznal se mi, že u sebe přechovával testament, Vaše výsosti.“ „Díky, to stačí. To už máme dva svědky. Myslím si, že je to dostačující důkaz k zatčení Hynka, správce zámku.“ „A co uděláte s pánem z Ciezsyna, Vaše jasnosti?“ Ptal se jej nejistě Matěj. „Obávám se, že asi nic, protože on je pánem, jen dostane napomenutí a bude vyřazen z královské přízně. Pána není snadno soudit, ale vyřazení z královské přízně, tomu se říká trest. Maximálně příjde o majetek, který vyhrál v panských hrách a bude nucen opustit Karvu a znovu se uchýlit v Ciezsyně.“ Matěj se jen uklonil a opustil jej. „Tak, přikývnul královský soudce, začíná porada. Zítra ráno si vezmu regiment vojáků a provedu zatčení kata Matyáše a Hynka. Hlavně Hynka.“ „Opatrně, Vaše výsosti, varoval jej hrabě Bartoloměj, : Hynek je velice silný a bude se určitě bránit. Je to veliký silák. Sám vymlátil celý šenk plný havířů. Nikdo jej nepřepral.“ „Proti mnohonásobné přesile nemá šanci. Zítra ráno vyrážíme do Karvy a provedeme zatčení těchto dvou lidí a pak navštívíme samotné pány. Ukončíme jejich hry a to jednou pro vždy.“ Všichni nemohli nic dělat, jen souhlasit. Jola měla veliký strach, dala se do pláče: „A mne stihne také trest.“ „Jenom klid, Jolo, uklidnil jí královský posel, : tebe nic nehrozí. Tížilo tě svědomí a to je jen dobře. Přiznala jsi se. Ve skutečnosti jsi nic neprovedla, jen si vzala od Hynka peníze a víno, ale nakonec jsi se přiznala. Budeš bez trestu. Nemusíš se ničeho bát, Jolo.“ „Děkuji vám, Vaše milosti.“ Poděkovala a utírala si slzy. „Vojáci, přikázal královský soudce, : zítra ráno razíme do Karvy a zatkneme Hynka a kata Matyáše! Jeho výsost král nenechá na sebe dlouho čekat a chce mít tuto záležitost co nejrychleji

vyřešenou. Připravte si své koně a zbraně. Je to ve jménu našeho Veličenstva!“ Vojáci jen přikývli, připravili si zbraně a pak se vrátili do svých příbytků. „Co když Hynek bude klást odpor?“ Ptal se kapitán Matěj královského soudce. „Pokud ano, bude to mít horší. Ale pochybuji, že bude vzdorovat proti veliké přesile.“ Pak se podíval na jednoho vojáka, který stál u dveří a poručil: „Pojď sem!“ „Přejete si něco, Vaše výsosti?“ „Ano, vojáku. Napíši ti dopis a ty okamžitě pojedeš do Prahy a uvědomíš samotného krále, co se tady děje a řekneš mu, že se vrátím, jakmile tato záležitost bude vyřešena.“ Voják jen přikývl, postával u něho a pohrával si se svou kudlou. Královský soudce napsal dopis, zapečetil svitek a pravil: „Tento dopis rychle doručíš králi. Přál bych si, aby to bylo co nejrychleji.“ „Vynasnažím se, Vaše milosti. Znám všelijaké zkratky, tak já si myslím, že tam budu co nejdříve, Vaše jasnosti.“ „Dobře, tady máš, vem se deset vojáků a upaluj.“ Voják přikývnul, rozloučil se a opustil zámek. Ostatní už byli v klidu, hrabě Bartoloměj se podíval na služku a rozkázal: „Jdi do kuchyně a přikaž kuchařkám, aby už vařily oběd.“ „Dobře, Vaše milosti. Už jdu.“ Kapitán Matěj byl tak trochu nesvůj, pohlédl na hraběte Bartoloměje a ptal se: „Já mám také zítra jít do Karvy, Vaše milosti?“ „Ne, odvětil klidně, : tebe už tě tam znají a možná by jsi nás prozradil. Zůstaneš tady a budeš dohlížet na zámek. Chybí mi správce, kapitána už mám. Bereš to?“ „Ano, Vaše milosti.“ „Dobře, Matěji, tak zkontroluj celý zámek a pak si znamenej, co je třeba opravit.“ Matěj byl rád, že našel službu, špeha už nemusí dělat. Posadil se na židli a pomyslil si: „Je dobře, že mne pán udělal správcem. Už jsem nechtěl být špehem, je to riskantní.“ Když se blížilo k odpoledni, všichni usedli ke stolu a dopřávali se velice chutný oběd. V zámku Lotyhausu byl klid, každý si hleděl svého, nikdo však netušil, co se bude zítra dít. Andrej byl u kata Matyáše a opravoval kovářská náčiní. Pak zametal celou kovárnu, později se opřel o kovadlinu a pomyslil si: „Bylo by to pěkné, kdyby ta kovárna zůstala mne. To bych nemusel nikam chodit a bez potíží bych se tady uživil.“ K němu přišel kat Matyáš a ptal se: „Nad čím pak přemýšlíš, Andreji?“ „Ale, jen tak. Pomyslel jsem na to, když odejdu. Najdu si služnu jinde a možná budu velice dobrým kovářem.“ „Možná, smál se kat, : vždyť jsi znamenitým kovářem. Jsi velice

učenlivý.“ Pak dal hlavu dolů. Andrej si jej všiml a otázal se: „Co je to s tebou, kate Matyáši?“ Matyáš se posadil na lavici a odpověděl: „Mám takové tušení, že se něco bude dít, ale tebe se to netýká. Máš můj prsten?“ „Ano, Matyáši, mám ho pořád. Proč se ptáš?“ „Jednou bude mít vzácnou cenu. Cítím na sobě, že mne stihne trest. Nejsem věštec, ale mám takové tušení, že se něco přihodí. No, nebudu tě tím zatěžovat, Andreji. Kdy chceš odejít?“ „Na jaře. To bude pěkně a na jaře se hledají služby snadno, kate Matyáši.“ Matyáš se na něho usmál, poplácal jej po rameni a podotkl: „Nikam nechoď. Co ti tady chybí? Dřevorubcem jsi, kovářem jsi a můžeš tady klidně u mne zůstat. Můžeš místo mne dělat kovařinu. Nakonec si tady najdeš děvče a můžeš mít rodinu. Co ti bude chybět, Andreji?“ „Nene, na jaře odejdu.“ „Tvoje rozhodnutí, ale věřím, že ho změníš.“ „To asi těžko, kate Matyáši.“ Oba se pak posadili ke stolu a pustili se do jídla. Když se schylovalo k večeru, páni se vraceli z honu, byli v dobré náladě. Pán z Ciezsyna se usmíval, měl u sebe veliký úlovek a to statného muflona. Pohlédl na jednoho pacholka a poručil mu: „Zanes toho muflona do pracovny.“ Pacholek jen přikývnul, ihned přiběhl k muflonovi a tahal jej do pracovny. Služky pro pány připravily koupel, pak na stůl nosily teplou večeři. Páni se upravili, přišli k jidelnímu stolu, pán z Landeku se otřepal zimou a ptal se: „Topí se vůbec v zámku?“ Pán z Ciezsyna se podíval na služku a otázal se jí: „Kde je Andrej?“ „Ještě se nevrátil, Vaše milosti. Je u kata Matyáše, ale za chvíli by měl přijít, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna jen přikývnul a pustil se do jídla. Za nedlouho přišel i Andrej, rychle začínal přikládat do pecí a pak odkráčel do kuchyně. Páni povečeřeli, napili se vína a pán z Ciezsyna se zeptal jedné služky: „Už se našla ta Jola?“ „Ne, Vaše milosti. Nenašla se.“ Pán už nic neřekl, zvedl se od stolu a s ostatními pány kráčel do pracovny. Přišli do pracovny, posadili se na židle a dívali se na sebe. Pán z Pragu se usmál a začal jako první: „Já jsem ulovil muflona, pro ostudu není. Je velký. Račte se na něho podívat.“ Ostatní na jeho úlovek pohlédli, jen se podivili. Písař k nim přišel včas, omluvil se za zpoždění a rychle se posadil ke svému stolu. Pán z Landeku se divně zatvářil a prohodil: „Já jsem byl v lese, najednou praskání větví. Otočím se a za mnou stojí muflon. Připravím si luk, namířím a

vystřelím po něm. No, zásah to byl přímý, tady leží u mých nohou, urození páni.“ „Hm, poznamenal cikánský baron, : to já jsem ukořistil menšího muflona, ale musím podotknout, že jsem mohl ulovit většího, ale ten velký mi utekl, tak jsem trefil toho, který byl poblíž. No, a tady je můj výsledek, pánové.“ Pán z Ciezsyna se zasmál, postavil se a uklonil se: „Urození páni, opět mám kapitální úlovek. Ulovil jsem velikého mufona. Ale ten je. Včera pořádného kance a dneska velikého muflona. Asi jde vidět, že se v honu snažím a vypadá to, že jsem vyhrál já.“ Všichni pohlédli na jeho úlovek, jen přikývli a usmáli se. Písař se usmál a ptal se: „Mám něco napsat, Vaše milosti?“ „Jistě, odvětil pán z Ciezsyna, : piš. Já, pán z Ciezsyna jsem ulovil velikého muflona, ostatní také, ale pán z Ciezsyna - čili já mám veliký úlovek. Vyhrávám druhé kolo. Do konce panských her nám zbývá pět dní.“ Písař dopsal, ještě jednou se podíval na toho muflona a usmál se: „To je ale pěkný úlovek.“ Ostatní páni se podespali na svitek, později si pochutnávali na dobrém vínu. „Pánové, usmál se pán z Landeku, : divočáky jsme ulovili, i muflony, musíme se dohodnout, co budeme lovit zítra.“ „Já bych zítra rád lovil bažanty. Deset bažantů.“ Nadhodil cikánský baron a napil se vína. „Hm, to není špatný nápad, ale musíme najít to správné místo, na kterém se bažanti vyskytují. Nesmíme se setkat. To by jsme je vyplašili. Musíme se zítra rozdělit do všech stran.“ Navrhnul pán z Landeku a stále se díval na ulovené muflony. Pán z Ciezsyna se zasmál a pravil: „Dobrá, tak zítra budeme lovit bažanty. Pokud vím, tak se hraje o doly a zítra musí každý z nás ulovit deset bažantů. Myslím si, že to bude tak nejlepší. Je jedno, jak veliký bažant bude, hlavní je, aby jsme měli plný počet bažantů, urození páni.“ Všichni s ním souhlasili. Písař se napil vína a ptal se: „Mohu odejít, Vaše milosti?“ „Jistě, písaři. Zítra večer tady opět budeš. Můžeš jít.“ Písař se jen uklonil, rozloučil se a opustil je. Páni ještě zůstali v pracovně a vyprávěli si své zážitky z honu. K nim přišla služka, donesla jim džbán vína a ptala se: „Mám ty muflony nechat odnést do kuchyně, Vaše milosti?“ „Jistě, ale ty ne, odpověděl pán z Ciezsyna, : zavolej dva pacholky a přikaž jim, ať je odnesou do kuchyně. A zítra chceme mít k obědu mufloní maso. Paštičku a pečeni. Řekni to kuchařkám laskavě.“ „Zajisté, Vaše milosti.“ Přikývla a běžela pro

pacholky. Páni se stále bavili a holdovali vínu. Písař přišel do kuchyně a oznámil: „Pán z Ciezsyna vyhrál druhé kolo panských her. Zítra se budou lovit bažanty.“ „Kéž by to vyhrál pán z Ciezsyna.“ Povzdychla si kuchařka a začínala s věnovat vaření.

31. KAPITOLA... HYNKŮV ÚTĚK DO HOR

Páni dopili poslední číši vína, rozloučili se a odkráčeli do svých komnat. Hynek ještě seděl v kuchyni a přemýšlel. „Nad čím přemýšlíš?“ Ptala se jej kuchařka. „Nad ničím, jen tak, odvětil klidně, : dívím se na tebe, jak vaříš. Nachystej mi něco na jídlo. Mám hlad.“ Kuchařka jen přikývla, připravila mu chléb s bažantí paštikou a popřála mu dobrou chuť. Hynek konečně pojedl, pak i on odešel do své komnaty, jen kuchařka vařila posledného bažanta a řekla si pro sebe: „Tak, pán z Ciezsyna vyhrál druhé panské kolo. Hraje se o doly. Jsem zvědavá, kdo to vyhraje.“ K ránu se spustila veliká fujavice, za nemalý okamžik bylo bílo, sníh pokryl všechna místa. Andrej vstával jako první, otřepal se zimou a kráčel do dřevníku. „V noci muselo pořádně sněžit, pomyslil si, : musím pořádně do pecí přiložit, aby bylo v zámku teplo. Pořádně přiložil, pak mířil do kuchyně. Páni už také vstávali, upravili se a mířili do jídelny. Služky jim připravili bohatou snídani a popřály jim dobrou chuť. Pán z Ciezsyna byl tak trochu unavený a prohodil: „Ještě byl ale spal. Pěkně se mi spalo. Ale co. Hon nepočká.“ „Dneska lovíme bažanty, pane z Ciezsyna, oznámil mu pán z Pragu, : tak se musíme na to dokonale připravit.“ „Já vím, pane z Pragu a vsadím se, že vyhraji i třetí kolo. Jsem sice unavený, ale tuším, že v honu budu dobrý.“ Usmál se pán z Ciezsyna a napil se vína. Za nimi přišel štolba a oznámil: „Vaše milosti, venku je hodně sněhu. V noci muselo pořádně sněžit. Je tam pěkně bílo.“ „A dá se venku chodit?“ Ptal se jej pán z Landeku. „Ano, dá, ale musíte se teple obléct, Vaše milosti.“ Cikánský baron se zašklebil a zamrmlal si pod nosem: „Zima, toho jsem se bál nejvíce. Nemám rád zimu. To je tak nepříjemné. Teple se oblékat a obtěžovat se s bílým nesmyslem, jako je sníh.“ Všichni páni se tomu zasmáli a začali se věnovat své snídani. Pán z Landeku pohlédl na štolbu a poručil mu: „Připrav nám koně a mnoho šípů. Měly by být ve stáji.“ „Už je vše připravené, Vaše milosti.“ „Dobrá, můžeš odejít.“ Přikývl pán z Landeku. Štolba se uklonil a opustil jídelnu. Když páni už posnídali, teple se oblékli a putovali do karvských lesů lovit bažanty. Mezitím ze zámku hraběte Bartoloměje

vyšel průvod a mířil do Karvy. „Co když páni už odjeli na lov?“ Ptal se královského soudce královský posel. „Pokud odjeli, tak v zámku na ně počkáme, i kdyby to mělo trvat třeba do večera. Musíme vyplnit královský rozkaz.“ Voják, který patřil pánovi z Ciezsyna se nacházel na území hraběte Bartoloměje, spatřil průvod a řekl si pro sebe: „Ten průvod míří do Karvy. Kdo to může být? Musím se ihned vrátit do Karvy a vše říci Hynkovi.“ Naskočil na svého koně a rychle uháněl do Karvy. Mezitím Andrej byl ještě v kuchyni, posnídal a narychlo vypil horkou smetanu, najednou zaslechl děsivé bouchání na bránu. „Už jdu!“ Řekl nahlas a kráčel k vratům. Otevřel jej, spatřil udýchaného vojáka, který mu oznamuje: „Zavolej mi Hynka! Do Karvy míří nějaký průvod a je ze zámku Jeho milosti hraběte Bartoloměje!“ Andrej jen přikývnul, kráčel za Hynkem a vše mu oznámil. Hynek přišel za vojákem a ptal se: „Co, že jsi viděl?“ „Průvod a míří k nám. Je ze zámku hraběte Bartoloměje, Hynku.“ Hynek jej poslal pryč a pomyslil si: „Že by to byla královská návštěva? Uvidím, třeba chtějí někoho pozvat na královský zámek.“ Andrej se na něho podíval a ptal se: „Mám tady zůstat nebo jít ke katovi Matyášovi?“ „Tady jsi zbytečný, tak tě potřebovat nebudu. Jdi si kam chceš.“ Odvětil Hynek klidně, ale v duchu byl nervózní. Andrej se s ním rozloučil a odkráčel ke katovi Matyášovi. „Všechno to tady ukliďte a udělejte pořádek! Čekáme vzácnou návštěvu!“ Rozkázal Hynek služkám a sám se šel upravit, Andrej přišel ke katovi Matyášovi a oznámil: „Představ si, že k nám míří nějaká návštěva a je prý ze zámku hraběte Bartoloměje!“ Kat Matyáš se na něho podíval, rozbušilo se mu srdce a pomyslil si: „Já si myslím, že to není dobré. Mám takové tušení, že se něco bude dít.“ Probral se ze zamyšlení a poprosil Andreje: „Prosím tě, vyrob mi dvacet podkov pro koně. Dneska se mi do toho nijak nechce.“ „Ale jo, s radostí. Udělám to.“ Usmál se Andrej a mířil do kovárny. Rozdělal v peci oheň a připravil si kovářská náčiní. Kat Matyáš mu připravil džbán vína a popřál mu dobrou práci. Andrej se už začínal věnovat kovařině, zevnitř se ozývalo ťukání kladiva o kovadlinu. Blížilo se k poledni, průvod zamířil už k Lotyhasu, zastavil se přímo u zámku, královský soudce seskočil z koně a zabouchal na vrata. Gražena se vracela z tržiště, v ruce svírala košík ze zeleninou a podivila se:

„Kdo to může být?“ Královský soudce si jí všimnul a ptal se: „Je někdo doma?“ „Ano, správce zámku a služebnictvo. Páni odjeli na hon.“ „Neumíš se ukonit a slušně pozdravit, když před tebou stojí královský soudce?“ Gražena zazmatkovala, uklonila se a ozvala se: „Vaše jasnosti!“ „Pusť mne dovnitř a zavolej mi správce zámku.“ „Musím nejdříve do kuchyně, Vaše jasnosti.“ Ohradila se Gražena. „Ne, to uděláš hned!“ Gražena se jej polekala a rychle utíkala pro Hynka. Návštěva vešla dovnitř a posadila se ke stolu v jídelně. „Hynku, volala Gražena, : je tady královský soudce a hledá tě.“ “Hynek jen přikývnul, přišel do jídelny, uklonil se a ptal se: „Klaním se, Vaše milosti. Co si žádáte?“ Královský soudce se na něho podíval a ptal se: „Víš, v jaké věci jsem tady?“ „Ne, Vaše milosti.“ „Posaď se a seď v klidu. Jsi teď klidný, ale myslím si, že klidný už nebudeš.“ Hynek se naschvál kolem něho prošel a ukazoval mu své silné svaly. Královský posel se jej měřil s udiveným pohledem. Hynek se posadil a čekal, co mu chce královský soudce říci. „Zavolej veškeré služebnictvo, služko.“ Přikázal královský posel a také si nechal donést i džbán vína. „Páni jsou na honu, Vaše milosti. Oznámila bojácně služka a položila druhý džbán vína na stůl. Královský soudce jen přikývnul a usmál se. Hynek se na něho díval, stále nechápal, o co se bude jednat. Veškeré služebnictvo se sešlo v jídelně a čekalo, co se bude vlastně dít. Královský soudce se upokojil, že do jídelny přišli všichni, zakašlal a pak se zeptal: „Víte, proč tady vlastně jsem?“ „Ne.“ Odvážila se říci služka. „Jsem tady proto, abych vyšetřil jednu závažnou věc. Jedná se o vraždu a já mám za úkol jí vyšetřit. Je to na příkaz samotného krále.“ Hynek se na něho podíval, nic neřekl, chtěl odejít, ale vojáci mu zabránili cestu k odchodu. „Jdu do kuchyně. Uhněte mi!“ Okřikl je Hynek. „Je mi to líto, ale všichni zůstanete tady!“ Ozval se královský posel a podíval se na královského soudce. „Kdo byl zavražděn?“ Ptala se kuchařka.“ Pán Lotyhausu. Existují totiž svědkové, kteří to viděli, nebo jen slyšeli. Jedna podezřelá osoba je venku a druhá je vevnitř.“ Odvětil královský soudce. „Ale pokud vím, ozval se Hynek, : pán Lotyhausu zemřel. Byl jsem u toho a mám svědka. Kuchařku. V ten den hledal testament a před svou smrtí jej dal pánovi z Ciezsyna.“ Královský soudce se usmál a pravil: „To je pravda, bylo mi to tak

řečeno, ale skutečnost je jiná. Pán Lotyhausu byl otráven jen proto, aby mohly pokračovat panské hry, protože s panskými hrami nesouhlasil. Je jasné, že pán Lotyhausu byl v ten den otráven a to vše se odehrálo po příjezdu pána z Ciezsyna.“ Hynek se usmál a ohradil se: „Nemáte žádné důkazy, Vaše milosti. Když dovolíte, odcházím.“ „Nikam neodejdeš, okřikl ho jeden z mohutných vojáků, : zůstaneš tady a budeš tady až do konce!“ Hynek si vyhrnul rukávy a zakřičel: „Buď mne pustíš, nebo tě naučím, jak mne máš poslouchat. Zmiz!“ „Zadržte ho a spoutejte ho!“ Poručil královský soudce vojákům. Hynek už věděl, že je zle, podíval se na služebnictvo, pak na vojáky a pravil: „Dobrá, nechám se spoutat, ale zkuste mne porazit!“ Vojáci se připravili na souboj, vrhli se na Hynka, propukl mezi nimi tvrdý souboj. Hynek srazil jednoho, pak druhého, třetího, čtvrtého, pátého a snažil se dostat k východním dveřím. „Prozradil jsi se! To ty jsi otrávil pána Lotyhausu, Hynku!“ Hynek se na něho podíval, utíkal směrem ke dveřím, ale cestu mu opět zatarasili tři silní vojáci. Hynek se začínal s nimi prát, jednoho srazil, druhého a třetího omráčil svou mohutnou pěstí. Rychle otevřel bránu, vběhl do stáje a poručil štolbovi: „Dej mi koně, rychle!“ Štolba mu beze slova dal koně a ptal se: „Kam jdeš?“ „Do toho ti nic není! Zmiz!“ Naskočil na koně, podíval se za sebe, jestli ho někdo nehoní a poručil svému koni: „Hejá!“ Kůň se rozběhl a cválal někam do lesů. Královský soudce se podíval na služebnictvo a poručil: „Jděte zpátky po své práci a já tady počkám na vašeho pána!“ „Máme chytit Hynka?“ Ptal se jeden voják. „Ano, chytněte ho a uvrhněte ho do žaláře! Vem si dvacet vojáků, proti přesile nezmůže nic!“ Voják jen přikývnul a už kráčel s ostatními ke stáji. Královský posel se podíval na raněné vojáky a promluvil: „Ten Hynek je velmi silný. Dobře varoval ten Matěj.“ „Neboj se, daleko neuteče. Hynek je silný a myslím si, že do královského vojska snadno zapadne.“ Odvětil královský posel. Mezitím Hynek uháněl na svém koni ke karvským lesům, najednou narazil na stopy, zastavil se a podíval se na ně. „Pán z Ciezsyna je někde tady. Musím jít za ním.“ S pomalým cvalem mířil po stopách svého pána, našel jej o kus dál a zvolal: „Vaše milosti, je zle!“ Pán z Ciezsyna se polekal, podíval se na Hynka a pokáral ho: „Co tady tak řveš! Kvůli tobě mi uletěli dva bažanti! Co

tady chceš?!“ „Máme problém!“ „Jaký? Mluv!“ „Do zámku přišel královský soudce přímo od krále a má za úkol vyšetřit vraždu pána Lotyhausu. Prý existují svědci! Utekl jsem ze zámku!“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl, ztuhnul, pak přišel k sobě a ptal se: „Ty jsi utekl?“ „Ano, jiná možnost nebyla! Chtěli mne zavřít do žaláře, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se divně zatvářil a opět se jej otázal: „Co jsi mu řekl?“ „Nic. Řekl jsem jen, že pán Lotyhausu zemřel a že před svou smrtí ti dal testament. Ale vypadá to, že mi něvěří! Je zle!“ Pán z Ciezsyna se usmál a pravil: „Jsi zbabělec, ale to nevadí. Zdá se, že neumíš jednat, jen se rvát. Zůstaň třeba v lese, mne je to jedno. Já se s ostatními pány vrátím do zámku a vše vyřeším sám. Neukazuj se v zámku do té doby, dokud neodejdou. Mí vojáci si tě pak najdou a sdělí ti, kdy se máš vrátit do zámku.“ Hynek jen přikývnul, ohlédl se za sebe a spatřil dvacet vojáků, kteří míří k němu. „Jdou po mne!“ Ozval se Hynek, naskočil na koně a uháněl pryč. Pán z Ciezsyna se podíval na vojáky a mával na ně. Vojáci k němu přicválali a ptali se, jestli neviděl Hynka. „Seskoč z koně a ukloň se, když před tebou stojí pán z Ciezsyna!“ Okřikl ho. Voják seskočil z koně, uklonil se a pozdravil. Pak se zeptal: „Vaše milosti, neviděl jste tady Hynka?“ „Viděl a co má být? Kdo vás posílá?!“ „Jeho milost královský soudce. Hynek je obžalován z vraždy pána Lotyhausu.“ „To je nesmysl! Pán Lotyhausu zemřel přirozenou smrtí. Byl jsem u toho. Vrať se zpátky ke svému pánovi!“ „Dobře, Vaše milosti. Královský soudce je ve vašem zámku a čeká na vás.“ „Dobře. Vrať se tedy do mého zámku a oznam, že se s ostatními pány vrátím až večeru. Jsem na honu!“ Voják jen přikývnul, uklonil se, naskočil na koně a s ostatními vojáky cválal k Lotyhausu. Pán z Ciezsyna byl tak trochu nervózní, ale ihned se uklidnil. Věnoval se pozorováním a lovu bažantů. Schylovalo se k večeru, vojáci už dorazili k zámku a královskému poslovi sdělili, že Hynek utekl a že cestou potkali pána z Ciezsyna, který je poslal zpátky do zámku. „Budiž, přikývl královský posel, : počkám na pány. Mám času dost. Toho Hynka najdeme později. Karva není zase tak veliká, jako Praha.“ Královský soudce se díval okolo sebe a promluvil: „Ano, toho Hynka je zapotřebí chytit a zajmout. Půjde s námi do Prahy ke králi.“ Schylovalo se k večeru, páni se už v poklidu vraceli zpátky

do zámku. Pán z Landeku byl z královské návštěvy velice překvapený, podíval se na královského soudce, uklonil se a ptal se: „Co vy tady děláte, Vaše milosti?“ „Zdravím vás, Vaše milosti, pane z Landeku. Koukám, že se také zúčastňujete panských her, že?“ „Samozřejmě. Je to má zvyklost. I můj otec hrál, i můj děd.“ „Dobře, pane z Landeku, to je vaše věc a váš názor. Kde je Jeho milost pán z Ciezsyna?“ Sotva se zeptal, už se pán z Ciezsyna objevil v jídelně. „Potřebuji s vámi mluvit, Vaše milosti pane z Ciezsyna.“ Ozval se královský soudce a pozdravil jej. Pán z Ciezsyna odložil svých ulovených devět bažantů a poručil služce: „Zanes je do mé pracovny.“ „Už jdu, Vaše milosti.“ Královský soudce se usmál a ptal se: „Mám na vás pár otázek, Vaše milosti. Posaďte se. Máte čas?“ „No, já se musím upravit a pak se vám budu věnovat, královský soudče.“ „Dobře, posečkám tedy.“ Ostatní páni se jen podivili, ale na nic se neptali, jen se šli také upravit a pak usedli k jídelnímu stolu. Pán z Ciezsyna také později usedl v jídelně za stůl, pohlédl na služku a poručil: „Nos na stůl!“ Služka jen přikývla a utíkala do kuchyně. Královský soudce si také pochutnával na večeři a ptal se: „Tak, pane z Ciezsyna. Doneslo se mi, že byla spáchaná v Karvě vražda. Co mi k tomu řeknete?“ „Vražda? Kdy a kde? A kdo byl zavražděn?“ „Neříkejte, že to nevíte. Byl totiž zavražděn pán Lotyhausu. Byl otráven a existují tři svědkové.“ Pán z Ciezsyna se usmál a podotkl: „Otráven? Pokud vím, tak pán Lotyhausu zemřel přirozenou smrtí a před svou smrtí mi dal testament. Mám také svědka, je to správce zámku Hynek. Teď nevím, kde je.“ „Hynek? To je ten, který se před chvíli v zámku pral. Pane z Ciezsyna, proč zapíráte? To vám nepomůže. Máme svědka, který viděl Hynka, jak tráví Jeho milost pána Lotyhasu.“ „A mohu toho svědka vidět?“ Ptal se pán z Ciezsyna a usmál se. V tom pán z Pragu se postavil a hrubým hlasem odvětil: „Ano, můžete vidět svědka, pane z Ciezsyna. Jsem to totiž já.“ Pán z Ciezsyna se zasmál a ptal se: „Vy pane z Pragu? Slyším dobře? Nejedná se náhodou o spiknutí? Pokud vím, přišel jste kvůli honu a v ten den, kdy pán Lotyhausu zemřel, tak jste tady ještě nebyl.“ Pán z Pragu odhodil svůj šat a místo něho se objevila Cornelie. Ostatní páni na něho pohlédli, nemohli uvěřit vlastním očím. „Cornelie!“ Ozvala se jedna služka s údivem. Pán z

Ciezsyna se podíval na své svitky, začal se klepat, zdálo se, že nervozita s ním dělá své. Po krátké chvilce přišel k sobě a ptal se: „Cornelie, ty nejsi pán z Pragu?“ „Ne, Vaše milosti. Jsem vaše bývalá služebná Cornelie. Pán z Havru mne sem vyslal.“ Pán z Ciezsyna se postavil a zakřičel: „Takže ty panské hry jsou neplatné! To je podvod!“ Pán z Landeku se zamračil, pohlédl na Cornelii a ptal se: „Ty jsi jen služebná? Ale jako hončí jsi velice dobrá. Nechceš jít ke mne? Budeš mou zámeckou hončí, služko Cornelie.“ „To sem nepatří, teď jednáme o podvodu!“ Přerušil jej pán z Ciezsyna. Cornelie se usmála a neřekla ani jedno slovo. Pán z Ciezsyna se posadil, byl vzteky zelený, šlo na něm vidět, že skřípe svými zuby. „Ještě budete zapírat, Vaše milosti pane z Ciezsyna?“ Zeptal se jej královský soudce. Pán z Ciezsyna nic neřekl, jen dal hlavu dolů. Po delší chvilce se narovnal a prohodil: „Pán Lotyhausu byl nemocen.“ „To ale neomlouvá otravu Jeho milosti pána Lotyhausu.“ „Co mi přikazujete, královský soudče?“ Ptal se jej pán z Ciezsyna. „Kdybych byl králem, ztrestal bych vás, ale bohužel nemám tu moc, jen soudit, ale na rozsudek si musíte počkat od samotného krále. Otrávil jste pána Lotyhausu nebo ne?“ V tom do pána z Ciezsyna vjela zlost a vyskočil: „Ano, otrávil jsem ho! Přikázal jsem Hynkovi, aby to udělal. Hynek je můj sluha a zodpovídám za něho! Pán Lotyhausu byl stejně nemocen a s hrami nesouhlasil. Stačí vám to doznání, královský soudče?“ „Ano, díky, to stačí. Dokonce vím i to, že kat jménem Matyáš u sebe schovával testament, který patří pánu Lotyhausu. Odjíždím do Prahy a vše řeknu králi, že jste se přiznal. Později padne jeho rozsudek, Vaše milosti pane z Ciezsyna.“ Pán z Ciezsyna dal hlavu dolů, podíval na na ostatní pány a prohlásil: „Ukončuji panské hry, urození páni. Je konec.“ Pán z Landeku se podíval na něho a ptal se: „Pane z Ciezsyna, jak jste mohl otrávit Jeho milost pána z Lotyhausu? Ano, panské hry asi budou ukončené, takže ty naše svitky nemají cenu. Je mi to líto, ale odcházím. Jak jste mohl?“ Uklonil se, rozloučil se a opustil Lotyhaus. Cikánský baron ještě dojedl a promluvil: „No, také, abych se rozjel do svých končin. Ale vezmu si s sebou ulovené bažanty. Urození páni, odcházím.“ Uklonil se a také opustil jídelnu, pak zámek Lotyhaus. „Cornelie, ty půjdeš se mnou. Vezmi i svého přítele Ondřeje a

odcházíme do Havru za jeho milostí hrabětem Bartolomějem.“ Přikázal královský soudce a vstával ze židle. Cornelie zavolala Ondřeje, pak společně vykročili do Havru k hraběti Bartoloměji. Pán z Ciezsyna zůstal v jídelně sám, hlavu měl schovanou ve svých dlaních a přemýšlel. „Co mám udělat, Vaše milosti?“ Ptala se jej služka. „Oznam služebnictvu, aby přišlo do jídelny a aby se najedli tady v jídelně. Jdu do pracovny.“ Andrej se vrátil od kata Matyáše a ptal se: „Co se to tady dělo? Něco jsem zaslechl.“ „Tady se děly věci, Andreji a zdá se, že ještě budou. Přilož do pecí a pak přijď do kuchyně. Něco ti povím.“ Odvětila kuchařka.

32. KAPITOLA...HYNKOVÉ ZOUFALÉ ČINY

Andrej přiložil do všech pecí, prošel kolem pána a ptal se: „Potřebujete něco, Vaše milosti?“ „Ne, jen si jdi po své práci. Jdi do kuchyně.“ Andrej jen přikývnul, uklonil a opustil jídelnu. Když přišel do kuchyně, posadil se na židli a ptal se kuchařky: „Pece už jsou plné. Co jsi mi to chtěla říci?“ „Představ si, že pán z Ciezsyna otrávil pána Lotyhausu. Přiznal se. To jsou věci, že? Dokonce i kat Matyáš je spoluviník.“ „Cože? Co je to za hloupost?“ „Není to hloupost, Andreji. Zítra asi půjdou pro kata Matyáše. Byl tady dneska královský soudce, přímo od samotného krále. Panské hry skončily. Všichni páni se vrátili domů. To Gražena bude zase na tržišti zítra klevetit. Bez klepů by nepřežila.“ Andrej se tomu podivil a ptal se: „A co se stane s pánem z Ciezsyna, kuchařko?“ „To nikdo neví, Andreji.“ Andrej už nic neřekl, povečeřel a odešel do své komnaty. Kuchařka přišla za pánem z Ciezsyna a ptala se: „Vaše milosti, mám už chystat na stůl?“ „Ano, připrav jen pro mne. Vy už jste po jídle všichni?“ „Ano, Vaše milosti.“ Pán už nic neřekl a trpce se jen usmál. Mezitím na zámku hraběte Bartoloměje bylo veselo, Cornelie se usmívala na Ondřeje a podotkla: „Zvládli jsme to, Ondřeji. Páni nás neprokoukli.“ „To ano, zasmál se Ondřej, : mne se nejvíce líbil výraz pána z Landeku. Jak ti nabízel místo zámeckého hončího.“ „Platí dobře pán z Landeku?“ Ptala se jej Cornelie. „Já ani nevím. Snad nechceš u něho sloužit, že ne?“ „Neboj se, Ondřeji. To je jasné, že ne.“ K nim přišel královský soudce, svolal všechny dohromady a oznámil: „Tak, jsme tady všichni. Musíme se poradit.“ „O čem, Vaše milosti?“ Ptal se hrabě Bartoloměj. „Musíme najít a chytit Hynka, pak zajmout kata Matyáše a odvézt je do Prahy ke králi. Král rozhodne o jejich trestu.“ „A co bude s pánem z Ciezsyna?“ Otázal se jej hrabě Bartoloměj. „Musíme čekat na královský rozsudek, ale mám takové tušení, že zůstane bez trestu, ale účinek to bude mít. Bude vyřazen z přízně královské. Tak to vidím já. Jak chytneme Hynka a kata Matyáše, vracíme se zpátky do Prahy. Tak jsem rozhodl já. Můžeme se v klidu rozejít do svých komnat.“ Všichni přikývli a rozešli se do svých komnat. Hynek se nacházel v lese, byla mu zima, rychle

naskočil na koně a uháněl zpátky do zámku Lotyhaus. Když dorazil, zjistil, že všichni spí. Navštívil svou komnatu a řekl si pro sebe: „Musím utéct. Jiná možnost není.“ Sbalil si své věci a později běžel ke katovi Matyášovi. Když k němu dorazil, zabouchal na silná dřevěná vrata a vyčkával. Vrata se otevřela, v nich stál kat Matyáš, byl ospalý a ptal se: „Co chceš Hynku tak pozdě v noci?“ „Pusť mne dovnitř a pohosti mne a vyval sud vína.“ Poručil mu. Kat nic neřekl, zívl a udělal to, co mu Hynek přikázal. Později oba seděli za velikým dřevěným stolem a pili víno. „Řekneš mi, co se vlastně stalo, Hynku?“ „Ano, kate Matyáši. Je to venku.“ „A co, Hynku?“ „U nás v zámku byl královský soudce, já jsem rychle utekl. Nevím, co se děje, ale královský soudce má důkazy, že jsem otrávil pána Lotyhausu a ty jsi u sebe přechovával testament. Vypadá to, že i pán z Ciezsyna je také obviněn.“ „A sakra! Co teď, Hynku?“ Ptal se. „Já nevím jak ty, ale já rychle mizím. Ještě si něco musím vyřídit s Cornelií. Ona mne totiž tenkrát viděla.“ „To abych také zmizel, řekl kat Matyáš, : tohle není dobré.“ „Naposledy se spolu napijeme a pak si půjdeme každý svou cestou. Já si ještě musím něco vyřídit s Cornelií a pak uteču.“ „Hynku a nebylo by dobré počkat tady až do rána, pak jít na tržiště?“ „Co tam, kate Matyáši?“ „Počkal bych na Graženu. Ta ví mnohem víc, než my dva dohromady. Gražena je sice drbna, ale v něčem má pravdu.“ Poznamenal kat Matyáš a napil se vína. Hynek se usmál, poplácal jej po rameni a usmál se: „Ty se mi líbíš, kate Matyáši. Dobře, zůstanu tady až do rána. Tak a teď něco popijeme a uleví se nám.“ „Co pán z Ciezsyna, Hynku?“ Ptal se. „K čertu s ním! Nalívej víno, kate Matyáši!“ Oba se později opili, pak ulehli ke spánku. Ráno bylo chladné, ale sníh už roztál. Hynek se probudil a kráčel na tržiště. Měl veliké štěstí, na tržišti se nacházela Gražena a kupovala zeleninu. Hynek k ní přišel a ptal se: „Co je nového v zámku?“ Gražena na něho pohlédla a beze strachu odvětila: „Jdou po tobě, Hynku. I po katovi Matyášovi. Pán z Ciezsyna byl obviněn, přiznal se k vraždě pána Lotyhasu. Nic se mu ale prý nestane, jen to, že bude asi vyřazen z přízně královské.“ „A co další páni?“ Zeptal se. „Pán z Landeku a cikánský baron opustili Karvu, protože pán z Ciezsyna musel přerušit hry.“ „A co pán z Pragu?“ „Pán z Pragu na zámku ani nebyl.“ „Graženo, nelži, uhodil na ní

Hynek, : všichni jsme ho viděli!“ „To ano, Hynku, ale pán z Pragu není pán z Pragu, ale byla to Cornelie. To je ta služebná, co se ztratila. Jeho milost hrabě Bartoloměj jí vyslal.“ „A kde je Cornelie teď, Graženo?“ Ptal se už celkem naštvaně. Gražena se zakousla do jablíčka a s úsměvem odvětila: „Je na zámku u Jeho milosti hraběte Bartoloměje.“ Hynek se lstivě usmál a prohodil: „Dojdu si pro ní a zničím jí! Pokud ona mne zničila, zničím jí také, bude toho litovat!“ „Co jsi říkal, Hynku?“ Ptala se jej Gražena. „Do toho ti nic není. Jdi si po svých!“ „No prosím, ani poděkovat neumíš!“ Hynek jí hodil na zem zlatku a mířil zpět ke katovi Matyášovi. Když k němu přišel, oznámil: „Už vím všechno, Matyáši. Na tržišti byla Gražena.“ Kat Matyáš se podivil a ptal se: „Co jsi od ní zjistil?“ „Řekla mi, že po mne jdou i po tobě. A pán z Pragu nebyl pán z Pragu, ale ta hloupá služebná Cornelie. Byli napálení všichni páni i já!“ „Co chceš dělat, Hynku?“ Zeptal se. „Ty si jdi kam chceš a já ještě tady musím zůstat a něco si s Cornelií musím vyřídit.“ Kat Matyáš jen dal hlavu dolů, nic neřekl, hodil na sebe kabát a kráčel k Lotyhausu. Hynek se s ním rozloučil a ten zase měl namířeno do Havru. Andrej už byl vzhůru a přitápěl v pecích. Najednou zaslechl zběsilý ťukot na vrata, mířil ke dveřím. Otevřel je, v nich spatřil kata Matyáše a ptal se: „Co tady děláš, kate Matyáši? Něco se stalo?“ „Ano, zavolej mi pána z Ciezsyna. Potřebuji s ním ihned mluvit a ty také musíš u toho být.“ „Už jdu, Matyáši.“ Kráčel do pracovny za pánem, uklonil se a oznámil: „Dobré ráno, Vaše milosti. Je tady kat Matyáš a chce s vámi mluvit. Mám být u toho přítomen, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna na něho pohlédl a s klidným hlasem podotkl: „Uveď ho dál a přijďte za mnou do pracovny.“ Andrej jen přikývl a kráčel pro kata Matyáše. „Čeho si žádáš, kate Mayáši?“ Ptal se pán. „Vaše milosti, všechno jsem slyšel, co se stalo a že se vše provalilo.“ „Nemluv o tom a k věci!“ Uhodil na něho. „Já čekám, až si pro mne příjdou a já nechci, aby kovárna byla prázdná. Chtěl bych jí darovat tady Andrejovi. A nevím, jak na to, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna si zavolal písaře a poručil mu: „Piš! Já, kat Matyáš, věrný služebník Jeho milosti pána z Ciezsyna odkazuji kovárnu i katovnu. Jeho milost pán z Ciezsyna s tím souhlasí.“ Písař dopsal, pán se na tento svitek podepsal, pak jej zapečetil a předal jej Andrejovi. Andrej se podíval

na pána i na kata Matyáše a udiveně promluvil: „To znamená, že já už nesmím z Karvy odejít a musím se starat o kovárnu i katovnu.“ „Přesně tak, Andreji. Katovna i kovárna je tvá, jsi mistrem, tak se starej a teď odejdi!“ Přikývl pán z Ciezsyna a posadil se za stůl. Andrej se podíval na kata Matyáše a ptal se: „Co je to s tebou? Kdo si pro tebe přijede?“ „Andreji, poprosil jej kat Matyáš, : o katovnu a kovárnu se pořádně starej a buď dobrým mistrem. Pracuj tak, jak jsem tě to učil, Andreji. Na víc se mne už neptej, příteli. Mám tě rád, příteli. Jsem rád, že jsem tě k něčemu vedl a učil jsem tě a věřím tomu, že budeš znamenitým kovářem. Zatím zůstaň tady, odpoledne si vezmi věci a přestěhuj se do katovny. Už asi všechno víš, co jsem provedl s Hynkem a s pánem z Ciezsyna. Sbohem.“ Andrej jen dal hlavu dolů, nic neřekl, rozloučil se s ním a odkráčel do kuchyně. Kuchařka se podívala na Andreje a ptala se: „Za dva měsíce máme jaro. Aha, ty asi jdeš pryč, že?“ „Ne, nikam nejdu, kuchařko. Kat Matyáš mi odkázal katovnu i kovárnu, takže tady zůstanu. Takže to asi vypadá, že jsem mistrem.“ „To je dobře, že jsi tady. To jsem ráda. A za to ti uvařím dobrého bažanta a dostaneš panské víno.“ Andrej se usmál, ale bylo mu líto kata Matyáše, jen dal hlavu dolů. Kuchařka si toho všimla, posadila se k němu a pravila: „Víš, je mi také líto kata Matyáše, ale on si za to může sám.“ „Já vím, ale co. Sám mi řekl to, co mi řekl a to stačí. Kovárnu mám, katovnu mám, ale neumím popravovat. Myslím si, že katovnu zruším a udělám z ní pěkný domeček, ve kterém budu bydlet.“ „To je dobrý nápad, usmála se kuchařka, : tak mne něco napadlo. Já jsem o trochu starší, ale je to sice jen o šest let. Vždycky jsi se mi líbil, Andreji. Ale co. Třeba narazíš na nějakou jinou, která tě bude mít ráda, Andreji.“ Andrej se usmál, podíval se na ní a pravil: „Třeba to dáme společně dohromady. Stejně jsem kovář a nemám koho, kdo by mi vařil, pohladil a políbil mne.“ Kuchařka se na něho podívala, objala jej a políbila ho na rty. Každému bylo jasné, že mezi nimi přeskočila jiskra. Mezitím Hynek putoval do Havru, když dorazil k zámku, řekl si pro sebe: „V noci zkusím vypálit celý zámek a zbavím se Cornelie. Nejdříve se ale musím postarat o vojáky. Je jich tady hodně.“ Utíkal do hor a, pak se rozhodl navštívit místní šenk. Královský soudce přišel za vojáky a

rozkázal jim: „Přiveďte mi kata Matyáše a Hynka! Pochybuji o tom, že kat Matyáš se bude bránit, ale na Hynka si dávejte pozor! Je to veliký silák! Nic se mu nesmí stát! Chci ho dát do královského vojska!“ Vojáci jen přikývli, nasedli na své koně a uháněli do Karvy. Když se schylovalo k odpoledni, Andrej si sbalil své věci a s kuchařkou kráčel do katovny. Když přišel dovnitř, podivil se: „Hm, kat Matyáš už tady není. V katovně je pořádek, ale mám mnoho práce.“ „Jakou práci?“ Ptala se jej kuchařka Magda. „Říkal jsem ti, že z katovny udělám pěkný domeček. Je tady hodně dřeva, desek, tak udělám skříně, židle a stůl. Také i postel pro nás dva. Jsem přece dřevorubec.“ „To ano, už se těším, když všechno bude hotové. Nakonec se může stát, že můžeme mít i děťátko.“ „Pravda, usmál se Andrej zamilovaně, : děťátko bych si s tebou moc přál.“ Oba se objímali a líbali se. V karvském šenku vládla veselá nálada. Jeden mohutný havíř se usmál a promluvil: „A neměl jsem pravdu? Hynek otrávil pána Lotyhausu a teď jdou po něm.“ Šenkýř se napil vína a podotkl: „No, už začínám věřit lidem, protože jak si o něčem povídají, tak něco je pravda a něco není, ale v každičké větě je zrnko pravdy. Havíři, uchopte své číše a připijme si na zdraví!“ Havíři uchopili své číše a hromadně zakřičeli: „Na naši robotu a na zdraví! Zdař bůh, Karvo!“ „Chlapi, havíři, my jsme chlapi, přes hubu dáme, ale Hynka se bojíme. Ani nevíme, kde skončil.“ Ozval se jeden havíř a usmál se. V šenku bylo pořádně veselo, jen se slavilo, jedlo se a pilo. Šenkýřová žena se podívala na svého muže a ptala se: „Co bude s pánem?“ „Nevím, to se dozvíme. Ženo, nos na stůl!“ „Už jdu, muži.“ Usmála se a utíkala pro pečeně a džbány vína. Kat Matyáš byl také na cestě do Havru, měl v plánu, že uteče, bál se trestu. Zamířil si to rovnou do šenku, ve kterém právě seděl Hynek a dopřával si dobré víno. „Hynku, co tady děláš?“ Ptal se velice udiveně. „Sedím tady a plánuji. Posaď se ke mne. Musíme se zmocnit Cornelie a zbavit se jí. Jdeš do toho se mnou?“ Kat se posadil k němu a poručil si víno. Šenkýř mu donesl víno a popřál mu dobré pití. „Co chceš udělat, Hynku?“ Ptal se jej kat Matyáš. „V noci navštívím zámek hraběte Bartoloměje a vypálím celý zámek a zbavím se Cornelie. To ona za všechno může.“ „Zbláznil jsi se, Hynku? Jsou tam královští vojáci a určitě je jich mnoho. Jak tohle

chceš provést? Nemáš ani vojáky, nic. Jsi jen sám. Jak to chceš udělat, Hynku?“ „Nechej mne přemýšlet. Pán z Ciezsyna, jemu se nic nestane. Je to pán, ale nám se může něco stát, takže se musíme zbavit Cornelie. Jdeš do toho se mnou, kate Matyáši?“ „Přemýšlel jsem nad tím a tak jsem si řekl, že jdu. Andrejovi jsem přenechal kovárnu i katovnu, už nic nemám, takže nemám co ztratit. Kdy vyrážíme?“ „V noci. Zapálíme zámek hraběte Bartoloměje a zmocníme se Cornelie. Přespíme tady v šenku a v noci vyrážíme.“ Kat Matyáš s ním souhlasil, ale v duchu měl pocit, že by to neměli dělat, ale později nad tím mávnul rukou. Schylovalo se k večeru, šenkýř přišel k Hynkovi a ptal se: „Dáš si ještě něco?“ „Jo, připrav pro nás pokoj. Máš?“ „Mám a máš peníze na zaplacení?“ Hynek mu dal tři zlatky a usmál se: „Stačí?“ „Jo, stačí. Pokoj je nahoře. Dáš si ještě něco?“ „Ano, něco na jídlo a dej mi ještě džbán vína.“ Šenkýř jen přikývnul a ihned šel vyplnit rozkaz. Když se blížilo k půlnoci, Hynek s katem Matyášem vyrazili k zámku hraběte Bartoloměje a plánovali, jak jej podpálit a jak se zmocnit Cornelie. „Jak to chceš provést, Hynku? Je tady mnoho vojáků.“ Ptal se ho Matyáš. „Nějak to uděláme. Určitě všichni spí, tak vejdu dovnitř, omráčím stráž a zmocním se Cornelie a unesu jí. To ona za všechno může.“ „A našla se ta Jola, jak se ztratila?“ „Zabil jsem jí, protože mne začínala vydírat, Matyáši. Je po ní. Alespoň o jednu vyděračku méně.“ Matyáš se tomu podivil a udivěně se jej zeptal: „Ty jsi jí zabil?“ „No a co? Neřeš to. Musím se zmocnit Cornelie, zbavit se jí a pak odtud utéct. Jiná možnost není.“ Matyáš už nic neřekl, podíval se na zámek a navrhl: „Já zabavím vojáky a ty jdi pro Cornelii. Já pak zapálím zámek, ale musíš být rychlý. Nezapomínej, že jsme jen dva a vojáků je mnoho.“ Hynek přikývnul, opatrně se blížil do zámku, cestou omráčil čtyři stráže a rychle vběhl do zámku. Neslyšně prohledával komnaty, všimla si jej jedna služka a ptala se: „Kdo jsi?“ „Buď klidná, za tebou nejdu. Zavolej mi Cornelii a řekni jí, že jí hledá muž od samotného krále. Rychle!“ Služka jen přikývla a utíkala za Cornelií. Služka probudila Cornelii a řekla jí, že za ní přišel nějaký muž od krále. „Od krále, ptala se udiveně a ospale, : co asi chce?“ Vstala a kráčela se služkou do jídelny. Když dorazila, spatřila Hynka, jak se na ní usmívá. „Hynek!“ Vykřikla, chtěla utéct, ale Hynek jí chytil,

zakryl jí dlaní ústa a odvlekl jí ze zámku pryč. Služka jej začínala pronásledovat, ale kat Matyáš jí omráčil, byla v bezvědomí. „Zapal zámek a jdeme pryč!“ Poručil mu rychle Hynek a s omráčenou Cornelií kráčel ke svému koni. Kat Matyáš jen přikývnul, snažil se zapálit zámek, ale nějak se mu to nedařilo. Zahlédl skupinku vojáků, mávnul rukou, naskočil na svého koně a následoval Hynka. Když dorazili k šenku, Hynek se jej ptal: „Zapálil si zámek?“ „Ne, nepovedlo se mi to. Pak přicházeli vojáci a já jsem rychle zmizel.“ Odpověděl udýchaně kat Matyáš a utíral si čelo od potu. Hynek nic neřekl, podíval se na omráčenou Cornelii a řekl si pro sebe: „Nejdříve si s tebou promluvím a pak se tě zbavím. Kdyby jsi nebyla, nic by se nestalo a to je všechno jen kvůli tobě, Cornelie.“ Odnesl jí do komnaty a zamkl jí. Omráčená služka nabyla vědomí, vstala a začala rychle hledat Cornelii. Když jí nikde nenašla, rychle vběhla do zámku a volala: „Cornelii unesli!“ Vzburcovala celý zámek. Ondřej se probudil jako první, rychle k ní přiběhl a ptal se: „Co jsi to říkala?“ „Cornelii unesl nějaký chlap. Byli dva! Jeden chudší a druhý strašně silný a mohutný!“ Ondřej se chytil za hlavu, vyběhl ze zámku a křičel: „Cornelie, kde jsi?!“ Nikdo se však neozýval. Za ním přišel hrabě Bartoloměj a ptal se: „Stalo se něco, Ondřeji?“ „Ano, Bartoloměji. Služka mi řekla, že Cornelii unesli dva muži! Omráčili stráže a utekli i s ní! Co mám dělat?“ „Jdi spát, Ondřeji. Najdeme jí. Je noc a v noci jí těžko najdeme. Ráno budeme po ní pátrat.“ Ondřej jej poslechl, dal hlavu dolů a odkráčel do své komnaty spát. Nemohl usnout, začínal se o Cornelii bát. Když bylo ráno, všichni byli na nohou a seděli v jídelně u stolu. „Určitě to byl Hynek.“ Ozvala se Jola a začínala mít z něho strach. „Také si to myslím, Jolo, prohodil Ondřej, : vydám se za ním, vysvobodím Cornelii a porazím ho.“ „Hynek je moc silný! Ani havíři jej nepřeprali.“ Promluvila bojácně Jola. „Já jsem kapitán vojska a já se Hynka nebojím. Ve svém životě jsem porazil mnoho lidí. Porazím i Hynka.“ Královský soudce se podíval na vojáky a rozkázal: „Na koně a jděte za ním! Hledejte ho! Myslím si, že daleko nebude! Bude někde tady v okolí!“ Vojáci jen přikývli, uklonili se, vyšli ze zámku, naskočili na své koně a uháněli hledat silného a mohutného Hynka. „Já jdu také hledat Cornelii. Myslím si, že asi vím, kde bude.“ Pověděl si Ondřej a připravoval se

na cestu. „Mám jít s tebou?“ Ptal se jej Matěj. „Ne, to zvládnu sám. Hynek tě porazil, mne neporazí.“ Odvětil odhodlaně Ondřej a napil se vína. Hrabě Bartoloměj se podíval na Ondřeje a nabídl se: „Pojedu s tebou, Ondřeji.“ „Nemusíš, Bartoloměji. Já to zvládnu sám. Cornelie je má vyvolená a já si jí najdu. Jinak děkuji.“ Hrabě Bartoloměj jen přikývl a usmál se.

33. KAPITOLA...VOJÁCI U KRÁLE A VYSVOBOZENÍ CORNELIE

Ondřej se pořádně nasnídal, připravil si šavli, meč a odkráčel do stáje. Naskočil na koně a uháněl směrem k šenku. Ani nemusel hádat, moc dobře věděl, kde asi bude Hynek. Cornelie se z omráčení probrala, podívala okolo sebe a zjistila, že je zavřená v jednom pokoji. „Kde to jsem?“ Ptala se a chytila se za hlavu, zjistila, že má na hlavě bouli. V tom v zámku zarachotil klíč, dveře se otevřely a v nich stál Hynek. Cornelie se na něho podívala, vstala a ptala se: „Ty jsi mne unesl?“ „Ano, Cornelie. Nebo ti mám říkat pane z Pragu?“ „Jak víš, že jsem to byla já?“ „Mám své lidi, aby mi o tobě všechno zjistili. K věci, Cornelie. Koho jsi viděla, když trávili pána Lotyhausu? He?“ „Tebe, Hynku. Viděla jsem tě. Pán se pak odebral na chodbu, něco řekl a pak zemřel. Máš to marné. Všichni už vědí, že v tom máš prsty, Hynku. Za chvíli si pro tebe příjdou.“ Hynek se lstivě usmál a prohodil: „Kdyby jsi mlčela a přišla by jsi za mnou a řekla by jsi, kdo otrávil pána Lotyhausu, mohli by jsme se dohodnout, ale ty jsi nechtěla. Pán z Ciezsyna by ti zaplatil za mlčení.“ „Já vím, pán z Ciezsyna má také v tom prsty, Hynku. Slyšela jsem to. Pusť mne! Pokud mne nepustíš, bude to s tebou horší.“ Hynek se usmál a pravil: „Mám v plánu tě zabít, ale tebe je škoda zabít. Starou Jolu nehledej, tu jsem zabil.“ „Pochybuji, že jsi jí zabil, odvětila Cornelie, : je v zámku hraběte Bartoloměje a vše řekla.“ „Cože? Ona není mrtvá?“ „Ne. Prý jsi jí pořádně opil, pak jsi jí omráčil pěstí a odtáhl jsi jí do lesa. Ale ona se probrala a navštívila čarodějnici Bertu, pak přišla do zámku hraběte Bartoloměje. Jola je živá a už svědčila proti tobě.“ Hynek se zamračil a pomyslil si: „Měl jsem jí hned zabít. Co teď?“ Cornelie chtěla utéct, ale Hynek jí zadržel a ptal se: „Kampak?“ „Pusť mne! Jdou po tobě, Hynku!“ Za nimi přišel kat Matyáš a udýchaně oznámil: „Hynku, jdou sem vojáci a i kapitán Ondřej! Jdou po nás!“ Cornelie se podívala na kata Matyáše a ptala se: „Ty také? Ty také máš v tom prsty?“ Kat Matyáš se na ní podíval, dal hlavu dolů a nic neřekl. „Musíme utéct, odvětil Hynek, : já nechci, aby mne chytili. Musíme utéct.“ Cornelie už věděla, že se

blíží záchrana, tušila, že jí Hynek už nic neudělá. A měla pravdu. Hynek na ní pohlédl a vykřikl: „Máš štěstí, Cornelie, že tě nestihnu zabít! Zmiz!“ Cornelie se jej snažila zadržet, ale Hynek jí od sebe odstrčil, vyšel ze šenku, naskočil na svého koně a uháněl někam daleko. Vojáci se podívali na Ondřeje a jeden z nich oznámil: „Tam někdo je na koni a utíká pryč!“ „To je Hynek, chlapci! Pusťte se za ním! Já jdu za Cornelií!“ Vojáci jen přikývli a pustili se za Hynkem. Ondřej navštívil šenk a hledal svou milou. Když jí konečně našel, objal jí a ptal se jí: „Jsi v pořádku?“ „Ano, Ondřeji, jsem v pořádku. Hynek utekl a dokonce i kat Matyáš má v tom prsty! Nevím, kde je teď.“ Sotva to dořekla, spatřila kata Matyáše, který stojí u dveří a byl bez pohybu. Ondřej k němu přišel a ptal se: „Jak jsi mohl?“ „Nevím, prostě mne odveď do zámku a je to. Příjmu trest.“ „Hm, to by jsi měl. Půjdeš se mnou do zámku hraběte Bartoloměje. O Hynka se postarají vojáci. Jdeme.“ Kat Matyáš jen dal hlavu dolů, nic neřekl a beze slova následoval Ondřeje s Cornelií do zámku. Když přišli do zámku, kat Matyáš se posadil na židli a čekal na královského soudce. Ten za chvíli přišel, pohlédl na něho a ptal se: „Tak, kate Matyáši. Teď si tě vyslechnu. Kdo otrávil pána Lotyhausu?“ Kat se mu podíval do očí a s opatrným hlasem odpověděl: „Byl to Hynek na pánův příkaz. Pán z Ciezsyna mu to přikázal. Hynek vzal ze zámku testament a požádal mne, jestli bych ho u sebe neschoval. Schovával jsem ho do příjezdu pána z Ciezsyna, Vaše milosti.“ Královský soudce se na něho podíval a promluvil: „Dobrá. Zjistil jsem o tobě všechno, kate Matyáši. A musím říci, že nejsi špatný člověk, ale máš toho na svědomí moc. Tvá minulost tě dostihla. Nejsem král, ale mohu tě odsoudit. Půjdeš s námi do Prahy a budeš odsouzen. Ale vyslechni si můj rozsudek. Odsuzuji tě k žaláři. V žaláři budeš tři roky. Myslím si, že král bude z rozsudkem souhlasit. Připrav se na cestu.“ „Příjmám trest, Vaše milosti. A co bude s Hynkem a s pánem z Ciezsyna?“ „O Hynka se postarají mí vojáci a pán z Ciezsyna si musí počkat na rozsudek samotného krále.“ Kat Matyáš už nic neříkal, vypadalo to, že se svému osudu docela poddal. „Jsem rád, že nekladeš odpor, tvůj trest může být mírnější, kate Matyáši.“ Podotkl spokojeně královský soudce a napil se vína. Mezitím vojáci pronásledovali Hynka, ten jim utíkal a podařilo se mu se schovat v

horách. Vojáci ale šli po jeho stopách, moc dobře věděli, že ho dřív nebo později chytí. Hynek byl ukrytý v horách, rozhodl se, že se vrátí do Karvy a požádá pána z Ciezsyna o ochranu. Schoval se za veliký kopec a sledoval vojáky, byl trochu nervózní, protože ho prozrazovaly stopy ve sněhu. „Tamhle je! Za ním!“ Ozval se jeden voják a rozcválal se za ním. Hynek naskočil na koně a uháněl do Karvy. Když konečně dorazil do zámku Lotyhaus, vběhl za pánem do pracovny a oznámil: „Vaše milosti, vojáci jdou po mne!“ „A co já s tím?“ Ptal se. „Myslel jsem, že mne ochráníš.“ Pán z Ciezsyna se na něho podíval a podotkl: „Budiž. Zůstaň tady a já to vyřídím.“ „Díky.“ Poděkoval Hynek. Posadil se na židli a pomyslil si: „Těch vojáků je asi dvacet. Nevím, jestli bych je zvládl. Je jich hodně.“ Vojáci dorazili k zámku a snažili se dostat dovnitř. Gražena si jich všimla, otevřela dveře a ptala se: „Koho hledáte?“ „Hledáme Hynka, viděl jsem ho vejít do zámku. Pusť nás dovnitř!“ Odvětil jeden z vojáků. Gražena nevěděla, co má říci, jen dala hlavu dolů a pustila je dovnitř. Za nemalý okamžik se objevil v návštěvní místnosti pán z Ciezsyna a ptal se: „Co je to tady?“ Voják se mu uklonil a slušně odpověděl: „Vaše milosti, jdeme si pro Hynka. Unesl Cornelii a snažil se předtím zabít starou Jolu. Je to na příkaz královského soudce.“ Pán z Ciezsyna se usmál a odvětil: „Lituji, Hynek je správcem zámku a je pod mou ochranou. Dejte si odchod.“ „Je mi to líto, Vaše milosti, ale je to na příkaz samotného královského soudce. Vydejte nám ho, nebo si pro něho přijede samotný královský soudce, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se usmál a prohodil: „Vojáci, tady jste na mém panství a byl bych rád, kdyby jste opustili můj zámek.“ Voják se uklonil a pravil: „Dobře tedy, Vaše milosti. Jak je po vašem. K vám přijede královský soudce. Doufám, že tomu rozumíte.“ „To má být výhrůžka, vojáku?“ „Ne, Vaše milosti, jen oznámení.“ „Támhle jsou dveře a opusťte mé panství.“ Vojáci přikývli, uklonili se a opustili jeho zámek, poté panství. Hynek se usmál a řekl si pro sebe: „Tak a teď musím utéct někam daleko.“ Gražena se podivila, podívala se na pána a ptala se: „Co bude s vámi, Vaše milosti?“ „Nebuď zvědavá a jdi na trh. Chybí zelenina. Kuchařky mi to řekly.“ Gražena dala hlavu dolů, přikývla a mazala do kuchyně. Pán přišel za Hynkem a pravil: „Tak, už jsem tě ochránil, Hynku. Tady máš sto

zlatých za mé služby a uteč někam hodně daleko. Nemůžu tě pořád chránit.“ „Kam, Vaše milosti?“ Ptal se jej Hynek, byl bezradný. „Prostě někam zmiz! Já se o sebe postarám, ale ty už pak ne! Zmiz možná, co nejdál. Rychle, než příjde královský soudce!“ Hynek jen přikývnul, rozloučil se s pánem a opustil zámek Lotyhaus. Pán z Ciezsyna se posadil na židli v jídelně a pomyslil si: „No, já si myslím, že to se mnou nebude tak horké. Asi příjdu o přízeň krále. S ostatními pány se nějak domluvím a možná budeme pokračovat ve hrách.“ Hynek měl namířeno do katovny, zabouchal na dřevěná vrata a čekal. Otevřela mu kuchařka a ptala se: „Hynku, co tady děláš?“ „Zavolej mi Andreje a to hned!“ „Andreji, volá tě Hynek.“ Andrej k němu přišel a ptal se: „Co chceš, Hynku? Slyšel jsem, co se stalo.“ „No, tak to si nechej pro sebe a nic nemluv. Jen jsem se přišel s tebou rozloučit. To je všechno.“ „Odcházíš?“ „Ano a nikdo mne už tady neuvidí. Měj se dobře, Andreji a ať se ti daří dílo.“ „Hynku, prohodil Andrej, : chci ti poděkovat, že jsi mne tenkrát bránil. To ti nezapomenu.“ „Nestojí za řeč. Nezlob se na mne, že jsem po tobě kdysi řval a kopal do tebe.“ „Chceš nějak pomoci?“ „Ne, Andreji. Rval jsem se kdysi sám a teď to bude zrovna tak. Už musím jít. Sbohem!“ Naskočil na svého koně a odcválal neznámo kam. „Hynku!“ Volal za ním Andrej, ale marně. Kuchařka Magda se podívala na Andreje a uklidnila ho: „No tak, máš přece mne, kovárnu a co ti schází?“ „Nic, má drahá. Nic. Jdeme domů. Musím ještě poklidit a ty mi něco dobrého uvař.“ Kuchařka jen přikývla a vešla do stavení. Vojáci přišli za hrabětem Bartolomějem a oznámili královskému soudci, že Hynek je v Karvě a že jej chrání pán z Ciezsyna. Královský soudce se usmál a oznámil: „Jdeme tedy do Karvy a budu žádat vydání Hynka. Vojáci, jdeme!“ Vojáci přikývli a následovali královského soudce do Karvy. Mezitím vojáci od královského posla dorazili do Prahy za králem, vešli do velikého zámku a čekali na příchod krále. Král konečně k nim dorazil, posadil se na trůn a ptal se: „Kde je královský posel se soudcem?“ „Vaše výsosti, odvětil voják, : ještě jsou v Karvě.“ „Jeli tam zbytečně?“ „Ne, Vaše výsosti. Pán Lotyhausu byl skutečně otráven a mám vás požádat o rozsudek ohledně pána z Ciezsyna. To on nechal otrávit pána Lotyhausu. Hynek je na útěku, to je správce zámku Lotyhausu v

Karvě. Tady máš svitek, Vaše veličenstvo. V něm je vše napsáno.“ Král si vzal od vojáka svitek, odpečetil jej a potichu jej četl. Když dočetl, podíval se na vojáka a promluvil: „Můj rozsudek na pána z Ciezsyna zní. Vyřazení z mé přízně a má přísný zákaz se zúčastňovat panských her. Neuposlechnutí královského rozkazu musí zaplatit tisíc zlatých, popřípadě ztráta Karvy.“ „Mám se vrátit zpátky do Karvy, Vaše výsosti?“ „Ano. Ale odpočiň si. Zítra můžeš vyrazit.“ „Dobře, Vaše veličenstvo. Mám jen ještě oznámit, že královský soudce dá rozsudek katovi Matyášovi a Hynkovi.“ „Dobře, souhlasím s tím. Napíši rozsudek a ty ho doručíš královskému soudci. Je to rozsudek ohledně pána z Ciezsyna.“ Zavolal si k sobě písaře a poručil mu: „Piš, co ti budu diktovat, písaři!“ Písař později dopsal, usmál se a pravil: „Bez chyby. Po dlouhé době.“ Král se na něho usmál, podepsal se a zapečetil svitek. Podal jej vojákovi a promluvil: „Zítra vyrazíš do Karvy a tento dopis dáš mému královskému soudci.“ „Dobře, Vaše veličenstvo.“ Když se schylovalo k odpoledni, do Karvy přijel královský soudce i se svými vojáky a zaklepal na bránu zámku Lotyhaus, opět jim otevřela Gražena a ptala se: „To jsou ale hosti! Kdo jste?“ „Ty asi máš výpadek paměti, že? Jsem královský soudce, už jsem tady jednou byl. Pusť mne dovnitř.“ Gražena se jim uklonila a omluvila se: “Omlouvám se, jsem už stará a paměť mi zase tolik neslouží.“ „Ale klevety si pamatuješ, že? Zavolej mi pána z Ciezsyna a to hned!“ Pán z Ciezsyna zaslechl hlasy, vyšel ze své pracovny a ptal se: „Co se to tady děje?“ Spatřil královského posla a uklonil se. „Mí vojáci byli u tebe, Vaše milosti a dozvěděl jsem se, že Hynek je pod tvou ochranou. Vydej nám ho. Je to královský rozkaz, Vaše milosti pane z Ciezsyna.“ Oznámil s důrazným hlasem královský soudce. Pán z Ciezsyna se posadil na židli a promluvil: „Ano, byl u mne, ale potom zase odešel. Propustil jsem ho ze svých služeb, královský soudče. To ještě snad můžu, ne?“ „To ano, pane z Ciezsyna, ale vaší povinností je, zadržet Hynka a ne mu ještě pomáhat. On otrávil jeho milost pána Lotyhausu na vás příkaz.“ Pán z Ciezsyna se usmál a ptal se: „A co mi uděláte? Popravíte mne?“ „Ne, na to bohužel nemám právo, pane z Ciezsyna. Ale kdyby to bylo na mne, přísně bych vás ztrestal, ale nejsem král. Chtěl jsem jít do Prahy, ale musím počkat na příchod mých vojáků a posla, které

jsem vyslal zpět do Prahy pro královský rozsudek. Také musím počkat, až mí vojáci najdou Hynka, zajmou ho a pak teprve mohu odjet do Prahy.“ Pán z Ciezsyna se usmál, jen prohodil: „Pán Lotyhasu byl stejně nemocen.“ „To ano, přikývl královský soudce, : to vás ho ale neopravňuje trávit, že? Už musím jít, čekám totiž vojáky a posla a věřím tomu, že za pár dní tady budou i s rozsudkem, Vaše milosti.“ „Když dovolíte, královský soudče, dveře ven jsou támhle.“ Odvážil se říci pán z Ciezsyna. Královský soudce jen přikývnul, rozloučil se s ním a mlčky opustil zámek Lotyhaus. Mezitím vojáci pátrali po Hynkovi, měli štěstí, prozrazovaly jej stopy ve sněhu. Hynek byl ukrytý na stromě, jenže větev jeho váhu nevydržela, zlomila se pod ním a spadl a zem. „Přímo před námi. Máme ho.“ Usmál se voják. Hynek se očistil, vytasil si meč a pravil: „Jestli mne porazíte, jsem váš, chlapci!“ Propukl mezi nimi tvrdý souboj, Hynek bitku vyhrával, ale uvědomil si, že jich je mnoho, rychle naskočil na koně a snažil se jim ztratit z dohledu. „Za ním!“ Rozkázal voják a pustil se s ostatními za ním. Hynek cválal na koni zběsilou rychlostí, mířil přímo k zámku hraběte Bartoloměje. Vojáci jej honili kolem zámku, snažili se jej dohonit. Ondřej vyšel ze zámku, spatřil velikou honičku a ozval se: „Hynku, pokud se nebojíš, tak se se mnou utkej!“ Hynek se otočil, v ruce svíral šavli, vypadalo to, že jeho výzvu přijal. „Vojáci, křičel Ondřej, : nechte ho mne!“ Vojáci jej poslechli a přestali Hynka honit. Hynek přicválal k Ondřejovi, moc dobře věděl, že nemá žádnou šanci utéct, nic jiného mu nezbývalo, než boj příjmout. Seskočil z koně a mířil k Ondřejovi. Cornelie vyšla ze zámku, zahlédla Hynka, jak kráčí k Ondřejovi, měla veliký strach. Dokonce i hrabě Bartoloměj se začínal strachovat o Ondřeje. Hynek se usmál a pravil: „Dobrá, Ondřeji. Ve svém životě jsem porazil mnoho chlapů a vymlátil jsem sám několik šenků. Pokud si troufáš, tak pojď!“ Ondřej si vytasil šavli a s velikou rychlostí se vrhnul na silného a mohutného Hynka. Souboj to byl velice krutý, zdálo se, že Hynek je silnější. Když se Ondřej na něho vrhal se šavlí v ruce, vždy uskočil. Vojáci byli ve střehu, kdyby náhodou došlo k nejhoršímu. „Ondřeji, dávej na sebe pozor!“ Volala za ním Cornelie, strachovala se o jeho život. „Neboj se!“ Přikývl Ondřej a snažil se silného a obávaného Hynka porazit, ale ten vždy v boji vyhrával. „Je

silný a umí se prát. Do královského vojska by se hodil.“ Pomyslil si hrabě Bartoloměj. Ondřej měl opravdu veliké potíže, nedařilo se mu Hynka porazit, už byl v boji velice unavený, za to Hynek byl plný elánu a síly. Usmíval se a vykřikl: „Co je, Ondřeji? Jde vidět, že jsi nade mnou slabý!“ Ondřej nic neřekl, zakopl o kámen a svalil se na zem a Hynek se na něho vrhnul, přimáčkl jej k zemi a ptal se: „Kdo je silnější, he?“ „Ty, pusť mne, Hynku.“ Vojáci ale rychle k němu přiskočili, všichni se svalili na Hynka, po delším zápase jej znehybnili a pevně spoutali. „Pusťte mne! Pusťte mne!“ Křičel, ale nebylo mu to nic platné. Ondřej vojákům poděkoval, vstal, očistil se, podíval se na Hynka a promluvil: „Ano, jsi silnější, ale kdybys se na mne nesvalil, vojáci by tě nechytili. Chytil jsi se do pasti sám. Budeš převezen do Prahy, tam tě král odsoudí, Hynku.“ Hynek dal hlavu dolů, nic neřekl, byl naštvaný. Po delším škubán v provazech se zdálo, že se konečně uklidnil. Vojáci jej vsadili do žaláře v zámku hraběte Bartoloměje a hlídali zámek. Královský soudce se vrátil z Karvy a oznámil: „Musíme toho Hynka najít.“ „Už není potřeba, máme ho. Je to velice silný chlap, Vaše milosti.“ Usmál se hrabě Bartoloměj. „To je dobře, oddychl si královský posel. Teď musíme vyčkat na příchod mého posla a mých vojáků z Prahy. Ti totiž donesou rozsudek pro pána z Ciezsyna od samotného krále. Jak si vyslechne rozsudek, tak pojedeme do Prahy a zajatce vezmeme s sebou. Tak jsem rozhodl já, královský soudce.“ Ostatní se uklidnili a usedli k jídelnímu stolu. Hynek byl v žaláři, otočil se a v sousední cele zahlédl kata Matyáše a ptal se: „Co ty tady děláš?“ „Nechal jsem se chytit, Hynku. Nemělo cenu utíkat. A co ty?“ „Já jsem se rval, Ondřeje jsem porazil, ale mnoho vojáků mne srazilo k zemi.“ „Sloužit pánu z Ciezsyna byla chybou. Nakonec se stane, že nás král popraví a bude po nás.“ Postěžoval si s obavami kat Matyáš. Hynek seděl na lavici a pomyslil si: „Myslím si, že se pánovi z Ciezsyna nic nestane. Ale co. Možná si odpykám trest a pak budu volný, ale v Karvě mne už nikdo neuvidí! Prokletá Karva! Nenávidím jí! Já jí proklínám!“ Mezitím královský soudce seděl za stolem, dojedl chutný oběd a pravil: „Pochutnal jsem si. To je dobře. Jen tak dál.“ „Co udělá král s vězni? Myslím Hynka a kata Matyáše?“ Ptal se jej hrabě Bartoloměj. „Myslím si, že rozsudek bude stačit, ale mám zájem o

Hynka. Dostane mírný trest.“ „Proč mírný, Vaše výsosti? Hynek přece otrávil pána Lotyhausu.“ Podivil se hrabě Bartoloměj. „To ano, ale nezapomínej, že Hynek jednal podle rozkazu svého pána a tím je pán z Ciezsyna. Pán z Ciezsyna odpovídá za své služebnictvo.“ „Co chcete s Hynkem dělat, Vaše výsosti?“ Otázal se udiveně hrabě Bartoloměj a napil se vína. „Hynek si odpyká trest, ale po odpykání trestu půjde do královského vojska. Hynek je velice silný muž a jak jde vidět, tak i chytrý. Do královského vojska snadno zapadne. Ovšem o tom se musím domluvit i se samotným králem. Myslím si, že je to z mého pohledu dobrý nápad, ale k věci, Vaše milosti hrabě Bartoloměji. Jedná se o doly. To ovšem projednám i s králem.“ „Proč o doly, královský soudče?“ „Když jsem se procházel kolem dolů, které patřily pánovi Lotyhausu, teď patří pánovi z Ciezsyna. Musím se o tom zmínit králi a možná bude uhlí posílat i do Prahy. Do Čech, jestli mi rozumíte, Vaše milosti. Pokud vím, máte v dolech podíl.“ „To ano, královský soudče. Svůj podíl jsem dal, jak byl Jeho milost pán Lotyhausu ještě živ a zdráv.“ „No vidíte, hrabě Bartoloměji. Možná král bude mít zájem o uhlí. Než jsem odcházel z Prahy, něco myslím naznačil, ostatně to se později dozvíte v dopise. Teď musím čekat na své vojáky a posla, až se vrátí z Prahy. Potom vyrážíme zpět ke králi.“ Hrabě Bartoloměj se usmál, uklonil se a podotkl: „S vámi bude asi radost obchodovat, Vaše výsosti.“ Ostatní se na oba pány podívali, měli tušení, že vše dopadne dobře. Ondřej se podíval na Matěje a pravil: „Já jsem správcem zámku a u pána se přimluvím, aby z tebe udělal kapitána.“ „To ano, díky, Ondřeji, poděkoval mu Matěj, : ale chybí ještě jeden muž, tedy přítel. Je to posel Otakar, který slouží pánovi z Ciezsyna, ale nevím, kde teď je. Také je silný, ale dlouho jsem ho neviděl.“ „Třeba se objeví, Matěji. Pokud se objeví, pán něco pro něho vymyslí.“

34. KAPITOLA...ROZSUDEK PÁNA Z CIEZSYNA A DVA VĚZNI PŘED KRÁLEM

Uplynulo již několik dní, do Havru se vraceli vojáci s poslem. Královský soudce je očekával, usmál se a přivítal je: „Zdravím vás, přátelé. Jak se má Jeho veličenstvo?“ „Dobře, odpověděl posel, : s rozsudkem těch dvou vězňů souhlasí. Tady nesu rozsudek pro pána z Ciezsyna, Vaše výsosti.“ Královský soudce odpečetil svitek, přečetl si jej a usmál se: „Myslel jsem si to, že to tak dopadne. Na koně a jdeme do Karvy za Jeho milostí pánem z Ciezsyna!“ Všichni přikývli, naskočili na koně a uháněli do Karvy. „Mám jít s vámi?“ Volal za nimi hrabě Bartoloměj. „Ne, to zvládneme sami. Vy připravte rozlučkovou hostinu, Vaše milosti!“ Ozval se královský posel a uháněl pryč. Hrabě Bartoloměj vešel do svého zámku, podíval se na služky a poručil: „Prostírejte na stůl a ať kuchařky začnou vařit!“ „A kdy bude naše svatba?“ Ptala se jej Cornelie. „Cornelie, odpověděl hrabě Bartoloměj, : svatba bude, až se to vše vyřeší a myslím si, že to není už daleko. Potom ode mne něco dostanete. Na začátku jsem ti něco slíbil, i Ondřejovi. Neboj se, své slovo držím.“ Cornelie se usmála, pohlédla na Ondřeje a usmála se. Stará Jola se napila vína a pravila: „A co mám dělat já? Do Karvy už nechci.“ Hrabě Bartoloměj se na ní podíval a odvětil: „Neboj se, pro tebe také něco najdu. Nemusíš se bát.“ Jola se uklidnila a odešla do kuchyně. Mezitím královský soudce i s vojáky dorazil do Karvy, zabouchal na vrata a zvolal: „Otevřete, královský soudce vás o to žádá!“ Gražena otevřela vrata a beze slova jej uvedla dál. Pán z Ciezsyna se nacházel v jídelně a pochutnával si na jídle. „Omlouvám se, že vás ruším, Vaše milosti pane z Ciezsyna, ale mám tady rozsudek od samotného krále.“ Pán z Ciezsyna se postavil, pohlédl na něho a ptal se: „Jaký to máte rozsudek?“ Trochu mu bušilo srdce, byl nervózní. Královský soudce rozdělal svitek a četl: „Jménem našeho veličenstva je rozsudek takový. Jste vyřazen z královské přízně a nesmíte se zúčastňovat panských her. Neuposlechnutí královského rozkazu zaplatíte tisíc zlatých, popřípadě ztráta Karvy. Rozsudek platí, Vaše milosti pane z Ciezsyna. Co se týká Hynka a kata Mayáše, tak jsou

zajati a ještě dnes budou převezeni do Prahy.“ Pán z Ciezsyna dal hlavu dolů, nic neřekl, posadil se na židli a pomyslil si: „Tušil jsem, že to tak dopadne, ale trest je pro mne moc přísný. Ale co. Nějak se s pány domluvím.“ Královský soudce se s ním rozloučil a opustil zámek i Karvu. Pán z Ciezsyna se podíval na Graženu a podotkl: „Tak a je to.“ „Budou pokračovat panské hry, Vaše milosti?“ Ptala se jej Gražena. „Ano, i přes králův zákaz, ale to se musím domluvit s ostatními pány. A ty jsi jdi po své práci, Graženo. Gražena jen přikývla a mazala do kuchyně. Pán se posadil na židli a pomyslil si: „Musím se sejít z pánem z Landeku a s cikánským baronem.“ Když nastal další den, královský soudce byl připraven na cestu do Prahy. Hynka a kata Matyáše přivedli do veliké dřevené klece, která byla na velikém povozu. Kat Matyáš se díval okolo sebe a prohodil: „Je tady mnoho lidí a koukají na nás, jako by jsme něco provedli a mají pravdu. Stydím se za to, co jsem udělal.“ „To máš jedno, nadhodil Hynek, : odpykáme si trest a pak budeme volní.“ Královský posel jej slyšel a utrousil poznámku: „Hynku, s tebou má král plány. Jsi silný a možná se budeš hodit do královského vojska.“ „Phe, ušklíbil se, to nikdy. To raději půjdu někde do světa.“ Královský soudce se jen usmál, naskočil na koně a loučil se se svými přáteli: „Tak Vaše milosti hrabě Bartoloměji, mějte se tady pěkně. I ty Ondřeji a Cornelie, zmíním se králi o vaši lásce a věřím tomu, že vám něco pošle. Už musím jít. Královské veličenstvo na mne čeká.“ Hrabě Bartoloměj se usmál, podal mu svou pravici a podotkl: „Děkuji vám, že jste vyšetřil tuhle událost. Bez vás bych to asi nedokázal, ale musím říci, že jste velice dobrý soudce.“ „Nestojí za řeč, příteli. Je to má povinnost. Sbohem!“ Práskl bičem o zem a jeho kuň je rozběhl a cválal směrem na západ. Celý průvod se dal do pohybu, následoval královského soudce. Hrabě Bartoloměj vešel do zámku, podíval se kolem sebe a pravil: „Budu muset přeorganizovat služebnictvo. Všichni sem!“ Všichni k němu přišli, mezi nimi byla i stará Jola a ptala se: „Co budu dělat já, Vaše milosti?“ Hrabě Bartoloměj se usmál a odvětil: „Vím, co budeš dělat. Jsi stará a tvým úkolem bude dohlížet na služky, jak se starají o mé obrazy a sošky. Tady Matěj bude kapitánem a bude mít na starosti mé vojsko. Ondřej bude správcem zámku a Cornelie je jeho ženou, takže si já myslím,

že bude vše v pořádku.“ „Ano, přikývl Matěj, : chybí ještě posel Otakar, ale nevím, kde se teď nachází.“ „Třeba se objeví, možná, že slouží u pána z Ciezsyna, kdo ví.“ Odvětil hrabě Bartoloměj. Cornelie se podívala na oblek pána z Pragu a povzdychla si: „Jak já ráda bych se vrátila k honu. Nějak mne to začalo bavit.“ „Neboj se, má drahá, uklidnil jí Ondřej, : jak budeme svoji, můžeme společně chodit na hon.“ Hrabě Bartoloměj se usmál a pravil: „Svatbu vám vystrojím za dva dny. Cornelie, pokud chceš lovit, tak jdi zítra s Ondřejem do lesů a něco ulovit. Stejně máte za dva dny svatbu, takže něco si ulovíte pro sebe. Třeba nějaké bažanty, koroptve a srny.“ „To je dobrý nápad, usmála se Cornelie, : alespoň si připomenu pána z Pragu.“ Hrabě Bartoloměj se zasmál a podotkl: „To ano, ale nezapomínej, že jsem tě naučil všem panským způsobům. Budeš správcova žena, tak se musíš i podle toho chovat, Cornelie.“ „Já vím, Vaše milosti.“ Všichni se tomu zasmáli. Za dva dny probíhala v zámku hraběte Bartoloměje svatba, slavnost byla veliká a bouřlivá. Zatím na území Karvy byla pochmurnější nálada. V zámku Lotyhaus bylo smutno, vše běželo při starém, jen něco se v něm změnilo. Pán z Ciezsyna si nechal k sobě zavolat posla Otakara a ptal se: „Víš, proč jsem tě nechal zavolat, Otakare?“ „Ne, Vaše milosti.“ „Zavolal jsem tě jen proto, abych ti oznámil, že budeš novým správcem zámku. Pokud vím, číst a psát umíš.“ „Ano, Vaše milosti, to svedu.“ „Dobře, tak tě jmenuji správcem zámku. Jdi za kovářem Andrejem a přikaž mu, ať vyrobí pro koně podkovy. Také i železné šípy. Panské hry budou opět pokračovat.“ Správce Otakar se uklonil, rozloučil se a odkráčel do kovárny. „Vaše milosti, vy ale máte zákaz pořádat panské hry.“ Ohradila se stará Gražena. „Graženo, usmál se pán z Ciezsyna, : na světě je tolik věcí, které se nesmí a dělají se. Jdi raději do kuchyně a skoč na trh pro zeleninu.“ Gražena už nic neříkala, jen příkývla a odešla za kuchařkami do kuchyně. Pán z Ciezsyna vešel do své pracovny, zavolal si k sobě písaře a přikázal mu: „Piš: Já, pán z Ciezsyna jsem se rozhodl uspořádat panské hry. Proto žádám Jeho milost pána z Landeku a Jeho milost cikánského barona o rychlou odpověď.“ Písař dopsal a ptal se: „Hry budou opět pokračovat, Vaše milosti?“ „Ano, písaři. I přes králův zákaz. Jsem pán Karvy a na svém území si mohu dělat, co já uznám za vhodné.“

Písař už nic neřekl, jen polknul a posadil se na židli. Pán z Ciezsyna zapečetil svitek a poručil svému poslovi: „Tento svitek zaneseš Jeho milosti pánovi z Landeku a Jeho milosti cikánskému baronovi. Bez odpovědi se mi nevracej. Jdi!“ Posel jen přikývnul, uklonil se a opustil jej. Mezitím nový správce Otakar navštívil kováře Andreje a oznámil mu: „Andreji, mám příkaz od pána z Ciezsyna.“ „Jaký?“ Ptal se. „Máš vyrobit pro koně podkovy a mnoho železných šípů.“ Andrej se podíval na něho a pravil: „Snad zase nezačínají panské hry? Ale mne je to jedno, udělám to. Řekni pánovi, že to bude hotové za tři dny.“ „Dobře, Andreji a tak mne napadlo. Nebudeme přáteli?“ „Budeme. Kat Matyáš je pryč a Hynek také, Vše se změnilo, jen se prát neumím.“ „Naučím tě to, zasmál se Otakar, : umím se dobře prát. Zítra k tobě příjdu a po práci tě naučím bojovat.“ „Porazil jsi někdy Hynka, Otakare?“ „Hynka? Ne, ten byl na mne moc silný. Ale nepral jsem se s ním, takže nevím. Ale co. Všechno zlé je za námi, teď myslím, že bude jen dobré, Andreji.“ Andrej se usmál a pravil: „Pán musí najít dřevorubce a topiče do zámku.“ „Řeknu mu to. Měj se hezky a ať se ti daří dílo!“ Andrej za ním zavřel dveře, přišel za kuchařkou Magdou a promluvil: „Mám mnoho práce, má drahá. Za mnou byl Otakar a požádal mne, abych vyrobil podkovy a železné šípy.“ „Snad nezačnou panské hry, Andreji.“ Povzdychla si kuchařka Magda a hladila si břicho, byla totiž těhotná. „Mne to může být jedno. Kovárnu mám, mám tebe, budeme mít dítě a to mi ke štěstí myslím stačí, má drahá. Otakar mi ještě slíbil, že mne naučí se prát. Abych tě ochránil.“ „Otakar? Není to ten silný posel?“ „Ano, je to on, má drahá. Mám nového kamaráda. Bude ke mne chodit.“ „To je dobře, že máš kamaráda.“ Usmála se kuchařka Magda. Andrej jí políbil, vešel do kovárny, posadil se na židli a pomyslil si: „Hynek, i když po mne řval a kopal, tak mne vždy ochránil. Teď si musím poradit sám.“ Přestal nad tím přemýšlet a začínal se věnovat své práci. Uplynulo čtrnáct dní a kolona s královským soudcem dorazili do Prahy. Když dorazili na místo, Hynek a kat Matyáš byli převezeni do žaláře a tam čekali na příchod samotného krále. Vojáci později pro ně přišli a vedli je před krále. Hynek byl spoutaný v provazech, jen s sebou škubal. Král se na ně podíval a poručil jim: „Uklońte se, když stojíte před samotným králem!“ Kat Matyáš se uklonil a

pozdravil, za to Hynek nikoliv. Král na něho pohlédl a ptal se: „Asi jsi zbojník, že? Ukloň se, nebo asi neznáš krále?“ Hynek se uklonil, pak poznamenal: „Já jsem pána Lotyhausu otrávil, ale jednal jsem na příkaz svého pána z Ciezsyna.“ „Ano, všechno už vím. Královský soudce mi oznámil, že tě odsoudil k žaláři, ale pokud splníš úkol, Hynku, žaláři se vyhneš i ten tvůj společník kat Matyáš.“ Hynek na něho pohlédl a ptal se: „A co to má jako být, králi?“ „Jde vidět, usmál se král, : že asi nevíš, jak se máš chovat k samotnému králi. Když jsi u krále, vždy ho oslovuj Vaše veličenstvo, nebo výsosti. Ale jde na první pohled, že jsi veliký silák, Hynku. Vyzkouším si tě.“ Hynek se usmál a ptal se: „A čem, Vaše výsosti?“ „Na nádvoří mého hradu jsou dva nejsilnější muži, jsou to velice silní kováři. Pokud je zdoláš, vyhneš se žaláři a máš před sebou vojenskou kariéru.“ Hynek se usmál a poručil vojákům: „Sundejte mne z provazů!“ Vojáci se podívali na krále, ten jen přikývnul. „Tak jdeme ven a já ti ukážu, jak jsem se pral s havíři.“ Král se usmál a podotkl: „Jak vidím, asi bude mezi námi panovat shoda. Jdeme tedy na nádvoří.“ Společně vyšli ven, král zavolal dva nejsilnější kováře a rozkázal jim: „Máte za úkol složit silného Hynka. Pokud Hynek vyhraje, má svobodu a vojenskou kariéru má jistou. „Dva silní kováři se na něho podívali, pak se na něj vrhli. Hynek z nich neměl žádný strach, pustil se do nich. Boj to byl velice tvrdý. Jeden silný kovář jej udeřil do obličeje, Hynek se rozplácl na zemi, ten se ale nedal, rychle se postavil. Pohlédl na krále a usmál se: „To nic nebylo. Teď sleduj, budu se prát.“ Opět se vrhnul na jednoho kováře, ovalil jej pěstí tak, že byl ihned omráčen. Druhý silný kovář v rukou držel řetězy a usmál se: „Tak pojď. Mého kamaráda jsi složil, ale mne nesložíš!“ Přišel k Hynkovi a snažil se jej zasáhnout svými řetězy, ale Hynek vždy uskočil. Pak zachytil jeho řetězy, tahal jej k sobě a ovalil druhého kováře po hlavě, na místě se svalil a byl také omráčen. Král se podíval na Hynka, podivil se a pravil: „Bravo, Hynku, vybojoval jsi si svobodu.“ Hynek si oddychl a ptal se: „Jsem volný?“ „Ano, Hynku i tvůj přítel Matyáš, ale pod tou podmínkou. Nastoupíš do mého královského vojska. Neboj se, o hladu a žízní nebudeš a ještě si vyděláš nějakou tu zlatku. Jmenuji tě kapitánem svého královského vojska! Takové muže, jako jsi ty potřebuji. Budeš mít své bydlení a

můžeš velet mému vojsku. Bereš to?“ Hynek na něho vypoulil oči a ptal se: „A to bude všechno?“ „Ano, Hynku, bude to všechno. Budeš se mít u mne velice dobře.“ Hynek se hrdě postavil, pohlédl na ostatní vojáky, pak přišel ke králi, uklonil se a promluvil: „K službám, Vaše výsosti.“ Král byl spokojený, že jeho nabídku přijal. Kat Matyáš jen dal hlavu dolů a pomyslil si: „Tak, Hynek už má své živobytí jisté. A co já?“ Král se podíval na kata Matyáše a ptal se: „A co umíš ty, Matyáši?“ „Já jsem kat, ale zároveň i kovář, Vaše výsosti.“ „Dobře. Jmenuji tě královským kovářem.“ „Děkuji, Vaše výsosti.“ To se ale nelíbilo královkému soudci, přišel ke králi a promluvil: „Vaše výsosti, pokud vím, tak ti dva jsou obžalováni. Hynek otrávil pána Lotyhausu a kat Matyáš u sebe přechovával testament.“ „V tom máš pravdu, potvrdil král, : ale nezapomínej, že ti dva jednali na příkaz pána z Ciezsyna. Rozhodl jsem tak. Nebo se ti nelíbí mé rozhodnutí, královský soudče?“ „To je v pořádku, Vaše výsosti. Ty jsi král a tvé rozhodnutí respektuji s největší úctou, Vaše Veličenstvo.“ „Tak to jsem opravdu rád. Ukaž katovi Matyášovi, kde bude vykonávat práci kováře a já jdu s Hynkem k vojákům.“ Královský soudce se usmál a vedl kata Matyáše ke královským kovářům. Matyáš už tam konečně dorazil, podíval se na velikou kovárnu a usmál se: „No né, tohle je ale veliká dílna! Tady se mi bude pracovat jedna radost!“ „Spokojený?“ Ptal se jej královský soudce. „Ano, jsem spokojený, Vaše milosti.“ Královský soudce jen přikývl, poplácal jej po rameni, usmál se a rozloučil se s ním. Král přivedl Hynka k vojákům, sjednotil své vojsko a oznámil: „Já, král jsem se rozhodl, že Hynek je váš novým kapitánem královského vojska! Poslouchejte ho! Je to veliký silák!“ Vojáci jen přikývli, později se rozešli do svých příbytků. „Jdi si pro vojenský mundúr a pak přijď za mnou!“ Poručil mu král. Hynek jen přikývnul a utíkal ke královským švadlenám. Přišel ke švadlenám a nechal si na sobě změřit vojenský mundúr, byl si tak trochu nejistý a dával si otázky: „Dělám dobře, nebo ne? To je jedno. Vyhrál jsem a raději budu na vojně, než sedět někde v žaláři o chlebě a vodě.“ Později byl už oblečený a kráčel za samotným králem. Král se na něho podíval a pravil: „Jdi ke svým vojákům a druhý kapitán ti vysvětlí, co budeš dělat. Snaž se, aby jsi neudělal královskému vojsku ostudu. Ne, aby

tě napadlo od královského vojska zběhnout, trest by tě neminul. Přišel by jsi o hlavu, Hynku. Jdi.“ Hynek se jen uklonil a rychle běžel za vojáky. Kat Matyáš byl v královské kovárně, dobře se tam zabydel a seznamoval se se zdejší dílnou. Za ním přišel královský soudce, podíval se na něho a promluvil: „Já vím, že jsi rád, že se ti nic nestalo. Ale, kdybych byl králem, nechal bych tě ztrestat. Tebe bych ztrestal mírným způsobem, ale Hynka tvrdším způsobem. Tenhle chlap se mi vůbec nelíbí, ale co mám dělat? Když král takhle rozsoudil, tak nezbývá nic jiného, než ho respektovat. Pokud vím, tak Hynek má toho na svědomí dost, kate Matyáši.“ „To ano, Vaše milosti, ale oba jsme jednali na pánův příkaz.“ „Já to vím. No, jdi si po své práci. Doufám, že se nehodláš vrátit do Karvy, že?“ „Ne, Vaše milosti. Co bych tam dělal? Kovárnu i katovnu jsem daroval kováři Andrejovi. Ten si už asi určitě libuje ve své nové dílně.“ „Dobrý člověk je ten Andrej, kate Matyáši?“ „Ano, královský soudče. Hynek ho několikrát ochránil před lupiči. Hynek byl postrachem Karvy. Nikdo ho neporazil. Umí se dobře prát. Andrej byl jen dřevorubec a topič v zámku, ale naučil jsem ho kovařině. No a teď je mistrem svého řemesla.“ „To je dobře, kate Matyáši. Tak už jdi pracovat.“ Kat Matyáš se mu uklonil, rozloučil se s ním a kráčel ke kovadlině. Královský soudce pak kráčel za vojáky, spatřil Hynka, přišel k němu a tiše mu pověděl: „Pohlídám si tě, Hynku. Škoda, že nejsem král, jinak bych tě tvrdě ztrestal. Nelíbíš se mi, ale co můžu dělat? Královský rozkaz je královský rozkaz.“ Hynek se na něho podíval a odvětil: „Jděte si po své práci, já se tady musím věnovat svým vojákům, Vaše milosti.“ Královský posel se na něho zamračil a pomyslil si: „Sotva se stal kapitánem a už se čepýří jako kohout.“ Přišel k sobě, nic neřekl a opustil jej. Přišel za králem, uklonil se a oznámil: „Vaše veličenstvo, rozmysli se ještě s tím Hynkem. Ten chlap se mi nelíbí.“ „Královský soudče, nelíbí se ti můj rozsudek? Neboj se, Hynka mám pod kontrolou a myslím si, že se na vojně pořádně vyřádí a pak bude sekat dobrotu. Vojna zkrotila mnoho bouřlivých mužů a za pár dní bude jako vyměněný. Věř tomu.“ Královský soudce už nic neřekl, uklonil se a opustil krále. Král vykoukl z okna, sledoval Hynka a pomyslil si: „Myslím si, že dělám

dobře. Hynek zkrotne. Moc dobře vím, že vojna převychove každého.“

35. KAPITOLA... PÁN Z CIEZSYNA A JEHO NÁVŠTĚVA

Uplynulo několik dní, v Karvě byl klid, nový dřevrubec a topič se staral o teplo v zámku, pán z Ciezsyna vyčkával svého posla. Podíval se z okna a pomyslil si: „Myslím si, že by pán z Landeku a cikánský baron by měli dorazit.“ Odstoupil od okna, neboť zahlédl posla, vešel do návštěvní místnosti a vyčkával na něho. Posel k němu dorazil a oznámil: „Vaše milosti, dorazil jsem k pánovi z Landeku a k cikánskému baronovi. Cestou mne přepadli vlci, ale unikl jsem jim.“ „Dobře, tvá cesta mne nezajímá, podotkl pán, : co říkali páni?“ „Říkali, že dorazí zítra k večeru. Byl jsem i za pánem z Pragu.“ „Ještě jedno slovo o pánovi z Pragu, bude zle!“ Okřikl ho. „Já vím, že to nebyl pán z Pragu, ale Cornelie, Vaše milosti, ale byl jsem tam a ptal jsem se ho, jestli by se nechtěl zúčastnit panských her. Řekl mi, že nemá zájem a poslal mne pryč. Divný je to pán, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se usmál a pověděl: „Tušil jsem to. Pán z Pragu žije na jihu Moravy a s ostatními se nestýká. Má jen rád svou vědu a své knihy. Ale k věci posle. Jak páni dorazí, tak zajdi za kovářem Andrejem a řekni mu, ať udělá nové luky a kuše. Alespoň čtyři.“ Posel jen přikývnul, uklonil se a opustil pána. Gražena se vrátila z tržiště, v rukou svírala košík plné zeleniny a smála se: „Byla jsem v kostele za farářem, ale on tam nebyl, byl tam jen Mario. Mám zprávičky o Hynkovi a katovi Matášovi.“ Kuchařky k ní přišli a už se vyptávaly, co je s nimi. To zajímalo i samotného pána, přišel k nim a ptal se Graženy: „Kde jsou ti dva a jak skončili?“ Gražena se náhle cítila velice důležitou a odvětila: „Hynek je v královském vojsku, porazil prý dva nejsilnější muže a stal se kapitánem královského vojska. Kat Matyáš se stal královským kovářem. A vy pane, vy máte zákaz pořádat panské hry. Lidé to o vás říkají a údajně jste vypadl z královské přízně.“ To se pánovi nelíbilo, zašklebil se a pravil: „Graženo, jdi si po své práci a starej se sama o sebe.“ Pak pohlédl na kuchařky a poručil: „Zítra mám panskou návštěvu, takže k obědu a k večeři uvařte bažanty!“ Kuchařky jen přikývly a začaly se činit. Mezitím Andrej byl v

kovárně, podkovy a šípy už měl vyrobené, jen chodil kolem nich a chlubil se se svými výrobky. Za ním přišel posel a oznámil mu, že má vyrobit čtyři luky a kuše. Andrej se na něho podíval a pravil: „To bude trvat tak týden, než to vyrobím. Ale udělám to. Řekni pánovi, že to bude stát padesát zlatých. Budou kvalitní.“ Posel jen přikývnul, rozloučil se s ním a opustil jej. Andrej přišel za kuchařkou Magdou a oznámil: „Tak a mám práci.“ „Jakou?“ Ptala se. „Musím pro pána z Ciezsyna vyrobit čtyři luky a čtyři kuše.“ „Svedeš to, Andreji?“ „Jistě, na tom není nic těžkého. Za týden to budu mít vše hotové, neboj se. Budeme mít padesát zlatých. Pán pak zaplatí.“ Kuchařka Magda se usmála a pravila: „Jsem ráda, že tě mám. Mám tě ráda, Andreji.“ „Já tebe také.“ Na zámku hraběte Bartoloměje byl klid, kapitán Matěj se staral o vojáky a Ondřej kontroloval celý zámek, ale něco se přece jen změnilo. Služka Cornelie byla těhotná, sáhla si na své břicho a pověděla: „Tak můj maličký, tvůj tatínek se činí. Jde vidět, že se narodíš na zámku.“ Za ní přišla Jola a oznámila: „Cornelie, máš jít za Jeho milostí hrabětem Bartolomějem.“ „Už jdu, Jolo.“ Vstala a kráčela za ním. Hrabě na ní čekal ve své knihovně a pobídl jí: „Posaď se, něco ti povím, Cornelie.“ „Co to bude, Vaše milosti?“ “Minule jsem ti říkal, že se o tebe a o Ondřeje postarám. Své slovo jsem splnil. S Ondřejem si promluvím později, ale nejdříve si promluvím s tebou, Cornelie.“ Cornelie se posadila na židli a čekala, co chce Jeho milost hrabě Bartoloměj říci. V knihovně nastalo hrobové ticho, pak spustil: „Já jsem se rozhodl, že ti přenechám jeden šenk a jeden mlýn. Vy dva neumíte dělat nic, jen budete dohlížet na své majetky, to znamená, že budete kontrolovat, jak vše chodí. Jen mi budete odvádět několik zlatek, jako daň, souhlasíš, Cornelie?“ „Souhlasím, Vaše milosti. Ani nevíte, jak jsem za to ráda. Děkuji.“ „Má to ale jednu podmínku.“ „Jakou, Vaše milosti?“ „Takovou, že si mohu potom pochovat v rukou tvé maličké a za další, ke mne přijede má příbuzná, je to hraběnka, ale nemusíš se jí bát. Vše už ví, takže vám pomůže s výchovou tvého dítěte. To víš, děti nemám a chtěl bych z něho udělat pána.“ Cornelie se usmála, bylo jí štěstím do pláče, ale ihned souhlasila. „Jdu ihned za Ondřejem a řeknu mu to.“ „Jen jdi, Cornelie.“ Usmál se hrabě Bartoloměj. Mezitím v Karvě byl klid, Otakar se staral o zámek, pak

navštívil šenk, posadil se na lavici a požadoval víno. Šenkýř mu podal víno a popřál mu dobré pití. Havíři seděli také v šenku a bavili se o všem možném.“ V tom do šenku vešla i stará Gražena a také si poručila víno. „A hele, kdo to k nám přišel? Nejslavnější drbna z karvského zámku!“ Ozval se jeden havíř. „Nechej si ty řeči. Mám zprávičky.“ „Jaké, ptal se šenkýř, : řekni nám to a máš ode mne číši vína zdarma. Jaké?“ „Jenom jednu číši? Myslela jsem, že mám džbán.“ „Podle toho, co máš za zprávičky.“ Usmál se šenkýř. „Mám zprávy o katu Matyášovi a o Hynkovi.“ Odpověděla v klidu Gražena. „Dobrá, máš u mne džbán vína. Tak nás nenapínej a řekni nám to už konečně.“ Stará Gražena se napila vína, v ten okamžik se cítila velice důležitě. A věděli to i havíři, bez ní by asi Karva snad ani nežila. „Dozvěděla jsem se něco o katovi Matyášovi a o Hynkovi.“ Pravila znovu. „Tady máš džbán vína a mluv. Moc nás to zajímá.“ Usmál se šenkýř a na stůl jí položil džbán vína. „Hynek složil test odvahy a síly.“ Usmála se Gražena. „Hynek, ptal se mohutný havíř, : ten lump není zavřený?“ „Ne, král mu dal milost, ale pod tou podmínkou, že bude sloužit královskému vojsku. Dva silní kováři se na něho vrhli a Hynek je oba složil. Je prý kapitánem královského vojska a prý seká dobrotu. Už prý není, tak jako býval kdysi dříve.“ „Hm, podotkl havíř, : já jsem myslel, že Hynek si odpykává trest. Ale musím uznat, tenhle chlap je velice silný a nikdy jsem ho nedokázal porazit. Je velice silný. Ale divím se, že ho král neztrestal. A jak dopadl kat Matyáš, Graženo?“ „Kat Matyáš je královským kovářem a má se čile k světu. Král jim dal milost.“ „Ale proč?“ Ptal se jí šenkýř. Gražena se usmála, opět se napila vína a odvětila: „Protože Hynek a kat Matyáš jednali na příkaz Jeho milosti pána z Ciezsyna. Pán z Ciezsyna byl odsouzen. Nesmí pořádat panské hry, pokud bude pořádat, musí zaplatit až tisíc zlatých a ještě vypadl z jeho přízně. Řekla jsem to pánovi do očí a on mne vyhnal na trh.“ Šenkem se ozýval smích havířů, pak si všichni připili. Na další den do Karvy přijel pán z Landeku a cikánský baron, mířili přímo do zámku. Otakar otevřel bránu a uvítal je: „Vítám vás, Vaše milosti.“ „Nový správce? Myslel jsem, že je to Hynek. Už jsem si na něho zvyknul, ale co. Je pán z Ciezsyna doma?“ „Ano, Vaše milosti pane z Landeku. Je v jídelně. Račte dál.“ Pán z Landeku vešel dovnitř,

přišel do jídelny a posadil se za stůl. Také i cikánský baron následoval jeho příklad. Pán z Ciezsyna se na něho podíval a podotkl: „Tak, urození páni. Nejdříve mi řekněte, co si o mne myslíte a pak se dostaneme o kus dál.“ Pán z Landeku se usmál a ptal se: „No, nadarmo jsi nás nevolal, že? Kdy začnou panské hry, Vaše urozenosti pane z Ciezsyna?“ „Můžeme to rozjet zítra. Luky a kuše máme, šípy také. Kovář Andrej dělá pro nás nové luky, kuše a šípy.“ Cikánský baron se zasmál, nalil si do číše víno a pravil: „K čertu s králem! Pokud vím, tohle území je naše! Ať žijí panské hry!“ Všichni páni si připili a zasmáli se. Gražena se na ně podívala a ozvala se: „Ale Vaše milosti, vy máte přece panské hry zakázané.“ „Graženo, usmál se pán z Ciezsyna, : kuchařky mi řekly, že jim chybí zelenina. Jdi raději na trh a kup zeleninu a od cesty si dej kyselé jablíčko. Tohle ti jen prospěje. Odchod!“ Gražena už pochopila, že se s ní bavit nechce, uklonila se a opustila je. „Takhle se to dělá. Taktně a slušně se jí zbavit.“ Zasmál se pán z Ciezsyna a už začínal plánovat panské hry. Pán z Landeku se usmál a pravil: „Vaše milosti pane z Ciezsyna, možná, že je dobře, že jste se zbavil pána Lotyhausu, ale k věci. Kdy chcete ty panské hry rozjet?“ „Co nejdříve, Vaše milosti pane z Landeku. Co nejdříve. Musím ale počkat na nové luky a kuše. Kovář Andrej to má vše na starosti.“ „A kde skončil Hynek, Vaše milosti pane z Ciezsyna?“ Ptal se jej pán z Landeku. „Hynek byl odsouzen a poslán do Prahy, také i kat Matyáš. Od Graženy jsem se dozvěděl, že Hynek je kapitánem královského vojska a kat Matyáš je královským kovářem. Mne byl také vyměřen trest, pane z Landeku.“ „Jaký?“ „Že nesmím pořádat panské hry, pokud je budu pořádat, tak zaplatím tisíc zlatých a může se stát, že mohu přijít i o Karvu. Ale myslím si, že k tomu nedojde.“ „To jistě, že ne, pane z Ciezsyna. Musíme se domluvit na panských hrách. A to tím způsobem, že musíme ustanovit jasná pravidla. Můžeme zase hrát od začátku. Bude to zajímavější.“ Cikánský baron se divně zatvářil a poznamenal: „Budeme si muset dávat pozor, aby nás havíři neviděli, že pořádáme panské hry. Určitě to známe všichni. Jsou všichni v šenku a baví se o nás.“ „No co, usmál se pán z Landeku, : že jsme na normálním honu. Ale dávat si musíme pozor na jednu osobu z Lotyhausu.“ „Jaká osoba?“ Ptal se pán z Ciezsyna. „No přece na tu

tvou slavnou drbnu Graženu. Pokud vím, tak ta klevetami doslova žije.“ „Jak se vrátí, upozorním jí na to. V opačném případě jí vyhodím a je to. Já se jí nebojím. S takovým služebnictvem jsem hotový jedna dvě.“ Všichni se tomu zasmáli a připili si na panské hry. Gražena se vrátila z tržiště a ihned běžela do kuchyně. Kuchařky se na ní dívaly, jedna se z nich zeptala: „Co to je, Graženo?“ „Ani se neptej, kuchařko.“ „Tak mluv! Co se stalo?“ „Páni sem dorazili. Pán z Landeku a cikánský baron.“ „No a?“ „Budou pořádat panské hry. Král jim to zakázal, ale vypadá to, že hodlají porušit královský příkaz. Víš, co to znamená?“ Kuchařka jen zakroutila hlavou a pomyslila si: „Moc tomu nerozumím, pořád jsem v kuchyni.“ Přišla k sobě a zeptala se Graženy: „Co to zmanená?“ „Že Jeho milost pán z Ciezsyna může zaplatit až tisíc zlatých nebo může přijít o Karvu. Slyšela jsem to od královského soudce. Z toho mám strach? Co budeme dělat, až se to provalí?“ Kuchařka na to nic neřekla, jen pokrčila svými rameny a věnovala se dál svému vaření. Gražena nic neřekla, dala hlavu dolů a kráčela do šenku, ale cestou zámkem jí zastavil pán z Ciezsyna a upozornil jí: „Pokud něco řekneš o panských hrách, vyhodím tě, Graženo. Vím, že tě zajímají jen klevety, ale to mne vůbec nezajímá. Zajímej se o cokoliv, jen ne o panských hrách. Doufám, že si rozumíme, že?“ Gražena se jej polekala, jen se zmohla na jedinou větu: „Ano, Vaše milosti.“ „Tak a teď můžeš odejít, Graženo.“ Gražena se jen uklonila a odkráčela na trh. Pán z Ciezsyna se usmál, podíval se na pána z Landeku a prohodil: „Tak, myslím si, že je s tím seznámena. Jdeme do mé pracovny a tam to konečně probereme.“ Všichni jen přikývli a následovali pána z Ciezsyna do pracovny. Když usedli ke stolu, pán z Ciezsyna poručil služce, aby donesla džbán vína. Služka jen přikývla, za nedlouho donesla džbán vína, uklonila se a opustila je. Pán z Ciezsyna, rozlil víno do třech číší a oznámil: „Jako prvně by jsme mohli hrát o louky a lesy. Myslím si, že by to bylo rozumné. Každý z nás musí ulovit tři bažanty a tři koroptve. Myslím si, že je to dobrý nápad, urození páni.“ Cikánský baron se usmál a poznamenal: „Dobře, já s tím souhlasím. Ale kde je písař? Měl by tu už být.“ Za nemalý okamžik přiběhl písař, omluvil se za zpoždění a posadil se na své místo. „No, jak víte urození páni, oznamoval pán z Ciezsyna, : tak

pán z Pragu chybí. Byla to služebná Cornelie, která se vydávala za pána z Pragu, takže jsme jen tři.“ „To ano, usmál se pán z Landeku, : ale musím uznat, že Cornelie byla v honu velice dobrá. Chybí nám do počtu. Ale co. Jsme tři a tři klidně stačí.“ Všichni se opět tomu zasmáli a už začali plánovat zítřejší panské hry. Služebnictvo v celém zámku Lotyhaus bylo velmi nervózní. Mezitím v šenku byla velice bouřlivá debata, byla tam totiž stará Gražena a zmínila se o panských hrách. Šenkýř jí dal číši vína a podotkl: „Tohle nemůže dobře skončit. Myslím si, že urození páni moc riskují. Z toho začínám mít veliký strach.“ „Jak jde vidět, pověděla Gražena, : tak se páni ničeho nebojí. Asi se nebojí králova hněvu.“ Havíři jen přikyvovali, dávali si víno a pak se bavili o své robotě. Gražena se usmála, pohlédla na šenkýře a pravila: „Pán z Ciezsyna mi pohrozil. Pokud se zmíním o panských hrách, tak mne vyhodí. No co, půjdu jinam, pokud mne ze svých služeb vyhodí. Třeba k hraběti Bartoloměji.“ „On tě nevyhodí, usmál se šenkýř, : myslím si, že je na tebe zvyklý. Co by bez tebe dělal? Myslím si, že tě nutně potřebuje, protože by jsi bez klevet nežila.“ „No dovol, napomenula ho Gražena, : já náhodou vím více věcí, než ty, šenkýři. Jsem v zámku velice důležitá osoba.“ Havíři na ní pohlédli a začali se hlasitě smát. Gražena si jich vůbec nevšímala, napila se vína a pak se urazila: „Tak já jdu! Asi mne nemusíte! Naposledy jsem tady byla!“ „No tak se neurážej, usmál se provinile šenkýř, : za to ti dám dvě číše vína zdarma a vše je prominuto, že?“ „Máš štěstí, že nikam nespěchám, šenkýři.“ Zasmála se Gražena a přijala šenkýřovo pozvání. Šenkýř se jejím chováním upokojil a zasmál se. Mezitím na zámku hraběte Bartoloměje byl veliký klid. Ondřej s Cornelií byl na honu a s polečně lovili bažanty a koroptve. Hrabě Bartoloměj byl ve svém zámku ve své pracovně a pročítal si svou oblíbenou knihu. Vše probíhalo, jak má být, klidný a nerušivý život, až na Karvu.

36. KAPITOLA... PANSKÉ HRY OPĚT V PLNÉM PROUDU

Uplynulo několik dní, páni ještě nezahájili své panské hry, jen plánovali a chystali se na své hony. Kovář Andrej už měl vyrobené luky, kuše a šípy, jen vyčkával na správce Otakara, až k němu dorazí. Za nemalý okamžik k němu dorazil, zaklepal na vrata a vyčkával. Andrej mu otevřel a ptal se: „Ahoj, co si žádáš, Otakare?“ „Ahoj, Andreji. Žádám luky, kuše a šípy pro pány. Máš?“ „Jistě, pojď dál, ale nevím, jestli to vše uneseš.“ „Nevadí, pošlu pacholka pro kočár a ten jej doveze. Naložím na kočár a jedu opět za pány.“ Andrej se podíval na jednoho pacholka a poručil mu: „Zajdi k zámku a řekni vojákům, aby ti půjčili povoz s koňmi!“ Pacholek jen přikývl a utíkal k zámku. Otakar vešel dovnitř, posadil se za stůl a prohodil: „Páni zase budou hrát ty své hry. Dneska se o tom právě bavili.“ „Kdo je v zámku?“ Ptal se jej Andrej. „Pán z Ciezsyna, pán z Landeku a cikánský baron. Měli hrát na druhý den, jak oba přijeli, ale rozhodli se jinak. Budou hrát i přes králův zákaz. Mne se to moc nelíbí.“ Andrej mu nalil do číše víno a podotkl: „Mne je to jedno. Já se do nich nepletu. Tak mne to kdysi učíval kat Matyáš. A řídím se podle toho, Otakare. Mám svou ženu, kovárnu, budu mít se ženou dítě a robotu mám jistou. Co mi chybí? A já si myslím, že by jsi to měl udělat to samé, Otakare.“ „Asi máš pravdu. Jedna kuchařka z kuchyně se mi líbí. Je sama a pořád mluví, že by se ráda zamilovala.“ „Tak na co čekáš, Otakare? Chop se příležitostí, než ti jí někdo vezme. „Za nemalý okamžik k Andrejovi přišel pacholek i s povozem, pomáhal Otakarovi na povoz skládat šípy, luky a kuše. „Řekni pánovi, že to bude stát padesát zlatých.“ Připoměl Otakarovi Andrej a usmál se. „Neboj se, Andreji, ještě dnes dostaneš peníze. Pacholek ti je sám donese.“ Nasedl na koně a s povozem cválal k zámku. Andrej se vrátil do svého stavení, přišel za kuchařkou Magdou a pravil: „Uprav se, vyrazíme na trh. Za chvíli pacholek nám donese padesát zlatých. Postavil jsem ohradu, tak si koupíme dvě kozy, jednu krávu a ještě nám něco zbyde.“ Kuchařka Magda se zaradovala, objala svého muže a s radostí řekla: „Jsem ráda, že tě

mám, Andreji. Hodného a pracovitého muže jsem si vždy přála.“ Andreji jí políbil a usmál se na ní. Nastal další den, páni seděli v pracovně a čekali na písaře, až dorazí. Když přišel, omluvil se, posadil se na židli a vyčkával na příkazy pána z Ciezsyna. Pán z Ciezsyna se usmál a poručil mu: „Piš. Já, pán z Ciezsyna, pán z Landeku a cikánský baron jsme se dohodli na panských hrách. Ulovit pět bažantů a pět koroptví, v sázce jsou louky a pole.“ Písař dopsal a utřel si na čele pot. Cikánský baron uchopil číši s vínem a prohodil: „Měli by jsme se na to napít, urození páni. Myslím si, že to bude stát za to.“ Písař se na něho podíval a odvážil se promluvit: „Ale co na to řekne královský soudce, Vaše milosti?“ „Písaři, napomenul jej cikánský baron, : ten teď tady není a doufám, že nehodláš jít za ním a vše mu říci. Pokud to uděláš, stihne tě krutý trest, písaři.“ Písař nic neřekl, dal hlavu dolů a omluvil se. Pán z Ciezsyna se usmál a pravil: „Podepsali jsme dohodu, připijeme si a pak vyrážíme na náš oblíbený hon. Urození páni, a naše zdraví a na náš vydařený hon!“ Ostatní uchopili své číše a připili si. Později vyšli ze zámku, naskočili na své koně a uháněli ke karvským lesům. Písař za nimi zavřel dveře a řekl si pro sebe: „Myslím si, že páni nedbají na příkaz samotného krále. Tohle nemůže dobře skončit. Myslím si, že se tady v Karvě bude něco dít.“ Jedna služka jej slyšela a promluvila: „Já si myslím, že se tady nic nestane. Pokud král zjistí, že opět hrají panské hry, zaplatí tisíc zlatých a stejně budou hrát. A že by přišli o Karvu? Myslím si, že nepříjdou. Pokud vím, páni tady jsou odjakživa a my je musíme poslouchat a sloužit jim. Jiná možnost není.“ „Třeba máš pravdu, přikývl písař, : možná že páni budou i nadále hrát. Ale mám strach. Co bude pak s námi, když pán z Ciezsyna prohraje vše?“ „Já nevím, písaři.“ Povzdychla si služka a kráčela do komnaty utírat prach z různých sošek a okrasných předmětů. Písař nic už neříkal, raději odkráčel do své komnaty a tam čekal až do večera, dokud se páni z honu nevrátí. K zámku hraběte Bartoloměje na koni přicválal jeden voják, seskočil z koně a vběhl do zámku. Všiml si jej kapitán Matěj a ptal se: „Co tady pohledáváš? Neumíš se ohlásit?“ Voják se jej polekal, omluvil se a oznámil: „Potřebuji mluvit s Jeho milostí hraběte Bartolomějem. Zavoláš mi ho? Je to důležité!“ Kapitán Matěj přikývl a šel za

hrabětem Bartolomějem. „Co se děje a kdo tě sem posílá?“ Ptal se hrabě Bartoloměj později vojáka. „Odpusťte Vaše milosti, ale mám pro vás zprávu.“ „Jakou, vojáku? Mluv.“ „Páni se sešli. Pán z Ciezsyna, pán z Landeku a cikánský baron a opět pořádají panské hry. Dneska jsou na honu, Vaše milosti.“ Hrabě Bartoloměj se na něho podíval, otázal se: „Jsi si opravdu jistý, vojáku?“ „Ano, Vaše milosti. Páni jsou dnes na honu a loví koroptve a bažanty a hrají o lesy a louky.“ „Dobrá, můžeš odejít. Já tam za nimi pojedu a zkusím jim to rozmluvit. V opačném případě uvědomím samotného krále. Děkuji za zprávu vojáku.“ „Není zač, Vaše milosti.“ Hrabě mu dal za zprávu tři zlatky a poslal jej pryč. Posadil se na židli a pomyslil si: „Tak, páni neuposlechli královský rozkaz. Budu tam muset jít. Ale až zítra. Dnes je nebudu hledat někde po karvských lesích. Zítra navštívím Karvu a zkusím jim to rozmluvit.“ Za ním přišla Jola a ptala se: „Kdo to byl, Vaše milosti?“ „Jeden voják a oznámil mi, že páni opět pořádají panské hry. Dneska za nimi nejedu, ale zítra pojedu do Karvy a vážně si promluvím s pánem z Ciezsyna.“ Jola dala hlavu dolů a zamyslela se. „Copak se stalo, Jolo?“ Ptal se jí hrabě Bartoloměj. „Nic, Vaše milosti. Jen jsem si vzpomněla na život v Karvě. Jak jsem kdysi žila? Jen jsem pila víno a nic jiného. Pak to dopadlo tak, že se mne Hynek snažil zabít.“ „To už neřeš, Jolo, je to pryč. Jsi u mne a nic ti nehrozí. Jen se uklidni.“ Jola se uklidnila a šla si po své práci. Za nemalý okamžik z honu přišel Ondřej s Cornelií a chlubili se svými úlovky. „Výborně, usmál se hrabě Bartoloměj, : máme bažanty. Zaneste je do kuchyně a ty Ondřeji, ty přijď za chvíli za mnou.“ „Dobře, Bartoloměji, za chvíli jsem u tebe.“ Cornelie se podívala na Ondřeje a ptala se: „Co hrabě může po tobě chtít, Ondřeji?“ „Nevím, to se dozvím. Jdi se zatím umýt a já ti pak řeknu.“ Cornelie jej políbila a odcházela do své komnaty se umýt. Ondřej přišel za pánem a ptal se: „Co jsi potřeboval, Bartoloměji?“ „Posaď se. Zdá se, že pojedeme zítra do Karvy.“ „Jak to? Stalo se něco?“ „Ano, Ondřeji. Za mnou byl voják a oznámil mi, že páni opět pořádají panské hry. Pán z Ciezsyna, pán z Landeku a cikánský baron. Zdá se, že porušili královský příkaz.“ Ondřej se na něho podíval a s tichým hlasem promluvil: „Já bych tam našel. To ať si lidé vyřídí s nimi sami. Nebo já nevím, ale pochybuji, že páni tě

uposlechnou.“ „Hm, přikývl hrabě Bartoloměj, : máš pravdu, ale stejně se do Karvy zítra podívám. Ty tam půjdeš se mnou. S nimi si o tom popovídám a pokud neuposlechnou, napíši samotnému králi. Myslím si, že král něco udělá.“ Ondřej sice tomu moc nevěřil, ale jen přikývl. Když se schylovalo k večeru, páni se už konečně vraceli z honu, byli velmi unavení, ale za to v dobré náladě. Správce Otakar je uvítal a poručil služkám, aby pro pány připravily dobrou večeři. Páni se upravili, usedli ke stolu a začali si pochutnávat na chutné večeři. Když pojedli, odebrali se do pracovny, usedli na své oblíbené židle a vyčkávali na písaře. Písař k nim přišel, uklonil se a posadil se na židli. Pán z Ciezsyna promluvil jako první: „Ulovil jsem čtyři bažanty a pět koroptví. Pátý bažant mi bohužel uletěl.“ Cikánský baron se usmál a pochlubil se: „Já mám plný počet úlovků. Pět bažantů a pět koroptví. Asi jsem vyhrál louky a lesy.“ Pán z Landeku se zamračil, podíval se na své úlovky a pravil: „Já nic moc. Tři bažanty a dvě koroptve. Prohrál jsem, urození páni.“ Pán z Ciezsyna se podíval na cikánského barona a poznamenal: „No, jde vidět, že jste opravdu vyhrál, cikánský barone. Blahopřeji k dnešnímu lovu.“ „Děkuji vám, pane z Ciezsyna. Jsem vaší gratulaci velice poctěn.“

37. KAPITOLA... PANSKÉ HRY POKRAČUJÍ ZÁVĚR

Cikánský baron se hrdě zatvářil a poznamenal: „Vypadá to, že jsem vyhrál lesy a louky, pane z Ciezsyna.“ „To ano, cikánský barone, gratuluji. Zítra bude opět hon a každý z nás musí ulovit jednoho muflona a jednu srnu. Hrát se bude o úrodná pole a mlýny.“ „Souhlasím, ozval se pán z Landeku, : dorovnávám a příjmám výzvu.“ Písař se podíval na pány a ptal se: „Mám psát?“ „Ano, odpověděl pán z Ciezsyna, : já, pán z Ciezsyna jsem ulovil čtyři bažanty a pět koroptví, pán z Landeku ukořistil tři bažanty a dvě koroptve a cikánský baron ulovil pět bažantů a pět koroptví. Cikánský baron vyhrává louky a lesy. Zítra se hraje o úrodná pole a mlýny. Každý z nás musí ulovit jednoho muflona a jednu srnu.“ Písař dopsal, polknul, byl tak trochu nervózní. Pán z Ciezsyna si jej všimnul a otázal se: „Co ti je, písaři?“ „Nic, jen jsem tak trochu nervózní. Bojím se, až se to dozví král.“ „Král se nic nedozví. A pokud ano, není se čeho bát. To už si s králem vyřídíme sami. Ty dělej to, co máš.“ Napomenul jej pán z Ciezsyna a usmál se. Ostatní páni se později podepsali na svitek, odkráčeli do jídelny a opět se začali věnovat své večeři. Správce Otakar se na pány podíval a pomyslil si: „Doufám, že ty hry dobře dopadnou. Nechtěl bych přijít o službu. Tuto službu zrovna teď potřebuji.“ Páni konečně povečeřeli, domluvili se, že na hon vyrazí až po poledni. Rozešli se do svých komnat a ulehli ke spánku. V kuchyni se ještě svítilo, kuchařky vařily pro pány snídani a oběd zároveň. K nim přišel Otakar, posadil se na židli a promluvil: „Tak se mi zdá, že si páni nedají říci. Co když se to král dozví? To bude zle.“ „Já nevím, co si mám o tom myslet, pověděla jedna kuchařka, : ale já se do toho nepletu. Také se toho bojím, ale raději se věnuji vaření a do ničeho se nepletu.“ „Máš pravdu, přikývl Otakar, : lépe je do toho se neplést a nechat to tak, jak to je. Třeba se něco změní. Třeba k lepšímu.“ Kuchařka už nic neřekla, věnovala se svému vaření. Otakar se s ní rozloučil a odkráčel do své komnaty si lehnout. Na další den k zámku Lotyhaus přijel posel, zabouchal na dřevěná vrata a vyčkával. Otevřel mu

správce Otakar, pozdravil jej a ptal se: „Co si přejete?“ „Hledám jeho milost pána z Ciezsyna. Je doma?“ „Ano, pojďte dál a posaďte se v návštěvní hale. Pán snídá.“ Posel se uklonil, vešel do návštěvní haly, posadil se na židli a vyčkával na pána. Když pán z Ciezsyna posnídal, přišel do návštěvní haly, spatřil posla a ptal se: „Co si přeješ, posle?“ „Zdravím, Vaše milosti. Posílá mne sem Jeho milost hrabě Bartoloměj.“ Pán z Ciezsyna se divně zatvářil a ptal se: „A co chce po mne tvůj pán? Nemám kdy! Po poledni vyrážím na hon. Co chce po mne?“ „Máte na něho počkat, měl by za chvíli dorazit, Vaše milosti.“ Pán z Ciezsyna se usmál, přikývl a kráčel za ostatními pány. „Stalo se něco, pane z Ciezsyna?“ Ptal se jej pán z Landeku. „Nic vážného, pane z Landeku, budu mít vzácnou návštěvu. Nenechej se rušit při dobré snídani, já to ujednám sám.“ Sotva to dořekl, k zámku už přijížděl hrabě Bartoloměj i s Ondřejem. Oba seskočili z koně a vešli do zámku. Gražena se na ně dívala, z hraběte Bartoloměje měla pořádný respekt. Pán z Ciezsyna se podíval na Ondřeje, pak na hraběte Bartoloměje a oba pozdravil a uklonil se. „Co si žádáte, Vaše milosti hrabě Bartoloměji?“ Ptal se. „Vaše milosti pane z Ciezsyna, odpověděl celkem klidně, : doslechl jsem se, že i přes králův zákaz pořádáte panské hry. Porušujete královský zákaz a to vás může stát tisíc zlatých nebo i Karvu.“ Pán z Ciezsyna uvedl hraběte Bartoloměje do jídelny, pohostil jej. Ostatní páni na něho pohlédli a také jej pozdravili. „No ne, usmál se hrabě Bartoloměj, : dlouho jsem vás neviděl. Pán z Landeku a cikánský baron. Jakpak se vám daří, urození páni?“ „Celkem dobře. Právě jedno kolo panských her máme za sebou. Dneska máme druhé kolo. Nechcete se k nám přidat?“ „Ne, děkuji, pane z Landeku, ale nemám zájem, opravdu. Takže jde vidět, že asi všichni porušujete králův zákaz, že?“ Cikánský baron se postavil a ohradil se: „Pokud všichni víme, tak pán z Ciezsyna má pod sebou celý Ciezsyn a celou Karvu. Takže král nemá moc zasáhnout a on to moc dobře ví sám. Pokud vím, jeho vláda sahá jen v Praze, my jsme jen jeho poplatníci a nejsme robotou povinní.“ Hrabě Bartoloměj se usmál a poznamenal: „Vidím, že znáte svá panská práva, cikánský barone. No, ale pro jistotu napíši panu králi, co se v Karvě vlastně děje. Třeba zakročí. Vy urození páni znervózňujete nejen lid, ale i okolní majetky.“ „Tyhle majetky jsou

naše a jsou naším právem, Vaše milosti hrabě Bartoloměji.“ Promluvil pán z Ciezsyna a napil se vína. Hrabě Bartoloměj se na ně jen podíval, uklonil se, rozloučil se s nimi a opustil karvský zámek. S Ondřejem naskočil na koně a uháněl zpátky na své území. „Tak a mám po náladě, zamračil se cikánský baron, : já toho hraběte Bartoloměje moc nemusím. Ale co. Budou pokračovat ty panské hry, pane z Ciezsyna?“ „Jistě, že ano, Vaše milosti cikánský barone. Nějaký hrabě Bartoloměj mne nemůže rozházet.“ Všichni se pak zasmáli, napili se vína a pak vyrazili společně na hon. Hrabě Bartoloměj se už nacházel na svém území, byl tak trochu rozhozený, ale nelámal si tím hlavu. Napsal dopis samotnému králi a posla vyslal do Prahy i s dopisem. „Co když přijede královský posel?“ Ptal se jej Ondřej. Hrabě Bartoloměj se na ně podíval a odvětil: „Tak ať přijede. Stejně mám s ním řeč ohledně dolech.“ Ze nemalý okamžik přišel k nim voják a ohlásil: „Vaše milosti, přišla k nám Jeho milost hraběnka Victorie.“ „Uveď jí dál.“ Hraběnka vešla do zámku, ukonila se a oznámila: „Milý příteli, jsem tady jen na chvíli. Mohu zde přenocovat?“ „Jistě, Vaše milosti, můžete. Co vás ke mne přivádí do mých končin, Vaše milosti hraběnko Viktorie?“ „Jen tudy projíždím a mám namířeno do Vídně. Slyšela jsem, co se stalo Jeho milosti pánovi Lotyhasu. A také jsem slyšela něco o panských hrách.“ „Ano, Vaše milosti, ale buďte klidná, vás se to netýká. Dovolte, abych vám představil mé přátelé. Služebná Cornelie a Ondřej. Ten mne tenkrát zachránil a teď jsme přátelé. Ondřej s Cornelií k ní přišli a uklonili se. „No, usmála se hraběnka, : jsem ráda, že vás poznávám.“ „Potěšení je na mé straně, Vaše milosti.“ Podotkl Ondřej, v tu chvíli nevěděl, jak se má k hraběnce chovat, ale snažil se, byl tak trochu v rozpacích. Hraběnka se posadila na pohovku a vyprávěla: „Ve Vídni je nádherně, proto se tam vždy vracím. Mám tam letohrádek a chtěla bych se na něm na chvíli usídlit. Dlouho jsem tam nebyla. To víte, povinnosti. Tam lid, tam církev a různé oslavy a výročí.“ „Jde vidět, že jste se vůbec nezměnila, Vaše milosti hraběnko Viktorie. Jste pořád stejná.“ Celé služebnictvo bylo z hraběnky Viktorie na nohou, rychle utíkalo a plnilo příkazy svého pána. Uplynul již další den, hraběnka v klidu posnídala, rozloučila se se všemi a pokračovala v cestě do své vysněné Vídně. „Je pěkná, ale vypadá trochu namyšleně.“ Poznamenal

kapitán Matěj a podrbal se na nose. „Ale ne, usmál se hrabě Bartoloměj, : ona jen tak vypadá, ale ve skutečnosti je velice dobrou hraběnkou, ale nemá ráda rebélii. V její zemi nedávno byla. Slyšel jsem o tom. „Na zámku hraběte Bartoloměje panovala velice dobrá nálada, ale přece na zámku někdo chyběl. V horách v chýši pořád bydlela čarodějnice Berta, seděla na své lavici a usmívala se. Byla spokojená, že vše dobře dopadlo. Napila se čerstvé horké smetany a pověděla si: „Ondřej má svou vysněnou Cornelii a Andrej se už konečně naučil se prát. Není jako Hynek, ale pere se velice dobře. Jen mi dělá starosti Karva. Tam se pořád hraje a hraje a nic se neděje. Ale co. Třeba to tak má být, ale moc dobře vím, že páni se zapletou do svých her tak, že nikdo z nich nebude vědět, kdo je vítězem a kdo ne. Hrabě Bartoloměj mi nabídl, abych bydlela na zámku, ale já nechtěla. Ve své chýši se cítím daleko bezpečněji, než na zámku a nejsem sama. Mám kamarádku starou Jolu. A hele? Už ke mne jde.“ Sotva to dořekla, k ní přišla Jola a nechala se od ní pohostit. Obě si měly spolu co povídat. „Ani nevím, jak se má Hynek a kat Matyáš?“ Povzdychla si Jola a usmála se. Čarodějnice Berta se zasmála a odvětila: „Hynek tě chtěl zabít, ale je to už pryč. Slyšela jsem, že je v královském vojsku a dobře slouží králi. I když toho má na svědomí moc, myslím si, že čert si pro něho příjde. Andrej s kuchařkou Magdou čekají své dítě a Cornelie s Ondřejem také, jen hrabě Bartoloměj je stále sám, ale slyšela jsem, že hraběnka Viktorie k němu bude jezdit a přespávat u něho. Kdo ví? Třeba mezi nimi proletí jiskra.“ Jola se usmála a pravila: „Já jsem tak ráda, že tě mám, Berto. Já už ti slibuji, že už nikdy nebudu pít.“ Obě se zasmály. Když uplynul měsíc, zima byla na ústupu a blížilo se jaro. Sníh všude mizel a místo něho se objevovaly první sněženky. Hrabě Bartoloměj obdržel dopis od samotného krále a četl: „Já, Jeho Veličenstvo oznamuji, že pán z Ciezsyna zaplatil tisíc zlatých, ale obávám se, že to nic nevyřeší. Očekávej královského soudce. Bude s tebou jednat ohledně dolů. S pozdravem, Jeho Veličenstvo.“ Hrabě odložil dopis, posadil se na židli a pomyslil si: „Tak a je to. Tak se mi zdá, že pán z Ciezsyna i cikánský barom měli pravdu. S jejich hrami neuděláme nic. No, co dělat. Snad ty hry dopadnou dobře a vše půjde po starém, tak jako kdysi.“ Kovář Andrej měl stále napilno,

měl o práci postaráno a každý měsíc si opravoval dílnu a z katovny si udělal pěkné bydlení. Každý by mu jen záviděl. A co pán z Landeku, cikánský baron a pán z Ciezsyna? Ti pořád hrají a hrají o své majetky a pořád se předhánějí ve svých úlovcích. Po jejich hrách královský soudce ujednal obchod se všemi pány ohledně dolů a v této době byl veliký rozmach Karvy. Nikdo by však ale neuvěřil, že se jedná o Karvinou. Když se člověk podívá na Karvinou, po přečtení tohoto příběhu se člověk zamyslí a řekne si: „Karva, Karviná. Tady kdysi páni hrávali o své majetky a chlubili se se svými úlovky.“ Kdo ví. Třeba hrají dodnes. To ať si každý domyslí sám. Posledním pánem Karvy byl hrabě Larische, který přejmenoval Karvu na Karvinou. Předtím se toto město jmenovalo Karwin, ale předkové jí říkávali Karva. Dnes je to Karviná.

•